A NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐJE

J. D. ROBB

HALÁLOS VÉLETLEN

„J. D. Robb fantasztikus mesélő."
KARIN SLAUGHTER

J.D.
ROBB

HALÁLOS VÉLETLEN

Gold Book
www.goldbook.hu

Eredeti cím: *Random in Death*
Copyright © 2023 by Nora Roberts

Fordította: Kiss Tamás
Szerkesztette: Békési József
Korrektúra: Varga Anita
Tördelés, tipográfia: Gold Book Kft.
Borítódesign: Duncan Spilling – LBBG
Borítókép © Shutterstock

Verzió: 2024.09.24

ISBN 978 963 426 713 3

Kiadja a Gold Book Kft.
Felelős kiadó a kft. ügyvezetője

Véres, buja gaz!
Lelketlen, álnok, fajtalan gazember!

WILLIAM SHAKESPEARE

A fullasztó gyűlölet
Tán minden rossz között a legnagyobb rossz.

WILLIAM BUTLER YEATS

PROLÓGUS

Ide az „A” Avenue-val, mer’ gyilkos egy zene!
Jenna Harbough élvezettel riszálta csípőjét az ütemre.
Akármilyen öregek, ez az igazi rock and roll.
Talán az „öreg” jelzővel nem értettek volna egyet, de tizenhat évesen az ember mindenkit öregnek tart, aki már mondjuk a negyven felé közelít.

Mármint jesszus, még a szülei is szerették a bandát. Éppen ezért engedték meg Jennának, hogy a két legjobb barátnőjével együtt elmenjenek a klubba és élőben is lássák őket.

Az „A” Avenue évente kétszer lépett fel a Rázd Meg Klubban, és az egyik ilyen alkalommal a klub mindig felhagyott az alkohol árusításával, valamint megnyitotta kapuit a huszonegy év alatti közönség számára is.

Aki tisztában volt a banda történetével, azt is tudta, hogy 2040-ben (ha már az öregeknél tartunk) az „A” Avenue a Rázd Meg Klubban érte el az első átütő sikerét. Hálából évente kétszer visszajártak még úgy is, hogy időközben stadionokat és óriási koncerttermeket megtöltő, totál *EXTRÉM* rockistenség lett belőlük.

Annak ellenére, hogy Jenna már három éve könyörgött, menjenek el erre az évenként csupán egyszer megrendezésre kerülő estére, folyamatosan falakba ütközött. Egészen eddig!

Most együtt rázta Leeleevel és Chelsea-vel, miközben az „A” Avenue a „Baby, csinálj meg jól” című számot *darálta.*

Ráadásul olyan közel táncolt a színpadhoz, hogy még az izzadságcseppeket is látta Jake Kincade arcán. Aki öreg csókához képest még mindig észvesztően dögösen nézett ki. Talán a

magassága miatt. Jennának tetszett, ahogy a fény megvillan a Jake fekete hajába festett kék sávokon… ráadásul ez a kék nagyon is illett a szeme színéhez.

Á-lom-szép!

Jenna azt is imádta, ahogy Jake ujjai repülnek a gitár húrjai felett.

Egyszer majd ő is így fog játszani. Tudta, hogy folyamatosan fejlődik. Minden nap gyakorolt és tudta, egyszerűen *tudta,* hogy egy nap ő áll majd a színpadon és ő darálja majd a saját zenéjét a közönségnek.

A retiküljében ott lapult egy demódiszk. A legmerészebb álmai között szerepelt, hogy az este folyamán valahogy olyan közel férkőzzön Jake Kincade-hez, hogy a markába tudja csúsztatni. Mindössze egyetlen dalt vett fel rá, a legjobbat, amit eddig sikerült írnia. Nagyon keményen dolgozott ezen a demón.

Talán nem volt egészen profi, mint amit egy igazi stúdióban vettek fel, de valahol el kell kezdeni. Az „A” Avenue tagjai is az ő korában kezdtek komolyabban zenélni, szóval hátha.

A zenekar átváltott a „Mindig most” című klasszikus, közönségbűvölő számra, mire még többen árasztották el a táncparkettet.

Jenna nem bánta – minél több, annál jobb. Ráadásul teljesen magával ragadta a zene.

Majd egy pillanatra, egyetlen röpke pillanatra találkozott a tekintete Jake tekintetével. A férfi mosolygott; a lány csaknem belehalt.

Felsikkantott és elkapta Leelee karját.

– Rám nézett!

– Micsoda?

Majd Chelsea keze után nyúlt és úgy elvörösödött, hogy még a lábujjaiban is érezte a forróságot.

– Jake Kincade egyenesen rám nézett. Rám mosolygott!

– Komolyan? – kérdezett vissza ellentmondást nem tűrő hangon Chelsea.

– Naná! Szent szar!

Együtt ugrándozott és táncolt a barátnőivel a zenei blokk utolsó számára.

– Összenéztem a rockistennel. Osztoztunk egy pillanaton.

– Meg kell találnod a módját, hogy odaadd neki a demód, Jenna. Totál összeraktad – biztatta Leelee.

– Talán meg lehetne… Juj! – szisszent fel Jenna, amikor valami megbökte a karját, és odakapott a másik kezével. Egy srác rávigyorgott és felmutatta a középső ujját, mielőtt beleolvadt a tömegbe. – Az a seggfej megszúrt – közölte, de szinte azonnal meg is feledkezett róla és folytatta a táncot. – Le kell ülnöm egy pillanatra – jelentette be, miután a dal véget ért. – Kisütök valami tervet, és… Úúú, szinte lebegek. Az a pillantás!

– Mindjárt meghalok – szorította a torkára a kezét Chelsea. – Hidratálnom kell valamivel, ami édes és szénsavas.

– Menj vissza a székekhez, Jenna, mi meg visszük az italokat. Utána segítünk kidolgozni a tervet.

– Király.

Némileg bizonytalannak érezte a lépteit, miközben próbált visszajutni az apró asztalukhoz. *Lebegek,* gondolta ismét.

Majd újra hőhullám öntötte el, de ezúttal egymillió fokos. Miközben igyekezett lélegezni és megszabadulni a forróságtól, megdörzsölte a karját, ahol mintha egy jól megtermett, dühös lódarázs csípte volna meg.

Nagyon kell az az édes, szénsavas hidratálás, gondolta. Majd hirtelen görcsbe rándult a gyomra. Attól való félelmében, hogy hányni fog és ezzel szégyenbe hozza magát, sietős léptekkel megindult a mosdó felé.

• • •

Jake letörölte arcáról az izzadságot, miközben Mac, a banda dobosa rávigyorgott.

– Még mindig nagyon tudunk, főnök.

– Ez nem változik. Kimegyek, szívok egy kis friss levegőt. Jézusom, az ember azt hinné, Harve és Glo megengedhetne magának egy tisztességes légkondit.

– Hogy bukják ezt a hangulatot? – dobott Jake felé egy palack vizet Renn, a billentyűs.

– Kösz. Öt perc és jövök.

Megint kinézett a közönségre, éppen úgy, mint az utolsó szám közben, de most sem vette észre Nadine-t. Talán kiment a mosdóba – *amihez sok sikert,* tette hozzá gondolatban.

Nadine kiérdemelt egy hatalmas piros pontot, amiért elkísérte. A Rázd Meg nem számított ócska, lepusztult csehónak, mégsem tudott elszakadni Alphabet Cityben gyökerező múltjától.

Sohasem lesz elegáns, nem lesz előkelő. Amire ráadásul még büszke is.

A sztárriportere, bestsellerírója, Oscar-díj-nyertes szerelme mégis elkísérte arra az estére, amely még mindig sokat számított neki, a barátainak és a zenekar tagjainak.

A gyökereikre, a kezdetekre emlékeztette őket. Arra, hogy honnan indultak és milyen messzire jutottak.

Jake kisurrant a sikátorra nyíló hátsó kijáraton.

Teleszívta a tüdejét.

Még a 2061-es nyár tikkasztó levegőjét is frissebbnek találta a bentinél.

Kinyitotta a palackot és kortyolt egy nagyot.

Érezte a teletömött hulladékmegsemmisítő bűzét, de egyáltalán nem zavarta. Ez is a gyökereire emlékeztette, arra az „A” Avenue-n lakó gizda srácra, aki iskola után és a hétvégéken is dolgozott, hogy meg tudja venni az első gitárját.

Akkor is zenét szerzett, amikor tanulnia kellett volna, ugyanis számára a zene volt az első. Mindig.

Eszébe jutott, ahogy előbb Renn-nel, majd Renn-nel és Leonnal ripacskodnak a metróban. Még a tizenötöt sem töltötte be. Meg az, ahogy Macet nézi, miközben a gimis bandájában dobol. Végül jött Art, és így lett belőlük „A” Avenue.

Először a lakásukhoz tartozó tárolóban gyakoroltak, onnan költöztek át Mac bácsikájának a garázsába.

Majd lyukat beszéltek Harve hasába, hogy engedje fellépni őket legalább egy koncert erejéig, pedig ekkor még annyi idősek sem voltak, hogy egy sört vehessenek maguknak.

Azon a nyáron abból az egy koncertből heteken át tartó sorozat lett, ami lemezszerződéssel végződött.

Vagyis igen, számára ez nagyon is fontos este. Az „A” Avenue sok kezdetet mondhatott a magáénak – az első gitárt, meg azt, hogy Mac bácsikája megengedte az unokaöccsének, püfölje az ócska dobfelszerelést. Az anyja is arra biztatta, kapja el és lovagolja meg az álmait.

Rengeteg kezdet, amelyek között a Rázd Meg igencsak előkelő helyet foglalt el.

Már éppen vissza akart fordulni az ajtó felé, amikor az kivágódott. Egy kislány támolygott ki rajta.

– Rosszul vagyok – nyögte.

– Minden oké, drágám. Megesik.

Akármennyire ügyelt Glo, hogy alkohol- és drogmentesen tartsa a bárt, amikor beengedte a kiskorúakat, a kamaszok mindig megtalálták a módját, hogy becsempésszenek valamit.

– Visszakísérlek. Leülsz egy csendes sarokban, én meg hozok neked egy kijózanító tablettát.

– Nem ittam. Nem kapok levegőt. Megszúrtak! Az a srác megszúrt!

Jake a lány keze után nyúlt, akinek hirtelen kifordult a szeme.

Sikerült elkapnia, mielőtt a járdára zuhant.

– Ki szúrt meg? – kérdezte Jake, miközben látta, hogy a lány arca nem sápadt, inkább kék, és annyira fázik, hogy reszket.

Bal bicepszén vörös tűnyom éktelenkedett.

– A francba. Jézusom! – kapta elő Jake a ’linkjét és miközben a járdára ült, lenyomta a segélyhívó gombot. – Orvosi segítségre van szükségem – darálta el a címet, miközben kitapintotta a lány pulzusát.

Gyenge, gondolta és kényszerítette magát, hogy ne essen pánikba. *Gyenge, és egyre csak gyengül.*

– Maradj velem. Nézz rám, oké? Nézz rám.

A lány egy pillanatig a szemébe nézett. Vakon.

– Gyerünk, tarts ki. Jön a segítség. Mi a neved, kicsim? Áruld el a nevedet.

Csakhogy Jake, miközben a járdán ülve a karjában tartotta, érezte, hogy a lányból elillan az élet.

A járdára fektette és elkezdte az újraélesztést.

A sikátorra nyíló ajtó újra kinyílt.

– Hé, Gitárhős, Mac azt mondta… Te jó isten, itt meg mi történt? – guggolt le gyorsan Jake mellé Nadine.

– Nem lélegzik. Nem tudom visszahozni. A karja, nézd a karját. Azt mondta, megszúrta valaki.

– Hívom a mentőt.

– Már elindultak. A karja. Tűnyom. Csak azok a drogosok használnak tűt, akik még egy injekciós pisztolyhoz sem tudnak hozzájutni. Csakhogy ez a kislány nem drogos. Gyerünk, kölyök, gyere már vissza. Kurvára gyere vissza.

Nadine szemügyre vette a tű nyomát, majd belenézett a járdán fekvő kislány barna szemébe.

Nem kérte meg, hogy álljon le az újraélesztéssel, de a barátja hátára tette a kezét, miközben elővette a ’linkjét.

– Jake, felhívom Dallast.

Amikor Jake felpillantott Nadine-ra, látszott rajta a tehetetlenség és a kétségbeesés.

– Még csak egy gyerek.

Aki, tette hozzá gondolatban Nadine, *már nem fog felnőni.*

ELSŐ FEJEZET

Amikor Eve Dallas hadnagy éppen nem egy ügyön dolgozott, akkor a vasárnap esték általában egyet jelentettek a videóval, pattogatott kukoricával és a szexszel. Egy Summerset-mentes házban, ugyanis Roarke komornyikja, aki nem mellesleg hatalmas púp volt a hátán, a barátaival – *bárkik* is legyenek azok a barátok – töltötte az estét. Így a szex igencsak korán, már a játékszobában megtalálta.

Fogadott Roarke-kal, hogy háromból kétszer meg tudja verni flipperben. Veszített.

Csakhogy valóban veszített?

Mindenesetre a tornácon elköltött vacsorát, egy rövid sétát a fák között és a szexet követően letelepedtek a kanapéra, a macska pedig a lábukhoz gömbölyödött.

Az otthon töltött vasárnapot Roarke, a pattogatott kukorica, a bor és valami robbanásokkal és verekedéssel teli akciófilm koronázta meg.

Ismerve a férjét, szexből még ismétlésre is számíthatott.

Ami neki tökéletesen megfelelt.

Roarke időnként szóba hozta, hogy megtoldja a New York szívében maga építette kastélyt egy médiaszobával. Eve-nek viszont jobban tetszett a dolgok megszokott folyása, hogy elnyújtózkodik vagy éppen összebújnak a hálószoba nappalinak kialakított sarkában álló kanapén, miközben a macska dorombol álmában és a férje tökéletes teste melegíti az övét.

Belegondolt, hogy amikor megismerte Roarke-ot, az élete gyökeres fordulatot vett. Amihez azóta sem tudott teljes mértékben

hozzászokni. A találkozásuk előtt az élete volt a munkája és a munkája volt az élete.

Most két olyan dolog is a mindennapjai részévé vált, amiről korábban nem is álmodott, amiket korábban nem is keresett.

Szerelem és otthon.

Ráadásul rá kellett döbbennie, hogy ettől a kettőtől csak jobb lett a munkájában, jobban vezette a csoportját és jobban ki tudott állni az áldozatok mellett.

A pillanatnyi szünetben, amikor a videóban éppen nem csépelték egymást a szereplők, az üveg után nyúlt és mindkettőjük poharát utántöltötte.

– Sok bort megittunk, haver.

– Ilyen az otthon meghittsége és biztonsága – hallatszott Roarke hangján a távoli, ködbe vesző Írország zamata. – Aminek minden cseppjét ki akarom élvezni.

– Komolyan? Lejátszás állj! – adta ki Eve a parancsot, majd a férje felé fordult.

Olyan nevetségesen gyönyörű azzal a jóindulatú istenek faragta arcával, elegánsan metszett szájával és vad, kék szemével, gondolta.

– A legjobb, ha most rögtön nekilátunk annak a kiélvezésnek.

Ezzel Eve megcsókolta azt az elegánsan metszett szájat és szabad kezével beletúrt a férje arcát keretező fekete hajzuhatagba.

Roarke letette poharát a palack mellé, majd a felesége kezéből is kivette az övét, ami ugyancsak a palack mellé került.

Eve felnevetett, miközben a hátára fordította, Galahad pedig mogorván leugrott a kanapéról.

Roarke keze becsúszott Eve bő, vasárnapi pólója alá. A csókja követelőzővé vált és Eve érezte a vágyát, a bort és a pillanat hozta kellemes borzongást.

Finoman beleharapott Roarke állkapcsába, miközben igyekezett kigombolni a férje farmernadrágját.

Ebben a pillanatban jelezni kezdett a ’linkje.

– Ó, ne már!

Roarke oldalt fordította a fejét és megnézte a kijelzőt.

– Nadine keres.

– Nagyszerű. Majd visszahívom. Valamikor.

Azonban amikor megpróbálta visszahúzni magához a férjét, Roarke megrázta a fejét.

– Eve, hányszor fordul elő, hogy Nadine vasárnap este tizenegy körül felhív?

– Ilyen még sohasem történt. A francba.

Amikor Roarke elhúzódott tőle, felült, és fogadta a hívást.

– Hacsak nem halt meg valaki, én…

– Meghalt. Sajnálom, Dallas, szükségünk van rád. A Rázd Meg Klubban vagyunk, jobban mondva a klub mögötti sikátorban. Valahol az „A” Avenue-n, de nem tudom a pontos címet.

– Ki halt meg?

– Nem ismerem. Egy lány, egy kamasz lány. Jake… különleges koncertet adtak, huszonegy éven aluliaknak. Kijöttem… mármint a klub mögötti sikátorba, és láttam, hogy éppen újraéleszt valakit. A mentőket is hívta. Éppen most értek ide. Jake azt állítja, hogy valaki megszúrta a lányt.

Eve barna szemében azonnal megvillant a nyomozó.

– Megszúrták?

– Nem, nem úgy. Egy tűszúrás nyoma látszik a karján. Esetleg valami nagyon vékony pengéé. Nem vérzik igazán, de nyílt seb.

– Közöld a mentősökkel, hogy ne mozdítsák el a testet. Beszólok és kérek járőröket, akik majd biztosítják a helyszínt. Máris indulok.

– Kösz… – akart mondani Nadine még valamit, de Eve bontotta a vonalat.

Látta, hogy Roarke már ki is készített neki egy szettet. Khaki nadrág és blézer, tengerészkék blúz, csizma és öv.

Nem veszekedett, amiért a férje döntötte el helyette, hogy mit vegyen fel. Fogta a kommunikátorát, és tájékoztatta a központot.

– Nem mondtad, hogy értesítsék Peabodyt.

Eve lerángatta kényelmes, nyári, barna rövidnadrágját és belebújt a khakibe.

– Amíg nem tudom pontosan, hogy mivel állunk szemben, semmi okom tönkretenni az estéjét – húzta fel a blúzt, majd a hajába túrt. – Bocs, hogy a tiédet tönkretettem.

– Ilyenek vagyunk, hadnagy. Nadine hangja elég feszültnek tűnt – tette hozzá, mialatt inget váltott. – Ritkán beszél így.

– Igen, ez nekem is feltűnt.

Eve gyorsan, gyakorlottan mozgott – a magas, karcsú, szögletes arcú nőnek, akinek apró gödröcske ékítette az állát, már a gyilkosság körül forogtak a gondolatai.

Zsebre vágta a jelvényét, majd felcsatolta a fegyverövét.

– Nem vagyok részeg, de…

– Sok itt a bor, szóval kijózanító tabletta is bőven akad – tett Roarke rövid kitérőt a fürdőszobába, és amikor előbukkant, két pirulát tartott a tenyerében. – Én vezetek. Ismerem azt a klubot.

A blézerébe bújva Eve hosszan végigmérte a férjét.

– A tiéd?

– Nem, maga a klub nem az enyém, csak az épület. Elkészültél?

– Aha.

Lementek a földszintre és ki az ajtón, ami előtt már várt rájuk a távirányítással odarendelt jármű. Méghozzá Eve sajátja, hátha maradnia kell.

Elfoglalta az utasoldali ülést és lehúzta az ablakot. A friss levegő, különösen azzal a tempóval, ahogy Roarke vezetett, hatalmas lökést adott a kijózanító tablettának.

– Ez valami tiniklub?

Roarke végigsöpört a kerti úton, ki a kapun.

– Nem, de az „A” Avenue minden nyáron tart ott egy koncertet a kamaszoknak. Jake nemrég mesélt róla. Amikor eljött foglalkozást tartani az iskolába. Mondta, hogy ennyi idősen ők is ott kezdték a pályafutásukat. Ilyenkor elzárnak minden alkoholt – tette még hozzá, megelőzve Eve megjegyzéseit.

– Talán igen, talán nem. Kik a klubvezetők? Szeretnék utánuk nézni.

– Most nem jut eszembe a nevük.

– Majd megtalálom őket.

Eve elővette a zsebszámítógépét és munkához látott.

– Harvard Greenbaum és Glo Reiser. A Harvard nem név, az egy iskola. Meg ez a Glo. Kit neveznek így? Greenbaum hatvanhárom éves, nincs priusza, New Yorkban született, húsz éve vette el Reisert, gyerekük nincs. A nőt tizenöt éve garázdasággal vádolták, de végül ejtették a vádat. Hatvanegy éves, ugyancsak született New York-i. A klub a huszon-egynéhány éves fennállása alatt megszegte néhányszor a közegészségügyi előírásokat. Minden alkalommal pótolták a mulasztásokat. Sohasem jelentették fel őket, amiért kiskorúakat szolgáltak ki. Egyetlenegyszer sem.

– Jake szerint ezt nagyon komolyan veszik.

Talán igen, talán nem, gondolta Eve.

A kijózanító tabletta és a lehúzott ablakon bevágó huzat kitisztította a fejét, és egyre inkább vágyott egy kávéra. A műszerfalba épített AutoSéf felé nyújtotta a kezét, és mindkettőjüknek programozott egyet.

– Ugye nem tudod, mennyi a klub maximális befogadóképessége?

– Pontosan nem, de belegondolva a méreteibe kétszáz fő fölött lehet.

– Kétszáz kamasz gyanúsított. Remek.

– A személyzetről se feledkezz meg, továbbá talán néhány szülő is elment a koncertre.

– Be kell vonnunk a Gyermekvédelmet – húzta elő Eve a ’linkjét. – Abban az esetben is szükségünk van valakire, ha véletlen túladagolásnak tűnik a dolog. Még jobb, ha egyből ketten jönnek.

– Másnak is tönkre lesz vágva a vasárnapja.

Eve észrevette a klub előtt álló járőrkocsit és a mentőautót. Magát a helyet könnyen felismerte a bejárat fölött pompázó,

szivárványszínű neonfeliratból, ami a nevét hirdette.

– Csak állj rá a járőrre.

– Ott a rakodóterület – mutatta Roarke, és inkább oda parkolta le a kocsit. – Viszem a helyszínelő készletedet.

Eve felkapcsolta a SZOLGÁLATBAN jelzést, kiszállt és szemügyre vette a klubot.

Minden jel szerint alaposan átgondolták a régi téglafalra felfújt graffitit. Gitárok, dobok, közönség. *Méghozzá táncoló közönség,* gondolta Eve, miközben az ajtó előtt álló egyenruhás felé indult.

– Hadnagy.

– Járőr.

– Amióta kiérkeztünk, senki sem próbált bemenni vagy kijönni. A tulajdonos tisztában van a helyzettel és mindent megtesz, hogy megnyugtassa odabent a kedélyeket. Az együttes engedi, hogy a rajongóik felmenjenek hozzájuk a színpadra, mint valami szabad mikrofon esten. Mr. Kincade és Ms. Furst a sikátorban maradtak az áldozattal és a mentősökkel. A társam is mellettük van.

– Rendben. Értesítettem a Gyermekvédelmet, hogy segítsék azokat a kihallgatásokat, ahol fiatalkorúak is érintettek. Amikor ideérnek, küldje őket egyből a sikátorba.

– Értettem, hadnagy.

– Maradjon a helyén, járőr.

Eve kivette Roarke kezéből a helyszínelő készletet, megkerülte az épületet, és befordult a sikátorba.

A mentősök és a járőr félúton álltak. Nadine és Jake néhány lépésre tőlük fogták egymás kezét.

Nadine észrevette, de Eve felemelte a kezét, hogy távol tartsa magától.

– Pihenj, járőr. Mi a helyzet? – fordult a mentősök felé.

– Az áldozat tizenöt, legfeljebb tizenhat éves. Nem néztünk bele a retiküljébe, hadnagy, hogy olyan tisztán őrizzük meg a helyszínt, amilyen tisztán csak lehet.

– Ezt nagyra értékelem.

– Nem jelenthetjük ki határozottan, hogy tudjuk a halál okát, de igencsak túladagolásnak tűnik. A bőre kékesre színeződött, és a tűnyom is nagyon friss a karján. Körülötte a vörös elszíneződés használt tűre enged következtetni. Ettől eltekintve más külsérelmi nyomot nem fedeztünk fel az áldozaton. Ránézésre egészséges testsúlyú, és az izomtónusa is rendben van. A boncolás majd részletesebb képet fog adni. Huszonhárom óra nulla négykor kaptuk a riasztást, de a lány addigra már halott volt. Amikor ideértünk, Jake…, vagyis Mr. Kincade éppen próbálta újraéleszteni. Annak ellenére, hogy addigra már meghalt.

– Rendben. Megismétlem, nagyra értékelem, hogy igyekeztek háborítatlanul megőrizni a helyszínt. Innen átveszem.

A másik mentős Jake felé fordult.

– Maga mindent megtett, amit csak tudott.

Eve lepillantott a testre. Talán öt láb három hüvelyk magas lehetett és száz-egynéhány font súlyú. Az esti szórakozáshoz öltözött, csillogó retiküljét a testén keresztbe vetve hordta.

Kinyitotta a helyszínelő készletét, és befújta a kezét folyékony kesztyűvel.

– Nem sétálnál egyet Jake-kel és Nadine-nal, Roarke? Kínáld meg őket egy kávéval – nézett Jake-re, aki sápadt volt és bánattal teli szemében látszott, mekkora sokk érte. – Mindkettőtökkel beszélni akarok, de először ezzel a kislánnyal foglalkozok.

– Csak… csak kitámolygott az ajtón és…

– Sajnálom a történteket, Jake, de most kettesben kell hagynod vele.

– Gyere – karolta át Jake derekát Nadine. – Hagyjuk Dallast, hadd tegye, amit tennie kell.

Miután Roarke távolabb kísérte őket, Eve leguggolt és óvatosan kinyitotta a kislány retiküljét.

Egy mini-'link, szájfény, az igazolványa, kulcskártya, némi készpénz és egy diszk, rajta felirat: DEMÓ JAKE KINCADE-NEK.

A francba, gondolta.

– A retikülben talált igazolvány szerint az áldozat tizenhat éves és Jenna Harbough a neve. Barna bőrű, öt láb három hüvelyk magas, a súlya százhat font. A fénykép egyezik.

Leszámítva a rózsaszín festést a tincsei végén és az életet a nagy, barna szemében.

Miután műanyag zacskóba zárta a retikül tartalmát, elővette a leolvasót, hogy hivatalosan is elvégezze az azonosítást.

– Az ujjlenyomata is egyezik – olvasta be a felvevőbe a lány lakcímét és közben rádöbbent, hogy régi barátainak, Charles-nak és Louise-nak a szomszédja. – A szülei Shane és Julia Harbough, van egy tizenkét éves, Reed nevű öccse – vett elő egy műszert Eve. – A halál beálltának az időpontja huszonkét óra ötvennyolc perc.

Feltette a mikroszemüvegét, és előrehajolt, hogy alaposan megvizsgálja Jenna karján a sérülést.

– Azt állította, hogy megszúrta valaki, és minden jel szerint pontosan fogalmazott. A seb a karján friss. Valamint duzzadt és gyulladt. Lehetséges, hogy önmagának okozta, de semmilyen más, tiltott szer használatára utaló jelet nem látok a testén. A boncolás majd megerősíti.

Egy barátja vagy barátnője erőltette rá, hogy próbáljon ki valami újat? Esetleg egy hirtelen rátörő lázadási rohamnak lett rossz vége?

Megszúrtak.

Vagy valami egészen más történt.

Óvatos mozdulatokkal megfordította a testet, de nem talált más sérülést.

Leült a sarkára, elővette a ’linkjét, és felhívta Peabodyt. Majd felállt és értesítette a halottasházat meg a takarítókat.

– Járt a bárban, járőr?

– Csak rövid időre, hadnagy.

– Nagyjából hányan lehetnek odabent?

– A hely zsúfolásig megtelt, hadnagy. Több százan lehetnek.

– Oké. Maradjon itt, amíg a halottszállítók ide nem érnek. Meg a takarítók, hogy átnézzék a helyszínt. Utána a társával együtt

odabent lesz szükségem magára, hogy segítsenek kezelni a tömeget.

– Értettem, hadnagy. Micsoda szégyen. Nekem is van egy hasonló korú unokám. Gyűlölöm, amikor így látok egy gyereket. Vigyázni fogok rá, amíg érte nem jönnek.

Mivel Jake-et akarta elsőként kihallgatni, Eve megindult a sikátorban. Látta, hogy a férfi Nadine és Roarke társaságában ott áll a kocsija mellett. Megállt, hogy a másik járőrt is eligazítsa, majd folytatta az útját.

– Nadine, nem sétálnád körbe Roarke-kal a háztömböt?

– Nem akarok…

– Beszélnem kell Jake-kel. Egyedül vele. Utána pedig veled. Egyedül veled.

Nadine szóra nyitotta a száját, majd inkább becsukta, és némán biccentett. Lábujjhegyre emelkedett, és megpuszilta Jake-et.

Miközben Roarke odébb kísérte Nadine-t, Jake odafordult Eve-hez.

– Attól fél, hogy össze fogok omlani, és nem is jár olyan távol az igazságtól. Nem tudtam visszahozni. Nem tudtam visszahozni azt a kislányt.

– Ismerted?

– Nem. Nem ismertem, de láttam. Emlékszem, hogy láttam táncolni a parketten. Közvetlenül azelőtt, hogy véget ért a zenei blokk. Annyira boldognak tűnt.

– A mai este előtt nem találkoztál vele?

– Nem.

– A neve Jenna Harbough. Ismerősen hangzik?

– Nem. Jenna – ismételte meg halkan Jake, majd a szemére szorította a kezét.

Eltekintve a szenvedéstől, pontosan annak a rocksztárnak látszott, mint ami volt. Kopott farmer, fekete magas szárú cipő, fekete póló, ami kiemelte kivételes izmait, valamint kócos, fekete, a tincsek végén kékre festett haj.

Csakhogy ködként ölelte körül a szenvedés.

– Kimentem, hogy szívjak egy kis friss levegőt. Rohadt meleg volt a klubban. Tizenöt perces szüneteket tartunk a zenei blokkok között, így jutott időm arra, hogy kimenjek, igyak egy nagy adag vizet, és friss levegőt szívjak. A lány meg kitántorgott a sikátorra nyíló ajtón.

– Tántorgott?

– Aha.

Eve hallotta, ahogy Jake mély levegőt vesz – így hangzik, amikor egy felnőtt férfi igyekszik megnyugtatni magát.

– Kicsit úgy viselkedett, mint aki beállt, tudod? Mondta, hogy rosszul érzi magát, és azt hittem, sikerült valahonnan alkoholt szereznie. Glo sólyomszemmel figyel, de ha valaki nagyon akarja, akkor be tudja csempészni a piát. Azt hittem, becsípett. Vissza akartam kísérni hátra az irodába, meg előkeríteni Harve-ot meg Glót. Haragudtak volna a lányra, ugyanakkor gondoskodnak is róla, felhívják a szüleit meg minden.

Jake lehunyta a szemét. Eve nem törte meg a csendet. Tudta, hogy a férfi kérdés nélkül is elmond neki mindent, amire kíváncsi.

– Nem vettem észre azonnal a tű nyomát. Gondolom azért nem, mert az arcát néztem. Rettenetesen sápadt volt… de utána azt mondta: Az a srác megszúrt. Az a srác megszúrt. Kétszer is megismételte. Akkor vettem észre a tűnyomot, és tudatosult bennem, hogy nem is sápadt, hanem inkább kezd elkékülni.

– Aha.

– Aha – húzta el arca előtt a kezét Jake. – Láttam már ilyet. Turné közben az egyik roadon. Őt vissza tudták hozni, időben észrevették, és vissza tudták hozni. Ez a kislány viszont már kezdte elveszíteni az eszméletét. Elkaptam, mielőtt összerogyott. Alig éreztem a pulzusát, és csak… Hívtam a mentőket, de… Még sohasem láttam senkit meghalni. A karomban tartottam, próbáltam rávenni, hogy beszéljen hozzám, mondja meg a nevét. Bármit, amivel itt tarthatom, de meghalt. Láttam, de azt hittem, újra tudom éleszteni. Fiatal még, vissza fog jönni, és már a mentő is elindult.

Nadine kijött, rám nézett, és amikor azt mondta, hogy Dallasra van szükségünk, tudtam, hogy a lány… Jenna nem fog már visszajönni. Talán, ha…

– Jake, amit most elmondtál, nem tarthatott tovább két, legfeljebb három percnél.

– Aha, tényleg alig néhány perc alatt zajlott le minden. Mondjuk sokkal hosszabbnak éreztem – suttogta Jake. – Igen, minden nagyon gyorsan történt.

– Most megismétlem, amit a mentősök is mondtak neked, és jól figyelj, mert mi minden nap ezzel nézünk szembe. Mindent megtettél, amit csak tudtál.

Jake belenézett Eve szemébe. Közel sem volt annyira vad, kék szeme, mint Roarke-nak, inkább mélyebb, sötétebb, amiben most ott ült a bánat.

– Én ezt egyáltalán nem így érzem.

– Szoktak az emberek… mondjuk a groupie-k vagy a rajongók demódiszkeket küldeni neked?

Jake halványan elmosolyodott.

– Naná. Miért?

– Utána akarok járni valaminek. Mikor mentél ki a sikátorba?

– Ezt egészen pontosan meg tudom mondani, ugyanis megnéztem az órámat, hogy biztosan visszaérjek, mielőtt vége a tizenöt perces szünetnek. Tíz óra ötvenöt volt. Még egy rövid blokk maradt az éjféli zárásig. Ezeken az alkalmakon mindig igyekszünk éjfélre befejezni a műsort. A gyerekeknek fontos, hogy időben hazaérjenek.

– Értem – látta Eve, hogy Roarke és Nadine befordulnak a sarkon. – Holnap gyere be a kapitányságra, hogy megismételjük ezt a beszélgetést. Mondjuk tízre.

– Oké, persze. Figyelj, van a kislánynak családja? Tudom, hogy nem árulhatsz el részleteket, de…

– Igen. Még az este értesítem őket.

Jake ismét lehunyta a szemét.

– Ha beszélni akarnának velem… én voltam mellette, amikor…

– Majd tudatom velük. Most rajtad a sor, hogy sétálj egy kicsit.

– Rendben. Dallas, mi van azzal, amit mondott? Ha valaki tényleg megszúrta…

– Az én dolgom, hogy kiderítsem. Kerülj még egyet – kérte Roarke-ot, majd Nadine felé fordult.

– Még sohasem láttam ilyennek Jake-et. Korábban mindig sikerült megőriznie a hidegvérét. El kell vinnem innen, Dallas.

– Akkor gyorsan essünk túl ezen. Mikor ment ki szünetre a banda?

– Nem is tudom, szerintem éppen valamivel tizenegy előtt. Tudtam, hogy hamarosan itt a szünet, ezért gyorsan kimentem a mosdóba, mielőtt megrohamozza pár száz tinilány. Miután végeztem, keresni kezdtem Jake-et, és Renn szólt, hogy kilépett a sikátorba. Utánamentem. Láttam, ahogy próbálja újraéleszteni azt a lányt. Hívni akartam a mentőket, de Jake szólt, hogy már megtette. Tudtam, hogy túl késő, Dallas. Jake nagyon erősen próbálkozott, de a lány már elment. Akkor közöltem vele, hogy felhívlak téged. Erre Jake rám nézett – vett mély lélegzetet Nadine, és kitörölt egy könnycseppet a szeméből. – Olyan volt a tekintete, mintha összetörtem volna a szívét. Nem gyanúsíthatod azzal, hogy ő tett valamit azzal a kislánnyal. Te is tudod, hogy…

– Nem is feltételezek róla semmit, ugyanakkor csak úgy tisztázhatom a gyanú alól, ha a szabályok szerint járok el. Ezt te is tudod.

Nadine letörölt egy újabb könnycseppet, ezúttal már türelmetlenül.

– Egészen más, amikor személyesen is érintett az ember. Ezt te is tudod. Továbbá ismerlek – tette hozzá. – Éppen ezért tisztában vagyok vele, hogy megtalálod, aki ezt művelte ezzel a szerencsétlen kislánnyal.

– Jelen pillanatban nem jelenthetem ki határozottan, hogy bármit is műveltek vele.

Nadine beletúrt melírozott, szőke hajába, miközben éles, zöld szemével végigmérte Eve-et.

– Nem jelentheted ki, ennek ellenére tudod.

– Te meg azt tudod, hogy Jake Kincade és Nadine Furst egy halott tinilánnyal egy sikátorban felrobbantja a médiát.

Nadine csípőre tette a kezét.

– Bűnügyi riporter vagyok, szóval világosan látom a helyzetet. Ez is csak egy újabb ok arra, hogy elvigyem innen Jake-et, amilyen messze csak lehet. Kézben fogjuk tartani a dolgot.

– Semmi interjú, amíg engedélyt nem adok rá.

Nadine ettől csak még inkább önmaga lett.

– Hallottál már arról az aprócska alkotmánymódosításról, amit Elsőnek neveznek?

– Ha valóban valaki más művelte ezt ezzel a lánnyal, nem gondolod, hogy örömtáncot fog lejteni, amikor látja, hogy a mocskos kis akciójával vannak tele a pletykacsatornák? Jennának hívták. Amíg csak lehetséges, tartsuk távol őt és a te személyedet is a médiától.

– Igazad van, és nem is fogok interjút adni. Csak nem tetszik, hogy más mondja meg, mit tehetek és mit nem. Már jönnek is. Roarke nagyon érti a dolgát, Dallas.

– Ezt én is jól tudom. Vidd haza Jake-et. Holnap délelőtt be kell jönnie a kapitányságra, hogy újra kihallgassam. Addigra kis szerencsével és Morris segítségével a halál okát is pontosan megismerem.

Nadine hátrapillantott a klub felé.

– Még nagyobb szerencsével esetleg gyanúsítottad is lesz. Na, és mi a helyzet a többi bandataggal? Jake tudni akarja majd. Számára ők családtagok.

– Velük is beszélnem kell, de utána hazamehetnek. Ilyenkor ez az eljárásrend, Nadine. Itt jön Peabody és McNab. Vidd haza Jake-et – ismételte meg Eve, mielőtt elindult a társa és a társa szerelme felé.

Csíkos nadrágjában és neonrózsaszín pólójában McNab nyomozó, az Elektronikus Nyomozati Ügyosztály üdvöskéje úgy festett, mint aki mindjárt felpattan egy uniciklire és zsonglőrködni kezd.

– Egy halott kamasz lány várja a sikátorban, hogy elszállítsák. Az ajtón túl – folytatta Eve – talán száz, vagy annál is több kamasz zsúfolódik össze, plusz az „A” Avenue tagjai. A személyzettel együtt akár kétszázan is lehetnek, a szülőket és a kísérőket is beleértve.

– Hogy van Jake? – érdeklődött Peabody.

– Tartja magát. El kell kezdenünk foglalkozni az emberekkel odabent, hogy utána elengedjük őket… és a Gyermekvédelem még sehol. Az áldozat szüleit is értesítenünk kell. Ezt magamra vállalom. Peabody, te hívd fel újra a GyV-t és közöld velük, hogy azonnal vonszolja ide a seggét valaki, különben jóval többet rúgok szét. Amíg a fent említett segg vagy seggek ide nem érnek, hogy védjék a fiatalkorúak jogait, maradunk a felnőtteknél meg azoknál a kamaszoknál, akik felnőtt kísérővel érkeztek. McNab, te beszélj a bandatagokkal, tudd meg, hogy hol tartózkodtak a kérdéses időpontban. Továbbá gyűjtsd be az első és hátsó biztonsági kamerák felvételeit.

Majd Eve pontos személyleírást adott az áldozatról, beleértve a ruháját is.

– Hátha valaki látta, hátha valaki látott valamit. Amint tudok, visszajövök – sétált oda Roarke-hoz. – Köszönöm, hogy keringtél egy kicsit a tömb körül.

– Kellemes idő ez a sétára, habár az oka meglehetősen ocsmány.

– Az áldozat szüleinek lesz igazán ocsmány ez az éjszaka. Megyek és értesítem őket.

– Peabody nélkül?

– Nem háríthattam rá, amikor a klub tele van lehetséges szemtanúkkal és gyanúsítottakkal. Nézd, fogalmam sincs, meddig fog tartani, szóval…

– Most készülsz elmondani egy anyának és egy apának, hogy a lányuk már nem fog hazamenni – vette el a felesége helyszínelő készletét Roarke, és betette a kocsi csomagtartójába. – Melletted maradok, hadnagy – csukta le a csomagtartó tetejét. – Rájuk kerestél már?

– Még nem.

– Akkor hagyd rám a vezetést, és nézz utána az adataiknak.

– Rendben. Charles és Louise szomszédjai.

– Tényleg? – dünnyögte Roarke. – Az ember hiába csodálkozik rá, milyen hatalmas a világ, mindig kiderül, hogy valójában nagyon is apró. Jó eséllyel ismerik egymást.

– Aha – szállt be Eve a kocsiba. – Jó eséllyel. Találtam egy diszket az áldozat retiküljében. A feliraton az állt, hogy egy demó Jake Kincade-nek.

– Ó. Említetted neki?

– Nem, nem kell tudnia róla, amíg nem vizsgálom meg. Rákérdeztem, hogy ismerték-e egymást, kapcsolatban álltak-e, vagy legalább felismeri-e a nevét, de mindenre nem volt a válasz. Jake azt mondta, hogy a szünetet megelőző szám közben látta táncolni a parketten. Hittem neki. Plusz az időpontok sem teszik lehetővé, hogy tűt döfjön a lány karjába. Még úgy sem, ha eddig Nadine és énelőttem is sikeresen eltitkolta, hogy valójában egy kegyetlen tinilánygyilkos.

– Ennek ellenére aggaszt a kérdés.

– Bonyolítja az ügyet, hogy Jake és az áldozat esetleg kapcsolatban álltak egymással. Jake vallomása igaznak hangzik, még akkor is igaznak tartanám, ha nem ismerném. Ráadásul ott vannak az időpontok. Ennek ellenére bonyolítja az ügyet.

Amit meg kell oldania.

Előtte viszont örökre meg kell változtatnia három ember életét.

Végighajtottak a csendes Lower West Side-i környéken, a méltóságteljes épületek és zöldellő fák között. Charles és Louise

házában égett néhány lámpa. A Harbough-házban ellenben legalább kétszer annyi.

Várják haza a lányukat, gondolta Eve. Közben talán már az órát is nézegetik. Tudta, mennyire aggódnak a szülők – ő maga is rengeteg ilyennel találkozott már –, miközben sokszor a legrosszabbra gondolnak.

Csakhogy egészen addig senki sem hiszi el a legrosszabbat, amíg az meg nem történik.

– A nő orvos – közölte Eve a férjével. – Így még nagyobb eséllyel ismeri Louise-t. A férje egy Wall Street-i cégnél dolgozik, saját osztályt vezet. Húsz éve házasok. A nő egyszer követett el kihágást, még amikor annyi idős volt, mint most a lánya. Az akta titkosítását az ő kérésére oldották fel – szállt ki beszéd közben a kocsiból Eve, megállt a járdán és végigmérte a házat. – Megütött egy pasast, aki egy női klinika előtt tüntetett, és megpróbálta megakadályozni, hogy bemenjen az anyjával.

Együtt sétáltak az ajtó felé az úton, amelyet apró fénypontok szegélyeztek.

Remek biztonsági rendszer, állapította meg rutinszerűen Eve, majd eszébe jutott, hogy a Jenna Harbough retiküljében talált kulcskártyát talán soha többé nem fogja használni senki.

Megnyomta a csengőgombot és érezte, ahogy Roarke erős keze bátorítóan végigsimít a hátán.

Egy vékony, kócos, barna, de itt-ott már őszes hajú férfi nyitott ajtót. Szürke rövidnadrágot és CSAKAZÉRTIS feliratú pólót viselt.

Keskeny arcát Eve meglátása szerint hétvégi borosta borította. Udvariasan kedves mosolya ellenére mogyoróbarna szeme kíváncsian csillant meg.

– Miben segíthetek?

– Dallas hadnagy vagyok a NYPSD-től, Mr. Harbough – mutatta fel Eve a jelvényét.

Mielőtt folytathatta volna, a férfi összerezzent.

– Jézusom, bajba keveredett? Kamaszok egy rockklubban, mégis, mi történhet? Jule! Úgy fest, le kell tennünk az óvadékot. Elnézést, fáradjanak beljebb. Jenna máris elkésett – folytatta. – Még ezért is számolunk majd vele.

– Mr. Harbough – kezdte újra Eve, ahogy beléptek az előszobába, amelyből egy széles átjáró mögött jobbra nyílt a nappali, balra pedig egy keskenyebb átjáró mögött állt az emeletre vezető lépcső.

– Nem veszi fel a ’linkjét – sétált le egy nő a hallba, miközben homlokráncolva tartotta a kezében a saját készülékét. Barna bőr, sűrű, világos sávokkal hangsúlyosabbá tett göndör, barna haj és ugyanolyan barna szem, mint amilyen a lányának volt. Feltehetően tőle örökölte. – Az a lány egy… – hallgatott el hirtelen, amikor megpillantotta Eve-et és Roarke-ot.

Szeméből eltűnt a fény, az arca elszürkült.

– Tudom, ki maga. Mi történt Jennával? Hol van Jenna?

– Dr. Harbough…

– Mondja ki – kapaszkodott bele Julia a férje karjába.

– Sajnálom, hogy tőlem kell megtudniuk, de a lányuk meghalt.

– Micsoda? – csattant fel dühösen Shane. – Ez nevetséges. Azonnal tűnjenek el innen.

– Shane – fordult a férje felé Julia és átkarolta. – A kicsikénk. A kicsikénk.

– Ez nem igaz. Hagyja abba. Jenna jól van. Bármelyik pillanatban hazaérhet. Indulok, és hazahozom. Most rögtön indulok, és hazahozom.

– Shane – tolta el magát könnyes arccal annyira a férjétől Julia, hogy a szemébe tudjon nézni.

Abból, amit a felesége szemében látott, Shane dühe előbb döbbent tagadássá, majd szörnyű fájdalommá változott.

– Nem – mondta. – Nem, nem, nem.

Lecsúszott a földre. Julia vele tartott és továbbra is szorosan átölelte.

– Ez csak valami tévedés lehet – törtek elő belőle zokogva a szavak, miközben remegett. – Valami rettenetes tévedés. Jenna bármelyik pillanatban hazaérhet.

– Shane. Shane, segítened kell nekem. Szedd össze magad, és segíts. Tudnunk kell, mi történt.

– Nem hiszem el. Nem hiszem el. Julia, most Jennáról van szó.

– Tudom. Tudom – fogta két tenyere közé a férje arcát Julia, és megpuszilta az arcát. – Nyugodj meg. Állj fel. Tudnunk kell. Jennáról van szó. Tudnunk kell.

Talpra segítette a férjét, majd Eve felé fordult.

– Tudnunk kell, hogy mi történt.

– Üljünk le, és mindent elmondok, amit tudok.

MÁSODIK FEJEZET

A nappalit néhány régiség és festmény díszítette, még egy kéken erezett márványkandalló is helyet kapott benne.

A Harbough család összebújt a kanapén, amelyet ugyancsak kékesen erezett huzat takart. Eve a velük szemben felállított fotelben foglalt helyet.

– Biztos benne, hogy ő az? Persze, tudom a választ – tette hozzá Julia. – Mégis…

– Igen. Őszinte részvétem.

Eve gyakran gondolkodott rajta, hogy ezek a szavak azok számára is éppen olyan üresen csengenek, akik elveszítették az egyik szerettüket, mint neki?

– Körülbelül este tizenegykor Jenna kisétált a Rázd Meg Klub sikátorra nyíló ajtaján. A szemtanúk állítása szerint akkor már nagyon rossz állapotban volt, és néhány pillanattal később össze is esett. A szemtanú azonnal hívta a kilenc-tizenegyet és megkezdte az újraélesztést.

– De… de… egészséges volt. Még csak tizenhat éves – ellenkezett Shane. – Julia alig néhány hete végzett el rajta egy teljes körű kivizsgálást.

– Az orvosi segítség öt percen belül a helyszínre ért, de Jenna addigra már elhunyt. A bal karján friss tűnyomot találtunk.

– Micsoda?! – ugrott talpra Shane. – Itt ül és azt akarja bemesélni nekünk, hogy a kislányunk kábítószerrel élt? Hogy drogos?

– Hagyd ezt abba, Shane. Azonnal hagyd abba.

– Ez ostobaság, Julia. Kegyetlenség.

– Mr. Harbough, a helyszínen végzett vizsgálatom semmi olyat nem tárt fel, ami arra utal, hogy a lánya rendszeres szerhasználó lett volna. Szerintem ezt az orvosszakértő is meg fogja erősíteni, ennek ellenére fel kell tennem a kérdést, miszerint tudtak vagy sejtettek-e bármit is arról, hogy a lányuk kábítószert használ.

– Kétséget kizárólag kijelenthetem, hogy nem fogyasztott kábítószert. Orvos vagyok, és három hete mindkét gyerekemet kivizsgáltam. Orvosként tudtam volna róla. Az anyjaként is tudtam volna róla. Továbbá tűt említett. Jenna tűfóbiában szenvedett. Még az injekciós pisztollyal is akadtak gondjai, sohasem használt volna önként injekciós tűt. Sohasem szúrta volna meg magát. Ülj le, Shane. Ez itt Dallas hadnagy. Charles és Louise barátja. Aki a gyilkosságiaknál dolgozik.

– Gyilkosság – ült vissza a helyére lassan Shane, miközben az arca elveszítette minden színét. – Valaki megölte a kicsikénket? Hogy történhetett ilyen? Az egy tisztességes klub. Juliával a múlt héten jártunk ott, hogy biztosak lehessünk benne, elengedhetjük Jennát.

– Még nem állapítottam meg, hogy valóban gyilkosság történt, vagy sem. Folyik a vizsgálat. A nyomozók ezekben a pillanatokban is a klub vendégeit hallgatják ki. A szemtanúval én beszélgettem el. Egyelőre nem mondhatok semmi biztosat. Azt tartottam a legjobbnak, ha a lehető leggyorsabban értesítem magukat.

– Még mindig ott van? – szorította meg a férje kezét Julia. – Látnunk kell őt.

– Nem. Megkértem a vezető törvényszéki szakértőt, hogy személyesen foglalkozzon vele, és biztosíthatom magukat, hogy jobb kezekben nem is lehetne. Tudom, milyen nehéz, de az lenne a legjobb, ha várnának holnapig. Ha megvárnák, amíg felhívja magukat.

– Tudja, milyen nehéz? Magának is csengetett már egy idegen az ajtaján azzal, hogy a lánya meghalt egy sikátorban?

– Shane – pillantott Julia a lépcső felé, ahonnan lépteket hallott. – Ez Reed. Állítsd meg, Shane. Kísérd vissza az emeletre. Ne áruld el neki, hogy mi történt. Kérlek. Majd reggel együtt elmondjuk.

Miután Shane elsietett, Julia visszafordult Eve felé.

– Sajnálom.

– Nem kell szabadkoznia. Dr. Harbough, sokat segítene, ha láthatnám Jenna szobáját, ha engedélyeznék, hogy átkutassam.

Julia összekulcsolta a kezét, miközben arcára kiült a feszültség.

– A szobája Reed szobájával szemben nyílik.

– Holnap is megfelel.

– Mint minden testvér, ők is veszekedtek, de Reed mindig is felnézett Jennára. Veszekedtek, civakodtak, de erősen kötődtek egymáshoz. Fogalmam sincs, hogyan mondjuk el neki a történteket. Vagy a nagyszüleinek. Vagy… te jó isten, Chelsea-vel és Leeleevel ment. A barátnőivel. Nekik nem esett semmi bajuk?

– Amennyire tudom, nem, és hamar megérkezett a rendőrség. Miután visszamegyek, személyesen keresem meg őket.

– Említette, hogy találtak szemtanúkat – törölte le két kézzel a könnyeit Julia. – Lehetséges, hogy ők tették?

– Nem hiszem. Az időpontok nem erre utalnak, ráadásul a szemtanú és a második szemtanú vallomása egybevág. Dr. Harbough, a nyomozás még nagyon az elején tart, éppen ezért több a kérdésem, mint a válaszom. Azt mondta, Jenna a barátnőivel ment a klubba.

– Igen, és kezeskedem értük. Ismerem őket és a családjukat is.

– Jenna nem randevúzott senkivel?

– Nem igazán. Időnként elment videózni meg ilyesmi. Többnyire csoportosan. Érdekelték a fiúk. Tizenhat éves. Viszont a zene volt a mindene. Zeneszerző és előadó akart lenni. Többek között ezért is engedtük el ma este. Imádta az „A” Avenue-t. Azzal foglalkoznak, amiről ő is álmodott, és akkor kezdték, amikor annyi idősek voltak, mint most ő. Ők voltak a példaképei. Különösen Jake Kincade –

mosolyodott el halványan Julia. – Melyik kamasz fiú tudna versenyezni egy rocksztárral?

– Találkoztak is?

– Erről álmodott, habár szerintem el is ájul, ha a valóságban megtörténik. Még egy demót is készített… méghozzá nagyon jót. Nem azért mondom, mert az anyja vagyok, de tehetséges volt. Abban reménykedett, megtalálja a módját, hogy ma este odaadja neki a diszket. Jake pedig természetesen meghallgatja és sztárt csinál belőle. Nem bátortalanítottam el. Az álmok fontosak – szorította a szájára a kezét, miközben ingatni kezdte a felsőtestét.

– Dr. Harbough – szólalt meg halkan Roarke. – Hozhatok valamit? Egy kis vizet? Ne hívjak fel valakit?

– Nem, nem, köszönöm – vett mély levegőt Julia. – Köszönöm. Tudom, hogy ez furcsán hangzik, de csaknem úgy érzem, mintha ismerném magukat. Charles és Louise… biztosan tudják már, hogy ők a szomszédaink, szóval mindig elismerően és tisztelettel beszéltek magukról. Meg az a videó… az *Icove* videó. Az egész család látta. Ugye annyira kitartóan fog dolgozni azon, hogy kiderítse, mi történt a kislányommal?

– Erre majd én válaszolok – tette Eve karjára a kezét Roarke. – Igen. Nem nyugszik, amíg nem találja meg a választ.

– Ezt tudnunk kell – mondta Julia. – Csakhogy még a válaszaival sem lesz képes Jennát visszahozni.

– Nem, valóban nem hozhatom vissza. De igazságot még szolgáltathatok neki.

• • •

Miután távoztak, Roarke megvárta, amíg odaérnek a kocsihoz. Ott megfordult és átkarolta a feleségét.

– Adj egy percet – hajtotta a homlokát Eve homlokára. – Szükségem van rá. Sok mindent láttam, sok mindent átéltem veled

együtt, de még mindig nem értem, hogyan tudod elviselni ezt a rettenetes terhet.

– Csak tovább kell lépni, de esküszöm neked, Roarke, minden egyes alkalommal egyre nehezebb és nehezebb. A szomszédban még mindig égnek a fények. Szeretnék gyorsan váltani néhány szót Charlesszal és Louise-zal Jennáról, szeretném megismerni a róla kialakult véleményüket.

– Rendben, habár azt kell mondjam, a szülők nekem őszintének tűntek. Már ha megbízol egy civil szakértő véleményében.

– Aha, de ők akkor is a szülei. Tudni szeretném, hogy Charles és Louise mennyire értenek egyet velük. Utána többé-kevésbé le is zárhatom azt a szálat, hogy a kislány magának adta be a drogot.

Roarke kézen fogta a feleségét, így sétáltak végig a járdán.

– Amit eddig sem hittél el.

– A hit közel sem egyenlő a tényekkel. Ez sem lesz tény, de tovább építi az összképet. Ezenfelül olyan emberek véleményét hallom Harbough-ékről, akiket tisztelek.

Beléptek a kapun, végigmentek a kicsinyke kert ösvényén, ahová tavasszal – a saját szemével látta – dr. Louise Dimatto virágokat ültetett.

Amelyek most színpompásan virítottak.

A csengetésre Charles nyitott ajtót, az egykori bárcás, akiből idővel szexuálterapeuta lett.

– Nézzenek csak oda. Jó téged látni, Roarke. Cuki hadnagy. Gyertek be. Louise éppen most akart felbontani még egy üveg bort.

A magas, jóképű, fekete melegítőnadrágot és áfonyaszínű, kényelmes inget viselő Charles hátrált egy lépést.

– A bort tegyük át egy esőnapra – közölte Eve. – Szolgálatban vagyok.

– Ó. Akkor ez nem valami váratlan látogatás.

– Nem. Sajnálom.

– Sauvignon blanc-t választottam, és ha felvisszük az emeletre, akkor én majd…

A fehér selyemnadrágjában és testhez tapadó felsőjében igencsak vonzó Louise, aki egy palackot tartott a kezében, hirtelen megtorpant.

– Ó. Ó – ismételte meg, és felsóhajtott. – Ki halt meg?

– Jenna Harbough.

– Jézusom, ne – túrt a hajába Charles. – A francba, hiszen ő még csak egy gyerek. Ráadásul ha itt vagy, akkor egyáltalán nem baleset történt.

– Átmenjek Juliához? – tette le Louise a bort, és tett egy lépést előre.

– Talán majd holnap. Leülhetnénk egy percre?

– Persze. Történt valami a klubban? – érdeklődött Louise, miközben a nappali felé tartottak. – Tudom, hogy Jenna elment ma este a Rázd Meg Klubba pár barátnőjével. Nyaranta az „A” Avenue mindig tart ott egy koncertet a huszonegy év alattiaknak.

A kávézóasztalkán két pohár állt egy sajttál maradéka mellett. A kanapé párnáin látszott, hogy nemrég még emberek nehezedtek rá.

Mint gyakorlott megfigyelő, Eve a szexuális aktivitás jeleit is felfedezte.

Louise felverte az egyik párnát, csak utána foglalt helyet.

– Istenem, ez rettenetes. Jenna nagyon készült a mai estére. Még hozzám is átszaladt, hogy megkérdezze tőlem, mennyire tetszik a ruhája – hunyta le szorosan a szemét Louise, miközben kezével Charles kezét kereste. – Minden jel szerint úgy ítélte meg, hogy jobban értek a divathoz, mint az anyja.

– Baráti kapcsolatot ápoltok a családdal?

– Csaknem attól a pillanattól fogva, hogy Charles megvette ezt a házat.

– Louise meg rábeszélte Juliát, hogy havonta kétszer önkéntesként dolgozzon a kórházban – tette hozzá Charles. – Mi történt Jennával?

– Túladagolás.

– Az lehetetlen – ingatta Louise a fejét. – Nem létezik, hogy az a lány kábítószerhez nyúlt. Először is, Julia átkozottul jó orvos, és mindenképpen észreveszi. Ezen felül anyának is remek. Nagyon szorosan kötődnek egymáshoz. Tényleg nagyon szorosan. Továbbá én vagy Charles is észrevesszük rajta a szerhasználat jeleit.

– Csak egyszer fordult elő – mutatott rá Eve.

– Jenna nem tett volna ilyet – erősködött Charles. – Különösen a mai estén nem, amire már nagyon régóta készült. Ráadásul alapjában véve szabálykövető típus. A kábítószer lenne az utolsó egy estén, amit olyan régóta várt.

– Felteszem, Morris még nem végzett a boncolással. Nem túladagolás lesz.

– De igen, az lesz – javította ki Eve. – Csakhogy úgy tűnik, Jenna nem magának adta be a drogot.

– Vagyis valaki bedrogozta?

– Injekcióval. Tűvel.

– Jenna sohasem nyúlt volna tűhöz. Igen, ebben is tökéletesen biztos vagyok – szögezte le Louise. – Mindig halálra rémült a tű láttán. Valaki más tette ezt vele, Dallas. Valaki más tette ezt azzal az édes, aranyos kislánnyal.

– Nem tudsz olyan emberről, akivel összeveszett, akivel nem jött ki jól?

– Nem, nem tudok – gondolta végig Louise, miközben a halántékára szorította az ujját. – Randizgatott, de csak alkalomszerűen. A zene volt a nagy szerelme. Amikor meséltem neki arról, hogy már találkoztunk az „A” Avenue-val és Jake az egyik közös barátunk szerelme, gyakorlatilag a lábam előtt hevert. Meg amikor mondtam, hogy jól ismerjük Mavist. Szó szerint elakadt tőle a szava.

– Tudom, hogy felvett egy demót, és remélte, hogy az este folyamán valamikor oda tudja adni Jake-nek – szúrta közbe Charles. – Azt is tudom, hogy minket akart rábeszélni arra, hogy juttassuk el hozzá, amennyiben nem jár sikerrel.

– Aha – helyeselt Louise. – Tudtam, hogy ez lesz belőle. Jenna nagyon kedves és érdekes lány volt, Dallas. Gyönyörű énekhanggal, és annak ellenére, hogy nem értek hozzá, úgy vélem, a zeneszerzéshez is volt tehetsége. Stabil családi háttérrel rendelkezett, jó barátai voltak, és jól teljesített az iskolában. Fogalmam sincs, miért akart valaki ártani neki.

– Oké, sokat segítettetek. Most vissza kell mennem.

– Tájékoztatnál bennünket a nyomozásról? – kérdezte Louise, amikor felálltak. – Tudom, hogy bizonyos határokat nem léphetsz át, de elmondanád, amit lehet? Mi is mindenben segítünk, amiben csak tudunk.

– A családnak szüksége lesz valakire, akire támaszkodhat – mondta Roarke.

– Ott leszünk nekik – biztosította Charles.

– Nekem ennyi elég – jelentette ki Eve, miközben visszafelé sétáltak a kocsihoz. – Ténynek ugyan nem tények, de a jellemzések megerősítették egymást.

– Nem beszéltél nekik Jake-ről.

– Nem volt rá szükség, így is megtudtam tőlük, amit akartam. Nélkülem is elég hamar ki fogják deríteni. Nyugodtan hazamehetsz. Én még elidőzök a bárban egy darabig.

– Én is láttam. Láttam azt a halott, fiatal lányt a sikátorban – szállt be Roarke a kocsiba. – Felfordul tőle a gyomrom.

Eve elfogadta a választ, elfogadta a férjét. Hátrahajtotta a fejét és lehunyta a szemét.

– Szexeltek azon a kanapén.

– Igazság szerint mi is valami hasonlóra készültünk.

Ezt hallva Eve elmosolyodott.

– Még jó, hogy korábban elkezdtük, amikor a játékszobában hagytam, hogy megverj flipperben.

– Hidd csak ezt. Az első golyót direkt ejtettem le, hogy adjak neked némi esélyt.

– Szerintem ez csak duma, és visszavágót követelek.

– Megkapod.

Amikor leparkoltak a klub előtt, Eve látta, hogy Peabody kordont állíttatott, és még több járőrt rendelt a helyszínre. A kordon mögött számos ember tömörült.

– A gyerekek szöveges üzenetet írtak a szüleiknek – gyanakodott Roarke. – Mire a szülők idegyűltek, hogy hazavigyék őket.

– Erre gondolnom kellett volna.

– Egyetlen gyerekkel voltál elfoglalva.

– Mostanra már többeket is kihallgattak, és elengedtek. Lássuk, mi vár minket odabent.

Eve akkor ért a bejárathoz, amikor két kamasz kiviharzott rajta.

A kordon mögül kiáltások hallatszottak.

– Darlie! Tanner!

A fiatalok szemforgatva egymásra néztek, de azért futva megindultak a hangok irányába.

Ők viszont, gondolta Eve, *ellentétben azzal az eggyel, ma éjjel otthon alszanak az ágyukban.*

Belépett a klubba.

A teljes erőre kapcsolt világítás fényében a helyiség némileg nyomasztóan hatott. Kopott asztalok, kopott táncparkett. A bárpult mögött üresen tátongtak a máskor alkoholos italokkal feltöltött polcok.

A levegőben cukorka és izzadtság szaga keveredett.

Ez utóbbi egyáltalán nem meglepő, gondolta Eve, mivel a légkondicionáló kijelzője közel nyolcvan Fahrenheit-fokot mutatott.

Némileg megkönnyebbült, amikor látta, hogy nem neki kell foglalkozni hozzávetőleg kétszáz kamasszal. Úgy becsülte, közel ötvenen, ha maradtak. Legalábbis a központi helyiségben.

Látta, hogy McNab éppen egy csapat tinivel beszél az egyik asztal mellett, miközben mások a székeken üldögélnek, és idegesen társalognak egymás között. Páran unottnak vagy éppen lázadónak tűntek, ezt nem igazán lehetett eldönteni.

Egy buggyos farmert viselő, pocakos, homokszín hajú férfi sietett eléjük.

– Maga Dallas hadnagy. Meg Roarke – rázta meg Roarke kezét, majd ugyanezt megismételte Eve-vel is. – A nevem Harve Greenbaum. Enyém a klub. Rosszul vagyok, egyszerűen rosszul vagyok attól, ami ma este történt. Évek óta nem esett meg ilyen. Persze előfordult már, hogy néhány embert ki kellett dobnunk, de ilyen még sohasem történt. Ráadásul épp a gyerekek estéjén. Szerencsétlen kölyök.

– Mr. Greenbaum.

– Harve, szólítson csak Harve-nak. Mr. Greenbaum az apám.

– Harve. Felvették már a vallomását?

– Aha, aha. Az a szöszi, aki ott ül – mutatott McNab felé. – Nem néz ki zsarunak, de ismeri a dörgést. Velem és Glóval is beszélt. Aki a társam úgy az életben, mint az üzletben.

– Azt is mondta, hogy szabadon távozhat?

– Nem megyünk sehová, amíg az utolsó gyerek is biztonságban haza nem ér. A mi klubunkban történt ez az eset. Glo szerint fogjuk be a szánkat és alaposan védjük be a seggünket néhány ügyvéddel, de légdeszkázó Jézus Krisztus, ez mégiscsak a mi klubunk.

– Megértem. Meg tudja mondani, merre találom Peabody nyomozót?

– Aha, a rózsaszínbe öltözött csinibabát. Hátul beszél a gyerekekkel. A személyzettel és a bandával már végeztek. Szent isten, szegény Jake. Jake és a fiúk sohasem feledkeztek meg a gyökereikről.

– Oda tudna kísérni Peabody nyomozóhoz?

– Naná. Hé, ugye maga az épület tulajdonosa?

– Ahogy mondja – erősítette meg Roarke.

– Hát, gyűlölöm magam, hogy éppen most hozakodok elő vele, de éppen ma nyekkent meg a légkondi. Még nem jutott rá időnk, hogy odaszóljunk, de…

– Intézkedni fogok.

– Nagyon köszönöm. Bármikor megnyekken valami, az emberei azonnal jönnek és kijavítják.

– Utánanézhetnél, McNabnek jutott-e ideje a biztonsági kamerákra – fordult Roarke felé Eve.

– Már adtam neki egy másolatot a felvételből – tájékoztatta Harve.

– Ebben az esetben nem néznéd meg? – hagyta magára Eve, és elindult Harve nyomában.

– Hátul nincs sok minden. Ne is várjon öltözőket vagy ilyesmit.

– Nekem megfelel.

Elhaladtak a mosdók mellett, végigmentek egy rövid folyosón, el a sikátorra nyíló ajtó mellett, ahol Eve orrát megütötte a hányás és a folyékony tisztítószer friss szaga. Ezt követően érkeztek meg az épület hátsó részébe.

Nyolc gyerek ült a fal mellé állított székeken. Eve észrevett egy IDEGENEKNEK TILOS A BEMENET táblával ellátott ajtót, egy újabb helyiséget, benne kerekes ruhaállványokkal, majd következett az IRODA.

– A kollégája oda viszi őket. Ne hozzak valami hideg italt? Kicsit nagy itt a forróság. A magam részéről nem bánom, de tényleg meleg van.

– Szívesen innék egy Pepsit.

– Akkor adok egyet – kopogott Harve az ajtón, majd bedugta a fejét. – Itt a Főzsaru.

Eve belépett a hálószobai gardróbjánál is kisebb irodába. Nem nyílt belőle ablak, de fényesen megvilágították a lámpák, ráadásul túlságosan rendezettnek is találta. Peabody az ajtóval szemben felállított íróasztal mögött ült, két gyerekkel szemben. Az egyiknek éppen olyan rózsaszín volt a haja, mint Peabody csizmája, a másik egyik felén lilára, a másikon rózsaszínre festette a frizuráját.

Eve becslése szerint legalább tízfontnyi sminket is viseltek az arcukon. Egyenként.

– Oké, Gabby, oké, Apple, köszönöm, ennyit akartam hallani. Gabby, anyukád odakint vár. A te anyukád pedig, Apple, továbbra is engedi, hogy Gabbynél töltsd az éjszakát, ahogy eredetileg tervezted.

– Most már biztosan nem mehetünk el egy klubba sem, amíg nem töltjük be a húszat. Ez annyira gejl – tette hozzá Gabby, mielőtt Apple nyomában kisétált az irodából.

– Gejl?

– Gáz.

– Talán azt is figyelembe kellene venniük, mennyire gejl ez az egész a halott lánynak. Helyzet?

– Történetesen szerencsénk volt. Beszéltem azzal a két lánnyal, akik az áldozattal együtt jöttek.

– Chelsea-vel és Leeleevel.

– Aha, velük. Hidd el, sokkal megrázóbbnak tartják Jenna halálát annál, hogy gejl. Miután megnyugtattam őket annyira, hogy abbahagyják a hisztizést, megtudtam néhány fontos részletet az időpontokkal és a lépésekkel kapcsolatban – dőlt hátra Peabody, miközben megdörzsölte az arcát és a hajába túrt. – Bocs, egy hatalmas katyvasz volt az egész. Morcos, rémült, duzzogó, dühöngő és zokogó katyvasz. Mindet megtapasztaltam, sőt még ennél is többet.

Kopogtak az ajtón, majd belépett Harve.

– Hoztam még egy üdcsit, RÖCS.

– Harve, maga egy igazi herceg.

– Itt a Pepsije is, Főzsaru.

– Kösz.

– Akarja, hogy beküldjem a következő gyereket?

– Adjon nekünk még egy percet – kérte Eve.

– Meglesz. Csak kiáltsanak, ha kérnek valamit.

– RÖCS – ismételte meg Harve távozását követően Eve. – Rózsaszínbe Öltözött Csinibaba.

– Hé, sikerült egyedül rájönnöd!

– Már korábban is így emlegetett. Hol a szerencsénk?

– Mindkét lány ugyanazt mondta. Táncoltak a szünet előtti utolsó számra. Jenna visítozott, mert Jake egyenesen ránézett és rámosolygott. Leelee szerint egyszerre volt az istene és a hőse. Továbbá mind a ketten azt vallották, hogy a retiküljében magával hozott egy demódiszket, amit oda akart adni neki. Jenna…

– Nagyon benne volt a zenében és a komponálásban. Ezt már tudom.

– Jenna mindkettejük szerint megzakkant, ami az ő szóhasználatukban azt jelenti, hogy elvörösödött és teljesen szédülten viselkedett. Visszament az asztalukhoz, hogy összeszedje magát, ők meg a bár felé indultak, hogy szerezzenek valami innivalót. Az alkoholt szigorúan elzárták, Dallas. Ezen a téren nincs gond. Chelsea szerint aközött, amit ő Jake Mosolyának nevez, és a szám vége között, miközben arról beszéltek, hogy inni kellene valamit, Jenna a karjához kapott. Azt mondta neki, hogy valaki vagy valami megszúrta.

– Mialatt még a parketten táncoltak?

– Ahogy mondod. Leelee szerint Jenna körülnézett és talán észre is vett valakit. Azért a talán, mert egyik lány sem látta. Viszont Jenna azt mondta, hogy „seggfej.” Utána végigtáncolták a számot, beszéltek még egy percet, és szétváltak.

Peabody tartott egy rövid szünetet, ami alatt hosszan kortyolt az üdítőjéből.

– Nem tudják, mennyi időbe telt nekik, mire megkapták az italukat, de eltartott egy darabig. Amikor visszaértek az asztalhoz, azt hitték, hogy Jenna kiment a mosdóba… vagy talán sikerült elcsípnie Jake-et. Ők is kimentek a mosdóba, ami ugyancsak eltartott egy darabig. Mire visszaértek az asztalukhoz az „A” Avenue, mínusz Jake, éppen valami szabad mikrofon izét csinált. Keresni kezdték Jennát, mert úgy gondolták, szívesen felmenne a színpadra, hogy elkápráztassa a közönséget. Üzenetet írtak neki

mind a ketten, Leelee még a mosdókhoz is visszament, hátha ott megtalálja. Nagyjából ekkor értünk ide McNabbel.

– Találkoztak ismerőssel?

– Igen. Iskolatársakkal és a közelükben lakókkal. Ez a koncert nagy dolog az ő korosztályuknak.

– Volt Jennának barátja vagy barátnője?

– Nem igazán.

– Nem dobott valakit a közelmúltban?

– A lányok szerint nem. Viszont táncolt párszor olyan fiúkkal, akik felkérték. Csakhogy ma este nem ezért jött, ezért is táncoltak csoportosan, és Jenna sokszor utasította el azokat, akik közeledni próbáltak hozzá, hogy „Kösz, de nem."

– Ha valaki ma este megszúrta egy tűvel, akkor ezzel a szándékkal hozta magával a fecskendőt. Nem hiszem, hogy csak úgy magánál tartotta, utána meg úgy döntött: „Nem jössz táncolni, ribanc? Akkor megöllek!"

– Nem, ez tényleg valószínűtlen. Mindenki azt vallotta, hogy belépéskor átvizsgálták a zsebük vagy a retiküljük tartalmát… és McNab is ugyanezt jelentette. Egyelőre a takarítók sem találtak semmit. Ellentétben velem… a francba. Friss hányást a sikátorra nyíló ajtó mellett.

– Aha, éreztem a szagát.

– Megjelöltem és a takarítók vettek mintát belőle. Talán Jennáé. Talán.

– Rendben. Tarts egy kis szünetet. Majd én beszélek a többiekkel. Haza kell juttatnunk a gyerekeket.

– Jót fog tenni egy kis pihi. Lazítok pár percet, utána megfelezzük McNabbel a gyerekeket. Akadnak köztük, akik párban akarnak jönni. Többnyire nem is jöttek ide egyedül, csak párban vagy csoportban – állt fel Peabody. – A legfiatalabbakkal kezdtünk, a tizenkét, tizenöt évesekkel. Most tartunk a tizenhat éveseknél és az idősebbeknél. Az ennél is idősebbek csupán maroknyian vannak.

McNab megkapta a biztonsági rendszer felvételeinek a másolatát, de csak belepillantott, mert előbb a kihallgatásokkal akartunk végezni.

– Szóltam Roarke-nak, hogy nézze meg.

Kopogtak az ajtón. Eve megfordult, kinyitotta és beengedte az egyik takarítót.

– Lehet, hogy találtunk valamit a férfimosdóban, hadnagy.

– Majd később veszem ki a szünetem – közölte Peabody. – Most inkább vállalom a következőt.

Eve követte a takarítót. A férfimosdó állott vizelettől és állott szellentéstől bűzlött.

– Látja a lehorzsolódott festéket az ablak alatt?

– Aha, látom – lépett közelebb Eve, hogy jobban szemügyre vegye a nyomot. – Friss. Ezen az ablakon kimászott valaki.

– Fent is akadt az inge vagy a gatyája – emelt fel a takarító egy üvegcsét. – Hagyott néhány nyomot maga mögött. Kicsi ez az ablak. Aki kimászott rajta, az vagy nagyon apró, vagy nagyon hajlékony.

– Szinte a sikátor szájába nyílik. Távol az ajtó fölé szerelt kamerától – vizsgálta Eve a horzsolásokat és karcolásokat. – Meg lehet becsülni a cipőméretét?

– Meg fogjuk próbálni. Az ablakkereten és a falon nem találtunk ujjlenyomatokat.

– Elég okos volt ahhoz, hogy folyékony kesztyűt fújjon a kezére. Viszont úgy vélem, a lábával már nem törődött ennyire. Gondoskodjon róla, hogy Harvo megkapja a begyűjtött szálakat.

– Egyedül a Haj- és Elemi Szálak Királynője képes megoldani ezt a feladványt. Az áldozat csak tizenhat éves volt, igaz?

– Aha.

– Gyűlölöm ezt a szart. Tovább vizsgáljuk a horzsolásokat.

Eve hátralépett.

Megszúrták a táncparketten, utána egyszerűen elsétáltak. Egyenesen be a férfimosdóba, vagyis a tettes egy férfi… hacsak.

Eve átment a női mosdóba. Ugyanaz az elrendezés, habár itt inkább az olcsó parfüm és a smink szagát lehetett érezni. Itt is

megtalálta ugyanazt az ablakot, de…

Talán volt valaki idebent, esetleg az egyik fülkében vagy a tükör előtt. A lányok több időt töltenek a mosdóban.

Ennek ellenére esélyesebbnek tartotta, hogy az elkövető férfi. Olyan férfi, aki magával hozta a gyilkos fegyvert, és előre megtervezte a menekülését.

Szúr, elsétál, be a mosdóba, ki az ablakon.

Nem kellett látnod a halálát, gondolta Eve.

A gyilkolással is megelégedtél.

HARMADIK FEJEZET

Eve indult, hogy megkeresse Roarke-ot.

A bárpult mögött talált rá. A könyöke mellett egy palack szénsavas ásványvíz állt és a zsebszámítógépén dolgozott.

– A kérdéses időintervallumban nem távozott senki sem a főbejáraton, sem a hátsó bejáraton – kezdte Roarke. – Beleszámítva tizenöt percet azelőtt, hogy Jake kiment hátra és megérkeztek a járőrök.

– Felejtsd el. A gyilkos a férfimosdó ablakán keresztül menekült el. Visszanézzük a felvételt a klub nyitásától kezdve, és igyekszünk megtalálni azt, aki nem az ajtón ment ki. Majd megmondom az ENyÜ-nek, hogy próbálkozzanak arcfelismeréssel.

– Mivel úgyis itt vagyok, majd én elkezdem. Biztos vagy az ablakban?

– Lehorzsolta a falat, és szövetszálakat is találtak a kereten. Az elkövető minden bizonnyal sovány. A magassága nem számít, de nem hiszem, hogy termetes a pasas. Különben nem fért volna ki azon a kis lyukon.

– Nem biztos, hogy pasas. Nő is lehet.

– Azt sem lehet figyelmen kívül hagyni. Beszélnem kell McNabbel.

Átvágott a helyiségen, megérintette McNab vállát, majd felemelt ujjával figyelmeztette a kamasz fiút, akit az elektronikus nyomozó éppen kihallgatott.

– Várj egy kicsit.

– Haza kell jutnom, ember.

– Aha, nekem is – húzta távolabb Eve néhány lépéssel MacNabet. – Hagytad, hogy a kihallgatásra várók használják a mosdót?

– Naná, különben nyakig ülnénk, a tudod miben.

– Felügyelet nélkül?

– Még mit nem. A lányokat hármasával engedtük ki, ha már egyszer három fülkét alakítottak ki odabent, a fiúkat négyesével a két piszoárra és a két fülkére. Minden csoportot egy járőr kísért. Először Peabody engedett ki egy csoportot, utána én következtem, utána megint ő és így tovább.

– A járőrök is bementek a gyerekekkel?

– Aha, persze – csillant meg McNab fülében a rengeteg karika, amikor oldalt fordította a fejét. – Elvégre nem akarjuk, hogy trükközzenek, ugye?

– Ahogy mondod. A gyanúsított a férfimosdó ablakán át távozott.

– A francba! Rákérdezhetsz az egyenruhásoknál, Dallas. Grady járőr kísérte a fiúkat, Loren járőr a lányokat. Azt a parancsot kapták, hogy ők is menjenek be velük együtt. Nem kezdők.

– Majd rákérdezek, de a gyanúsított már azelőtt lelépett, hogy ideértünk.

– Dupla francba.

– Vidd végig a kihallgatásokat. Valaki esetleg látott valamit. A pasas az utolsó szám közben, még a szünet előtt lógott meg.

– Értem.

Eve beszélt a két járőrrel. Mindketten megerősítették, hogy a parancs értelmében kikísérték a gyerekeket, bementek velük a mosdóba, majd visszakísérték őket oda, ahol a kihallgatásukra vártak.

Ezt követően Eve elindult, hogy megkeresse Harve-ot.

Egy amazon felépítésű nő társaságában talált rá a konyhában, aki szűk, flitteres ruhája elé kötött foltos kötényben súrolta vadul az előkészítő pultot.

A helyiség zsír, hagyma és citromillatú tisztítószer szagát árasztotta.

Harvey abbahagyta a felmosást, amit addig szorgalmasan művelt, és rátámaszkodott a felmosó nyelére.

– Adhatok valamit, Főzsaru?

– Szeretném, ha visszaállítaná a világítást olyan szintre, ahogy az utolsó szám alatt, a szünetet megelőzően volt.

– Persze, persze, nem gond. Glo, hadd mutassam be Dallast, a Főzsarut.

– Sejtettem, hogy ő az – egyenesedett fel Glo, és Eve látta, hogy bő hatlábnyi magasságához még csillámos tűsarkú cipője is hozzátesz háromhüvelyknyit. A bőre úgy csillogott, mint a polírozott tölgyfa, szeme zöld lézerként vágott, mérföldhosszú, göndör tincseit pedig a feje tetejére tűzte. – A másik nyomozó mondta a konyhásoknak, hogy amíg nem végeznek, ki sem takaríthatunk. A felfordulás pedig egyre csak nő.

– Ezek szerint befejezték? Takaríthatunk?

– Elvégre máris takarítunk, vagy nem? Most maga tartóztat le azért, mert csináljuk, vagy a közegészségügyiek idéznek be azért, mert nem?

– Nem, asszonyom, és csak…

– Ne asszonyomozzon engem! – bökött zöldre festett körmű ujjával Eve felé a nő. – Nem vagyok az asszonya.

– Ne csináld, Glo – támasztotta a felmosót a pulthoz Harve, majd odalépett a párjához és végigsimított a hátán. – Mindenki csak a dolgát végzi.

– Én éppen itt végzem, és nincs szükségem semmiféle szeszélyes jelvényesre, aki meg akarja mondani, hogyan csináljam. Több mint húsz éve vezetjük ezt a helyet. Tudja, ezalatt hányszor jött ki a rendőrség? Majd én megmondom – csattant fel, mielőtt Eve szóra nyithatta a száját. – Háromszor – emelte fel három ujját, hátha Eve meg akarja számolni. – Több mint húsz év alatt összesen háromszor. A miénk egy tisztességes klub, és nem tűrünk semmiféle

baromságot. Aki megszegi a szabályokat, annak kívül tágasabb. Senki sem… – hallgatott el hirtelen, és a tenyerébe temette az arcát.

Eve azon csodálkozott, hogy a szempillája nem mászik ki pókként az ujjai között.

– Jézusom, Harve. Itt halt meg egy gyerek. Egy gyerek.

– Tudom, picim – karolta át Harve, és annak ellenére, hogy a válláig sem ért, megpróbálta ringatni.

– Még csak gyerek volt. Csak gyerek. Évek óta szervezzük ezt az estét a gyerekeknek. Ha az egyik megpróbál becsempészni egy üveg piát, akkor elvesszük és kihajítjuk. Csak egyszer figyelmeztetjük őket. Ha újra próbálkoznak, nem jöhetnek többet. A kábítószerrel ugyanez a helyzet. A keménydrogoknál még a figyelmeztetéssel sem bajlódunk, azonnal kitiltjuk az illetőt. Most pedig meghalt egy lány a klubunkban, a rendőrök pedig túladagolást emlegetnek, meg azt, hogy talán valaki más tette ezt vele. Hogy a fenébe történhetett ilyen?

– Az a feladatom, hogy kiderítsem, Ms. Reiser – közölte Eve.

– Ó, bassza meg. Glo a nevem, és félig bocsánatot kérek azért, amit mondtam, de csak félig.

– Félig el is fogadom – felelt Eve, mire kapott egy halovány mosolyt. – Glo, láttam és megerősítem, hogy az alkoholkészletüket biztonságosan elzárták az esemény idejére. A sörcsapokat is lezárták. Egyelőre semmi okom feltételezni, hogy magának vagy a társának bármi köze lenne azoknak a körülményeknek a kialakulásához, amelyek végül Jenna Harbough halálához vezettek.

– Nálunk halt meg.

Eve bólintott, mert tökéletesen megértette, mit akar közölni Glo.

– Derítsük ki, hogyan és miért. A nyomozóim már csaknem végeztek a kihallgatásokkal, és perceken belül az utolsó kamasz is távozhat. Szeretném látni, hogy nézett ki a klub az utolsó szám alatt.

– Máris intézem a világítást. Túljutunk rajta, Glo.

– Aha, túljutunk. Persze, hogy túljutunk. A zenét is akarja? Megvan a srácok felvétele a ház rendszerében. Nem lesz olyan, mint

az élő előadás, de közel áll hozzá.

– Az is sokat segítene. Előtte viszont utánanézek, hogy tényleg végeztek-e a kihallgatásokkal.

Amikor kiment, látta, hogy McNabre már csak egy maroknyi gyerek vár.

– Peabody nemsokára elenged hatot – árulta el Roarke.

– Szerencsével jártál?

– Eddig nem, és elég problémás lesz a dolog.

Eve a férje intését követve melléje lépett és a képernyőre nézett.

– Leginkább csapatosan érkeznek, a fiúk lehajtják a fejüket, a hajuk az arcukba lóg, a kezük a zsebükben.

– Lazának akarnak látszani. A nyakam rá, hogy az ő korukban te is ezt csináltad.

Roarke elmosolyodott.

– Ha az ember lehajtja a fejét, könnyedén elszalaszthat egy tömött zsebet, amibe érdemes belenyúlni. Abban a játékban sokkal fontosabb, hogy az ember észrevétlen maradjon vagy ártatlannak tűnjön, mint a lazaság.

– Pontosan – *ráadásul Roarke amúgy is elég laza,* tette hozzá Eve gondolatban. – Megnézem, hol tartanak a takarítók… lassan már végezniük kell. Miután az utolsó gyerek is távozik, megpróbáljuk visszajátszani a történteket.

Miközben a takarítók összepakoltak, Eve a jelentésüket is meghallgatta.

Sem a klubban, sem a szemetesekben vagy a sikátorban nem találtak fecskendőt. Analizálják a hányást, és dolgoznak a horzsolásnyomokon. A Haj és Elemi Szálak Királynője meg fogja kapni az ablakkeretről begyűjtött szövetdarabot.

Egyéb bizonyítékot nem sikerült találni.

Amikor Eve visszament, McNab és Peabody az egyik asztal mellett ültek és szénsavas üdítőt kortyolgattak. Roarke is csatlakozott hozzájuk az ásványvizével.

Eve tovább sétált a konyhába.

– Most már be lehet állítani a világítást, és a zene is jól jönne.

Majd odalépett az asztalhoz.

– Be fogják játszani a számot, ami akkor szólt, amikor Jennát megszúrták. A fényeket is beállítják az akkori erősségre, így látni fogom, hogyan nézett ki a hely. Reggel mindketten írjátok meg a jelentéseteket. Peabody, te csak azután, hogy végeztünk a halottasházban. Ott találkozunk, pontban reggel nyolckor.

– Nincs is jobb annál, mint a hullaházban kezdeni a napot.

– Így megy ez – mondta McNab. – Amikor megölnek valakit, a gyilkossági nyomozónak nincs pihenője.

– Ha – horkant fel Eve, és kisétált a táncparkettre.

A színpadon fehér és kék fénykévék kaszáltak. A klub világítása is kékké halványodott, miközben a hangfalakból egy mániákus gitártéma bömbölt.

Eve már látta játszani az „A” Avenue-t, ezért könnyedén maga elé tudta képzelni a felállást. Hátul középen a dobok, elöl a három gitár. Egy jobb szélen, a másik bal szélen, a harmadik középen.

A billentyű kissé oldalt, amit a billentyűs néha kikapcsol, és kézbe vesz valami más zeneszerszámot.

A dobos kivételével mindnyájan sokat mozognak a színpadon, csereberélik a helyüket, táncolnak, egymásnak vagy a közönségnek játszanak.

A táncparketten a kék fényben folyamatos a mozgás. Lábak, csípők, kezek, testek dörgölődnek és ütődnek egymáshoz.

Közben mindent áthat a cukor, az izzadtság és a kamaszvágyak szaga.

A gyilkos nézi, ahogy a lány a barátnőivel táncol, miközben folyamatosan örvénylik körülöttük a többi táncos teste.

Ismerte? Talán igen, talán nem.

Egy csinos, miniszoknyás lány csupasz hassal, akinek repked a haja és ragyog a szeme.

Miért éppen ő, amikor mások is voltak szép számmal?

Mert ismerte, vagy… egyszerűen csak ki kellett választania valakit, és Jenna húzta a legrövidebb szalmaszálat.

A fények kékről vörösre váltanak.

Jake kinéz a színpadról a közönségre. Fiatal arcok, fiatal testek a zene bűvöletében. Jenna ránéz, mire Jake elmosolyodik.

Mire a lány szíve megdobban. Valósággal szikrák röpdösnek körülötte.

Felsikkant, locsog valamit a barátnőinek, alig kap levegőt.

A gyilkos észreveszi!

Majd rövid, éles fájdalom a karjában.

Eve úgy markolt rá a saját karjára, mint aki látja, érzi.

Valaki megszúrt.

Balra néz.

A gyilkos bámulja. Vajon tetszik neki a lány dühös pillantása? A fecskendőt már visszatette a zsebébe, de nem használja ki még az utolsó pillanatot, hogy ránézzen, talán egyenesen a szemébe, mielőtt beleolvad a tömegbe?

Nem fut el, azzal csak felhívná magára a figyelmet, inkább lesétál – ahogy Eve is lesétált – a táncparkettről, miközben ő is hozzádörgölőzik a többiekhez, nekiütődik másoknak. Nagy a tömeg, nagy a zaj, a világítás tompa és vörös.

Megkerüli az asztalokat, és halad tovább.

Egyenesen a férfimosdóba. Korábban már bejárta a helyet, és megtervezte a kamerákat elkerülő menekülési útvonalat. Tudja, hogy a nyomozók mindenkit megnéznek, aki az adott időintervallumban elhagyta a klubot.

A zene visszaverődik a falakról.

Ha áll odabent valaki a piszoárnál, vagy az egyik fülkében, csak várnia kell. Ha nem, akkor már gyorsíthat.

Eve felemelte a karját és ugrott. Nem kellett a falnak támasztania a lábát, könnyedén ki tudott mászni a sikátorra nyíló ablakon.

Még mindig hallotta a zenét, noha már tompábban. Végigpillantott a sikátoron.

Majd megfordult, elindult és éppen akkor ért vissza, amikor a zene elhallgatott.

– Akarja, hogy újra lejátsszuk? – érdeklődött Harve, amikor Eve betoppant.

– Nem, ennyi is elég volt. Kikapcsolhatja. Nem tartjuk fel magukat tovább. Köszönjük az együttműködést.

– Holnap zárva tartunk, hogy ezzel is kifejezésre juttassuk a megrendülésünket. Szöszi felírta az elérhetőségünket, ha úgy gondolják, tehetünk még valamit. Meg aztán mi is szeretnénk értesülni arról, ha rájön a hogyanra és a miértre.

– Majd jelentkezek – sétált vissza Eve az asztalhoz. – Itt végeztünk. Hazaviszünk benneteket. McNab, tudod folytatni az arcfelismerést onnan, ahol Roarke abbahagyta?

– Naná, hogy.

Kilépve az ajtón Eve hagyta, hogy az éjszakai levegő kitisztítsa a fejét.

– A gyilkos előre tervezett. Kilencven másodpercre sem volt szüksége, hogy elhagyja a táncparkettet és eljusson a férfimosdóig, miután beadta a lánynak az injekciót. Továbbá időzített is – folytatta, miközben beült a kocsiba. – A szünet előtti utolsó szám szólt. A szünetben a teremig áll a mosdókhoz vezető sor.

– Ráadásul az egy klasszikus szám – árulta el McNab. – Az egyik olyan, aminek hallatán az emberek elárasztják a táncparkettet. Art elárulta, hogy általában a szünetek előtt játsszák. Art nős. A szünetben felhívta ’linken a feleségét. Nemsokára megszületik a második gyerekük. Utánanéztem.

– Jó. Oké, szóval még valószínűbb, hogy a gyilkos a mosdó ablakán keresztül távozott. Gondosan időzítve. Kamasz, vagy legalábbis kamasznak néz ki. Egy felnőtt sokaknak feltűnik, még akkor is, ha szülő.

– A szülők is táncoltak – nyomott el Peabody egy ásítást. – A kihallgatásokból viszont kiderült, hogy csak a parkett szélén. A közepét átengedték a gyerekeknek.

Eve ezt megjegyezte, és bólintott.

– Vékony testfelépítésű, nálam alacsonyabb vagy gyenge. Meg kellett dolgozni azért, hogy kijusson az ablakon. Még a lábával is támaszkodott. Én nem. Viszont elég jól ismerte a klubot ahhoz, hogy tudja: ez az út vezet kifelé. A bandát is jól kellett ismernie, hogy pontosan időzítse a támadást és a menekülést. Abban viszont egyelőre nem lehetünk biztosak, hogy az áldozatot is ismerte, vagy csak véletlenszerűen választotta ki a tömegből.

– Ha nem ismerte, mi az indíték?

Peabody kérdését hallva Eve megvonta a vállát.

– Majd kiderítjük. Pontban nyolckor a halottasháznál – tette hozzá, amikor Roarke fékezett az épület előtt. – Köszönöm a segítséget, McNab.

– Mindig Pea-Cukival tartok.

Miután kiszállt, még behajolt az ablakon.

– Tudod, mi a véleménye Feeney-nek a gyerekgyilkosokról.

– Tudom.

– Meg azt is, hogy mi a véleménye az „A” Avenue-ról.

– Aha.

– Ki akarja majd venni a részét a nyomozásból.

– Megkapja, amire vágyik. Most nyomás aludni.

Miközben Roarke elhajtott, Eve hátradőlt.

– Mi a véleményed az indítékról? – kérdezte Roarke. – Már neked is az eszedbe jutott.

– A lány visszautasította. Ha tévedek, és egy nő az elkövető, akkor talán valami őrült féltékenység vezérelte, vagy ebben az esetben is elutasítás történt. Azt viszont nem tudom eldönteni, hogy Jenna ismerte a pasast, esetleg nőt, vagy sem. A francba, ezt egy pasas tette. Bárhogy is legyen, a lány nem ismerte, nem érzett semmit vele kapcsolatban.

– Miért nem?

– „Seggfej”-nek nevezte. Nem azt mondta a barátnőinek rögtön a helyszínen, hogy „az a seggfej Bob” vagy „az a ribanc Jane”. Nem azt mondta, hogy „Az a seggfej Bob megszúrt”. Jake-nek ráadásul pasast emlegetett. „Az a pasas megszúrt.” Azt mondom, látta, hogy ki döfte belé a tűt, látta, hogy egy férfi, de nem ismerte. Ami mondjuk nem jelenti azt, hogy a gyilkosa sem ismerte őt. Járhatnak egy iskolába – folytatta Eve. – Viszont nem ugyanazokban a körökben mozognak, nem tartozott a lány társaságához, ezért nem is találkoztak, így nem ismerte fel. Esetleg felhúzta valamivel. Vagy egyszerűen csak gyilkolni akart ezzel a módszerrel, és ki kellett választania valakit. Mondjuk Jenna volt az esete. Mondjuk felkérte táncolni, de a lány elhajtotta. Ami bosszantotta.

– Csodálatos vagy.

– Ez csak logika.

– Amikor így mutatod be a dolgot, akkor igen. Vagyis itt egy kamasz fiú, aki gyilkos dühöt táplál vagy Jenna, vagy a kamasz lányok iránt. Aki gyengécske, alacsonyabb öt láb kilenc hüvelyknél, de hozzá tud férni ahhoz az anyaghoz, amivel végül gyilkolt.

– Továbbá elég okos és összeszedett ahhoz, hogy kidolgozzon egy tervet – gondolta végig lehunyt szemmel Eve. – Szerintem ahhoz is elég okos, hogy ne magányosan lépjen be a klubba. Gondol a kamerákra, ezért az ajtóban hozzácsapódik egy csapathoz. Lehajtott fejjel, félrefordított arccal. Csakhogy valójában nem a csapattal érkezett, ezért senkinek sem tűnik fel a távozása – húzta ki magát ültében, amikor érezte, hogy kezd elaludni. – Arcfelismeréssel nem fogjuk megtalálni. Látni sem fogjuk az arcát. Esetleg kiszúrhatjuk a testfelépítését, a ruházatát vagy a haját figyelve. Kizárásos alapon. Ki az, aki bizonyos ruhában, frizurával vagy testfelépítéssel nem lépte át a kijárat küszöbét? – fújt nagyot Eve. – Olyan bonyolult és időigényes lesz, ahogy gondolom?

– Talán még annál is bonyolultabb és időigényesebb.

– Feeney úgyis be akar szállni a nyomozásba. McNab nem téved. Így már biztos, hogy megkapja a maga feladatát.

– Nem is választhatnál jobb embert a feladatra – pillantott újra a felesége felé Roarke.

Látta, hogy Eve-et egyre kevésbé hajtja az adrenalin. Amikor erősen lecsapott rá a fáradtság, mindig nagyon elsápadt. Időnként annyira, hogy attól félt, akár a kezét is keresztül tudja nyújtani rajta.

– Tudod, hogy mindjárt hajnali három, és holnap vasárnap?

– Ebben nincs semmi újság.

– Reggel akár egy vagy két órával később is kezdhetnél.

– A forró nyomot mindig követni kell. Kié a hétvége? – dörzsölte meg Eve a szemét. – Ki adja a hétvégi szolgálatot? Carmichael és Santiago. Baxter és Trueheart pedig készenlétben állnak. Többet fogok tudni, miután beszéltem Morrisszal, és ha nincs ügyük, akkor őket is be tudom vonni, amennyiben szükséges – sóhajtott fel, mialatt Roarke áthajtott a házuk kapuján. – Túl sok ez egy otthon töltött, lustálkodós hétvégére.

– Azért sikerült majdnem a felét kellemesen eltöltenünk.

– A következő alkalommal, ha mindketten szabadok vagyunk, gondoskodni fogunk róla, hogy az egészet sikerüljön. Mondjuk elutazhatnánk a szigetekre.

Miután Roarke leállította a kocsit, a feleségéhez hajolt és megcsókolta.

– A következő alkalommal így is lesz.

– Megegyeztünk. A kocsit csak hagyd itt. Nemsokára úgyis szükségem lesz rá.

Beléptek az ajtón, és felmentek a lépcsőn.

– Hatkor kelnem kell.

– Miért? Nem tart két óra hosszat, hogy felöltözz és eljuss a belvárosba.

– Most túlságosan üres a fejem ahhoz, hogy jelentést írjak. Továbbá hivatalosan is meg akarom nyitni az aktát, és a táblát is felállítom. Úgy minden letisztul bennem, mire Morrishoz érek.

– Ebben az esetben hat óra.

– Neked nem kell hatkor kelned. Az egész napod szabad.

– Akkor szabadon a Főzsaruval vagyok. Nem, a halottasházba nem kísérlek el – terelte az ágy és az azon terpeszkedő macska felé az egyre inkább halványuló feleségét Roarke. – Viszont támogatlak, hadnagy.

– ’ké.

Eve lerángatta a csizmáját, a ruháját és arccal előre az ágyra zuhant. Szerencsére Roarke addigra már félrehúzta az ágytakarót.

Mire Roarke odafeküdt mellé, már aludt.

A macska felébredt annyi időre, hogy odébb kússzon.

Roarke megpuszilta a felesége fejét és lehunyta a szemét. Ő is azonnal álomba merült, akárcsak Eve.

• • •

Hatkor Roarke kávéval ébresztette Eve-et, aki hiába érezte még kissé kótyagosnak magát, eldöntötte, hogy a férje a legcsodásabb férfi az emberiség történetében.

Annyira, hogy félretette a kávét, és begörbített ujjával hívogatni kezdte.

– Gy’re ide.

Majd a nyaka köré fűzte a karját és hosszan, szenvedélyesen megcsókolta.

– Ez fölöttébb tisztességtelen, amikor ennyire édes, álmos és pucér vagy.

– Tudom – ejtette vissza a fejét Eve a párnára. – Nekem is az, pedig te még pucér sem vagy.

Ezzel eltolta magától a férjét, és a kávésbögre után nyúlt.

– Köszönöm. A zuhany alatt majd teljesen felébredek. Öt perc. Ráadásul zsinórban másodszor sem fogom kifogásolni, ha te választod ki a ruhámat.

Roarke tudta, hogy a zuhany alatti ébredés olyan forró vizet jelent, amivel már-már főzni lehet. A gardrób felé tartva csaknem beleborzongott a gondolatba.

Az előrejelzés szerint újabb meleg nap ígérkezett, ezért egy halványszürke vászonnadrág, valamint egy keményített, fehér, rövid ujjú ing mellett döntött, amihez sötétszürke mellényt, ehhez illő csizmát és övet választott, továbbá kikészített még egy halványszürke blézert is arra az esetre, ha a feleségének terepre kellene mennie, és el akarná rejteni a fegyverét.

A mellénybe és a blézerbe is belevarrták a Pillepajzsot, vagyis Eve a lehető legnagyobb biztonságban lesz.

Továbbá ebben az összeállításban frissnek tűnik majd.

Akkor terítette az ágyra a ruhákat, amikor Eve, kissé még vörösen a szárítócső melegétől, visszatért.

– Nagyszerű, köszönöm. Kell még – indult öltözködés közben a hálószobában felszerelt AutoSéf felé Eve, ugyanis a „még” az a még több kávét jelentette.

– Munka közben azért egyél is valamit.

– Persze, fogok.

Roarke csak felvonta a szemöldökét. Készített egy baconös-tojásos táskát, amibe alig észrevehető mennyiségben spenótot is csempészett.

– Mit fogsz csinálni, amíg a kapitányságon leszek?

– Csak találok valamit, amivel elfoglalom magam.

Eve kérdőn nézett a férjére, miközben felcsatolta a fegyverövét.

– Dolgozni fogsz, igaz? Talán felvásárolsz egy kisebb országot.

– Csak egy kisebbet?

– Vasárnap van, szóval maradjunk a kisebbnél.

– Ó, értem már. Történetesen lehet, hogy elmegyek sétálni és vetek egy pillantást az új tulajdonodra. El kell gondolkodnod azon, hogyan nevezzük el a klubot. Biztosan nem szeretnéd Stoner bárjának nevezni.

– Az egy seggfej. Már meg is van. Nevezzük Seggfej Stonernek.

– Az igazság nem mindig cseng kellemesen.

Amikor Eve felkapta a blézerét, Roarke csatlakozott hozzá.

– Fogalmam sincs, hogyan kell dolgokat elnevezni – *mint ahogy arról sincs, hogyan kell birtokolni őket,* tette hozzá Eve gondolatban. – Inkább csináld te. Nevezd el helyettem.

– Tied a hely.

– De te vetted.

– Jó, majd kitalálunk valamit. Nyomtasd ki, amit látni szeretnél a tábládon, én meg majd felteszem.

Megkönnyebbülten, hogy már nem kell azon gondolkodnia, hogy háztulajdonos lett belőle, Eve leült a parancsnoki központja mellé, és megnyitotta a Műveleteket.

Utasította a rendszert a nyomtatásra, és amíg a gép dolgozott, elkezdte írni a jelentését.

Roarke egy tányért tett a parancsnoki központ mellé, rajta tojásos táskával.

– Üzemanyag, hadnagy.

A jelek szerint Galahad szuperképességei között a távolságtól függetlenül szerepelt az ennivaló, különösen a bacon kiszagolása.

Eve felállt, és szemügyre vette a táblát. Jenna igazolványképe. Robbanásig feszíti a fiatalság és a lehetőségek. Meg a helyszínen készített felvételek, melyek mindezeket eltörölték.

Feltette Jenna két barátnőjének és a klub tulajdonosainak is a képét, akiket Jake és az együttes tagjai követtek. A végére hagyta Nadine-t és a begyűjtött bizonyítékokat.

A demódiszk, a szúrásnyomról készített közeli fotó, a hányás, a horzsolások a falon, a mosdó nyitott ablaka.

Majd az általa összeállított időegyenes.

Nem sok, egyelőre nem, de ez még csak a kezdet.

Eszébe jutott, hogyan szürkült el Jenna anyjának az arca, és hogyan omlott az apja a padlóra.

Ez még csak a kezdet.

– A gyanúsított feltételezett személyleírását is hozzá kellene adnod – szólalt meg Roarke a háta mögött.

Eve arra gondolt, hogy még egy macska is nagyobb zajt csap, mint az egykori besurranó.

– Az egyelőre csak spekuláció, de… talán. Majd meglátom, mit találunk ma. Vár a halottasház, és a nap folyamán valamikor az áldozat szobáját is meg akarom nézni. A labort is felhívom, hátha bent találom Harvót, de vasárnap van, úgyhogy nem hiszem.

Tapasztalatból tudta, hogy a vasárnap igencsak kellemetlen lehet, ha ekkora a forróság.

– Újra elbeszélgetek Jenna két barátnőjével, hátha egyiküknek feltűnt valami az iskolában, vagy azon a helyen, ahol együtt szoktak lógni. Feeney-vel is mindenképpen beszélni akarok. Továbbá Jake is bejön délelőtt, ami azt jelenti, hogy Nadine is elkíséri. Erre akár fogadni is merek.

– Nagyon szereti. Látszik rajta.

– Aha – fújt egy nagyot Eve. – Aha, mindkettejükön látszik, hogy szeretik egymást. Máris visszanézem a sikátor kamerájának a felvételét.

Elindította a lejátszást, és figyelte, ahogy meghal egy fiatal lány.

– Jake vallomása pontos – jegyezte meg. – Az általa megadott időpontok a lehető legközelebb állnak a valósághoz. Amikor kiment az ajtón, vagy amikor megjelent a lány. Éppen úgy tántorgott, ahogy beszámolt róla. Megpróbált segíteni rajta. Mindent jól csinált. Mindent megtett, amit csak tudott.

– Tisztában vagyok vele. Én is láttam a felvételt.

Eve megfordult.

– Csakhogy már nem tehetett semmit, mert a lány már akkor halott volt, amikor kibotorkált a sikátorba. Már nem lehetett megmenteni.

– Én is pontosan így gondoltam.

Eve megrázta a fejét.

– Ez tény. Tudom, hogy néz ki a halál, és Jennáról minden tekintetben le lehetett olvasni. Esélyt sem kapott. Bármi is volt abban a fecskendőben, esélyt sem kapott. Pár percig még táncolt a parketten, de már akkor halott volt – dörzsölte meg az arcát. – Oké. Oké. Most már mennem kell.

– Hívj fel, amikor végzel. Vagy előtte is hívhatsz, ha úgy gondolod, tudok segíteni valamiben. Az jár a fejemben, hogy talán elballagok, és megnézem a Nagy Házalakítás Projektet. Közben meg biztos, ami biztos, a te tulajdonodra is vetek egy pillantást.

– Rendben.

A búcsúcsók közben Eve szorosan a férjéhez simult.

– Talán nem tart egészen estig. Vasárnap nehezebb megszabadulni az emberektől.

– Akárhogy is legyen, vigyázz a nyomozómra.

Eve távozását követően Roarke odafordult a macskához.

– Te mit tervezel vasárnapra?

A macska gyorsan hozzádörgölőzött Roarke lábához, majd felugrott a fotelágyba, és elnyújtózkodott.

– Pont, ahogy sejtettem.

NEGYEDIK FEJEZET

Mivel a reggeli napsütés még kellemesnek hatott, de nem sokáig szándékozott olyan maradni, Eve a belváros felé tartva lehúzta az ablakot. Nem számított az időpont, New Yorknak folyamatosan megvoltak a maga neszei, zajai.

Mint mondjuk a három, macskaméretű kutya csaholása, miközben vidáman szökdécseltek a sétáltatójuk előtt, aki feltehetőleg a fülhallgatójából áradó zenére táncolva követte őket.

A kutyák nyakörvébe varrt fényes díszek lézerként verték vissza a napsugarakat. Eve strasszkőre tippelt, de az ember sohasem tudhatja.

A lézersugarak eszébe juttatták a vagány napszemüvegét. A blézere zsebébe nyúlt, és meg is találta benne. *Egy pont Roarke-nak,* gondolta, ahogy feltette.

Egy maxibusz fékezett zihálva a megállóban. Álmos emberek szálltak le; álmos emberek szálltak fel.

Mint oly gyakran, Eve most is elgondolkodott azon, hogy ezek az álmos emberek miért nem költöznek közelebb a munkahelyükhöz.

Habár neki is két városrész között kell ingáznia.

Ilyen, amikor az élet csavart labdát dob.

Megérezte az egyik mozgóárus kocsijáról felszálló kávéillatot – ami emlékeztette az égő kartonpapír szagára –, miközben figyelmen kívül hagyta a kürtszót, amivel az egyik sofőr igyekezett gyorsabb indulásra ösztökélni a zöldre váltó lámpánál lustábban mozduló társát. Látta, ahogy egy motoros futár az életét és mind a négy végtagját kockáztatva kanyarog a járművek között. Amikor

gyorsított és csaknem egy járókelőt kilapítva átszáguldott a pirosra váltó sárgán, a gyalogos a felemelt középső ujjával jutalmazta.

Fém csörömpölt fémen, ahogy az egyik üzlettulajdonos felhúzta a biztonsági rácsot, másvalaki thrash metalt bömböltetett a lakása ablakából.

Az egyik épületnek támaszkodva egy hajléktalan üldögélt, és jól láthatóan maga elé tette a koldulási engedélyét, miközben harmonikán játszott. A járdára rakott pohárba néhány érmét is beledobott abban a reményben, hogy azok idővel további érméket fialnak.

Egy háztömbbel lejjebb egy könnyű nyári ruhát és elképesztően magas sarkú cipőt viselő nő viharzott ki az egyik ezüsttorony kapuján. Könnyedén becsusszant a várakozó fekete limuzinba, mialatt az ajtónálló és a sofőr bepakolták a hegyekben álló bőröndjeit.

New Yorkban a gondtalan gazdagok pontosan azt a levegőt szívták, mint a kétségbeejtően szegények.

Miután Eve megérkezett a halottasházhoz, programozott egy nagy kávét sétálópohárban. Ezt tartotta a kezében, amikor belépett a hosszú, fehér alagútba, ahol visszhangot vertek a léptei, és érezni lehetett a halál és a fertőtlenítőszer szagát.

A város forgalma ellenére sikerült gyorsan legyőznie a távolságot, ezért néhány perccel korábban érkezett a megbeszéltnél. Ráadásul mivel tudta, mennyire viszolyog Peabody az elhunytakban turkáló Morris látványától, úgy vélte, a társa inkább késik néhány percet.

Amikor belökte a lengőajtót, látta, hogy Morris ott áll Jenna Harbough teste felett. Amelyet kettéosztott a precíz „Y” vágás.

A zene legalább annyira szólt a halottnak, mint saját magának – Eve felismerte az „A” Avenue-t.

– Nagyon köszönöm, hogy bejöttél vasárnap reggel. Hoztam neked kávét.

– Végtelenül hálás vagyok – felelt Morris.

A férfi a megszokott öltöny helyett most fekete farmert és fehér pólót viselt az átlátszó védőköpeny alatt. Hosszú haját egyetlen vaskos copfba fonta össze.

Eve tett néhány lépést, és megállt Morrisszal szemben a boncasztalnál.

– Fiatal és csinos, egy bimbózó szépség, aki már sohasem fog virágba borulni – emelte ki Morris a májat, majd lemérte és megvizsgálta. Átlátszó, egész arcát takaró védőpajzsa mögött látszott szemében az a szánalom, amiről Eve az áldozat szüleinek is beszélt.

Lepillantott a holttestre.

– Külsőleg nem vettem észre rajta olyan nyomot, ami illegális szerhasználatra vagy alkoholfogyasztásra utal.

– Belsőleg sem találtam ilyet. Persze a labor majd elvégzi a teljes körű toxikológiai vizsgálatot, de előzetes szakvéleményem szerint ez itt egy egészséges halott lány. A fogai, a csontjai, a bőre, az izmai és a szervei is helyes táplálkozásról és életvitelről tanúskodnak. A szűzhártyája ép, szóval ha élt nemi életet, elkerülte a behatolást. Az ujjbegyein megkeményedett a bőr. Gitározott?

– Ezt nem tudom pontosan, de sokat foglalkozott zenével.

– Láthatod, hogy a bal lábán a kisujj széle enyhén hólyagos. Szerintem új cipőt húzott. Ezenkívül csak a tűnyomot találtam a bal karján.

– Két barátnőjével volt. Mindketten azt állították, hogy közvetlenül a színpad mellett táncoltak. Az áldozat egyszer csak a karjához kapott és panaszkodott, hogy valaki megszúrta.

– Szerintem ezt nyugodtan elfogadhatod igaznak – sétált hátra a kézmosóhoz Morris, majd miután végzett, felemelte a kávéspoharat. – Ó, isznak ennél gazdagabb nektárt az istenek és az istennők? – kortyolt egyet, majd letette a poharat. – Pontos a kifejezés, hogy *megszúrták*. Olyan erővel hatolt át a tű a szöveteken, hogy a töve kismértékben fel is horzsolta a bőrét. Továbbá ahogy azt a helyszínen megállapítottad, néhány percre rá már kezdtek

megmutatkozni a fertőzés jelei. Nem egyszerűen beleszúrtak egy tűt, Dallas, hanem fertőzött tűt használtak. Egy tompa, fertőzött tűt.

Mikroszemüveg helyett Morris inkább a szkennert vette elő. A képét a fali képernyőre irányította és nagyítást kért.

Eve figyelmesen szemlélte a látványt. A tűnyom körül duzzadt, vörös sáv húzódott. Még azt a horzsolást is észrevette, amiről Morris beszélt.

– Akárhogy is számolom, nem telhetett el több tíz percnél a tűszúrás és a kislány sikátorban bekövetkezett halála között. Mi az, ami ilyen rohadt gyorsan hat?

– Mivel nincs meg sem a tű, sem a fecskendő, így egyiket sem tudom megvizsgálni. A sérülésből és a fertőzés gyors kibontakozásából viszont úgy vélem, nem egyszerűen egy koszos tűről lehetett szó, hanem olyanról, amit előzőleg kezeltek valamivel. Mondjuk valamilyen baktériummal vagy vírussal.

Eve homlokráncolva bámulta a fali képernyőt.

– Ez végzett vele? Perceken belül?

– Nem, csupán a fájdalmait fokozta. Meg kell várnunk a toxikológiai vizsgálat eredményét, de véleményem szerint valami halálos koktélról lehetett szó. A bőre, a körme és az ajkai kékes elszíneződéséből kiindulva mondjuk heroin, de… – hallgatott el hirtelen Morris, amikor nyílt a boncterem ajtaja. – Jó reggelt, Peabody.

Peabody sápadtan rámosolygott, miközben amennyire csak lehetett, igyekezett elkerülni, hogy a holttestre nézzen.

– Bedobtam egy dupla eszpresszót, szóval tényleg majdnem jó ez a reggel. Amúgy csak két percet késtem – fordult Eve felé.

– Én meg korábban érkeztem a megbeszéltnél. De? – pillantott Morrisra Eve.

– A reakció hevessége, az injekció és a halál beállta közötti rövid idő alapján? Szerintem ezen kívül legalább még egy adalékot találnak majd a keverékben. Mit tudsz mondani az ebben az időintervallumban történt akciókról, reakciókról, tünetekről?

Miközben Eve megosztotta a tudását, Morris hátralépett és finoman Jenna homlokára tette a kezét.

– Ha az időpontok pontosak, márpedig bízok benne, hogy azok, az utcán kapható drogok nem okozták volna ilyen gyorsan a halálát. Önmagukban nem. Különösen úgy, hogy a kislány egészséges életet élt, nem drogozott. A mentő hamar odaért, és adhattak volna neki egy anti-opiát injekciót. Tiszta heroin nagy dózisban? Még mindig ebben a rövid időintervallumban? – ingatta Morris a fejét. – Szerintem kikevertek egy koktélt, egy olyan koktélt, ami gyorsan elkezdte leállítani a szerveit, és megállította az amúgy teljesen egészséges szívét.

– Miért nem inkább valami mérget fecskendeztek belé? – kérdezte Peabody.

– Miért, lényegében nem azt csinálták?

– Ez sokkal… egzotikusabb – gondolkodott hangosan Eve. – Sokkal különlegesebb. Egyedibb. Mondjuk, mint valami aláírás? – pillantott le a holttestre Eve. – A lány nem ismerte, vagy legalábbis nem ismerte fel. Azt viszont még nem tudom, hogy a gyilkos vele akart végezni, vagy bárkit megöl, akin megakad a szeme. Ha ez egy koktél – folytatta, miközben akár egyévnyi fizetését is feltette volna Morris elemzésére –, a gyilkosnak hozzá kell férnie kábítószerekhez és olyan anyagokhoz, amelyeknek a használatát szigorúan felügyelik, valamint a recepthez és az elkészítéshez szükséges eszközökhöz.

– Hozzá is fért.

– Valahol el kell kezdeni. Délelőtt majd felhív a lány családja.

– Gondoskodom róla, hogy addig készen álljon a fogadásukra.

– Köszönöm, hogy bejöttél vasárnap.

– Miatta mindenképpen megérte – felelt Morris. – Mindnyájunknak.

Kifelé menet Eve összefoglalta, mi mindent sikerült megtudniuk.

– Morris szerint a gyilkos koszos tűt használt, amit esetleg még baktériummal vagy vírussal is kezelt, hogy gyorsan megfertőzze az

áldozatot.

– Jesszus! Mondanám, hogy erős túlzás, de ez annyira nyers.

– Nyers?

– Aljas és kisstílű, meg minden ilyesmi egyben.

– Ahogy mondod. Ha arra gondolok, hogy a gyilkos hozzáfért azokhoz az anyagokhoz, és tudta, hogyan vegyítse őket össze, valamint baktériumokhoz és vírusokhoz is hozzájutott? Át kell gondolnunk, ugyanis lehetséges, hogy felnőtt az elkövető. Viszont az áldozat, a nyersesség és a tetthely? Ezek egy kamasz fiúra engednek következtetni. Habár…

– Esetleg egy felnőtt, aki rábízta a munka mocskos részét egy kamaszra.

Esetleg, gondolta Eve, miközben beszálltak a kocsiba.

– Vagy mondjuk egy kamasz, akit drogosok vesznek körül vagy olyanok, akik vegyszerekkel és szigorúan felügyelt anyagokkal dolgoznak. Aki orvosi kutatásban vesz részt, vagy ismer ilyen embereket. Talán felnőtt, aki egy gyereket használt az elkövetés eszközeként.

– Valaki, aki gáz.

– Aki nyers – helyeselt Eve, majd beindította a motort és a kapitányság felé fordította a kocsit.

– Kérsz egy kávét? Én kérnék, de inkább kihagyom a dupla eszpresszó miatt.

– Kérek.

Peabody programozott egy kávét feketén Eve-nek, míg ő maradt az egyszerű ásványvíz mellett.

– Miután beértünk, hívd fel Harbough-ékat. Érdeklődj, mikor felelne meg nekik a leginkább, hogy átnézzük az áldozat szobáját. Jake tízre jön, szóval utána egy órán keresztül foglaltak leszünk. Mellesleg a Harbough család pont Charles és Louise szomszédjában lakik.

– Komolyan?

– Ismerik egymást. Barátok. Az anya orvos és önkénteskedik is Louise klinikáján. Az áldozatot is ismerték.

– Legalább Harbough-ék jó emberekre támaszkodhatnak.

– Még égett náluk a lámpa, ezért beugrottunk hozzájuk, miután értesítettük a Harbough családot. Más szemszögből is meg akartam ismerni őket és az áldozatot – fordult be Eve a kapitányság mélygarázsába, és megcélozta a saját helyét. – Megerősítették az addig kialakult képet. Harbough-ék közel állnak egymáshoz. Szoros a családi kötelék. Louise biztos abban, hogy Jenna nem használt kábítószert. Fiúzni sem fiúzott, semmi kamaszszerelem, legalábbis semmi komoly. Csak a zene és a dalszerzés. Mindkét szülő, valamint Louise és Charles is azt állították, Jenna abban a reményben vette fel azt a demót, hogy tegnap este oda tudja adni Jake-nek. Egybehangzóan állították, hogy korábban sohasem találkozott sem vele, sem az együttes többi tagjával. Különben nem csupán nekik dicsekszik el vele, hanem mindenkinek, akinek csak tud.

– Tudom, hogy számunkra tiszta sor, miszerint nem Jake az elkövető, de ez csak megerősíti a véleményünket.

– Akárcsak a sikátorra néző biztonsági kamera. A felvételen is pontosan az látható, amit Jake elmondott.

Eve már végignézte Jake minden reakcióját a döbbent aggodalomtól kezdve a rémületen, pánikon és kétségbeesésen át a végső fájdalomig.

– Újra végig kell mennünk vele a történteken. Látta táncolni a lányt. Arra is emlékszik, rámosolygott. Talán mást is látott, ami tegnap, a sokk hatása alatt nem jutott az eszébe.

– Esetleg a többi bandatag is láthatott valamit. Tudom, hogy McNab hallgatta ki őket, de talán kiderülhet egy és más, ha megismételjük a kihallgatást.

– Aha, majd gondunk lesz erre is. Megyek és megkérdezem Feeney-t, akar-e beszállni.

Miközben a felvonó felé sétáltak, Peabody elvigyorodott.

– Jó barát vagy.

– Feeney meg jó nyomozó.

– Aha, igaz, és ha valaki látott valamit, akkor tudja, milyen kérdéseket kell feltenni, hogy a felszínre törjenek az emlékek. Éppen ez az egyik oka, hogy olyan jó nyomozó.

Ha már dolgozni kell vasárnap, legalább üres a felvonó, gondolta Eve.

A közös irodába érve azt látta, hogy Santiago és Carmichael az utóbbi asztalánál ülnek és kártyáznak. Eve szánakozva pillantott Santiagóra.

– Fogadtatok?

– Én vagyok nyerésben.

Carmichael hátradobta a haját.

– Már nem sokáig. Helló hadnagy és Peabody, nem számítottam rátok egy ilyen szép, napsütéses vasárnap.

– Látszik, különben dolgoznál ahelyett, hogy csalással elvered a társad kártyán.

– Nem csalok – tette szívére a kezét Carmichael. – Egyszerűen jobb vagyok nála.

Santiago dühösen végigmérte a társát.

– Én vagyok nyerésben.

– Huhú. Tegnap utolértük magunkat a papírmunkával, és kaptunk két ügyet… amiből az egyik baleset volt. Az áldozat megbotlott, és kizuhant az úttestre, éppen egy Rapid taxi elé. Ekkora tűsarkúban volt – nyitotta szét hüvelyk- és mutatóujját Carmichael, amennyire csak tudta.

– Látod, mondtam én, hogy azok a vackok halálosak.

– Mondjuk elég részeg is volt, ami ugyancsak nem segített megőrizni az egyensúlyát.

– A másik családi erőszak – vette át a szót Santiago. – A jelenlegi barátnő arra gyanakodott, hogy a pasija enyeleg a volt barátnőjével, és egy konyhakéssel vetett véget a veszekedésnek. Egy filézőkéssel. Éppen egy szakáccsal randizok, felismertem ezeket a cuccokat.

– Azért te ne enyelegj – tanácsolta Eve. – Nem szeretnék egy újabb nyomozót betanítani.

Carmichael kuncogott.

– Azzal próbált védekezni, hogy véletlen volt, hogy csak megfordult, és a pasas beleszaladt a késbe. Mondjuk akár így is történhetett volna az első lyuk esetén.

– Csakhogy azon kívül találtunk rajta még négyet, szóval arra a következtetésre jutottunk, hogy szándékosan tette. Így mindkét ügyet lezártuk.

– Jó. Akkor jut időtök elvégezni néhány keresést. Átküldök egy listát.

– Mit kaptál? – akarta tudni Santiago.

– Peabody, igazítsd el őket.

Ezzel Eve bement az irodájába, hogy felállítsa a táblát és megnyissa az aktát. Majd egy mozdulattal kizárt mindenkit, akit a nyomozók az előző éjjel kihallgattak.

Tudta, hogy nem közöttük kell keresni a gyilkost. Ennek ellenére a kihallgatásokat el kellett végezni.

Az órájára pillantott, és felhívta Feeney-t.

– Helló – jelent meg Feeney arca a képernyőn. Vasárnap vagy sem, Eve látta, hogy ugyanazt az ürülékbarna nyakkendőt, bézs inget és ürülékbarna zakót viseli, mint hétköznap. Őszes-vörös kefehaja úgy festett, mintha az egész éjszakát egy tomboló vihar közepén töltötte volna.

A szeme viszont elevenen, figyelmesen tekintett előre.

– Éppen befelé tartok – folytatta. – A srác felhívott, és mindent elmondott. Hogy van Jake?

– Egy órán belül kiderül. Tudom, hogy az elektronikus munka időrabló, de tudnál segíteni egy keveset?

– Mit találtál még?

– Addig akarok igyekezni, amíg még frissek az emlékek. Beszéltem Morrisszal és arra a következtetésre jutottunk, hogy a

táncparketten szúrta valaki az áldozatba a tűt. Ami a fecskendő tartalmától eltekintve is fertőző volt.

– Rohadék. Megölte azt a kislányt.

– Aha, pontosan. Jake látta a… Hogy is nevezik? Beállás alatt táncolni a kislányt. A jelek szerint a szám vége felé támadták meg. Újra ki kell hallgatnunk az „A” Avenue tagjait, hátha egyiküknek eszébe jut, hogy látott valakit vagy valamit, ami lényeges.

Feeney-nek felcsillant a szeme.

– Hogyne. Ezt szívesen átvállalom.

– Nagyon köszönöm. Én újra átnézem Jake vallomását, átkutatom az áldozat szobáját és beszélek azzal a két lánnyal, akikkel tegnap este együtt szórakozott.

– Semmi gond, megcsinálom, amit kérsz. Előkészítem a keresést a számítógépes laborban, és gondoskodom róla, hogy zökkenőmentesen fusson. Utána felhívom Artot, Rennt, Leont és Macet. Ha nem tudnak bejönni hozzám, majd én megyek el hozzájuk, miközben McNab felügyeli a keresést.

– Így tökéletes lesz.

– Most állok be a mélygarázsba.

– Még ma visszahívlak.

Eve bontotta a vonalat, miközben az járt a fejében, hogy sikerült megszabadulnia a nehéz munka egy részétől azzal, hogy tapasztalt kézbe adta a kihallgatásokat. Továbbá nem utolsósorban megszépítette az ENyÜ vezetőjének, egykori társának a napját.

Nem is rossz.

Mivel megszabadult a keresések és kihallgatások terhétől, jutott ideje felhívni a labort, hogy zsörtölődjön egy keveset, hátha úgy hamarabb megkapja az eredményeket.

Nem járt sikerrel, és még vesztegetéssel sem tudott próbálkozni, ugyanis Berenski, a vezető labortechnikus éppen a szabadnapját élvezte.

A vasárnap ezzel jár.

Esetleg, esetleg a vasárnapi csapat még a nap vége előtt elkészül a toxikológiai elemzéssel. Viszont minden mással várnia kell hétfőig.

Így adott magának öt percet, feltette a lábát az asztalra, és a táblára meredt.

Szép lány, szerető család, a nagy este a barátnőkkel.

Vajon a gyilkos számított rá, hogy ott lesz?

Akárhogy is legyen, biztosra nem vehette.

Jenna a zene miatt megy és azért, hogy bálványozza a hősét, miközben kergeti a nagy álmot. Néhányszor másokkal is táncol, de leginkább csak a két barátnőjével.

Nincs barátja, esetleg barátnője. Még szűz. Nem keresi a szexet, sem a futó kalandot, sem a komoly kapcsolatot.

A gyilkos felkészülten érkezik. Bármit is szívott fel a fecskendőbe, sok idejébe került elkészíteni. Tudta, hogyan bánjon a baktériumokkal vagy a vírusokkal, és hozzá is tudott férni valamelyikhez vagy mind a kettőhöz.

Ezek mind felnőtt elkövetőre utalnak, de a francba is, nem felnőtt volt.

Legalábbis érzelmileg biztos, hogy nem. Vagy ha mégis, akkor egy kamaszt használt eszköznek, aki végrehajtotta helyette a gyilkosságot.

Ez Mirának való fejtörő, amivel ugyancsak várnia kell a következő napig.

Tudta, hogyan jusson be a klubba és hogyan jusson ki onnan. Nem rögtönzött, nem a helyszínen talált ki semmit.

Ha nem ismerték egymást a lánnyal – habár ezt egyelőre még nem vehette teljesen biztosra –, hogyan választotta ki az áldozatát?

Az arca, a teste, a mozgása vagy a ruhája alapján? Mert ezt a döntést sem hirtelen ötlettől vezérelve hozta meg. Várt és időzített, hogy nem sokkal az utolsó szám vége előtt csapjon le.

Volt terve, időrendje és célpontja.

Az esemény közben rengeteg ideje jutott a célpont kiválasztására – ha ugyan nem döntött már korábban Jenna mellett. Mi alapján lett

ő a kiválasztott?

Amikor meghallotta Peabody közeledő lépteit, lekapta lábát az asztalról.

– Megérkezett Jake és Nadine. Ha gondolod, felszúrom magam a kardra, meghozom az áldozatot, és lekötöm Nadine-t.

– Erre semmi szükség. Talán ő az, aki látott valamit, ami tegnap este nem jutott az eszébe.

– Ez jó, mert nincs sok kedvem hozzá, hogy felszúrjam magam egy kardra.

– Miért tenne bárki is ilyet?

Peabody megrántotta a vállát.

– Inkább a halál, mint a szégyen?

– A halállal mindennek vége. A szégyenből még van visszaút. Indulás, beszélgessünk el velük a pihenőben.

Amikor Eve kilépett az irodájából, észrevette, hogy Jake kimosta hajából a kék festéket. A szeme alatti sötét karikákon látszott, hogy nehéz éjszaka áll mögötte.

Ebben nem is kételkedett.

Nadine fekete kosztümben és mint mindig, most is kamerakészen állt mellette. Eve az ő szeme alatt is észrevette a karikákat, hiába igyekezett vastag smink mögé rejteni.

– Dolgozol? – kérdezte Nadine-tól.

– Ahogy arra számítottunk, kiszivárogtak a történtek. Bementem a stúdióba egy gyors nyilatkozatra. Segítene, ha készíthetnék veled egy interjút. Nem a rohadt nézettség miatt, Dallas – csattant fel, látva Eve hűvös tekintetét.

– Nyugodj meg, Lois – fogta meg Nadine kezét Jake, miközben előrehajolt, és megcsókolta a feje búbját.

– Ezzel én is tökéletesen tisztában vagyok, Ms. Lane. Mint ahogy neked is tisztában kell lenned azzal, hogy nem sokat mondhatok egy folyamatban lévő nyomozásról, főleg nem ilyen korai szakaszban. Továbbá azt is vedd hozzá, hogy kapcsolatban állunk, és Jake-et is ismerem.

– Bármit. Bármit megtennék, ami enyhíti a nyomást. A pokolba, Dallas, a média már lecövekelt a lány anyjának a háza előtt.

– Minden oké – szorította meg a szerelme kezét Jake. – A helyén fogja kezelni őket. Mint ahogy mi is a helyén kezeljük a történteket. Egy anya elveszítette a lányát. Ez itt semmiség.

Nem lehet ugyan összehasonlítani a dolgokat, gondolta Eve, *de azért messze nem semmiség.*

– Menjünk át a pihenőbe. Miután végeztünk, készíthetsz egy rövid, egy nagyon-nagyon rövid interjút Peabodyval.

– Peabodyval is jó viszonyt ápolok – ellenkezett Nadine. – Ő is ismeri Jake-et.

– Viszont nem ő a gyilkossági csoport vezetője, és a nyomozást sem ő vezeti.

– Ez igaz, és köszönöm.

– Hadd mondjak még valamit – folytatta Eve, miközben a pihenő felé tartottak. – Jake, te nem gyanúsított vagy. Nem gyanúsított, hanem tanú. A bizonyítékok minden tekintetben tisztáztak.

– Emiatt egy pillanatig sem aggódtam. Eszembe sem jutott.

– Nekem viszont az eszembe kellett, hogy jusson, mert Harve szavaival élve én vagyok a Főzsaru. A francba, megfeledkeztem a kávéról.

– Meghívlak egyre – fordult Jake az automaták felé.

– Nem, Jézusom, meg ne idd azt a moslékot. Peabody, használd a kódomat, ha mered, és hozz nekem egy Pepsit. Eszedbe se jusson a helyi kávé – fordult vissza Jake felé.

– Csak vizet kérek – túrt bele mindkét kezével a hajába Jake. – Az tökéletesen megfelel.

– Én inkább azt, amit Dallas – foglalt helyet Nadine, és újra megfogta Jake kezét. – Jót fog tenni egy löket. Nem aludtunk túl sokat.

– Beszéltél a lány családjával. Én is szeretnék beszélni velük, ha beleegyeznek.

Eve odabiccentett Jake-nek.

– Majd tapogatózok a kérdésben. Nincs valami, amivel kiegészítenéd vagy megváltoztatnád a tegnapi vallomásod?

– Semmi. Pedig újra és újra végiggondolom a történteket, attól a pillanattól kezdve, hogy az a lány megjelent a sikátorra nyíló ajtóban, egészen addig, amíg… amíg a mentősök bejelentették a halálát.

– Induljunk korábbról. Láttad a táncparketten.

– Aha, láttam. Kösz – köszönte meg a feléje nyújtott palackot Jake. – Közel jött a színpadhoz. Az ember amikor csak tud, igyekszik kapcsolatot teremteni a közönséggel. Csinos volt, de tánc közben folyamatosan felfelé nézett, ezért rámosolyogtam.

– Ez volt a beállás utolsó száma?

– Aha, ebben teljesen biztos vagyok. Amikor végeztünk, odafordultam, ahol Nadine ült, de nem láttam. Úgy gondoltam, kiment a mosdóba vagy a bárba.

– Mennyi idő telt el a mosolyod és a szám vége között? Körülbelül.

– Izé… – hunyta le Jake a szemét. – Hadd gondoljam végig. Nem, megvan, mert Mac éppen belevágott a dobszólóba, én meg kihúzódtam a színpad jobb szélére, hogy az emberek jól lássák. Akkor néztem ki a közönségre, és láttam meg a lányt. Vagyis összesen úgy két, két és fél perc maradhatott a végéig. Mondjuk amikor Mac belelendül, sokszor túltolja egy kicsit, de akkor sem lehetett több két és fél percnél.

– Tehát két, két és fél perc. Nem lehetett sokkal több vagy kevesebb?

– Nem, nagyjából ennyi volt.

– Jenna együtt táncolt két másik lánnyal. Őket nem láttad? Nem láttad, ahogy valaki Jenna felé indul… egy férfi vagy egy nő? Fiú vagy lány?

– Dallas, zsúfolásig tele volt a hely. Mindenki táncolt mindenkivel, hacsak nem szorult a parkett szélére, vagy nem talált magának egy szabad foltot. Azért néztem pont rá, mert egészen elém

jött, és folyamatosan nagy szemeket meresztett rám. A francba – hallgatott el Jake egy pillanatra. – Ettől még nem kellett volna mosolyognom.

Megint elhallgatott, és ivott egy korty vizet.

– Koncert közben az ember csak úgy kiválaszt valakit, megteremti vele a kapcsolatot, de eközben is a munkájára koncentrál… a zenére és a mozgásra – fészkelődött Jake, és alig észrevehetően előrehajolt. – Nem számít, hányszor játszottuk már el azt a dalt, hányszor fogtuk le azokat a hangokat. Amikor Mac leütötte a szóló utolsó ütemét, azonnal beléptem a riffemmel. Ebbe kapcsolódott be a vokál, és bumm, már meg is született a négyoldalú harmónia – dőlt újra hátra. – Az embernek a munkájára kell koncentrálnia. A többi lányról nem tudok mondani semmit, mert totál a saját dolgommal törődtem. Viszont csak pár perccel a beállás vége előtt történt, amikor bejelentettem a szünetet. Mielőtt keresni kezdtem Nadine-t.

– Oké. Nadine, te kimentél a mosdóba.

– Közvetlenül azután, hogy Jake-ék elkezdték játszani az utolsó számot. Láttam, mennyien zsúfolódnak össze a parketten, és kihasználtam a lehetőséget.

– Mennyi időt töltöttél odakint?

– Először is időbe került, amíg egyáltalán odaértem. Tömve volt a terem, és meg is álltam, hogy váltsak Glóval néhány szót. Aki éppen a sok vendég miatt jött be segíteni. Emlékszem, hogy még hallottam a zenét, amikor odaértem a mosdóhoz. Még odabent voltam, és igyekeztem gyorsan felfrissíteni a sminkemet, amikor elért hozzám a taps és a kiabálás. Akkor léptem ki az ajtón, amikor Jake bejelentette a szünetet, és a bár elkezdett játszani egy felvételt.

– Senkit sem láttál bemenni a férfimosdóba?

– Amikor odaértem, senkit. Amikor eljöttem, csak az járt az eszemben, hogy remekül időzítettem, mert tömegestől rohanták meg a helyet a kamasz fiúk és lányok. Átküzdöttem magam közöttük, és

hátramentem, hogy megkeressem Jake-et. Leon szólt, hogy kiment a sikátorba egy kis friss levegőt szívni. Rohadt meleg volt a klubban.

– Nem hallottál senkit bemenni a férfimosdóba?

– Olyan hangos zene mellett? Nem is hallhattam – pillantott végig éles szemmel Eve-en. – Miért?

Eve hátradőlt.

– Lois Lane nem használhatja fel.

– Kamerán kívül – erősítette meg Nadine. – Amiről azt akarod, hogy ne kerüljön adásba, az nem is fog. Ez most nem a szakmáról szól, Dallas. Ez most személyes.

– Pontosan azért árulom el nektek, mert személyes. A gyilkos a férfimosdó ablakán mászott ki, és az eddig megtudott időpontok alapján éppen akkor, amikor te a nőiben végezted a dolgod.

– A sikátorban nem láttam senkit… – kezdte Jake.

– Mert remekül időzített. Abban a két, két és fél percben beadta a lánynak az injekciót, kisétált a férfimosdóba és kimászott az ablakon, mielőtt befejeztétek a beállást, és kiléptél a sikátorba friss levegőt szívni.

Valószínűleg már akkor az utcán járt, amikor bejelentetted a szünetet, tette hozzá Eve gondolatban.

– Jake?

Jake felemelte a fejét, és Eve szemébe nézett.

– Miután a gyilkos a karjába döfte azt a tűt, már semmit sem tehettél, amivel megmenthetted volna az életét. Ezt nemcsak én mondom, de a vezető törvényszéki szakértő is megerősítette. De pontosan miattad annak a kislánynak legalább nem egyedül kellett meghalnia.

ÖTÖDIK FEJEZET

Eve hagyott egy percet, hogy Jake megnyugodjon.

– Mivel ez személyes, és amúgy sem kerül adásba, úgy vélem, valami mást is tudnod kell. Jenna Harbough dalszerzőnek és előadóművésznek készült. A retiküljében találtam egy feliratozott diszket, amit oda akart adni neked, amennyiben erre lehetősége nyílik.

Jake arcán egymás után suhant végig a döbbenet, a bánat és a bűntudat.

– Meghallgathatom?

– A bizonyítékok közé került. Az eljárás végeztével pedig a szülők kapják meg a személyes tárgyait. Meglátom, mit tehetek.

– Beszélnének velem? Fogalmam sincs, mit mondhatnék nekik, de úgy érzem, beszélnem kell velük.

– Ezen a téren is meglátom, hogy mit tehetek. Közben Feeney majd beszél az „A” Avenue többi tagjával. Most, hogy lefektettük az idővonalat, tudjuk, mikor és hol kapta Jenna az injekciót, talán eszükbe jut valami. Talán észrevettek valamit, ami ott, a helyszínen egyáltalán nem tűnt fontosnak.

– Az éjjel mindent átbeszéltünk, de elképzelhető, hogy valóban beugrik nekik valami.

– Most mondok valamit, és hallgatnod kell rám.

Eve figyelte, ahogy Jake összeszedi magát.

– Oké.

– Nagy különbséget jelent, hogy ott voltál. Talán nem érzed, talán sohasem fogod érezni. Én viszont ezt mondom, márpedig napi

szinten találkozom a halállal. Akárcsak Peabody, aki mellettem áll ebben a kérdésben.

– Minden tekintetben. Sokat számít az, amit tettél.

– Jenna nem maradt egyedül – folytatta Eve. – A félelem, a zavar és a fájdalom pillanataiban ott állt mellette valaki. Te álltál ott mellette. Hallotta a hangodat. Talán már nem értette a szavaid értelmét, de a hangodat hallotta. Látta az arcodat, érezte a karodat maga körül, és tudta, hogy nincs egyedül. Ezt meg kell értened, és el kell hinned. Nyomozók vagyunk, és akkor sem lenne okunk hazudni neked, ha nem ismernénk egymást.

– Jenna már a miénk – tette hozzá Peabody. – Az élete utolsó pillanataiban a tiéd volt, és mindent megtettél érte. Most mi teszünk meg mindent.

– Hadd mondjam el, nem hiszem, hogy felismert. Ha ez jelent egyáltalán valamit. Ha hasznát veszitek ennek a tudásnak.

– A szervezetébe került drogot figyelembe véve ez egyáltalán nem meglepő. Elég időt töltöttél a szakmában ahhoz, hogy tudd, a média már csak a személyed miatt is ráharap a történetre. Minden jel szerint már rá is harapott. Abból, amit eddig mondtál, tudjátok az együttessel, hogyan kezeljétek a dolgot.

Jake komor arckifejezéssel emelte fel a vizét.

– Aha, tudjuk.

– Ki kell adnotok egy nyilatkozatot.

– Pete… a PR-osunk már dolgozik rajta, de…

– Csapnivaló PR-os – vágott közbe Nadine. – Majd segítek neki, mert Jake elgondolása a nyilatkozatról egy merő összevisszaság volt, és az is maradt.

– Nem akarok üresen csengő, kétmondatos süketelést – csattant fel Jake. Eve nem is emlékezett rá, hogy korábban bármikor is felemelte a férfi a hangját.

– Csakhogy nem etetheted a nyilvánosságot egy érzelmektől túlfűtött, bűntudatos monológgal – közölte a lehető leghiggadtabb stílusban Nadine.

Mielőtt Jake újra felcsattanhatott volna – mert látta, hogy ez következik –, Eve a magasba tartotta a kezét.

– Fogadni merek, hogy a helyes választ valahol a kettő között kell keresni. Rövidre kell fognotok – folytatta. – Jenna, a családja és a nyomozás érdekében nem szabad sokat beszélned. Továbbá nem szabad, hogy úgy hangozzon, mint amit valaki más írt. Nem ismerem a PR-osotokat, de azt kell mondjam, okosabb lenne, ha Nadine-ra bíznátok a dolgot.

– Ebben a kérdésben is támogatom a hadnagyot – közölte Peabody. – Nadine ismeri a média működését, és azt is tudja, hogy működik a rendőrség, továbbá nem utolsósorban téged is jól ismer.

– Szeretném átfutni, mielőtt kiadjátok – mondta Eve. – Semmire sem kell köteleznetek magatokat, de…

– Történetesen még örülök is annak, hogy szeretnéd átnézni – árulta el Nadine. – Küldök egy példányt a piszkozatból, amit eddig összehoztunk.

– Nem akarom, hogy ridegnek tűnjön – rezzent össze Jake, és Nadine felé fordult. – Sajnálom, tényleg nagyon sajnálom. Nem úgy értettem, hogy rideg vagy, csak… engedj meg nekem némi lazaságot.

– Amennyit csak akarsz. Ezúttal.

– Nekem viszont folytatnom kell a munkát. Peabody, csináljátok meg az interjút, utána te is folytasd.

Eve-vel együtt Jake is felállt.

– Tudom, hogy nem igazán vagy híve a… lazításnak – ölelte át. – Köszönöm.

– Oké. Fogjátok rövidre – fordult Nadine felé Eve. – Tényleg sok a dolgunk.

Elindult visszafelé, és befordult a közös irodába. Mindkét nyomozója a saját asztala mögött ült.

– Helyzet?

– Ezek gyerekek. Nem sok minden akad – vont vállat Santiago. – Néhány bolti lopás, fiatalkori alkoholfogyasztás, iskolakerülés.

Gyerekes szarságok.

– Én a felnőtteket vettem előre – utánozta a társa vállrándítását Carmichael. – Náluk is csak apróságok fordultak elő, semmi komoly.

Eve úgy gondolta, annak az esélye, hogy találnak valamit, nagyjából annyi, mint hogy Santiago megveri Carmichaelt a kártyán.

Az irodájába érve felhívta az áldozat mindkét barátnőjének a szüleit, és megbeszélte velük, mikor ismételhetné meg a gyerekek kihallgatását. Nem lepte meg, hogy mindketten beleegyeztek, hogy bemenjenek a kapitányságra.

Sokan nem szeretik, ha rendőrök kopognak az ajtajukon. Nyer ezzel valamit? Legalább sikerül megtakarítania némi időt.

Ami valóban meglepte, a beérkező laborjelentés.

Valaki a begyűjtött hányás elemzésével töltötte a vasárnapját.

Megtalálta benne az áldozat DNS-ét.

Valamint a cseresznyés üdítő, a szójachips és a gumicukor mellett azt a koktélt, amiről minden drogos álmodik. Akadt benne heroin, amire ő és Morris is gyanakodott, valamint ketamin és nyomokban kálium-klorid – amiről tudta, hogy a halálbüntetés eltörlése előtt a kivégzésekhez használt injekciókban alkalmazták.

Ezen felül legnagyobb meglepetésére Rohypnol.

Miért kell randidrog a keverékbe, amikor a halál a cél?

A heroin, Morris sejtésének megfelelően, sokkalta jobb minőségűnek bizonyult annál, mint ami kijut az utcára, ráadásul nem hígították fel a szokásos olcsó szeméttel.

A halál volt a cél.

Akkor minek a többi? Minek a randidrog? Minek a fertőzött tű?

Játszadozás? Kísérlet?

Felállt, programozott magának egy kávét, és miközben megitta, New York életét figyelte a keskeny ablakán át.

Hogy további tüneteket váltson ki? Hogy gyorsabban érjen célt? Fájdalom, szédülés, zavar, esetleges hallucinációk, jó eséllyel agyvérzés. Nem beszélve a perceken belül beálló halálról.

A gyilkos ezek közül mindegyiket el akarta érni.

Peabody közeledő lépteit hallva megfordult.

– A DNS-teszt megerősítette, hogy Jenna hányta ki a halálos drogkeveréket, főleg heroint, de nem az utcán is kapható szemetet, hanem tisztát. A gyilkos ezen felül ketamint is adott a mixhez, de az sem az utcán elérhető változat. Nyomokban találtak még kálium-kloridot, ami annak idején a halálos injekciók utolsó lépcsője volt. Meg randidrogot, Rohypnolt is.

– Randidrogot?

– Biztosan volt rá oka. Csakhogy nem megerőszakolni akarta… hanem végezni vele.

Peabody arcán egyszerre látszott utálat és aggodalom.

– Hacsak nem… jaj, miután már meghalt?

– Nem tudom elképzelni, hogyan. Az elkövető addigra már kimászott az ablakon, és elillant. Azt pedig nem tudhatta, hogy a lány kimegy a szabadba, nem tudhatta, hogy helyileg hol fog meghalni. Ennek ellenére kell, hogy legyen valami oka. A lány szexuálisan nem volt aktív, ezért lehetséges, hogy korábban lekoptatta. Talán nem is látta – hunyta le Eve a szemét, és elképzelte magát a klubban. – Talán csak reflexből, megszokásból használta a „seggfej” jelzőt. A francba, mégsem, akármilyen gyorsan zajlott minden, a jelek szerint sikerült vetnie rá egy pillantást.

– Esetleg a félhomály és tömeg miatt nem tudta jól megnézni magának.

– Aha. Vonuljunk át újra a pihenőbe. Mindjárt megérkeznek az áldozat barátnői a szüleik kíséretében, hogy újra elbeszélgessünk velük.

– Az áldozat anyja is hívni fog. Nem szeretnének jelen lenni, amikor átkutatjuk a lányuk szobáját. Vagyis azután megyünk, miután elindultak Morrishoz.

– Nekem megfelel. Menj, és kérdezd meg McNabtől, mire jutott.

Ezzel Eve visszaült a helyére, és a Jake-kel folytatott beszélgetés alapján kiegészítette az aktát néhány megjegyzéssel.

Majd újra megvizsgálta az időpontokból összeálló időegyenest.

Igen, zsúfolt parkett, félhomályos hangulatvilágítás, de a gyilkosnak akkor is közvetlenül a lány mellé kellett állnia ahhoz, hogy szúrhasson. Ami fájt, vagyis Jenna automatikusan a fájdalom irányába fordította a fejét.

Mindenképpen észre kellett vennie.

Beleképzelte magát a gyilkos helyébe.

Előrelép. A tenyerébe rejtve ott lapul a fecskendő.

Izgulok, ideges, dühös, esetleg szenvtelen vagyok?

Attól függ. Ha ez csak kísérlet, a szenvtelen is megteszi.

Csakhogy ha most érem el a célvonalat? Akkor sokkal valószínűbb, hogy izgatott.

Jenna táncol, elfordul, összeütközik a barátnőivel.

Beszúrom a tűt a karjába, megnyomom a dugattyút, kihúzom.

Eltart néhány másodpercig, ami alatt nem a finomkodáson jár az ember esze.

Ültében megismételte a gyilkos mozdulatait.

Injekciós pisztollyal gyorsabban ment volna. Ellenben a tű jobban fáj. Ez is választás kérdése, ebben is ott a szándékosság.

Két másodperc? Három, talán négy is, mire a fecskendő visszakerül a gyilkos zsebébe.

Mennyi ideig tartott, amíg a lány megfordult?

Jaj. Összerándul, távolabb húzódik a barátnőitől, odakap a szúrás helyéhez. Ez mindössze néhány pillanat. Megfordul.

Vajon akarta a gyilkos, hogy lássa az arcát? Nem kívánta végignézni a halálát, de ugyanez az arcáról már nem biztos, hogy elmondható.

Még ha ez csak egy kísérlet is, ott a helye az adatok között, nem igaz? Akció-reakció.

– Tuti, hogy Jenna látta – állt fel Eve, és járkálni kezdett. – Akkor is látta, ha a gyilkos távozás közben már a hátát mutatta neki.

Peabody visszatért.

– McNab folyamatosan dolgozik az ügyön, de eddig még semmi. Feeney a stúdióban beszél az együttes tagjaival. Mivel nem gyanúsítottak, együtt találkozik velük, hátha az egyikük emlékei hallatán a másiknak is beugrik valami.

Eve is pontosan ezért akart közösen elbeszélgetni Jenna barátnőivel.

– Az áldozat barátnői is elindultak. Mindkettőt az anyja kíséri.

– Adtál már be injekciót?

– Jesszusom, dehogy – borzongott bele Peabody már a gondolatba is. – Időnként az embernek kezelnie kell az állatokat meg minden, de én nem szerettem, és általában megtaláltam a módját, hogyan vonjam ki magam alóla.

Hippi, gondolta Eve. *Farm, állattartás.*

Hasonló helyzet.

– Ott a fecskendő a zsebedben, és én vagyok a célpont. Balról mögém lopakodsz, miközben kergén viselkedek, és nem figyelek oda – fordult el Eve. – Szúrj meg. Az ujjaddal.

– Oké, de mivel tűről beszélünk, le kell vennem a végéről a kupakot… tudod, azt a védőkupakot, amit azért tesznek rá, nehogy az ember véletlenül saját magába szúrja. Ezt követően megkocogtatom, nehogy levegőbuborék maradjon benne, és…

– A gyilkos letojta a levegőbuborékot. Szúrj, és nyomd meg a dugattyút. Gyorsan. Utána tedd vissza a zsebedbe, és lépj le.

Peabody engedelmeskedett.

– Au! – rándult össze Eve, majd lenézett a karjára és odakapott. – Valaki megszúrt – fordult hátra.

Peabody éppen ekkor kezdett félrefordulni, hogy továbbálljon.

– Alig egylábnyira állsz tőlem.

– Próbálok úgy tenni, mintha egy tömött táncparketten állnánk.

– Pontosan. A lány látta. Még ha csak egy pillanatra is, de látta a gyilkosát. Aki alaposan megtervezett mindent, az összes lehetőséget előre eljátszotta. Tudnia kellett, hogy a lánynak sikerül majd vetnie rá egy pillantást.

– Mivel azt is tudnia kellett, hogy perceken belül meghal, feltehetőleg nem igazán érdekelte.

– Csakhogy Jenna azt is mondhatta volna, hogy „Az a seggfej John Smith megszúrt.” Nem esett össze és halt meg azon nyomban. Két barátnőjével táncolt. „Valaki megszúrt”, megfordul, látja és így folytatja: „Az a seggfej John Smith.” Egyelőre nem lehetünk biztosak abban, hogy a gyilkos ismerte vagy sem, a lány viszont annak ellenére sem ismerte fel, hogy észrevette.

– Azért aggaszt ennyire, hogy ismerte vagy sem, mert ha nem ismerte, akkor találomra választotta ki a tömegből.

– Ha találomra választotta ki, ha egyszerűen csak ő volt az esete, vagy csak egy lányt keresett, akivel elérheti a célját, akkor azt a célt újra el akarja majd érni. Menjünk és beszélgessünk el Jenna két barátnőjével. Talán szerencsével járunk.

– Leelee anyját Maddie Spencernek hívják. Chelsea anyját pedig Audrey Fine-nak.

– Világos.

Éppen akkor léptek ki az ajtón, amikor a négyes is megérkezett a közös irodába.

– Ms. Spencer, Ms. Fine. Dallas hadnagy vagyok, ő itt a társam, Peabody nyomozó – nyújtott kezet Eve mindkét anyának. – Nagyon köszönöm, hogy ilyen gyorsan bejöttek.

– Minden segítséget meg akarunk adni – mondta Maddie. – Jennára mindig is családtagként tekintettünk.

– Azóta ismerjük egymást, hogy a lányok felső tagozatba járnak – tette Chelsea vállára a kezét Audrey.

– Kérem, fáradjanak velem.

– Az emeleten egy pihenőszobát is berendeztünk – árulta el Peabody, miközben úgy viselkedett, mint aki egyenesen a lányokhoz beszél. – Vasárnaponként egész nyugodt hely. Tudom, mennyire nehéz. Amikor tegnap este beszéltünk, akkor is rengeteget segítettetek.

– Észre sem vettük, hogy rosszul lett – lábadt könnybe Leelee szeme. – Egyszerűen észre sem vettük.

– Nem is vehettétek. Üljük körül a nagy asztalt – mutatott a két asztal felé Peabody, amit előrelátóan már korábban összetolt. – Szeretnétek inni valamit? Az automatába ilyenkor limonádét is tesznek, de elég ocsmány az íze – mosolygott a két anyára. – A kávé meg még annál is szörnyűbb.

– Egy Coke mindenkinek jólesne. Oké, Maddie? Nem sokat aludtunk az éjjel – foglalt helyet a vörös hajú, szeplős Audrey és maga mellé húzta a kisírt, kék szemű Chelsea-t, aki lila sávokat festett eredetileg szőke hajába.

– Enyhítettünk a szabályokon – árulta el a sötét bőrű Maddie, akinek csaknem ugyanolyan barna volt a szeme, mint a lányának, és követte Audrey példáját.

Peabody elindult az automaták felé.

– Tudom, hogy tegnap már beszéltetek Peabody nyomozóval, és ahogy azt ő is említette, nagyon sokat segítettetek. Sajnálom, hogy újra fel kell idéznünk a történteket, de az embereknek időnként csak később ugranak be az apróságok.

– Anya szerint ezzel segítünk Jennának, de nem értem, hogyan segíthetne neki bármi is – lábadt könnybe Chelsea szeme is. – Soha többé nem fogunk találkozni.

– Valaki bántotta… – kezdte Eve.

– Nem Jake Kincade volt! – robbant ki Leeleeből. – Mindenfélét olvastunk az interneten. Hatalmas hazugságokat, és…

– Valóban nem Jake Kincade volt. Ő mindent megtett, amit csak tudott, hogy segítsen rajta.

– Nem fogja letartóztatni? – figyelte Eve-et gyanakvó, karikás szemmel Chelsea. – Anya szerint a zsaruk hazudhatnak is. Ő ügyvéd.

Mivel Eve már utánanézett a két lány családi hátterének, tisztában volt ezzel a ténnyel.

– Meggyőző bizonyítékokat találtunk arra nézve, hogy Mr. Kincade egyáltalán nem felelős Jenna haláláért.

– Anya?

– Dallas hadnagynak nincs oka hazudni ezzel kapcsolatban, drágám.

Leelee a könyökével oldalba bökte a barátnőjét.

– Ráadásul láttuk a klónos videót, és totál ridegen kapja el a rosszfiúkat. Maga is – tette hozzá, amikor észrevette az italokkal visszatérő Peabodyt.

– Talán – törölte le Chelsea a könnyeit. – De én *tudom,* hogy Jake meg Leon, meg Mac, Art és Renn a színpadon álltak, amikor Jenna arra panaszkodott, hogy megszúrta valaki, és azt hallottuk, hogy kábítószer ölte meg, mire ezek a szarháziak…

– Chels!

– Nem érdekel, anya – emelte fel a lány a hangját. – Megőrülök, hogy a szarháziak szerint Jenna drogos volt, és túllőtte magát.

– Azok valóban szarháziak – erősítette meg Eve, miközben az anyára oda sem pillantva minden figyelmét a kamasznak szentelte. – Hazudnak és megpróbálnak mindenféle mocskot előásni arról, aki már képtelen megvédeni magát. Amellett is megdönthetetlen bizonyítékok szólnak, hogy Jenna sohasem használt kábítószert.

– Még jó, hogy! – dünnyögte Leelee. – Csak a lúzerek drogoznak. Jennának eszébe sem jutott.

– Viszont valaki tényleg megszúrta, és túladagolásban halt meg… csakhogy egyáltalán nem a saját hibájából. Szeretném, ha felidéznétek a szünet előtti utolsó számot.

– Más sem jár a fejünkben.

– Ami nagyon nehéz – szólalt meg Peabody. – Nehéz mindig ugyanarra gondolni. De akkor valaki bántotta Jennát.

– Ott voltunk, mind a hárman ott voltunk. Ennyire közel – mutatta kezével a nagyjából egylábnyi távolságot Chelsea. – És Jenna nagyon felpörgött, mert Jake ránézett, egyenesen rá, és rá is mosolygott. Mármint úgy értem, ez volt a csúcs.

– Jenna nagyon akart találkozni vele – folytatta Leelee. – Tudta, hogy meg fogja hallgatni a demóját, ha sikerül odaadnia neki.

– Akkor történt minden, amikor ennyire boldog volt, amikor eldicsekedett vele, hogy Jake rámosolygott? Közvetlenül ezután közölte, hogy megszúrta valaki? Mindketten így emlékeztek?

– Nagyon pörögtünk, mert csúcs volt a koncert, és a színpadra néztem. Tudja, abban reménykedtem, hogy az egyikük megint kinéz ránk. Ezért a bandát figyeltem – folytatta Chelsea. – Jenna ekkor sikkantott fel. Legalábbis olyasmi hangot adott ki, ami félig-meddig a sikításra emlékeztetett. Mint mondjuk „ÁÁÁuuu!”

– Aha. Többnyire őt néztem, és nagyon nagyra kerekedett a szeme, meg úgy összerándult.

– Jennát nézted, Leelee? Nem vettél észre valakit a háta mögött?

– Egy csomó embert. Mindenki táncolt és kiabált, vagy énekelt, tapsolt, ilyenek. Az „A” Avenue azt a számot nyomta, amit sohasem hallottunk még élőben, pedig úgy sokkal ütősebb. Arra gondoltam, a lábára léptek vagy erősebben meglökték. Ezt hittem – csordult ki megint Leelee könnye, mire az anyja kinyitotta az üdítősdobozt, és a kezébe nyomta.

– Igyál egy kortyot, és tarts egy kis szünetet.

– Oké. Dühösnek látszott. Sokszor csak úgy megtörténik, hogy izomból nekimennek az embernek, de Jenna dühösnek látszott, és össze is rezzent egy kicsit. Akkor mondta, hogy megszúrták. Még ekkor is azt hittem, hogy valaki csak belekönyökölt, vagy ilyesmi.

– Mit csinált utána, Jenna?

– Ha jól emlékszem, éppen mondani akartam neki, hogy nyugi, amikor a karjához kapott. Valahogy így – szorította a kezét a bicepszére Leelee. – Még akkor is csak arra tudtam gondolni, hogy tényleg nagyon erősen belekönyökölhettek. Megfordult és valahová maga mögé nézett. Azt mondta: „Seggfej”, majd mint aki lerázta magáról a történteket, táncolt velünk tovább. Ezért még mindig azt hittem, hogy kapott egyet könyökkel. Egy nagyot.

Eve rádöbbent, hogy talán Jenna is pontosan azt hihette.

– Te mit csináltál, amikor Jenna hátrafordult?

– Szerintem táncoltam és a színpadot néztem, mert arra vágytam, hogy engem is észrevegyenek.

– Nem láttál senkit nagyjából ugyanakkor távozni a táncparkettről? Közvetlenül azután, hogy Jenna hátrafordult?

– Nem, de komolyan. Még mindig annak a mosolynak és a zenének a hatása alatt álltunk.

– Én talán láttam valamit.

Eve odafordult Chelsea-hez.

– Láttad, ahogy valaki otthagyja a parkettet.

– Lehet.

– Állj meg, és gondold végig – szólalt meg Chelsea anyja. – Azért mondod, mert Dallas hadnagy erről beszél, vagy tényleg úgy gondolod, hogy láttál valakit?

– Szerintem láttam. Mondjuk nem nagyon figyeltem oda, mert totál elvoltunk a buliban. De olyan… – mozgatta meg a vállát a kislány. – Úgy mozgott, mint azok a srácok, akik menőnek hiszik magukat. Viszont nem táncolt, csak elsétált, én meg azt gondoltam: milyen béna, hogy még a szám végét sem tudja kivárni, mert ki kell mennie a vécére. Elnézést.

Audrey a mennyezet felé fordította a tekintetét.

– Lazítottunk a szabályokon.

– Le tudnád írni nekünk?

A lány megrántotta a vállát.

– Púzer. Azt hiszem, bő, fekete nadrágban és talán fekete pólóban volt. A zsebében tartotta a kezét, mintha attól menőbb lenne.

– Magas volt? Alacsony?

– Nemtom, talán inkább alacsony. Nemtom.

– Milyen színű volt a haja? A bőre?

A lány erre is csak a vállát rángatta.

– Mindenfelé kavarogtak a fények. A vörös fények. Meg aztán csak pár pillanatig tartott az egész. Csak annyit láttam rajta, hogy

mennyire púzer. Tegnap este még csak az eszembe sem jutott. Esküszöm.

– Tegnap még mi sem tudtuk, hogy erről kell kérdeznünk – vette elő Peabody a „teljes mértékben megértelek” hangját.

– Eszünkbe sem jutott, hogy valaki bántotta Jennát. Szuperül éreztük magunkat, és Leeleevel azt mondtuk, hogy hozunk valami hideg italt.

– Mert Jenna le akart ülni és kitalálni, hogyan találkozhatna Jake-kel. Mondta, hogy úgy érzi, mintha lebegne, de azt hittük, csak a Mosoly miatt.

– Fogadni merek, hogy ő is – nyúlt előre Peabody, és megszorította Leelee kezét.

– Utána már nem találkoztuk. Amikor végre sikerült visszajutnunk az asztalhoz, azt hittük, bennünket keres vagy kiment a mosdóba. Ezért mi is kimentünk a mosdóba, de végtelen sor állt előtte. Ha hamarabb kezdjük keresni, vagy gyorsabbak vagyunk, akkor talán…

– Chelsea – vágott közbe Eve. – Az sem jelentett volna semmit. Nem tudtál volna segíteni rajta, akármilyen erősen akarod. Már senki sem tudott volna segíteni rajta.

– Biztos benne? Hívhattunk volna segítséget, a mentőt meg a rendőrséget.

– Jake megtette. Mindössze néhány perccel azután, hogy Jenna gyilkosa elsétált. A mentősök néhány perccel a riasztás után odaértek, de már ők sem tudtak segíteni rajta.

– Miért csinálta vele ezt az a pasas? Miért ölte meg? Jenna sohasem ártott senkinek. Még csak tizenhat évesek vagyunk.

– Mindent meg fogunk tenni, hogy kiderítsük a miértet és azt is, ki tette, utána pedig igyekszünk, hogy az az alak soha többé ne árthasson senkinek. Visszaemlékeznél egy kicsit korábbra? Nem erősködött valaki túlságosan, hogy táncolni akar Jennával?

– Párszor táncoltunk néhány sráccal és lányokkal is. Többnyire viszont mindenki csak úgy topogott, tudja? – vonta össze Leelee a

szemöldökét, annyira igyekezett felidézni a történteket. Mondjuk néhányszor elhangzott a „Nem, kösz”, mert éppen valami mással voltunk elfoglalva. Mondjuk hozni akartunk egy italt vagy kimenni pisilni meg ilyenek. Többnyire hármasban táncoltunk.

– Nem dühített senkit az elutasítás?

A lányok egymásra néztek, majd megrázták a fejüket.

– Még korábban? Nem randizott senki Jennával, aki többre vágyott annál, mint amit kapott?

– Nem mesélt ilyesmiről, márpedig erről biztosan beszámol nekünk. Jenna még nem akart komolyan randizni. Lazán kezelte ezt a dolgot, mert nagy tervei voltak. Zeneszerzés, gyakorlás, egy saját műsort is össze akart hozni. Szólókarrierről álmodott, mert nem talált senkit, akivel megegyeztek a céljai, vagy legalábbis nem annyira határozottan.

– Valaki, aki randira akarta hívni, de visszautasította?

– Nem jut eszembe senki – pillantott Leelee felé Chelsea, aki egyetértőn rázta a fejét. – Mármint ha hívták és éppen nem volt benne semmiben, akkor el is ment. Csoportos randira is mehettünk volna. Leeleenek van fiúja.

– Annyira azért nem vagyunk együtt – vágta rá gyorsan Leelee, miközben oldalt pillantott az anyjára. – Csak úgy együtt lógunk. De most nyaral a családjával, ezért tegnap este nem tudott eljönni. Amúgy meg ha a sulira céloz, Jennának nem volt komoly kapcsolata. Nem akart ilyet. De azért jól elvolt. Nem volt gizda, nem tartozott az animésekhez, de a szottyosokhoz sem.

– Nem volt szűzkurva vagy kocka.

– Mondjuk a zenébe bele tudott kockulni.

Chelsea halványan elmosolyodott.

– Aha, abba bele.

– Rendben. Ha az eszetekbe jut valami, bármilyen apróság vagy incidens, bármi, akkor hívjatok fel vagy engem, vagy Peabody nyomozót.

– Hadnagy – kezdte Maddie. – Mindkét lány nagyon szeretne találkozni Jenna szüleivel. Amikor nekik megfelelő, és nem zavarnak.

– Beszélünk velük napközben, és szólunk nekik. Biztosra veszem, hogy fel fogják hívni magukat. Megismétlem, nagyon köszönjük, hogy bejöttek, és nagyon köszönjük a segítségüket. Nincs szükségük rá, hogy valaki hazavigye magukat?

– Nincs, minden rendben – állt fel Audrey, és kezet nyújtott. – Nagyon nehéz ez nekünk, és köszönjük a megértését. Hallottam már magukról. Kérem, hadnagy és nyomozó, találják meg azt az alakot. Találják meg.

Eve és Peabody kikísérték őket, és megvárták, amíg fellépnek a mozgójárdára.

– Mi az a púzer? – kérdezte Eve.

– Aki egyszerre pöcs és lúzer.

Eve elgondolkodott.

– Tetszik a kifejezés. Az animést és a szottyost is tudnom kell? Mert a többi egyértelmű.

– Nem, de az animések lényegében dögunalmasak vagy kínosak, a szottyosok pedig a ribik.

– Akkor minden rendben, keresünk egy feltehetően feketébe öltözött púzert, mert mást nem tudunk róla.

– Ez is több, mint amit eddig tudtunk.

– Több. Továbbá Jenna szervezete, legalábbis az első néhány percben, nem reagált hevesen a neki beadott szerre. A gyilkosnak maradt ideje arra, hogy eltűnjön, a zeneszám is véget ért, a lányok pedig elváltak egymástól. Jenna először minden bizonnyal tényleg arra gondolt, hogy erősen belekönyököltek. Melyik gyereknek jutna eszébe, hogy egy púzer belenyomott egy heroinnal meg egy csomó egyéb vacakkal teletöltött fecskendőt?

– Ráadásul egekbe repíti a Mosoly. Összeáll a kép. Olyan izgatott, hogy beleszédül. Meleg van, nincs elég levegő. Még csak tizenhat éves, és azt hiszi, úgyis örökké fog élni.

– Talán nem ütött be az anyag, csak amikor már visszaért az asztalhoz. Oké, lebegett, ott volt a Mosoly, a meleg, a tánc. Csakhogy hirtelen rátör a rosszullét… elindul a női mosdó felé, de egyre rosszabbul érzi magát, és amúgy is hatalmas sor áll előtte. Tesz egy próbát a sikátorral – folytatta Peabody. – Viszont még nem ért oda, amikor a gyomra feladta.

– Addigra talán már ég a karja, és eszébe jut a szúrás. Émelyeg, zavart, fájdalmai vannak. Így támolyog ki a sikátorba. Ismerjük az időegyenest. Tudjuk, milyen drogot nyomtak bele, és a bő nadrágos púzerre is sikerült vetnünk egy pillantást.

– Azt is tudjuk, hogy az áldozat két legjobb barátnőjének sem jutott eszébe senki, aki meg akarta volna ölni – tette hozzá Peabody. – Nem haragított magára senkit sem aznap este a klubban, sem korábban. Azt kell mondjam, igazad volt. Jenna nem ismerte a gyilkosát.

– Ki kell derítenünk, hogy a gyilkos ismerte-e Jennát. Kezdjük az iskolájával és a lakókörnyezetével. Hívd fel a sulit, jó lenne kihallgatni a tanárait, mondjuk egy évre visszamenőleg. Miután átkutattuk a szobáját, megbízunk néhány járőrt, hogy kérdezzenek körbe a lakhelyén.

– Máris intézkedek.

– Okkal került randidrog a keverékbe – gondolkodott hangosan Eve. – A gyilkos talán figyelte a lányt, vágyott utána. Aki nem koptatta le, elvégre nem is találkoztak. Szerinte túl jó hozzám, még csak a nevemet sem tudja. Ez fokozódik addig, amíg a srác el nem dönti: eljött az ideje, hogy észrevegyen. Most majd megfizet azért, hogy semmibe vett, és senki sem kaphatja meg őt. Soha.

– Extrém.

– Aha, mint ahogy az is, hogy telepumpálják heroinkoktéllal – húzta elő Eve a ’linkjét, és elolvasta a bejövő üzenetet. – Julia Harbough. Készen állnak a fogadásunkra. Terepre mentünk – kiáltott oda Santiagónak és Carmichaelnek, majd elindult a felvonó felé.

HATODIK FEJEZET

A mélygarázs felé menet Eve felhívta Feeney-t.

– Nem jártam szerencsével – tájékoztatta Feeney. – Éppen indulni készülők befelé.

– Kérdezd meg tőlük, hogy a beállás vége felé látott-e valamelyikük egy feketébe öltözött púzert, aki zsebre dugott kézzel indult a táncparkettről a mosdó felé. Vagy ha nem is ott, valahol az áldozat közelében.

– Rendben.

– Mi most indulunk, hogy megnézzük az áldozat szobáját. Carmichael és Santiago intézi a kereséseket és a kihallgatásokat.

– Ha megtalálom a púzeredet, tudatom veled. Ha nem, csatlakozom McNabhez, és közösen folytatjuk tovább.

– Addig se feledkezz meg a személyleírásról, már ha ez annak nevezhető. Kösz.

– Közben McNabnek is szóltam a púzerről – csúsztatta vissza a zsebébe Peabody a ’linkjét. – Bele sem akarok gondolni, hány fekete nadrág fordult meg tegnap este abban a klubban.

– Azzal dolgozunk, amit megtudtunk, úgy, ahogy megtudtuk.

Átvágtak a mélygarázson, egyenesen Eve kocsijához.

– Valamilyen forrásból be kell szereznie a kábítószert – fordult ki Eve a parkolóhelyéről, és a kapu felé vette az irányt. – Vagy rendelkezik az előállításukhoz szükséges eszközökkel, tudással és hellyel ahhoz, hogy elkészítse azt a koktélt. Először a lány iskolájában nézünk körül, követjük a „nem vette észre a srácot” vonalat. Viszont az is elképzelhető, hogy a gyilkos egyetemista.

Tizennyolc és húsz év közötti. Az egyetemeknek jobb a felszereltségük, és tanulásra, gyakorlásra is több idő jut.

– Szóval vagy kémikus hallgató, vagy a technikai személyzet tagja. Ha csodagyerek, még fiatalabb is lehet tizennyolcnál, hiába egyetemista.

– Bárki lehet, kezdve egy drogossal együtt élő kölyöktől, dílerig vagy gyártóig, aki beletanult a családi üzletbe. A legvalószínűbbel kezdjük. A gyilkos ismerte az áldozatot vagy vágyakozott utána, továbbá tudta, honnan szerezheti meg vagy keverheti ki a fegyverként használt drogkoktélt. Innen indulunk, utána bővítjük a kört.

Azt, hogy sikerült Harbough-ék házától alig háromyardnyira parkolóhelyet találnia, ugyancsak a vasárnap számlájára írta.

Amit örömmel fogadott.

– Egyre párásabb a levegő – jegyezte meg Peabody. – Mondjuk nem panaszkodok, mert szeretem a nyarat. Azóta pedig még jobban szeretem, hogy van egy igazi kertünk. Ja, és az a vidékies kertecske is nagyon tetszik, amit Louise a fogadóudvarból varázsolt.

– Minek a háznak fogadóudvar? Hogy az emberek az alapján ítélkezzenek? Ott kötik a fogadásokat? Írországban első udvarnak nevezik, amit ugyancsak nem értek, de legalább a ház előtt van.

Becsengetett.

Peabody felvette a gondolatmenet ritmusát.

– A yard is minek? Mintha nem lenne képes bárki is felszorozni a lábat.

Eve megrántotta a vállát.

– Ahogy mondod. Minek a yard?

Amikor Julia ajtót nyitott, Eve azzal engedte el a beszélgetést, hogy később majd folytatják.

A nő úgy festett, mint aki napok óta nem aludt. A haját hátrafogta, így tompa, színtelen arca szabadon maradt. Sírástól kivörösödött szeme alatt mély karikák sötétlettek.

– Fáradjanak be.

– Dr. Harbough, hadd mutassam be a társamat, Peabody nyomozót.

– Őszinte részvétem, Ms. Harbough.

– Köszönöm.

A hangja is éppen olyan tompán kongott, mint amilyen szürkének látszott az arca.

– Itt gyűltünk össze.

Shane a fiát átölelve ült. Miközben Jenna az apja bőrszínét örökölte, Eve szemében úgy tűnt, hogy a fiú esetében a DNS-szakács közel tökéletes keveréket főzött ki a szülei génjeiből.

A bőrét az anyjától, a szemét az apjától, a száját az anyjától, míg a haját megint csak az apjától örökölte.

A nővérét is csinosnak lehetett mondani, de a srác egyenesen lenyűgöző hatást keltett.

Charles és Louise is ott ültek a család mellett. Amikor Eve-ék beléptek, Charles felállt.

– Louise… Louise elkísér bennünket – kezdte Julia. – Megkértem Charlest, hogy maradjon itt, amíg maguk… Szeretném, ha lenne egy ismerős a házban, amíg kutatnak. Ezzel nem arra célzok, hogy…

– Semmi gond – biztosította Eve.

– Szeretném, ha Reed is itt maradna…

– Elmegyek – tompította a könnyes szempár a fiú mutáló hangját.

– Dr. Morris megengedte, de…

– Látnod kell, hogy el tudj köszönni tőle – tett egy lépést Jenna öccse felé Peabody. – Tudod, hogy nehéz lesz, de látnod kell, már csak saját magad miatt is.

– Haza kellett volna jönnie. Amikor elment, mondtam neki, hogy egész okén néz ki egy gizdához képest – csordult végig egy könnycsepp Shane arcán.

Peabody igyekezett a fiúra koncentrálni.

– Akkor csak úgy csináltál, mint bármelyik testvér. Nekem is vannak testvéreim, ők is így szoktak csinálni.

– Jenna csak nevetett.

– Erre mindig emlékezz. Sohase felejtsd el, hogy nevetett. Ez nagyon fontos.

– Amikor elkapod a nővérem gyilkosát, te is bántani fogod? – fordította átható tekintetét Eve felé Reed. – Kegyetlenül intézd el.

– Az is elintézi, hogy a hátralévő életét börtönben kell töltenie.

– Annyi nem elég.

– Nyugodj meg, Reed – puszilta meg Shane a srác feje búbját. – Most már indulnunk kell.

Reed felállt.

– Láttam rólatok a videót – mondta Peabodynak. – Onnan tudom, hogy te vagy a kedves. Te lehetsz a kegyetlen – fordult vissza Eve felé. – Annak is kell lenned azzal a szemétládával, aki megölte a nővéremet. Világos?

– Sok embert letartóztattam már. Egyik sem tartott kedvesnek.

– Reed, menj ki apáddal. Nekem kell még egy perc.

– Most olyasmiről akartok beszélni, amit nekem nem szabad hallanom, ezért…

– Kérlek, Reed – hallatszott Julia hangján, hogy mindjárt elsírja magát. – Ma ne. Kérlek.

A kisfiú arcáról eltűnt a düh. Bólintott és az apjával együtt elhagyta a szobát.

– Nagyon nehéz ez neki – suttogta az anyja. – Annyit tudtak veszekedni, hogy sokszor már azt hittem, felrobban a fejem, de emellett imádták egymást. Szeretném itthon tartani, de az túlságosan önző lenne tőlem. Jól mondta, amit mondott, nyomozó. Nemrég Louise-tól is hallhatta ugyanezt – sóhajtott egy nagyot. – Sikerült már megtudniuk valamit? Majd én továbbadom Shane-nek és Reednek. Továbbá megígérem, hogy semmi nem hagyja el ezt a házat abból, amit mondanak.

– Már tudjuk, hogy mikor és hol érte a lányát a támadás. Tudjuk, hogy halálos adag kábítószert fecskendeztek belé.

– Miféle kábítószert? – kérdezett vissza Julia, és amikor Eve tétovázott, hozzátette. – Orvos vagyok. Orvos és az anyja. Tökéletesen megértem, ha bizonyos dolgokat el akar titkolni a média elől. Akárcsak azt, hogy Jake Kincade is érintett az ügyben. Amiről korábban nekünk sem beszélt.

– Akkor hadd kezdjem ezzel. Heroin, ketamin, kálium-klorid és Rohypnol. Úgy véljük, a gyilkos előtte még a tűt is megfertőzte.

– Istenem – hunyta le szorosan a szemét Julia. – Szegény kicsikém – próbálta megnyugtatni magát. – Szexuális molesztálásról viszont egyetlen szót sem ejtettek.

– Mert nem történt olyan. Fogalmam sincs, miért került Rohypnol a koktélba, de Jennát nem erőszakolták meg. Percekkel azután meghalt, hogy megkapta az injekciót. Jake Kincade mindössze annyiban érintett, hogy ott levegőzött a sikátorban, amikor a lánya kitámolygott az ajtón kavargó gyomorral, zavartan, és orvosként minden bizonnyal már tudja, hogy haldokolva.

– De…

– Ő kapta el, amikor Jenna összeesett. Igyekezett segíteni rajta, mentőt hívott és elkezdte az újraélesztést… ahogy azt Nadine Furst is tanúsítani tudja, aki nem sokkal a lánya után lépett ki a sikátorba, valamit a mentősök, akik ugyancsak röviddel ezután értek a helyszínre.

– Komolyan vele volt? Mellette maradt?

– Igen. Ezt az a felvétel is hitelt érdemlően bizonyítja, amit az ajtó fölé szerelt biztonsági kamera készített.

– Meg akarom nézni.

– Nem.

– Jogom van hozzá, hogy…

– Nem, nincs hozzá joga. Elég annyit tudnia, hogy Jenna az utolsó perceiben nem maradt egyedül. Újra felteszem a kérdést: nem akadt senki, aki miatt a lánya nyugtalankodott, akitől kényelmetlenül érezte magát, akit visszautasított? Vagy akiről maga

úgy gondolta, túlságosan sok figyelmet fordított rá? Minden valószínűség szerint tizenöt és húsz év közötti fiúról beszélünk.

– Nem. Esküszöm, elmondtam volna. Azt is biztosra veszem, hogy Jenna elmondja nekem. Vagy ha nem is nekem, de Chelsea-nek és Leeleenek biztosan. Tőlük is megkérdezheti.

– Már megtörtént. Nemmel feleltek.

– Akkor ez az igazság. Jenna nem tudott titkot tartani. Mondjuk ezzel nem azt akarom mondani, hogy mindenről beszámolt nekem. A hozzá hasonló korú lányok nem mesélnek mindenről anyunak. A legjobb barátnőiknek viszont annál inkább.

– Oké. Chelsea és Leelee a családjukkal együtt szeretnének találkozni vagy beszélni magukkal, amikor úgy érzik, hogy készen állnak erre.

– Értem. Holnap. Talán holnap.

– Jenna készített egy demófelvételt abban a reményben, hogy oda tudja adni Jake Kincade-nek. Jake szeretné tudni, hogy meghallgathatja-e.

Julia szemét elöntötte a könny.

– Ez volt a kislányom álma.

Louise egy rakás zsebkendővel felfegyverkezve odalépett mellé, és átkarolta a derekát.

– Azt mondtad, Jake Kincade jó ember.

– Igen. Az – biztosította Louise.

– Mellette maradt? Jenna mellett maradt?

– Dr. Harbough, a lánya gyakorlatilag a karjaiban halt meg. Ő kapta el, ő hívott orvost, és ő próbálta újraéleszteni. Egyetlen pillanatra sem hagyta magára.

– A karjában tartotta a kicsikémet, amikor én nem tudtam. Vele maradt. Igen, természetesen meghallgathatja a demót. Elvégre Jenna neki készítette. Most mennem kell. Már így is sokat vártak rám.

Eve végignézte, ahogy Louise kikíséri, csak utána lazított egy kissé a tartásán.

– Egyikőtök sem kezelhette volna ennél jobban a helyzetet. Fogalmam sincs, hogyan vagytok rá képesek – tette hozzá Charles. – Nem lábatlankodok körülöttetek, ha segítség kell, akkor itt megtaláltok.

– Legelőször abban segíts, hogy hol találjuk Jenna szobáját.

– Az emeleten jobbra indultok, és a második ajtó balra. Kiismerem magam annyira a konyhában, hogy főzzek egy kávét, ha kértek.

– Nem kérünk, de azért kösz.

Eve és Peabody felmentek az emeletre. Amikor Eve odafent végigpillantott a széles folyosón, látta, hogy minden ajtót bezártak.

Ettől furcsa érzés hatalmasodott el rajta. Megértette, hogy az emberek nem szeretik, ha nyomozók járnak a házukban, nyomozóként viszont nagyon is szívesen vetett volna egy pillantást azok mögé a zárt ajtók mögé.

Kinyitotta balról a másodikat.

– A mindenit – hüledezett Peabody. – Mint egy stúdió, ahová egy ágyat is betettek. Még a fal festése is energiát sugároz.

Annak ellenére, hogy nagy részét poszterek – az „A” Avenue, Mavis és más zenei hatalmasságok – borították, Eve is felfigyelt a színre, amit talán akkor kap az ember, amikor összenyom egy fürt érett, lila szőlőt.

Az egyik oldalon állt a fehér düftinnel letakart ágy, rajta színes párnaheggyel és pár plüssállattal, amiről Eve úgy gondolta, segítették kiszakítani a kamaszt a gyermekkorából.

Ahogy Peabody korábban megjegyezte, a helyiség fennmaradó részét Jenna az álmainak szentelte.

A számítógépasztalon két képernyő állt. Egy állványon gitár, egy kisebb polcon pedig szintetizátor foglalt helyet, mellette fejhallgatóval. A következő polc még több felszerelésnek adott helyet, a rákövetkező újabb fejhallgatóknak.

– Ez első osztályú cucc – világosította fel Peabody. – Kisebb léptékű és olcsóbb annál, amivel Mavis felszerelte a házi stúdióját,

de első osztályú. Nagyon komoly, ami arról árulkodik, hogy a szülei is segítették az álmai elérésében. Egy gyerek nem engedhet meg magának ilyesmit – sétált körbe, és megérintett egy keverőpultot. – Ez itt? Hat különböző hangszert képes mixelni, továbbá rögzíti és felülszinkronizálja az énekhangot.

– Minden rendezett és tiszta – vette át Eve a szót. – Ez a szoba hűvösebb a ház többi részénél.

– Az eszközök miatt. Állandó hőmérsékleten kell tartani őket, és nem szabad, hogy porral vagy nedvességgel érintkezzenek.

Eve kinyitott egy ajtót.

– Oké, gardrób. Ez már nem annyira tiszta és rendezett – nyitotta ki a következőt. – Fürdőszoba. Kicsi, de tiszta. A polcon mindenféle hajra és arcra kenhető izé.

– Készült a nagy estére.

– Aha. Te jobban ismered a zenész cuccokat, szóval kezdd azokkal. Én magamra vállalom a gardróbot és a fürdőszobát.

Eve megnézte az előbbit. Mint az ismeretségi körébe tartozó nők többsége, Jenna is imádta a cipőket. Magas szárú cipők, edzőcipők, csizmák, szandálok, alkalmi cipők, emelt talpú cipők.

A lány a ruhák terén sem fogta vissza magát. Többségében bő nadrágokat, farmereket és rövid topokat látott. Néhány alkalmi ruha és valamivel több szoknya. Akadt köztük, ami alig volt hosszabb egy szalvétánál, míg mások egészen bokáig értek.

Kurta és túlméretezett topok, lebegő-lógó darabok és minden, ami ezek közé esik.

A zsebekben nem talált semmit, a cipők orrába sem rejtettek titkokat. A fél tucat retikül – mindegyik apró és keresztbe vetve kellett viselni őket – sem őrzött semmit.

Miközben dolgozott, zeneszó csendült fel mögötte a szobában.

– Találtam egy felvételt – kiabált utána Peabody. – Egy mix, benne az „A” Avenue-tól a „Sötétben” és a saját szerzeménye, aminek a „Lefelé” címet adta. Ez jó, Dallas. Nagyon jó. Hallgasd a

hangját. Felülszinkronizált, vagyis harmóniában énekel saját magával. Komoly hangterjedelmet tudhatott a magáénak.

Eve hallgatta a keringő, egymásba olvadó hangokat, a dacos, már-már dühös szöveget, ami arról szólt, hogy valaki nagyon maga mögött akarja hagyni az életet.

Majd belépett az „A” Avenue a gitárokkal és az ugyancsak dacos és dühös énekhanggal.

Eve rádöbbent, hogy ugyanazt a témát dolgozták fel, de két különböző nézőpontból.

– Itt tárolta a mixeket – mutatta a képernyőn Peabody. – Az a terület az eredeti daloké. Az ott a feldolgozásoké, az meg az éppen futó projekteké. A laptopját a jelek szerint csak iskolai feladatokhoz használta. Legalábbis nem találtam rajta mást, miután gyorsan átfutottam. Semmit sem védett jelszóval.

– A gardrób tiszta… nincsenek rejtekhelyek. Csak az egyik retiküljében találtam némi készpénzt. Száz dollár alatt. Viszont sem pólók, sem alsónemű nem volt odabent. Öltözőasztalka sincs.

– Ott az ágy alatt két fiók. Még nem néztem meg őket.

– Itt vannak.

Eve pólókra, trikókra, rövidnadrágokra bukkant az egyikben, fehérneműre – egyszerű, csinos, de nem túlságosan kihívó darabokra – a másikban.

Meg jegyzetfüzetekre.

Dalszövegeknek, kósza gondolatoknak, ötleteknek és megjegyzéseknek. Néha egy-egy firka is felbukkant.

Reed annyira gyerekes tud lenni!
A szülők megaszigorúak!! Tizennégy vagyok!!!! Csak egy tetkó, pff! De csak egy hatalmas NEMet kaptam. Ó!

A jelek szerint vissza-visszatért a szövegekhez, ötletekhez és megjegyzésekhez, miközben újakkal bővítette a kínálatot.

Tizenhat lettem! És még mindig akarom azt a rohadt tetkót. Még két év!!

Eve letelepedett a földre, és abban a reményben pörgette át a jegyzetfüzetek lapjait, hogy az ölébe hullik egy nyom.

Miközben kutatott, Peabody zenét cserélt.

Egyfajta balladára váltott, egy szólóballadára. A halott lány hangja, akár az angyaloké, kristálytisztán csengett.

Amikor Eve felpillantott, látta, hogy az asztalon kutakodó Peabody szeme furcsán fénylik. Arra gondolt, akár meg is kérhetné, hogy kapcsolja ki a zenét, de az a hang, a szívből jövő énekszó segített jobban megismerni a lányt, aki mellett ki kell állniuk.

További jegyzeteket talált. Leelee levágatta a haját. Chelsea kék highlightert kapott. Mindenki mani-pediztetett.

Elment videózni egy Jay nevű illetővel.

Tetszett, amikor búcsúpuszit adott. A gyomromban éreztem, hogy mmm. Egyszer talán megismételjük. De első a zene!

Ezt a kijelentést minden megerősítette, amit olvasott. Semmi komoly kapcsolat, senki, aki erősködött vagy túlságosan nyomult, senki, akit Jenna visszautasított – vagy nem írta le, vagy fel sem ismerte a helyzetet.

Az utolsó füzetben rábukkant az utolsó bejegyzésre.

Ma van az az este!!!!! El sem hiszem, hogy végre eljött. A BELEM is kidolgoztam a Jake-nek és a fiúknak felvett demón. Szupi. Egyszerűen tudom, hogy az. Abszo-tuti lesz! A saját szememmel látom az „A” Avenue-t!!!!! Húúú! Annyira szeretem őket!! (különösen Jake-et!) Segítettem L-nek és C-nek ruhát választani, meg ők is segítettek nekem. Nagyon menőn fogunk kinézni az este!! Remélem, nem fogok ostobán hebegni, amikor találkozok Jake-kel, és odaadom neki a demót. Azt akarom, hogy a komoly zenészt és dalszerzőt lássa bennem. Ez lesz életem legjobb estéje!

Eve visszatette a füzetet, és a következő fiók felé fordította a figyelmét.

Az volt a lomos fiók. Gitárpengetők, gitárhúrok, néhány üvegcse félig kiürült körömlakk, ceruzák, könyvjelzők, üres füzetek, egy olló, napszemüvegek és egyéb kacatok.

Sehol semmi titok vagy fenyegető üzenet.

Eve felállt, hogy a fürdőszobát is átkutassa.

– Semmit sem találok, Dallas. Óriási zenei gyűjteményt szedett össze azoktól az együttesektől, akiket szeretett. Tényleg pokolian hatalmas. Egyesekhez technikai megjegyzéseket is fűzött. Több stílussal is próbálkozott, miközben próbálta kialakítani a sajátját, amit csak a szignójaként emlegetett.

– Párat másolj le. Később majd belehallgatok. E-maileket és videóhívásokat nem találtál?

– Nem igazán, de az ő korosztálya a ’linken éli az életét. Nemsokára végzek.

– Nekem is csak a fürdőszoba maradt.

Miközben átvizsgálta, Eve beszámolt Peabodynak a jegyzetfüzetekről és a bennük talált rövid megjegyzésekről. Meg Jenna utolsó bejegyzéséről.

A fürdőszobában olyan sok szempillafestéket talált, amennyi talán már nincs is. Mellé pedig annyi rúzst, amennyivel egy közepes épületet is be lehetne mázolni a rózsaszín különböző árnyalataira. Szempillafestékek, kihúzók, valami highlighter, arcfesték, ilyesmik. Meg mindenféle izé az izék felkenésére, mindenféle izé az izék leszedésére. Meg olyan izék, amiket az izék leszedése után kellett felkenni.

Jézusom, mennyit kell foglalkozni egy tizenhat éves arccal, hogy menőn nézzen ki?

Hallotta, hogy Charles megkopogtatja a fürdőszoba ajtaját.

– Bocs a zavarásért. Louise írt, hogy indulnak hazafelé. Gondoltam, szeretnél tudni róla.

– Aha. A magam részéről végeztem. Peabody?

– Én is.

– Akkor menjünk innen. Semmi szükség rá, hogy itt találjanak, amikor megérkeznek. Majd add át nekik, Charles, hogy átvizsgáltuk a kislány szobáját. Továbbá nagyon köszönjük, hogy beengedtek bennünket Jenna személyes környezetébe.

– Átadom.

Együtt indultak vissza a földszintre.

– Mit mondhatok, milyen kép alakult ki bennetek a kislányról?

– Ezt a kérdést te válaszold meg, Peabody.

– Mondd el neki, hogy Jenna egy különleges tehetséggel megáldott kedves, fiatal lány volt. Minden erőnkkel azon leszünk, hogy kiderítsük, ki vette el tőlük.

– Tökéletes – ölelte át Charles. – Jó látni téged, Dee, még ilyen rettenetes körülmények között is.

– Amikor tudtok, látogassatok meg minket Louise-zal a házban. Nagyon sokat haladtunk, amióta utoljára láttátok.

– Valamikor biztosan szakítunk majd időt rá.

– Még valami – mondta Eve, mielőtt Peabody társaságában kiléptek a kapun. – Tartani fognak Jennának egy búcsúztatót. Tudnunk kell, hogy mikor és hol.

– Azt hiszed, hogy a gyilkos is elmegy?

– Gyakran megtörténik.

– Tudom, hogy meghívták a családot… és nem mindenki lakik New Yorkban vagy a közelében. Még át kell gondolniuk a búcsúztató időpontját. Louise-zal segítünk nekik, szóval szólunk, ha megtörtént.

– Rendben. Viszlát.

– Egyetértek Reeddel – kiáltott utánuk Charles. – Amikor elkapod a gazembert, alaposan intézd el.

– Nehéz nem így érezni, miután átnéztük azt a szobát.

– Ez nem így működik – emlékeztette Eve a társát.

– Tudom, de erősen remélem, hogy törvényes keretek között is sort keríthetünk rá, mert majd adják magukat a körülmények.

Miután beültek a kocsiba, Eve egy pillanatra hátradőlt.

– Beszélünk az ENyÜ-vel. Hacsak nem találtak valamit, mára ennyi. Beszélnünk kell Jenna iskolájával, meg más kémialaborokat is megnézhetünk… más középiskolákban, egyetemeken. Gondolkodnom kell.

– Nekem tele a fejem gondolatokkal. A gyomrom ellenben üres, és szerintem a tiéd is.

Eve eddig nem is gondolt evésre, de el kellett ismernie, hogy a kimerültség elérte az agyát.

– Hívd fel az ENyÜ-t. Ha találtak valamit, akkor vagy otthonról dolgozunk rajta, vagy megfordulunk és bemegyünk. Nekem fel kell hívnom Roarke-ot. Arra kért, szóljak neki, amikor végeztünk, és végeztünk.

– Jó napot zártunk, Dallas. Sokat haladtunk előre.

Mindketten fogták a ’linkjüket.

– Eddig semmi. Egy talán, de az illető lehajtotta a fejét, nem látszik az arca. Fekete nadrágot és pólót keresnek, de sokan mentek ilyen öltözékben. Éppen át akarták állítani automatára a keresést, és lelépni. Ha a gép talál valamit, azonnal értesítést küld a ’linkjükre.

– Eddig a gyilkos csak ott követett el hibát, hogy lehorzsolta a falat, és az ablakon hagyta azt a kis szövetdarabot. Holnap innen folytatjuk. Roarke a házban van… a ti házatokban. Oda vigyelek, vagy a lakáshoz?

– Oda! Kérlek! Összeütök valamit. Enned kell. Kifestettem a kézműves szobát. Semleges színt választottam, így jobban érvényesülnek majd a fonalak és az anyagok. Mavis oldalán is kész a háló és a fürdőszoba. Meg Bella szobája. Jaj, annyira cuki lesz, amikor bebútorozzák!

Mivel amúgy sem tudott gondolkodni, Eve egész úton hagyta locsogni Peabodyt.

A Nagy Házalakítás Projekt kapuja a közeledtükre azonnal feltárult.

A ház kívülről pontosan úgy festett, mint amikor legutóbb látta. Kész, otthonos, boldog. Virágok és fák, zöld fű, széles tornác, magas ablakok.

Amikor leparkolta a kocsit, Roarke sétált elő a ház háta mögül. *Furcsa*, gondolta Eve, *hiába csak néhány órája váltak el, ő mégis napoknak érezte*.

Roarke a feleségére pillantott.

– Fáradtnak tűnsz, hadnagy. Mint ahogy te is, Peabody. A hátsó kertben üldögélünk. Gyertek, csatlakozzatok hozzánk.

Miközben a kővel kirakott, kissé kanyargós ösvényen megkerülték az épületet, Peabody árnyékban fejlődő növényekről meg valami virághagymáról locsogott.

Eve leginkább csak Roarke vállára akarta hajtani a fejét, és lehunyni a szemét. Órákra.

Hirtelen Bella kanyarodott ki futva az egyik sarok mögül, és úgy száguldott felé, mint egy rakéta.

Istenem, gondolta Eve, de nem maradt más választása, felemelte a piros rövidnadrágba és piros, táncoló egyszarvúval díszített pólóba öltöztetett kislányt.

– Das! Das! Das!

Két apró tenyere közé fogta Eve arcát, és jobbról is, balról is hatalmas, nyálas puszit cuppantott rá. Utána hátrahajolt. Csinos arcocskája megértő ráncokba gyűrődött.

– Ó. Das álmos. Szundi.

– Jó lenne.

Bella ráhajtotta a fejét Eve vállára, megsimogatta a karját, és énekelni kezdett egy kedves, ugyanakkor érthetetlen dalocskát.

– Ez egy altató – világosította fel Peabody. – Mavis szokta énekelni neki, amikor eljön a lefekvés ideje.

Eve feladta. Bellának még egy gyerekfóbiás nyomozó sem tudott ellenállni.

Az anyja a hátsó kertben felállított asztal mellett foglalt helyet, egyik kezét az egyre nagyobbra növő Ketteskén tartotta, a másikban

egy, a jelek szerint jeges limonádéval teli poharat szorongatott.

Leonardo kényelmesen bő, ujjatlan ingben és ugyancsak bő vászonnadrágban ült mellette. Olyan ember benyomását keltette, mint aki tökéletesen elégedett mindazzal, ami körbeveszi.

Hatalmas hasa ellenére Mavis felpattant, és táncra perdült lila edzőcipőjében, ami színben tökéletesen egyezett a hajával.

– Reménykedtünk!

Nem vetette magát Eve karjaiba, csak átölelte.

– Nagyon elnyűttnek látszol. Mindketten annak látszotok. Ülj le, nyújtsd ki a lábad és igyál egy kis bort.

– Jól jönne egy kis…

– Igyál egy kis bort, mielőtt bedurrantjuk a vadiúj grillünket, és sütünk pár burgert… abból a marhahúsból, amit Roarke hozott. Igazi krumplink is van. Ugyan nem a kertből, egyelőre még nem, de attól még igazi.

– Hű. Máris sütöm a krumplit. Friss, kézzel szeletelt krumplit.

– Az AutoSéfben is akad egy kevés. Peabody, nagyon kifacsartnak látszol.

– A burger és a sült krumpli majd feldob. Mint ahogy az is, hogy a saját, nagyszerű konyhámban főzhetek.

– Akkor én majd elkészítem a salátát… már a mi szuper kertünkben termett zöldségekből. Előtte viszont bort mindenkinek – simogatta meg domborodó hasát Mavis. – Kivéve Egyeskét és Ketteskét.

– Bella Evveske!

– Gyere és ülj le. Megtartjuk az első közös vacsorapartinkat. McNab?

– Nemsokára ő is ideér.

Eve borozott. Utána pedig, mivel Bella azt kiabálta: „Figyelj!”, azt figyelte, ahogy a kislány lecsúszik a csúszdán, és hallgatta Peabody igazán elképesztő szökőkútjának a csobogását.

Közben pedig, mivel a boldog, otthonos környezet azt kívánta, félretette egy kicsit a gyilkosságot.

Semmit sem tudott a kertekről, mégis elkísérte Mavist és nézte, ahogy ízig-vérig városi barátnője, a zene szárnyaló csillaga, az egykori szélhámos paradicsomot szed le az indáról, répát húz ki a földből és fog egy fej salátát.

– Szeretném megkérdezni, hogy érzi magát Jake? Ez iszonyatosan rettenetes.

– Minden oké vele. Túl lesz rajta.

– Ellentétben azzal a szerencsétlen gyerekkel.

– Ellentétben vele.

– Viszont neki ott vagy te, Peabody, McNab és Feeney. Meg Roarke – sétált tovább Mavis, miközben felszedett, levágott vagy lecsavart ezt meg azt, és a kosarába tette. – Meg fogjátok találni a tettest.

– Ez a terv. Nem lesz ez már sok?

– Nem, ha rendesen összekeverjük. Eszméletlen salátát tudok készíteni – kacagott hátravetett fejjel Mavis, és teljesen úgy festett, mint a lánya. – Ki tudja?

– Én nem.

– Megjött McNab. Nézd Bellát, hogy szalad elébe. Semmit sem szeret jobban annál, mint amikor emberek veszik körül. Egyszer ő is tizenhat lesz.

– Mavis.

– Nem, én most nem… hogy is nevezik? Kivetítésnek. Csak azt akarom mondani, hogy az embernek lassan, apránként, de mégis nagyon hamar el kell engednie őket. El kell engedni őket, mert ez is része az egésznek. Rohadtul félelmetes ám, Dallas, de meg kell tenni. És tudod, mi benne a nagy dolog? Az ember retteg, ugyanakkor roppant büszke is rájuk.

– Te és Leonardo ebben nagyszerűek vagytok.

– Rohadtul azok ám! Most meg itt van ez az egész, amit majd odaadunk Bellának, Ketteskének meg azoknak, akik utánuk jönnek.

– Az egész? Utánuk?

– Naná, erre akár fogadhatsz is. Még többen lesznek. Ott megy Peabody, hogy megsüsse a krumplit. Jézusom, Dallas, annyi mindent tanultam tőle – pillantott ragyogó szemmel Eve-re Mavis. – Akarod, hogy megtanítsalak eszméletlen salátát készíteni?

– Az teljes mértékben kizárt.

Eve salátakészítés helyett inkább folytatta a borozást, meghallgatta McNab gyorsjelentését, majd újra félretette az ügyet.

Megette a salátát, amit a legrégebbi barátnője készített, a burgert, amit Leonardo sütött – leginkább Roarke útmutatása alapján. Amit a nevetségesen tökéletes és friss sült krumpli kísért Peabody konyhájából.

Úgy vélte, Leonardónak igaza van, ha tökéletesen elégedett a maga kis világával. A zene szárnyaló csillaga, a tervező, a nyomozók meg a gyerek (az is, aki még csak úton volt) átkozottul remek világot teremtettek.

HETEDIK FEJEZET

A hazafelé vezető úton Eve fölöttébb boldogan dőlt hátra, amiért a férjére hagyhatta a vezetés minden gondját.

Roarke szeretetteljesen megmasszírozta a combját.

– Nagyon sokat jelentett nekik, hogy rá tudtak venni a közös borozásra és burgerezésre.

– Azt hittem, csak öt percig maradunk, de kis híján három óra lett belőle. Ellenben nekem is sokat jelentett. Ez a legvidámabb félkész ház a világon.

– Még hat, legfeljebb nyolc hét kell, és teljesen elkészül. Szerintem akkor még ennél is vidámabb lesz.

– Mavis répát húzott fel. Már akkor tudta, hogy répa, amikor a répa részét még nem is lehetett látni, és azzal is tisztában volt, hogyan rántsa ki. A földből. Meg azzal, hogy mit csináljon vele utána.

Ez egyszerre döbbentette meg és ejtette ámulatba.

– Amikor először találkoztunk, olyankor került legközelebb a répákhoz, amikor egy boltban elment mellettük, hogy csokit lopjon magának – gondolkodott el Eve egy pillanatra. – Miután elemelt egy pénztárcát.

– Nagyon finom volt az a saláta.

– Olyan virágot is tett bele. Olyan szar kancsó virágot.

– Sarkantyúvirágot.

– Igen, azt. Nagyon fura dolog virágot enni, még úgy is, ha… szóval finom. Te pedig megmutattad Leonardónak, hogyan kell burgert sütni, Peabody remek krumplit készített, McNab pedig a gyerekkel a vállán táncolt. Kitől tanult az a kislány így nevetni? –

kérdezte Eve, mert még mindig a fülében csengett Bella kacaja. – Mint amikor dilidzsúzt iszik valaki a diliházban.

Már le akarta hunyni a szemét, de ekkor eszébe jutott, hogy ha megteszi, elalszik, mielőtt hazaérnek. Ezért inkább nyitva tartotta.

– Peabody zenei stúdiónak nevezte az áldozat szobáját, amibe egy ágyat is betettek, és ezzel egész jól megfogalmazta a lényeget.

– Ezek szerint valóban ennyire komolyan vette a zenét?

– Nagyon is. Ráadásul Jézusom, Roarke, micsoda hangja volt! Peabody átnézte a felszerelését, a felvételeit. Jake meg akarja hallgatni a demót, amit Jenna neki vett fel. Amit a klubba is magával vitt, abban a reményben, hogy átadhatja neki.

– Természetes, hogy meg akarja hallgatni.

Jake-nek lehet, hogy természetes, gondolta Eve, *csakhogy sokan pontosan az ellenkezőjét választanák. Önvédelemből.*

– Nagyon mélyen fogja érinteni. Engem is mélyen megérintett, amikor hallottam énekelni, márpedig én jobban tudom. Szörnyen mélyen fogja érinteni.

– Mesélj Jennáról. Már sikerült megismerned.

– Még nagyon gyerek volt a korához képest. Ez egyrészt köszönhető a szülei által nyújtott védőhálónak, másrészt annak, hogy minden idejét a zenének szentelte. Ugyanakkor idősebb is volt a koránál. Konkrétan meghatározta, hogy milyen célokat kíván elérni, egyiket a másik után. A fiúkat szerette, de egyikhez sem került túlságosan közel. Csak a két barátnőjéhez és a szüleihez fűzték komoly kötelékek. Tetoválást akart – jutott Eve eszébe. – Hangjegyeket… még le is rajzolta az egyik jegyzetfüzetébe. A szülei viszont határozottan megtiltották, ami bosszantotta. Nem volt gizda, animés, ribi, kipattintott vagy kocka.

– Te meg milyen nyelven beszélsz? – kérdezte Roarke, miközben ráfordult a kapuhoz vezető útra.

– Tininyelven. Jó jegyei voltak az iskolában, távol tartotta magát a bajtól, szerette a szénsavas cseresznyés üdítőt. Szerette volna, ha hosszabb a lába és nagyobb a melle. Sokat panaszkodott, hogy a

szülei nem értik meg és idegesíti az öccse, de amúgy minden megnyilvánulásán látszott, hogy szereti őket. Nagyon tehetséges volt, és komoly álmokat épített a tehetségére.

Mivel az otthona kisebb és nagyobb tornyai egy hatalmas ágyat rejtettek, Eve hagyta, hogy a kimerültség eluralkodjon rajta.

– Azt hiszem, komolyan azt hiszem, hogy eléri az álmait, ha nem gyilkolja meg egy púzer.

– Fordítsd le nekem azt, hogy *púzer*.

– A pöcs és a lúzer összevonása.

– Ügyes.

– Én is ezt mondtam.

– Egészen pontosan miből gondolod, hogy egy púzer a gyilkos?

– Jenna egyik barátnője egy pillanatra látott egy bő, fekete nadrágba és fekete pólóba öltözött alakot a mosdó felé indulni, közvetlenül azután, hogy a lányt megszúrták. Mondjuk ezt nem állította százszázalékos meggyőződéssel – kászálódott ki Eve a kocsiból és érezte, hogy a meleg levegő lassú sodrású folyóként öleli körül.

Vagy talán ő sodródott lassan előre.

– A magam részéről kilencven százalékot adok neki. Az időpont egyezik. Ugye még mindig vasárnap van?

– Igen, vasárnap.

– Miért érnek véget sokkal hamarabb a lazulással töltött vasárnapok, mint azok, amelyeken dolgozik az ember?

– Roppant tisztességtelen, nem igaz?

– Ocsmányság.

Roarke bevezette a feleségét a házba, ahol a macskával a lába mellett már várta őket Summerset.

– Remélem, élvezted a barátaiddal töltött időt ez után a kemény hétvége után.

– Mindketten élveztük. Mintha valami súlyos terhet emeltek volna le rólunk.

– Meghallgattam Jake nyilatkozatát. Rövid, részvéttel teli és folyamatosan a gyereken tartja a fókuszt. Még a maga jelenlétét is éreztem benne, hadnagy.

– Inkább Nadine-t érezhette – felelt Eve, miközben már felfelé tartott a lépcsőn.

Az emeleten várta az ágy.

Majd hirtelen eszébe jutott: Summerset is elveszített egy gyereket. A lányát, akit kegyetlenül meggyilkoltak.

Akkor a rendőrök semmit sem tettek. Sőt, még a semminél is kevesebbet.

Megfordult és Summerset szemébe nézett.

– Elkapom. Elkapom és börtönbe juttatom.

– Efelől nincs semmi kétségem.

Amíg a macska felrohant mellette, Roarke ölbe vette Eve-et.

– Tudok járni. Jézusom, tu… oké – adta fel, és a férje vállára hajtotta a fejét.

Jó érzés volt, átkozottul jó érzés végre hagyni, hogy ködbe vesszen az agya, miközben ellazulnak az izmai.

– Mit szólsz egy kis szunyókáláshoz?

– Helyeslem.

A macska már elfoglalta az ágyat, mire Roarke a szélére ültette a feleségét. Majd amikor megfordult és arccal előre dőlni kezdett, gyorsan el is kapta.

– A fegyveredre nem lesz szükséged.

– Te sem aludtál többet nálam – motyogta Eve, ahogy kikapcsolta a fegyverövét.

– Éppen ezért fogok én is szunyókálni veled együtt. Most lássuk a csizmát.

– Tényleg vasárnap van?

– Igen, vasárnap, és még órák maradtak belőle.

– Jó. Az jó – fordult arccal lefelé Eve, miközben Roarke félretette a fegyverét és a csizmáját. – Majd ébressz fel, amikor már hétfő lesz.

Roarke lehúzta a cipőjét, és elnyújtózott Eve mellett, akit a másik oldalról Galahad őrzött.

– Nehogy álmodj, kedves Eve – súgta. – Most nehogy bármit is álmodj. Csak aludj.

• • •

Eve zavartan ébredt a tompa félhomályban. Hallotta Roarke halk hangját és miután pislogott, azt is látta, hogy éppen abból a jutalomfalatból ad a macskának, ami után Galahad úgy vágyódott, mint drogos az anyag után.

A hátára fordult, kibámult a tetőablakon, és próbálta megtippelni, hány óra lehet.

Majd feladta és felült.

– Igen – felelt a kimondatlan kérdésre Roarke. – Még mindig vasárnap van.

– Meddig voltam kiütve?

– Csaknem annyi ideig, mint amennyit Maviséknél töltöttünk, és határozottan jobban nézel ki.

– Te is aludtál valamennyit?

– Egy teljes, pihentető órát.

Eve megdörzsölte az arcát, és végigsimított a haján.

– Innom kellene egy kávét, és frissíteni a táblát.

– Áruld el, változtat a nyomozáson vagy az áldozaton, ha most rögtön megcsinálod?

– Nem.

– Akkor hadd javasoljak valamit. Koronázzuk meg úszással a jól megérdemelt szunyókálásunkat. Ha még utána is nyugtalanít a táblád, segítek a frissítésben.

– Megegyeztünk – *talán még jobb is lesz, mint a kávé,* tette hozzá Eve gondolatban. – Jólesne egy kis úszás.

– Válassz valami kényelmesebbet a munkaruhádnál, amit utána majd felvehetsz.

– Ezzel az ócska dumával jössz? – csúszott le Eve az ágyról. – Vegyél fel valami kényelmesebbet?

Roarke végigmérte a feleségét. Eve whiskey-színű szeme éberen csillogott és az izmai is inkább lazák voltak, mint ernyedtek.

– Eredetileg nem annak szántam, de így is rendben. Egy pólóra és egy tréningnadrágra gondoltam.

Eve mindkettőt elővette.

– Mondjuk, mint ezek?

– Pontosan.

Roarke kézen fogta a feleségét, és húzni kezdte a felvonó felé.

A kabinban Eve barátságosan hozzásimult.

– Húztál már fel répát a földből?

– Nagyon meglepett a látvány, igaz?

– Roppant bizarrnak találtam. Szóval?

– Nem, ezzel még nem foglalkoztam – pillantott kíváncsian a felesége felé Roarke. – Arra célzol, hogy szeretnél répát ültetni, hogy utána felszedhesd? Vagy, a te szavaiddal élve felhúzd a földből?

– Jézus úr isten, dehogy! – nevette el magát Eve, ahogy maga elé képzelte a látványt. – A tavacska mellé már ültettünk egy fát vagy nem? Szerintem annyi egyelőre bőven elég.

– Élveztem a faültetést, de egyetértek. Egyelőre bőven elég.

Beléptek a trópusi tájat utánzó uszodába, a dézsákba ültetett pálmafák és virágba borult indák közé.

A víz tökéletes, kék színben csillogott.

– Ha néhány naponta nem úszok, el is felejtem, mennyire kellemes idelent – vette le Eve a trikóját. – Úgy terveztem, hogy elsőként az edzőtermet veszem célba, utána a dojót és csak a végén jön az uszoda, de háromból egy sem rossz.

– Szégyellnem kellene magam, hogy nekem mind a három összejött?

Vetkőzés közben Eve hátrapillantott az ugyancsak vetkőző férjére.

– Nem. Valamikor úgyis bepótolom. Gondolom, mellette dolgoztál is.

– Egy kicsikét ezen meg azon. Jól haladnak a munkálatok az épületedben.

Ezt hallva Eve csak a szemét forgatta, és belevetette magát a medencébe.

Még egy hosszt sem tett meg, amikor hallotta, hogy a férje is utánaugrik. Roarke néhány könnyed tempóval odaúszott mellé. Miközben korábban azt érezte, hogy kétségbeejtő szüksége van némi alvásra, a testét körülölelő hűvös víz bemelegítette az izmait, miközben ellazította a testét és a tudatát.

Hat hossz leúszását követően a víz alá bukott, és úgy folytatta.

Majd a felszínre bukkant, vett egy mély lélegzetet, a hátára fordult és csak lebegett.

– Berendezhetnék egy zsarubárt.

Roarke nem feküdt fel a vízre, inkább csak lustán taposta a felesége mellett.

– Mivel a tiéd, ennek semmi akadálya, de az nem egyszerűen csak egy bár lenne, igaz? Inkább egy zenés találkahely, egy klub. Ráadásul jó néhány tömbnyire onnan ott az Egyenruha, ahol ugyancsak lehet sörözni, műburgert enni, meg hasonlók.

– Aha. Mondjuk a zsaruk szeretik a zenét. Meg aztán nem csak a zsaruk jöhetnek.

– Ami behatárolná a vendégköröd.

– A klubok zajosak. Az ember nem szívesen megy be oda… a mi fajtánk különösen. Azért biztosan nem, hogy aprólékosan kivesézzünk egy-egy ügyet. Ellentétben az Egyenruhával. A civilekkel ugyanez a helyzet. Nem ott akarják a munkahelyi vagy a magánéleti problémáikat kitárgyalni. Az emberek azért mennek el egy klubba, hogy kieresszék a gőzt vagy felszedjenek valakit. Szóval… – fordult át Eve, és ő is taposni kezdte a vizet. – Fáradt Gőz.

– Ügyes. Tetszik. Ugyanúgy kiereszthetí a fáradt gőzt odabent a pincér, aki egész nap másokat szolgált ki, mint a nyomozó. Meg a titkár, a bolti eladó és így tovább. Mindnyájan kieresztik a Fáradt Gőzt.

– Nagyszerű. Legalább nem kell tovább gondolkodnom rajta.

– Az elkövetkező napokban vethetnél egy pillantást a dizájnötleteimre.

Ennek hallatán Eve egyszerűen csak a víz alá merült.

Roarke felkacagott, utánamerült, és elkapta. Majd magához szorította, és szája találkozott a felesége szájával. Így, összekapaszkodva emelkedtek újra a felszínre.

Eve a vizet taposva végigmérte a férjét.

– Te nem azt akartad, hogy öltözzek át valami kényelmesebbe. Te azt akartad, hogy vetkőzzek le, és meztelen legyek.

– Őrült lennék, ha nem azt akarnám.

– A szunyókálás megkoronázása alatt pedig a medencés szexet értetted.

– Ez csak természetes.

– Ráadásul még mindig vasárnap van.

– Rengeteg időnk maradt a medencés szexre még hétfő előtt.

– Mennyi ideig tudod visszatartani a lélegzeted? – tapadt rá a férje szájára Eve, és ugyanezzel a mozdulattal lehúzta a víz alá.

Elég sokáig ahhoz, gondolta, hogy felforrjon körülöttük a medence. Elég hosszú ideig ahhoz, hogy mindketten mélyen elmerüljenek nemcsak a vízben, de a csókban is, majd a fenékről elrúgva magukat még mindig összekapaszkodva a levegőre emelkedjenek.

– Na, és te? – húzta le az újabb csók kíséretében ezúttal Roarke. A víz mélyén átfordultak egymás körül, játékos táncba kezdtek, miközben kíváncsi kezük végigsiklott a másik testén. Még akkor is folytatták, amikor újra felemelkedtek.

– Mérhetnénk az időt – harapott a férje nyakába Eve. – Lássuk, kinek nagyobb a tüdeje.

– A győztes mindent visz?

– Nem számít, ki győz és ki veszít, mindent viszünk.

– Ebben az esetben…

Roarke újra a mélybe húzta a feleségét, majd kezét a combja közé csúsztatta, és egy hirtelen mozdulattal váratlanul a csúcsra juttatta.

– Ez nem ér! – bukkant levegő után kapkodva a felszínre Eve.

– Nem emlékszem, hogy említettél volna bármilyen szabályt.

Ez igaz, gondolta Eve, ahogy a férje szemébe nézett, és végigsimított víztől csillogó, fekete haján.

– Akkor is megszegted.

– Érted minden szabályt képes lennék megszegni.

Csakhogy amikor próbálta közelebb húzni magához Eve-et, az a víz alá bukott, és egyre gyorsabban tempózva célba vette a medence távolabbi sarkát.

Úgy úszik, akár egy hal, gondolta Roarke, miközben a nyomába eredt, mivel tudta, hogy Eve erre vágyik. *Nem, inkább hableány,* javította ki saját magát. A hableányok minden kecsességével és erejével.

A kergetőzés éppen úgy felpezsdítette a vérét, mint amikor megérintette Eve bőrét, mint amikor sikerült megízlelnie a nyelvével.

Amikor utolérte – ami egyáltalán nem bizonyult egyszerűnek –, hallotta, ahogy Eve bugyborékolva felkacag. Kifulladva, levegő után kapkodva emelkedtek újra a felszínre.

– Szerintem ugyanolyan jók vagyunk.

Roarke érezte a felesége szívdobogását.

– Egyezzünk ki döntetlenben.

– Akkor megnyertelek… ahogy te is engem.

Ezúttal Eve kulcsolta át lábával a férjét, és lopta el tőle az ajkaival az utolsó korty levegőt.

Megbabonázta, gyönyörrel töltötte el és elbájolta. Továbbá minden képzeletet felülmúlón jobban felkorbácsolta a vágyait.

Roarke elkapta a medence szélét, és a feleségét háttal a medence oldalának szorította.

– Az enyém vagy – cirógatta meg vizes ujjával Eve állán a gödröcskét, majd a keze tovább csúszott lejjebb, egyre csak lejjebb. – Mindenestől az enyém.

– Ahogy te is. Most mutasd meg. Mutasd meg, mennyire kívánsz.

Roarke elsőként a száját falta fel és hagyta, hogy már-már a szenvedésig megtöltse a vágy, miközben sejtette, hogy Eve is pontosan ugyanezt érzi, majd amikor átkarolta a nyakát, ez a sejtelem bizonyossággá érett.

Beléhatolt és figyelte, ahogy Eve szeme megcsillan, lélegzete pedig elakad a gyönyörtől.

– Mutasd meg – kérte.

Minél közelebb akarta tudni magához, ezért lábával szorosan átkulcsolta a férjét. Csípője együtt mozdult Roarke csípőjével a körülöttük csillogó vízben.

Roarke még a medence vizénél is mélyebbnek és kékebbnek tűnő szemével a szemébe nézett, és Eve erre teljesen megnyílt előtte. A tündöklő gyönyör, a káprázat és a forróság egyre csak nőtt és nőtt, míg végül lassan felért a csúcsra.

Majd azon is túllépett.

Eve ezt követően is szorosan tartotta a férjét. Még többet adott neki.

– Szeretlek – mondta, és látta, hogy Roarke szemében ugyanaz a szerelem örvénylik. Amikor írül is megpróbálta kimondani, a férje olyan finom csókot lehelt az ajkaira, hogy azon nyomban elolvadt a szíve.

– *A ghrá.*

Roarke a felesége vállára, majd a nyaka oldalára szorította a száját. Mindkettejüket magával ragadta a szerelem.

Eve boldogan kapaszkodott a férjébe. Érezte, hogy lassan Roarke szívdobogása is csillapodik. Bármivel is kellett szembenéznie a

hosszú nap folyamán, bármivel is kell majd szembenéznie a következő napon, ebben a pillanatban tökéletesen érezte magát.

– Ez igazán remek korona volt – simított végig sóhajtva Roarke vizes haján. – Ráadásul talán még maradt is valami a vasárnapból.

– Maradt.

Amit arra használt, hogy segített Eve-nek felállítani a tábláját, végighallgatta az elméleteit, az általa összeállított időegyenest és mindent, amiről úgy gondolta, hogy végig kell hallgatnia.

Közben megelégedett a tudattal, hogy egyelőre ennyi is elég.

– Nem pattogtatunk egy adag kukoricát, nyitunk ki egy bort és fejezzük be a videót, amit elkezdtünk?

Roarke hátradőlt és a feleségére nézett.

– Tökéletesen hangzik.

Amikor a pattogatott kukorica, a bor és a macska társaságában elnyúltak a heverőn, Eve arra gondolt, hogy minden más nyugodtan várhat hétfőig.

• • •

Nagy tömeg gyűlt össze a Memorial Parkban, a Bandák Csatája következő fordulóján. Nem léptek fel húzónevek, de ingyen lehetett hallgatni a zenét és az együttesek – általában garázsban vagy pincében alakult együttesek – esélyt kaptak, hogy valódi közönség előtt mutassák meg a tudásukat.

Mire eljutottak ehhez a fülledt, nyári estéhez, az igazán csapnivalóak már kihullottak a rostán, így a fél tucat döntősnek kellett kitöltenie a műsoridőt.

A legtöbbjük már néhány fizetős koncertet is maga mögött tudhatott – játszottak sulibulikon, kerti partikon –, csakhogy az az összeg még a metrójegyet és az üdítőiket is alig fedezte.

Ezen az estén viszont tízezer dolláros fődíjért álltak színpadra, meg vendégszereplésért a *Tehetség* című profi produkcióban, nem beszélve az internetes megjelenésről.

Minden együttes három számot játszhatott. Ha saját dalt adtak elő, a háromfős zsűritől is magasabb pontszámot remélhettek.

Jöttek rockerek, popperek, thrash metalosok, de még country-előadók is.

Minden fellépő tökéletesen tisztában volt vele, hogy a közönség reakciója ugyancsak beleszámít a zsűri pontjaiba.

Mindent beleadtak a játékukba.

Arlie együtt fütyült és kiáltozott a tömeggel. Néhány együttes – ezen az estén szám szerint három – a vártnál is sokkal jobban muzsikált. Azzal a sráccal érkezett, akit már négy hónapja a fiújának mondhatott.

Moses barátja a Nyílvesszőben, az est utolsóként fellépő bandájában basszgitározott és vokálozott. Mosesszel, Nikki nevű barátnőjével és Dawnnal, aki Nikki barátnőjeként érkezett, őrült visításban törtek ki, amikor a Nyílvessző tagjai a színpadra vonultak.

Amennyire szerette az ingyen zenét és az esti szórakozást, éppen annyira élvezte a fellépőruhák bírálatát.

Két hete töltötte be a tizenhetet. Még egy év a gimiben, ami ráadásul a *végzős* éve lesz, és várja az egyetem, hogy ruhatervezést tanuljon.

Már sikerült némi pénzt félretennie a továbbtanulásra. Belekerült az az összeg is, amit nyári munkával vagy rengeteg hétvégét végigdolgozva keresett az anyja boltjában.

Mivel az édesanyja szabóként dolgozott, ráadásul nem is akármilyen szabóként, jelentős mennyiségű tapasztalatot is szerzett. Csakhogy nem azzal kívánt foglalkozni, hogy javítgatja és igazítja a ruhákat. Tervezni akarta őket.

Ösztöndíjban is reménykedett, így bízott benne, hogy egyetemistaként nem kell majd végigdolgoznia minden egyes átkozott vakációt és hétvégét. Hacsak nem sikerül megcsípnie egy biztos gyakornoki állást.

Viszont ez még mind odébb van, ahogy az anyja mondaná. Pillanatnyilag dübörgött a zene, és a többiekhez hasonlóan ő is

vadul táncolt vagy tapsolt.

Korábban már hallotta a Nyílvesszőt, és tényleg szuperül szóltak. Viszont aggasztotta, hogy esetleg nem tudják felülmúlni az éppen zenélő együttest. Vagyis a Nővérek elnevezésű lánybandát, akik valósággal az égig repítették a rockzenével.

Nem akarta, hogy Mosesnek – akiért egyszerűen megőrült – csalódnia kelljen.

Hogy bizonyítson, lanyhábban tapsolt és megcsókolta Mosest. Megcsókolta a csillagok alatt, dübörgő zeneszóra.

Azt is megtette neki! Már NÉGYSZER csinálták.

Ráadásul mivel a szülei elutaztak a városból a barátaikhoz, ő pedig azt mondta az anyjának, hogy Nikkinél alszik, az éjjel meglesz a nagy ötödik is.

Egy egész éjszakás, ugyanis Nikki biztosan fedezi, és így az egész éjszakát Mosesszel töltheti.

Eddig valójában még sohasem aludtak vagy ébredtek együtt. Ennek a gondolatától Arlie romantikus szíve valósággal szárnyra kelt.

Amikor a Nővérek belekezdtek a harmadik dalukba, Arlie felemelte a karját, és feléjük mutatott.

– Nagyon jók, Mose!

– Ja, nem hazudnak. De a Nyílvessző lemossa őket. Besöprik a fődíjat.

Elfordult, hogy mondjon valamit Dawnnak, Arlie pedig a színpadra figyelt.

Ha ő tervezi a fellépőruhájukat, szűk, vörös bőrnadrágot ad az énekesre. Elég jó teste volt ahhoz, hogy ilyesmit hordjon. Amihez választ egy…

Valami a karjába szúrt. Először arra gondolt, hogy darázs, és felsikkantott. Csakhogy a hangját elnyomta a zene és a közönség kiáltozása.

Gyűlölte a darazsakat, rettegett tőlük. Össze kellett szednie minden bátorságát, hogy lepillantson, és még a fogát is

összeszorította arra készülve, hogy odébb kell pöccintenie.

Csakhogy a karján nem látott mást, mint egy vörös foltot. *Rohadék,* gondolta megkönnyebbülten. *Takarodj és csípj meg valaki mást.*

Miközben a bőrét dörzsölgette, észrevette, hogy valami bunkó rávigyorog.

– Azt hiszed, vicces? – kiáltott oda neki, mire Moses visszafordult hozzá.

– Micsoda? Mi a vicces?

– Semmi. Megcsípett egy rohadt darázs vagy egy méh, és az a srác… – hallgatott el, mert amikor meg akarta mutatni, az emlegetett srác már eltűnt. – Felejtsd el. Nem érdekes. Csak egy bunkó.

– Megcsípett valami? Hadd nézzem.

– Nem komoly – ellenkezett Arlie, mivel nem akarta gyerekes nyafogással tönkretenni az estét. Ennek ellenére a szúrás helyére szorította a tenyerét, így próbálva csillapítani az égető fájdalmat.

– Ne csináld már, hadd nézzem meg – húzta félre a lány kezét Moses, és maga felé fordította a karját. – A rohadt életbe, ez aztán tényleg nagy darázs lehetett. A nyakam rá, hogy fáj.

– Aha, és éget is.

– Máris megyek, és hozok rá jeget.

– Annyira édi vagy – csókolta meg újra Arlie –, de várd meg a bandák közti szünetet. Ez csak egy csípés.

Csakhogy mire a dal ujjongó kiáltozás közepette véget ért, úgy érezte, a lába kezdi cserben hagyni.

Le kellett ülnie a földre, miközben Moses elindult jégért. Az biztosan segíteni fog, mert már szörnyen égett.

– Hadd nézzem – fogta meg a karját Nikki, aki komolyan fontolgatta az orvosi egyetemet. – Szent szar, Arlie, ez úgy fest, mint ami elfertőződött. Ráadásul egyáltalán nem hasonlít darázs- vagy méhcsípésre.

Eddigre már a feje is kezdte cserben hagyni. Úgy érezte, pillanatokon belül legördül a válláról. A karja lángolt. Azt hitte, menten felcsap belőle a tűz.

– Ott egy nyúl. Honnan szerzett ilyen ruhát?

Egyetlen pillantás elég volt a barátnője szemébe, hogy Nikki szíve kihagyjon egy ütemet.

– Dawn, hívd a kilenc-tizenegyet. Hívd a mentőket.

– Allergiás a méhekre?

– Nem, de szerintem ez tűszúrás. Kilenc-tizenegy, Dawn. Gyere, Arlie, feküdj le.

– Nem érzem jól magam. Nem kapok rendesen levegőt.

Elszorult a torka. Csak a földön fekve tudott újra megszólalni.

– Nem kapok levegőt. Nem kapok levegőt.

– Lassan lélegezz. Dawn, menj fel a színpadra, fogd a mikrofont, és kérdezd meg, hogy van-e itt orvos.

Mivel a barátnője szája kezdett elkékülni, gyorsan felfogta a helyzet súlyosságát.

– Igyekezz! Igyekezz!

Eszébe jutott a hírekben mutatott lány a Rázd Meg Klubból, és könnyek között belevágott az újraélesztésbe.

– Segítség! – kiabálta, miközben nyomást gyakorolt a mellkasára. – Orvosra van szükségünk!

Még a mentők kiérkezése előtt sikerült keríteni egyet.

Csakhogy így is elkésett.

NYOLCADIK FEJEZET

A képernyőn a főszereplő, egy vagány nő vagányul rúgta szét a seggeket, miközben egyszerre harcolt a rosszfiúk és az óra ellen. A másik főszereplő, egy kocka srác ugyancsak versenyt futott az idővel, miközben kiterelte a túszokat – köztük ártatlan gyerekeket – az épületből, amely néhány másodperccel később a levegőbe repült.

Annak ellenére, hogy megsebezte a szétrepülő törmelék, bebizonyította a bátorságát, amikor egy csecsemővel a kezében tűnt elő a füstfelhőből.

Figyelembe véve a távolságot, Eve véleménye szerint mindnyájuknak rózsaszín köddé kellett volna válniuk – a fent említett csecsemőt is beleértve. Viszont nem ragadt le a tények mellett, inkább élvezte a látványt.

A magasba szárnyaló zenével együtt a kommunikátora is megszólalt.

– Istenem. A francba.

Roarke egyetlen szó nélkül felállt a heverőről, és indult a gardrób felé.

– Itt Dallas.

Eve Dallas hadnagy, itt a központ. Csatlakozzon a Memorial Parkba kivezényelt rendőrökhöz. Az áldozat egy kiskorú lány, a helyszínen életét vesztette, a jelek szerint túladagolás történt.

– Sikerült már azonosítani az áldozatot?

Aki riasztotta a kilenc-tizenegyet Arlie Dillonként hivatkozott rá. Megerősítést kérek az indulásáról.

– Értesítse Delia Peabody nyomozót. Máris úton vagyok. Dallas, vége.

Roarke egy könnyű, szürke nadrágot és ujjatlan topot tartott a kezében, meg egy derékig érő blézert, aminek a színe arra a füstre emlékeztetett, amiből a kocka srác bukkant fel.

– Ez is sokáig fog tartani – kezdte Eve. – Nem szükséges…

– Én vezetek – húzott tiszta pólót Roarke. – Te biztosan utána akarsz nézni az áldozatnak abban a reményben, hátha találsz valamiféle kapcsolatot közte és Jenna Harbough között. Mert ha nem, akkor véletlenszerűen választották ki őket, nem igaz? – nézett a felesége szemébe. – Márpedig az a legrosszabb lehetőség.

– Ezentúl ne duzzogj, amikor azt mondom, hogy nyomozóként gondolkodsz, mert igenis nyomozóként gondolkodsz.

Miután Eve felcsatolta a fegyverét, fogta a jelvényét és a ’linkjét.

Roarke hallotta, hogy egy félig elfojtott káromkodás közepette tömi őket a zsebébe.

– Mi a baj?

– Semmi. Induljunk.

– Nem jutott túl sok szabadidő, igaz?

Kifelé menet Eve ingerülten megrántotta a vállát.

– Nem számítottam rá, hogy végigdolgozom a szombat éjszakát. Meg a vasárnapot is hétfő hajnalig. Sok mindenre gondoltam, de arra nem, hogy pénz is legyen nálam. Majd kérek kölcsön Peabodytól, amíg nem találok egy automatát.

– Állj meg – húzott elő egy köteg összecsíptetett bankjegyet Roarke, és amikor Eve a kérése ellenére sem állt meg, egyszerűen a zsebébe csúsztatta.

– Te meg ne duzzogj, amikor kifogysz a készpénzből, de nálam még akad valamennyi.

– Mintha te bármikor is ki tudnál fogyni belőle.

Legszívesebben veszekedett volna – mint mindig –, de egyszerűen sajnálta rá az időt és az energiát.

Inkább elfoglalta az odakint várakozó kocsi anyósülését és belefogott a keresésbe.

– Kell lennie valami kapcsolatnak – morogta. – Ugyanaz az iskola, ugyanaz a környék, ugyanaz a bármi.

– Talán ugyanazokat a szórakozóhelyeket kedvelték, Klubokat, játéktermeket. Az érdeklődési körük is lehetett közös.

– Valószínűtlen, ugyanis az első áldozat a Lower Westen lakott, a második meg az Upper Easten. A francba. Talán a szüleik vagy a barátaik révén.

– Mit keresett vasárnap este tizenegykor a Memorial Parkban?

Eve gyorsan utánanézett a rendezvényeknek.

– Bandák Csatája. Zene. Talán onnan ismerték egymást, hogy ugyanaz érdekelte őket. A zene. Arlie Dillon legközelebbi hozzátartozója az anyja, Tisha Dillon. Egyedülálló, sohasem ment férjhez, szabó és a saját vállalkozását vezeti. Az aktákban nem szerepel sem apa, sem testvérek. Harbough-ék esetleg jártak szabónál, habár fogalmam sincs, miért mentek volna ilyen messzire, hogy találjanak egyet. Éppen ezért azt sem tartom valószínűnek, hogy Dillonék ilyen messzire mentek egy orvos kedvéért, de majd meglátjuk.

Mivel maradt még ideje, Eve mélyebbre ásott.

– Az áldozat nem került összeütközésbe a törvénnyel. Mindössze néhány hete töltötte be a tizenhetet, azaz közel egy évvel idősebb Jennánál. Az orvosi kartonja… semmi komoly, de megerősíti, hogy nem Julia Harbough a család orvosa. A lány részmunkaidőben dolgozott az anyjánál, miközben lenyűgöző jegyeket szerzett az iskolában.

– Mi a helyzet a közösségi médiával?

Eve átfutotta az adatokat és megrázta a fejét.

– Nem a zene érdekelte. Hanem a divat. A divattervezés. A francba. Van egy fiúja. Posztolt is erről a bandaizéről. *Csatára*

készen! a magas, fehér fiú társaságában, aki nagyjából vele egykorú. Még egy csoportkép két másik kiskorú lánnyal. A testbeszédük alapján egy párt alkotnak. Ezek szerint négyesben mentek – tette el a zsebszámítógépét Eve, ahogy egyre közeledtek a parkhoz. – Reménykedjünk, hogy egyikük észrevett valamit.

Amit ő a rendőrségi kordonhoz közeledve észrevett, nem volt más, mint Jamie Lingstrom és Quilla Magnum.

Jamie, az egyetemista elektronikai zseni zsebre dugott kézzel állt. Szőke haját olyan hosszúra növesztette, hogy már aprócska lófarokba is össze tudta fogni.

Quilla, Nadine kamasz gyakornoka, aki riporternek képezte magát és Roarke An Dideanjében tanult, vörös rövidnadrágban és lila, magas szárú tornacipőben – ami tökéletesen illett a pillanatnyi hajszínéhez – várakozott mellette. Pólóján egy pasas látszott, aki egészen a seggéig növesztette a haját és éppen egy gitárt nyúzott.

Eve megvillantotta a jelvényét, és belépett a kordon mögé.

– Mi ez az egész?

– Itt voltunk – tört ki Quillából. – Sokan eljöttünk a suliból. Még Recsi és Ms. Pickering is. Jövőre mi is csinálunk egy zenekart, és látni akartuk, hogyan is működik ez az egész.

Eve odafordult Jamie felé.

– Még mindig a Columbiára jársz, amikor éppen nem gyakornokoskodsz az ENyÜ-nél vagy Roarke-nál?

– Aha. Elkísértem Quillát. Még csak az események közelében sem voltunk, hadnagy.

Eve magában díjazta, hogy a fiú a rangján szólította és a halk, higgadt, nyomozóhoz méltó hangjáért is hálás volt.

– Magát a támadást nem láttuk, de elindultunk az irányába. Quilla még videókat is készített.

– Amiket figyelmesen végig lehet nézni – tette hozzá Quilla. – Továbbá írhatok egy cikket a történtekből – nyújtott Eve felé egy diszket. – Már le is másoltam neked. Hátha akad rajta valami izé… lényeges.

– Oké – húzott elő a zsebéből Eve egy bizonyítéktartó zacskót. – Hol vannak a felnőttek?

– Mindenkit összetereltek. Mármint oda – fordult meg Quilla, úgy mutatta Eve-nek. – A dolog pedig arrafelé történt. Senki sem láthatott semmit. Viszont Ms. Pickering azt mondta, mindenki készüljön fel rá, hogy ki fogják hallgatni.

– Pontosan, de akkor te miért maradtál itt?

– Engedélyt kaptam rá, mert Jamie-vel jöttem és téged vártunk. Nadine-t is felhívtam. Azt mondta, mindent dokumentáljak, amit csak tudok, és nemsokára ő is ideér.

– Mit gondolsz, kapcsolódik az eset a Rázd Meg Klubban történt gyilkossághoz?

Eve hosszú, lapos pillantást vetett Jamie-re.

– Túl okos vagy te ahhoz, hogy itt és most feltedd nekem ezt a kérdést.

– Igen, hadnagy.

– Maradj itt.

– Izé, hadnagy, tudnék segíteni, ha…

Eve ugyanazzal a pillantással hallgattatta el Jamie-t.

– Itt ez a kiskorú lány. Most rá kell vigyáznod.

– Hülyeség – véleményezte Quilla az elhangzottakat, mire Jamie gyorsan a bordái közé könyökölt. Cserébe kapott egy igencsak túljátszott szemforgatást.

Eve úgy tett, mint aki mindebből semmit sem vesz észre, és elsétált.

– Randiznak, igaz? – borzongott meg. – Ez meg hogy történhetett?

– Szóval az ilyesmi általában kölcsönös vonzalommal, esetleg kölcsönös érdeklődéssel kezdődik…

– Fogd be.

Eve észrevette a fűben fekvő testet, és megbecsülte, milyen távolságban lehet a már teljesen üres színpadtól. Elég messzire ahhoz, hogy többen is elférjenek közte és a fellépők között.

Az áldozatot őrző járőrökhöz lépett.

– Hadd halljam.

– Hadnagy. A hívás huszonkettő negyvenkor érkezett. A helyszínt ellátó mentő két percen belül reagált. Az egyik szemtanú, Nikki Lieberman kezdte el az újraélesztést, amit később dr. James Marcell vett át tőle. Azonban a próbálkozások nem jártak sikerrel. A rendezvényt számos járőr biztosította, beleértve engem és Danby járőrt. Akkor értünk ide, amikor a mentősök foglalkozni kezdtek az áldozattal. Biztosítottuk a helyszínt, miközben a járőrtársaink távolabb terelték a tömeget.

– Hány főből áll a közönség?

– Becslésem szerint kettőezer-kétszáz, hadnagy – árulta el Danby. – Nem számítva a fellépőket, a zsűrit, a videós csapatot, boltosokat meg a szuvenírárusokat. Külön választottuk azt a három személyt, akik az áldozattal együtt érkeztek. Meg az előadókat, a videósokat és mindenkit, aki dolgozni jött a rendezvényre. Elég sokan távoztak. Sok itt a gyerek – tette hozzá. – Akik, ha felnőtt kísérettel jöttek, akkor ezek a felnőttek vitték őket magukkal. Némi pánikkal is meg kellett birkóznunk, de úgy éreztük, a helyszín biztosítása a legfontosabb.

A gyilkos már úgyis messze jár, gondolta Eve.

– Hol vannak a lány barátai?

– Áll néhány sátor a színpad mögött. A szülők engedélyezték, hogy kihallgassuk őket. Az egyik sátorban várakoznak, egy járőr vigyáz rájuk. Nagyon megrázták őket a történtek.

– Rendben. Kerítsenek valamit, amivel el tudjuk takarni a holttestet. Nem akarom a reggeli hírekben viszontlátni ezt a lányt.

Eve végignézett a felállított asztalokon – ahol eredetileg a zsűri foglalt helyet –, és arra a következtetésre jutott, hogy semmi olyasmit nem láthattak, ami a segítségére lehetne.

– Valaki hallgassa ki a zsűritagokat, és írja fel az elérhetőségüket. Utána engedjék el őket. Ugyanez vonatkozik azokra is, akik a színpad mögött vagy az egyik sátorban tartózkodtak. A

videósok viszont maradjanak, és azok is, akik éppen a színpadon játszottak. Az áldozat barátaival vagy én beszélek, vagy a társam, méghozzá amilyen hamar csak lehetséges.

Ezzel fogta a helyszínelő készletét, és az áldozat mellé guggolt. *Csinos lány,* gondolta. Hosszú fürtjeit kék szalaggal kötötte össze. Olyan kékkel, amilyenné a bőre és a szája színeződött.

Elővette az ujjlenyomat-azonosítót.

– Az áldozat neve Arlie Dillon, barna bőrű nő, a kora tizenhét év. A lakcíme Harmadik Sugárút, 1205. A bőre és a szája kékesre színeződött. Az egyetlen, szemmel látható külsérelmi nyom egy tűszúrás kivörösödött nyoma a bal bicepszén. A helyszínen tett megállapításom alapján a módszer és a felhasznált drogkeverék összetétele megegyezik azzal, amit már Jenna Harbough esetében is tapasztaltam – nyúlt Eve a műszerei után. – A halál beálltának az időpontja huszonkét óra negyvenkét perc. Két perccel azt követően, hogy a kilenc-tizenegyre befutott a hívás. Viszont az injekció beadásától számítva mennyi lehet? Nem sok. Nem lehet sok.

Arlie is olyan táskát hordott, amit a testén keresztbe vetve viselt, csak valamivel nagyobbat, mint Jenna. Eve kinyitotta és a felvevő előtt fennhangon számba vette a tartalmát.

– Az áldozat retiküljében megtaláltam az igazolványát, huszonhat dollárnyi készpénzt, egy ’linket, két kulcskártyát, kozmetikumokat, köztük egy golyós dezodort, egy fogkefét, két gyári csomagolású óvszert és egy garnitúra alsóneműt.

Roarke feléje nyújtott egy bizonyítéktartó zacskót.

– Ma este nem terveztél hazamenni, igaz, Arlie?

– Jön Peabody és McNab.

– Éppen ideje.

Eve előkereste a mikroszemüvegét, hogy közelebbről is megvizsgálja a tűszúrást.

Ugyanaz a látvány tárult a szeme elé, mint az előző esetnél.

– Dallas, bocsi, bocsi. Szokásomtól eltérően nem az ágy végénél tettem le a kommunikátort. Úgy aludtunk, mint két hulla. Nem is

tudom, milyen sokáig nem hallottuk a riasztást.

Az összképet tekintve, gondolta Eve, *ennek nincs túlzott jelentősége.*

Egy újabb kamasz lány, aki már nem megy haza.

– Értesítsd a halottasházat és a takarítókat. Láttam arra némi hányást, amit megjelöltem. Nem hiszem, hogy a takarítók ebben a felfordulásban sok mindent találnának. Több mint kétezer ember taposott szét mindent.

– Gyülekeznek a riporterek – árulta el Peabody.

– Fogadni mertem volna rá.

– Nadine is itt van Quillával és Jamie-vel. Jamie megkért bennünket, hogy kérdezzük meg tőled, segíthet-e valamiben, mivel Nadine már ideért.

Eve sóhajtva felállt.

– Menj, és avasd be, McNab. Innentől kezdve te felelsz érte. Hallgassátok ki a bandát, ami a gyilkosság időpontjában éppen játszott. A fellépőket a színpad háta mögött felállított sátrakban találjátok. Közöld a sráccal, a száját tartsa zárva, a fülét és a szemét viszont nyitva, hogy tanuljon is valamit – kerülte meg a paravánt, amivel az egyik járőr igyekezett eltakarni a holttestet a tömeg elől. – Peabody, gyere velem. A lány három másik kamasszal együtt érkezett, akik közül az egyik megpróbálta újraéleszteni. Itt maradsz? – kérdezte Roarke-tól.

– A hasznomat tudod venni?

– Átnézhetnéd a felvételeket, amiket a videós csapat készített. Többször is végigpásztáztak a közönségen. Látod az irányokat és tudod, hogy mit kell keresni. Ezzel sokat segíthetsz.

– Rendben.

Peabody megnyújtotta a lépteit, hogy utolérje Eve-et.

– Tényleg nagyon sajnálom a késést. Még előtted ide kellett volna, hogy érjek. Tovább dolgoztunk a házon, mint kellett volna, utána meg egyszerűen beleájultunk az ágyba.

– Nem haragszom. Akartam, de az elmúlt huszonnégy órában nekem is alig sikerült pihennem valamennyit. Idefelé jövet

rákerestem az áldozatra. Az életkorától eltekintve semmiféle kapcsolatot nem sikerült kiderítenem közte és Jenna Harbough között. Ez a lány amúgy is idősebb egy évvel.

– A gyilkos mindkettejükre a belvárosban csapott le. Nem ugyanazon a környéken, de talán a belvárosban lakik vagy dolgozik.

– Lehetséges. Várj – állt meg Eve a színpad előtt, majd felkapaszkodott a rövid lépcsőn és körülnézett.

– Nem állt olyan közel, mint Jenna, de ha a megfelelő irányba néz az ember, lehet látni idefentről. Akár azt is észre lehetett venni, amikor a gyilkos rámozdult vagy púzerléptekkel odébbállt – ugrott vissza a földre Eve. – A fiújával és két barátnőjével jött. Nem gyanúsítjuk őket semmivel, ezért nem is választottuk szét őket. Még az is lehet, hogy egyikük akaratlan megjegyzése előcsal valamit a másik kettő emlékei közül.

Jóval a színpad háta mögött Eve rátalált a három sátorra, amelyek egyszer talán fehérek lehettek. Meglátott egy járőrt.

– Hol találom azokat, akik az áldozattal együtt jöttek?

– Abban, ott – mutatta az egyenruhás. – Casey járőr vigyáz rájuk.

– Kösz.

Alig tett meg háromlábnyi távolságot, meghallotta a hüppögést.

– A francba.

– Majd én beszélek velük, Dallas.

– Nem, nem, te csak csináld, amihez értesz és igyekezz megnyugtatni őket.

Ezzel félretolta a bejáratot takaró sátorlapot.

Egy fiú és két lány bújt össze a ránézésre is rongyosra nyűtt kanapén. Az összecsukható asztalkán álló tányérok tartalmát alaposan megtizedelték. Az apró szendvicsek, a gyümölcs, a sajt és a nyers zöldségek jó része már hiányzott. Egy kádban üdítős- és vizespalackok nyújtogatták a nyakukat az olvadt jégdarabok közül.

A levegőt kavaró ventilátor sikertelenül igyekezett elfújni a forróságot.

Eve megmutatta a jelvényét a járőrnek.

– Innen átvesszük.

– Értettem, hadnagy. Nikki? – tette kezét a síró lány vállára az egyenruhás. – Nálad a névjegyem, fel tudsz hívni, ha esetleg szeretnél beszélni valakivel. Ez rád is vonatkozik, Moses, és rád is, Dawn. Válthatnánk néhány szót odakint, hadnagy?

Eve kilépett a szabadba.

– Hadnagy, Nikki… vagyis Nikki Lieberman ismerte a legrégebben az áldozatot, és az újraélesztést is ő kezdte el. A sebét meglátva ő mondta Dawnnak, a barátnőjének, hogy hívja a kilenc-tizenegyet. Mindnyájukat megviselték a történtek, de leginkább őt. Orvosi egyetemre készül, legalábbis eddig azt tervezte, de most úgy érzi, már a kezdetek előtt kudarcot vallott. Úgy gondoltam, segít, ha ezt előre tudja.

– Hol szolgál, Casey?

– Az egy-öt-hármasoknál. Ha túlléptem a hatáskörőm, hadnagy…

– Nem lépte túl. Pontosan azt tette, amit kell. Keresse meg a civil szakértőmet, Roarke-ot. Sokat segíthet azzal, ha megkezdi a videós csapat kihallgatását, miközben Roarke a felvételeket nézi.

– Értettem, hadnagy. Máris indulok.

Eve visszament a sátorba, és látta, hogy Peabody ott guggol Nikki előtt, és egyszerre fogja a lány mindkét kezét.

Észrevette, hogy a fiú is sírt. Jóképű, világos bőrű srác, rövid, szőke haja sapkaként borította a fejét. Kék szeme kivörösödött, de már sokkal inkább tűnt sokkosnak, mint sírósnak.

A Nikki másik oldalán ülő lány szemében friss könnycsepp csillogott, és egyik karjával átölelte a barátnőjét. Barna bőre valósággal feszült a csontjain, ragyogó, fekete haját hosszú rasztafonatban viselte.

Nikki haja valahol a gesztenyebarna és Quilla jelenlegi lilája között foglalt helyet. Csaknem olyan rövidre nyírva hordta, mint a mellette ülő fiú.

A szeme rettenetesen feldagadt, a sarka kissé ki is fordult. Könnyáztatta arca Leonardo rezes bőrét juttatta az eszébe.

– Dallas hadnagy vagyok – kezdte, mire Nikki a mellette ülő lány vállához szorította az arcát.

– Istenem, ez tényleg a valóság.

– Nikki – igyekezett Eve valahogy a közelébe kerülni Peabody „Együtt érzek veled” hanghordozását utánozva. – Tudom, hogy ez milyen nehéz. Őszintén sajnáljuk a történteket, de szükségünk van a segítségedre.

– *Próbáltam* segíteni rajta. Próbáltam, de nem tudtam.

– Én ezt teljesen másképp látom. Felismerted, hogy orvosi segítségre szorul, és megkérted Dawnt, hogy hívja a mentőt. Közben elkezdted az újraélesztést.

– Biztosan rosszul csináltam.

– Nem, és az orvos sem tudta újraéleszteni. A mentősök sem tudták. Mindent megtettetek, amit tudtatok. Valaki adott neki egy injekciót, és ez az injekció végzett vele ennyire gyorsan. Ellenben mindent elkövettetek, éppen ezért értünk ide ilyen hamar.

– Miért döfött bele valaki egy injekciós tűt? – kérdezte ellentmondást nem tűrő hangon Dawn. – Nem narkózott. Tudom, hogy csak pár hónapja ismerem alaposabban, de tisztában vagyok vele, hogy egyáltalán nem narkózott. Ismerem a jeleket. A bácsikám háromszor is bekerült az elvonóra. Ismerem a drogozás jeleit.

– Minden, amit elmondtok, segít abban, hogy rájöjjünk, miért történt, ami történt, és ki tette.

– Még csak mellette sem voltam – remegett meg Moses szája, mire Nikki megfogta a kezét. – Még csak mellette sem voltam. Jégért mentem. Azt mondta, hogy megcsípte egy darázs, és amikor megnéztem, tiszta vörös volt, ezért elmentem, hogy jeget hozzak neki. Mire visszaértem…

– Ne haragudj, de nem tudom a neved.

– Moses vagyok, Moses Rowe.

– Moses, ez nagyon nehéz, de el tudnád pontosan mondani nekem, hogy mi történt, amikor Arlie arra panaszkodott, megcsípte egy darázs?

– Néztük a bandát.

– Melyik bandát?

– A Nővéreket. Az egy lánybanda.

– A harmadik számukat játszották – tette hozzá Dawn. – Minden döntős három számot játszhatott.

– Arlie pedig panaszkodott, hogy megcsípte egy darázs?

– Azt mondta… – bicsaklott meg Moses hangja, de összeszedte magát és folytatta. – Emlékszem, hogy a banda nagyon hangosan játszott, mindenki eggyé vált a zenével, és valami olyasmit emlegetett, hogy vicces. Nem, inkább úgy hangzott, hogy „Szerinted ez vicces?” Erre megkérdeztem tőle, hogy mire gondol. Ekkor említette a darazsat, meg egy srácot, akit meg is akart mutatni, de már nem volt ott.

– Rettegett a darazsaktól – árulta el Nikki. – A méhektől is tartott, de a darazsak a frászt hozták rá.

– Tiszta vörös volt – folytatta Moses. – Meg eléggé fájt is neki. Mondtam, hogy szerzek jeget, de azt felelte, hogy várjam meg az utolsó szám végét. Azt is hozzátette, hogy nem nagy dolog. Teljesen okénak tűnt, ezért nem is indultam el jégért, csak a bandák közti szünetben.

– Senkit sem láttál Arlie mellett?

– Nagy volt a zsufi. Rengetegen eljöttek. Mindannyian a Nővéreket néztük.

– Rendben. Nikki, Dawn, meséljétek el, mi történt, miután Moses elment jégért.

– Arlie a darázsról magyarázott, én pedig arra kértem, hadd nézzem meg a szúrást. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy darázscsípés. Orvosnak készülök. Abban a kórházban is önkénteskedtem már, ahol apám dolgozik. Ő ápoló. Arra gondoltam, túl nagy egy csípéshez képest. Sokkal inkább látszott tűszúrásnak. Láttam videókat, amikben injekciós tűt használtak injekciós pisztoly helyett, és ez pontosan úgy festett. Csakhogy csúnya volt, mintha elfertőződött volna.

– Arlie kezdett rosszul lenni – folytatta Dawn. – Hadovált valamit egy felöltözött nyúlról, és leült a földre. Hányt egy keveset. Lefagytam, de Nikki rám kiabált, hogy hívjak mentőt. Kétszer is mondania kellett, mert lefagytam. Arlie tekintete teljesen üvegessé vált, utána rángatózni kezdett, és megláttam a szeme fehérjét.

– Előtte még azt is mondta, hogy nem kap levegőt – vett lassan egy mély lélegzetet Nikki. – Próbáltam rávenni, hogy nézzen rám, és lélegezzen lassan, de eszembe jutott az a másik lány a Rázd Meg Klubból, és rettenetesen megijedtem.

– Megijedtél – szólalt meg Peabody –, mégis elkezdted az újraélesztést. Megijedtél, de intézkedtél, hogy Dawn segítséget hívjon.

– Azt mondta nekem, hogy rohanjak és kerítsek valakit, meg mondjam be a mikrofonba, hogy orvosra van szükségünk. Csakhogy mire sikerült…

– Jött az orvos. Jött a mentő – suttogta Nikki. – Meg a rendőrség, de senki sem tudott segíteni rajta.

– Most segíthetsz nekünk. Együtt jöttetek ide az este. Négyesben.

– Aha. A barátaim a Nyílvesszőben játszanak – árulta el Moses. – Bejutottak a döntőbe, és ők voltak az utolsó fellépők.

– Mikor értetek ide?

– Izé… vettünk pizzát. Metróztunk, és pizzáztunk. Utána sétáltunk. Mondjuk úgy kilenckor? Talán kicsit előbb, mert jó helyet akartunk fogni magunknak. Addigra már eléggé megtelt a park.

– Csak naplemente után kezdték a koncerteket – magyarázta Dawn. – Először a tavalyi győztes játszott, hogy felpörgesse a közönséget. Arra már ideértünk.

– Moses, mióta randiztál Arlie-val?

– Izé… úgy nagyjából négy hónapja.

– Arlie mással is járt előtted?

– Hát… nem sokat meséltünk egymásnak az exekről.

– Mindnyájan ugyanabba az iskolába jártok?

– Igen – pillantott némileg megnyugodva Moses felé Nikki, és egy kicsit még a szemét is forgatta. – Szóval Dawn már végzett, de igen, ugyanabba. És igen. Moses előtt Arlie és Wes Burke jártak pár hónapig, de nem voltak összenőve, igaz? Arlie meg úgy tartotta, hogy ha jár valakivel, akkor igenis legyenek összenőve, ezért közölte a sráccal, hogy menjen, és keressen magának valaki mást.

– Hogy fogadta ezt ez a Wes Burke?

– Csak annyit mondott, hogy „Rendben, ahogy akarod." Totál csajozógép, szóval nála ez nem számított nagy dolognak. Előtte meg Aaron Kowoskyval is járt nagyjából tíz percig. Utána a srác apját áthelyezték Atlantába vagy hová, ezért továbblépett. Másokkal is randizott, de nem nőtt össze velük. Legalábbis nem úgy, mint Mosesszel.

– Nem akart randizni vele olyan, akit elutasított?

– Ott volt Zeke, de még elsős korában. Totál belezúgott Arlie-ba. Utána belépett az úszócsapatba, és hű! Ha a fiúkra buknék, biztosan bepróbálkozok nála. Most viszont megőrül Sharleenért. Már egy éve össze vannak nőve.

Eve igyekezett finomítani a részleteken, ezért újra végigment a hallottakon.

– Oké. Ugye Arlie ma este nem akart hazamenni?

Moses egészen a haja tövéig elvörösödött.

– Izé. Úgy terveztük, hogy hozzám megyünk. A szüleim elutaztak, és csak kedden jönnek haza.

– Arlie anyja is tudott erről?

– Nem – szólalt meg Nikki. – Én fedeztem. Azt mondtuk, hogy nálunk tölti az éjszakát. El fogja mondani az anyjának? Nem akarom, hogy az anyja megtudja, hazudott neki.

– Nem, hacsak nem bizonyul fontosnak. Peabody nyomozó elintézi, hogy hazavigyenek benneteket. Nagyon sokat segítettetek.

– Eddig nem akartam mondani, mert olyan béna, de… – nézett Dawn a társaira. – Láttuk a videót, igaz?

– Én a könyveket is olvastam – tette hozzá Moses. – Mind a kettőt.

– Moses sokat olvas – próbált mosolyogni Nikki. – Szerintem most mindannyian abban bízunk, hogy nem minden volt benne kitaláció.

– Az a rész a nyomozóról és rólam meg mindenki másról, aki részt vett a nyomozásban, hogy mindent megteszünk, amit csak tudunk, hogy megtaláljuk az embert, aki ezt tette Arlie-val és gondoskodunk róla, hogy megfizessen a tettéért? Az nem kitaláció. Ha eszetekbe jut valami, ami segíthet, hívjatok fel vagy engem, vagy Peabody nyomozót.

– Ha vártok még pár percet – fordult a gyerekek felé Peabody –, egy járőr hazavisz benneteket.

– Darázs – mondta Eve, miután kiléptek a sátorból. – Arlie darázsnak hitte, Jenna szúrásnak. Továbbá egyiküket sem foglalkoztatta hosszan a dolog, inkább szórakoztak tovább. Miért nem? Nem, mintha számított volna – tette hozzá. – Szerintem jobban jártak, hogy néhány percig még jól érezték magukat. Jobban, mintha pánikba esnek. Megyek és megnézem, mire jutott Roarke.

– Én meg kerítek fuvart a gyerekeknek.

– Miután elmentek, gyere utánam. Értesítenünk kell a legközelebbi hozzátartozókat.

Eve már a következő sátor felé akart indulni, amikor észrevette a színpad szélén ülő férjét, ahogy a zsebszámítógépébe merül.

Roarke felnézett.

– Idekint frissebb a levegő. Megszereztem az eredeti felvételt. Ami nem igazán tetszett az operatőrnek.

– Ez bizonyíték. Találtál valamit?

– Nagyszerű ez a videó. A huszonegy nulla nullás pásztázás elcsípte az áldozatot – hozta fel a képernyőre Roarke a jelenetet. – Ekkor egy magas srác állt hozzá a legközelebb. A haja rövid és annyira szőke, hogy már-már fehér.

– Ő a fiúja – nézte Eve, ahogy Arlie nevetve lengeti a magasba emelt karját. – Most újra felbukkan, ezúttal a felvétel bal szélén.

– Abból a szögből is próbáltam. Csakhogy ilyen nagy és lelkes tömegben elég nehéz. Az időzítés pedig? Amikor az injekciót kapta, az operatőr a színpadot vette. Csak a szám vége után tért vissza újra a közönséghez. Lehet látni, hogy a srác, akit a fiújaként azonosítottál, éppen az üzletek felé tartva igyekszik áttörni a tömegen.

– Jégért indult. A lány azt hitte, hogy darázs csípte meg.

– Ó. Értem. A civil szakértődként azt tanácsolom, add át a felvételt az ENyÜ-nek. Nekik van megfelelő felszerelésük ahhoz, hogy kinagyítsák és talán többet észrevesznek, mint én ezzel a hordozható eszközzel.

– Aha, pontosan ezt fogom tenni – vágta zsebre Eve a kezét, miközben végighordozta tekintetét a parkon, a színpadon és az óriás kivetítőkön, amelyeket azért állítottak fel, hogy azok is jól lássák a fellépőket, akik nem jutottak a közelükbe. – Annak ellenére, hogy ez az egész nem más, mint szerencsejáték. Mellesleg te is odaadhatod McNabnek az eredetit, mielőtt elmész.

– Elmegyek?

– Itt már semmit sem tudsz segíteni. Menj, és aludj egy keveset. Peabodyval értesítjük a hozzátartozókat. Utána én is hazamegyek.

– Nem azt mondtad, hogy a lány anyja a város szélén lakik?

– De igen.

– Ami azt jelenti, hogy Peabodynak előbb ki kell mennie oda, majd utána újra visszajönni.

– Ez a munka már csak ilyen.

– Amiben hivatalosan is civil szakértőként veszek részt – emlékeztette Roarke a feleségét. – Hadd maradjon McNabbel, Eve. Majd én elkísérlek, utána kettesben hazamegyünk aludni.

Eve megdörzsölte az arcát és a hajába túrt.

– Rendben. Rendben, logisztikailag ez így valóban jobb. Peabody marad a belvárosban, beugrik a kapitányságra, megírja a jelentését,

és utána hazamegy, hogy aludjon is valamennyit.

– Nagyon szigorú vagy.

– Ezért lettem én a hadnagy. Peabody! – kiáltotta el magát Eve, és intett a társának. – Add át neki az eredeti felvételt – kérte a férjét. – Zacskózd be, Peabody, és add tovább McNabnek. Az ENyÜ töviről hegyire nézze végig. Keressék az alacsonyabb púzert a közönségről készült snitteken. Kérd meg, hogy tegyen csodát a kedvünkért, de csak majd reggel. Most annyi is elég, hogy elkísér téged a kapitányságra. Írd meg a jelentést. Addig átküldöm a helyszíni felvételeimet. Közben Roarke-kal értesítjük a lány hozzátartozóit.

– Értem. Biztos vagy benne?

– Te a belvárosban laksz, mi a külvárosba készülünk. Pontban nyolckor találkozunk a halottasházban.

– Nem fogok késni.

– Ne is. A barátai alapos jellemzést adtak a lányról – mondta Eve a férjének, miközben elindultak. – Fogalmam sincs, mi a közös benne és Jennában. Különböztek, más érdekelte őket, más iskolába jártak. Arlie nagy hangsúlyt fektetett a randizásra. Mondjuk mindkét lánynak jó jegyei voltak… de Arlie részmunkaidőben dolgozott, divattervezést akart tanulni. Egyedüli gyerek, kettesben élt az anyjával, az apa nem szerepel a képben. Máshogy néztek ki, vagyis a gyilkos nem egy bizonyos típusra utazik – szisszent fel, amikor észrevette az oldalt álló Nadine-t, ahogy éppen villáminterjút készít Quillával és Jamie-vel. Ahogy a kordonhoz közeledett, a többi villáminterjút készítő riporter is feléje fordult.

Majd kérdéseket kezdtek kiáltozni feléje.

– Egyelőre nem nyilatkozok. Akkor sem, ha rekedtre kiabálják magukat. A NYPSD nem nyilatkozik a nyomozásról. Te – mutatott Nadine felé – menj oda. Te – mutatott ezúttal Quillára – maradj a helyeden.

Miközben elébe sietett a kordont megkerülő Nadine-nak, még visszakiáltott Quilla felé.

– Érzem ám, hogy forgatod a szemed, és jaj! – fordult félig hátra, és kapott a szívéhez. – Valósággal éget.

Hallotta, hogy Quilla felnevet, de ezt is igyekezett figyelmen kívül hagyni.

– Először is elhoztad a rocksztárt?

– Csak akkor tudom megállítani, ha megkapom a bénítód. Talán még akkor sem.

– Másodszor: te tartottad itt a gyereket?

– A gyerek – ellenkezett Nadine kissé bosszúsan – a gyakornokom, és engedélyt kapott az iskolától, hogy mellettem maradjon, amíg biztonságban vissza nem kísérem. Ami bármelyik pillanatban megtörténhet. Mi ez a…

– Még egy kérdés, egyetlen kérdés a nyomozásról, és egy hónapra letiltalak. Komolyan mondom.

– Felfogtam. Csak jó lenne mondani valamit Jake-nek. Bármibe beleegyezek, amit kérsz. Nem fog adásba kerülni. Csak árulj el valamit, amit elmondhatok neki.

– Nincs semmi, Nadine – állta Eve a riporternő tekintetét. – Semmi, de még ez sem kerülhet adásba, szóval semmi nem kapcsolja össze a két áldozatot. Kivéve a gyilkos módszert.

Nadine bólintott.

– Értem. Köszönöm. Várjuk meg Jamie-t?

– McNabbel és Peabodyval ment. Ők majd gondoskodnak róla.

– Akkor visszavisszük Quillát. Ha szükséged lenne egy utánkeresésre vagy bármire… nem kerül adásba.

– Majd szólok. Roarke, gyere.

A feléje irányzott kamerák és kérdések kereszttüzében Eve keresztülvágta magát az emberek gyűrűjén.

Roarke csak akkor szólalt meg, miután beültek a kocsiba.

– Anélkül mondtad el neki, hogy a gyilkos találomra, véletlenszerűen választ áldozatot, hogy elmondtad volna.

– Ezt tízpercnyi kereséssel egyedül is kiderítette volna. Hogy mégis, mi a különbség? Így nem fogja adásba küldeni, legalábbis

holnapig még nem. Csak miután értesítettük az áldozat hozzátartozóit.

– Akkor induljunk és értesítsük őket.

KILENCEDIK FEJEZET

– Tisha Dillon – nézett utána alaposabban az áldozat anyjának Eve, miközben Roarke a külváros felé fordította a kocsit. – Harminckilenc éves. Nagyon fiatalon szülte a lányát. Nincs se férje, se élettársa. Varrónőként kezdte a karrierjét a Garment Districtnél, méretre igazította a drága butik ruháit, majd tizennégy évvel ezelőtt saját vállalkozást kezdett. Amivel minden rendben. Egyetlen részmunkaidős varrónőt foglalkoztat… méghozzá a saját anyját.

Ezzel félretette a keresést.

– Az elkövető két olyan zsúfolt rendezvényt választott, amelyet nagy számban látogattak fiatalok. Az egyiket zárt helyen rendezték, a másikat a szabadban. Egyelőre a gyilkos személyén kívül nincs semmi, ami összekapcsolná a két áldozatot. Nem elképzelhetetlen, hogy mindkettejüket ismerte, de el sem kell indítanom a számítást, anélkül is tudom, mennyire alacsony ennek a valószínűsége. Annak meg még kevesebb, hogy az áldozatok ismerték a gyilkosukat – hunyta le a szemét egy pillanatra Eve. – Oké. Oké. Zenés rendezvények. Ugyanaz a korcsoport. Mindketten barna bőrű lányok, de különbözik a testfelépítésük, a hajszínük, az érdeklődési körük. Egyikük a belvárosban lakott, a másik a külvárosban. Sok embernek ez olyan, mintha két külön bolygón élnének. Az első áldozat magániskolába járt, a második államiba. Az első áldozatnak nem volt komoly szerelmi, még kevésbé szexuális kapcsolata. A második rendszeresen randevúzott, és néhány hónapja egy komoly barátot tudhatott maga mellett. Aktív szexuális életet élt.

– Abban reménykedsz, hogy találsz valami közös pontot.

– Márpedig nem találok, még a felszín alatt sem. Nem arról van szó, hogy kik voltak az áldozatok, hanem arról, hogy mik. Nem találok bennük semmi közöset azon kívül, hogy ugyanabba a korcsoportba tartozó csinos lányok.

Roarke megállt egy piros lámpánál, és a felesége felé fordult.

– A gyilkos talán ennyivel is megelégedett.

– Pontosan ettől lesz egy merő rémálom ez az egész. Mert a gyilkos előre tervez, Roarke. Előre tervez. A drogkeverék, az injekciós fecskendő, a tetthely kiválasztása, az időzítés. Ennek ellenére áldozatot csak ott, helyben választ? Nem követi őket előtte, nem kutat? Tudhatta, hogy a két lány elmegy a koncertekre… ez elképzelhető. Jennát nem lehetett nehéz megtalálni abban a klubban. Csak lófrálnia kellett egy ideig, majd irány a táncparkett. Viszont megtalálni Arlie-t a kétezer fős tömegben? Ezt nem veszem be. Nem kifejezetten őt kereste, csak egy csinos kamasz lányt.

– Pontosan ettől lesz rémálom az egész – ismételte meg Roarke. – Ráadásul két sikeres gyilkossággal a háta mögött semmi oka leállni, igaz?

– Nem egyszerűen két sikeres gyilkosság, hanem két sikeres gyilkosság két egymást követő estén. Nem akart pihenni, elmaradt a várakozási idő, nem ült le, hogy rárántson a gyilkosságokra. Egyszerűen csak megismételte.

Roarke talált egy utcai parkolóhelyet a Harmadikon, ami elgondolkoztatta Eve-et: miért van a férjének látszólag mindig nagyobb szerencséje, mint neki.

Talán azzal lehet összefüggésben, hogy Roarke multimilliárdos, ő viszont közel sem az.

Kiszállt, és együtt sétálták le a féltömbnyi távolságot a házig, amit ez idő alatt alaposan szemügyre tudott venni.

Közepes nagyságú, a Városi Forradalom után felhúzott épület, melynek falai között keverednek a lakások és az üzletek. Szabvány kaputelefonos biztonsági rendszer, ami véleménye szerint semmire sem jó.

Ahelyett, hogy felcsengetett volna, inkább kinyitotta a kaput a mesterkódjával, és belépett az apró, a vártnál tisztább előtérbe, ahol két felvonó fogadta.

Amelyeket kétkedve méregetett.

– A negyediken lakik.

– Lépcsőzni akarsz – vonta le Roarke a következtetést.

Egyáltalán nem tévedett, de…

– Megkockáztatom a mozgó cellát.

A kabinban thai étel szaga fogadta – igencsak fűszeres thai étel szaga. Úgy gondolta, az egyik lakóhoz nemrég ételfutár érkezett, vagy személyesen hozta el a vacsoráját az étteremből.

– Peabody leszel, rendben? Tudod, hogy értem.

– Tudom, és rendben, az leszek – szorította meg a felesége kezét Roarke.

Eve viszonozta a szorítást.

– Ez neked is nehéz, de vállvetve menni fog.

Eve kilépett a felvonóból.

– Négy nulla négy.

Az ajtó elé érve megnyomta a csengőgombot.

Elmúlt éjfél, gondolta. *Valószínűleg alszik.*

Várakozott, és már arra gondolt, hogy újra becsenget, amikor árnyék mozdult a kukucskálólyuk mögött.

– Igen?

– Ms. Dillon? Tisha Dillon?

– Igen.

Eve felmutatta a jelvényét.

– Dallas hadnagy vagyok a civil szakértőmmel. NYPSD.

Szinte be sem fejezhette a bemutatkozást, máris megcsörrent a biztonsági lánc az ajtó túloldalán és kattantak a zárak.

Tisha valósággal feltépte az ajtót.

Csodásan tiszta és sima bőre néhány árnyalattal sötétebbnek tűnt a lánya bőrénél. Látszott, hogy a lánya tőle örökölte az arccsontját, a szeme formáját és a testfelépítését.

Azokból a szemekből most sugárzott a félelem.

– Arlie.

– Bemehetünk, Ms. Dillon?

– Arlie miatt jöttek. Fájt a szívem, rettenetes fájdalmat éreztem a szívemben. Korán… korán lefeküdtem és erre a fájdalomra ébredtem.

Tisha hátrált egy lépést. Nem igazán azért, hogy beengedje a látogatóit, inkább csak minél távolabb akart kerülni tőlük.

– Történt valami Arlie-val.

Miközben Roarke halkan becsukta maguk mögött az ajtót, Eve a házigazda szemébe nézett.

– Igen, asszonyom. Sajnálom, hogy tőlem kell megtudnia, de a lánya meghalt.

– Nem! – kapta mindkét kezét a szája elé Tisha, és csak ingatta a fejét.

– Jobb lenne, ha leülne, Ms. Dillon – fogta meg finoman a nő kezét Roarke, és pontosan úgy, mint ahogy Peabody tenné, odavezette az egyik derűs, kék-zöld csíkos fotelhez. – Hozzak egy pohár vizet?

A nő felnézett rá. Szemében elhalt a könyörgés, amely mintha azt mondta volna: *Kérem, csak annyit mondjon, hogy nem igaz.*

– Nem. Köszönöm, nem. Teljesen biztos benne, hogy Arlie-ról van szó?

– Az ujjlenyomata alapján végeztem az azonosítást. Ráadásul az igazolványát is megtaláltam a retiküljében – foglalt helyet Tishával szemben, a zölddel kárpitozott kanapén Eve, melyen a díszpárnák mintája megegyezett a fotel mintájával. – Három barátja is vele volt.

– Nikki, Moses és Dawn.

– Pontosan, asszonyom.

– Baleset történt? A koncerten vagy a metrón? Hol van most? Hol van Arlie? Oda kell mennem hozzá.

– Ms. Dillon, tudom, hogy ez mennyire nehéz. Arlie-t meggyilkolták.

– Micsoda? – szorította meg mindkét kezével a fotel karfáját Tisha. – Hogyan? Miért? Nem, nem, ez csak valami tévedés lehet. Mosesszel volt. Azzal a rendes, felelősségteljes fiatalemberrel. Meg Nikkivel és Dawnnal.

– Mindent elmondok, amit lehet. Ismerősen cseng az a név, hogy Jenna Harbough?

– Nem. Miért? – vörösödött ki hirtelen Tisha arca. – Ő ölte meg a kicsikémet?

– Nem, asszonyom. Jennát tegnap este gyilkolták meg. A média terjedelmes riportot közölt az esettel kapcsolatban.

– Dolgoztam. Dolgoznom kellett, mert az egyik megrendelőm… Nem érdekes. Zenét hallgattam. Mi köze annak az ügynek Arlie-hoz?

– A nyomozás még folyik, de úgy véljük, ugyanaz a személy követte el a két gyilkosságot, ugyanazzal a módszerrel.

– Miféle módszerrel? Kicsoda?

– Nem tudjuk, kicsoda, de a NYPSD minden erejével azon dolgozik, hogy felfedje ennek a személynek a kilétét. Arlie a tudta és beleegyezése nélkül kapott egy kábítószerek halálos elegyét tartalmazó injekciót.

– Kábítószer? Arlie soha, *soha* nem fogyasztott kábítószert.

– A tudta és beleegyezése nélkül, asszonyom – ismételte meg Eve.

– Miért tenne ilyet bárki is? Tudom, hogy a koncerten rendőrök és orvosok is voltak – remegett meg Tisha ajka, mire odaszorította a kézfejét. – Miért nem segítettek rajta?

– Miután értesítették őket, az orvosok és a rendőrök is gyorsan odaértek hozzá. Moses, akinek a vallomását Dawn és Nikki is megerősítették, azt állította, hogy Arlie azt hitte, darázs csípte meg.

– Darázs – hunyta le Tisha a szemét. – Nagyon félt a darazsaktól. Egyszer valahogy berepült egy a szobájába. Még kislány volt, úgy hatéves lehetett. A darázs négyszer szúrta meg. Még akkor is ott volt a karján, amikor meghallottam a visítását, berohantam hozzá, és felkaptam. Agyoncsaptam. Azóta rettegett a darazsaktól.

– Elhiszem, de ennek ellenére nem igazán foglalkoztatta a dolog. Amikor Moses megnézte a karját, annyira vörösnek találta, hogy elindult jégért.

– Nagyon kedves fiú – suttogta Tisha.

– A hatás néhány perccel az injekció és azután következett be, hogy az a fiú elment jeget szerezni. Nikki azt mondta, hogy amikor megnézte Tisha karját, úgy gondolta, egy tűszúrás nyomát látja.

– Nikki orvosnak készül.

– Igen, és gyorsan cselekedett, Ms. Dillon. Ezt szeretném hangsúlyozni. Elküldte Dawnt orvosért, ő pedig mindent megtett, hogy segítsen Arlie-nak, beleértve az újraélesztést is.

– Próbáltak segíteni rajta.

– Igen, próbáltak.

Tisha bólintott és a szeme megtelt könnyel. Eve látta, mekkora erőfeszítéssel igyekszik visszatartani a sírást.

– Próbáltak segíteni rajta. Ezt jó tudni.

– Tisztában vagyok vele, mennyire nehéz, de fel kell tennem néhány kérdést. Továbbá Arlie szobáját is szeretném megnézni.

– Miért?

– Talán találok valamit, ami segít abban, hogy kiderítsem, ki szakította el magától a lányát, Ms. Dillon.

– Az ismerősei között nincsenek gyilkosok. Nyugodtan nézzen meg mindent, amit akar. Arlie egy csoda. Az én csodám. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy tökéletes. Például világos a számomra, hogy lefeküdt Mosesszel. Tizenhét éves. Emlékszem még, milyen volt tizenhét évesnek lenni. Huszonkét évesen szültem a lányomat. A fiú, akiről azt hittem, hogy szeretem, arra kért, házasodjunk össze, és legyen gyerekünk. Hittem neki, és elkezdtük tervezni az esküvőt meg a babát. Utána elhagyott. Arlie óvatosabb és sokkal okosabb nálam. Voltak céljai, jó barátai, és keményen dolgozott, hogy ösztöndíjat kapjon. Nem ismert olyanokat, akik képesek lennének ilyen szörnyűségre.

– Az embernek időnként fogalma sincs arról, hogy mi mindent tud. Nem próbált valaki olyasmit rákényszeríteni, amit nem akart?

– Nem. Arról biztosan beszél nekem. Persze nem azért, mintha mindent elmondott volna, isten tudja, mi mindent titkolt el, de mindig ő döntötte el, mikor, mennyit, igen vagy nem. Saját döntéseket hozott, és nem tolerálta a zaklatókat – fonta össze ölébe ejtett kezét Tisha. – Most már jólesne egy pohár víz, ha nem gond. Arra találja a konyhát. Sajnálom. Meg kellett volna kínálnom magukat valamivel.

– Nem kérünk semmit – biztosította Eve, miközben Roarke felállt, és elindult vízért. – Mikor döntött úgy Arlie, hogy elmegy a ma esti koncertre?

– Azt hiszem, néhány hete. Moses egyik barátja is zenél, és az együttese bejutott a döntőbe. Nem mintha amúgy nem akart volna menni, de amióta ezt megtudta, már Moses kedvéért is ott akart lenni. Köszönöm – nézett fel Roarke-ra, miközben elvette tőle a poharat. – Nagyon ismerősnek tűnik. Nem készítettem már ruhát magának?

– Nem. Megtanította Arlie-t a szakmájára.

– Éppen úgy, ahogy az anyám megtanított engem. Arlie-nak is volt hozzá szeme és érzéke. Ráadásul akarta is. A ruhatervezés volt az álma, iskolába szeretett volna járni, hogy még többet tanuljon. Egyre csak rajzolta és rajzolta az ötleteit. Időnként nekem vagy magának is rajzolt valamit, amit később megvarrtunk. Egy eredeti Dillont.

– Ms. Dillon, ne hívjak fel valakit? Mondjuk az anyját? – érdeklődött Roarke.

– Ne, hagyjuk aludni. Holnap nehéz napja lesz. Ő is imádta a lányomat. Most nem akarok senkit magam mellett. Nem akarok beszélni senkivel. Kettesben kell maradnom vele, mert a lányom itt van. Meg itt – szorította a fejére és a szívére a kezét. – Most csak erre van szükségem.

– Megadom a számom. Hívjon fel, amikor a legalkalmasabbnak találja, hogy átnézzem a lánya szobáját.

– Rendben, de látnom kell őt. Tudom, hogy itt lebeg a lelke. Szerintem a szívem is ezért fájdult meg. Látnom kell a kislányomat.

– Intézkedtem, hogy a vezető törvényszéki orvosszakértő foglalkozzon vele. Holnap fel fogja hívni magát, akkor bemehet hozzá, és láthatja.

– A vezető? Ő a legjobb?

– Igen. Minden tekintetben – húzott elő Eve egy névjegyet. – Bármikor felhívhat. Ha kérdése van, vagy ha az eszébe jut valami, bármilyen jelentéktelennek is tűnjön – állt fel Eve. – Őszinte részvétünk, Ms. Dillon.

– Igen. Köszönöm.

Már félúton jártak a felvonó felé, amikor Eve meghallotta a panaszos sírást.

• • •

Miután hazaértek, a kései időpont ellenére aktualizálta a táblát és az aktát.

– Alvásra van szükséged, hadnagy.

– Alvásra van szükségem. Jobb lenne inkább gondolkodnom, de nem tudok. Küldök egy kérést Mirának… reggel majd megkapja. Konzultálnom kell vele az ügyről. Szükségem van a gyilkos jellemrajzára, és nála nincs jobb. Nem látom magam előtt, márpedig szükségem lenne rá. Mármint nem a kinézetére értem, hanem…

– Tudom, hogy érted.

Eve elküldte az értesítést, hogy nyolckor érkezik, majd kikapcsolta a gépet.

– Legalább már elmúlt a vasárnap – túrt a hajába, ahogy felállt. – Így kezdhetem rugdosni a labort, kérhetek konzultációt, kezdhetem keresni a kémiai laboratóriumokat és a kémikushallgatókat. A

gyilkos kamasznak, legfeljebb egyetemistának látszik – tette hozzá, miközben Roarke kiterelte a dolgozószobából.

– Beolvad a többiek közé, vagyis… utána kell néznem, hány, az eddigi kettőhöz hasonló eseményt rendeznek a közeljövőben. Ennek a korosztálynak. Ahová nagyobb tömeget várnak. Talán Willowby nyomozót is bevonom az ügybe. Képes elvegyülni az adott korú kamaszok között.

– Holnap majd eldöntöd.

– Holnap majd eldöntöm – helyeselt Eve, és vetkőzni kezdett, mialatt átgondolta a napi tervét.

Miközben bemászott az ágyba, éppen úgy igyekezett kikapcsolni az agyát, mint korábban a parancsnoki központját.

– Mássz arrébb, Dagi – nógatta a macskát, majd sóhajtva nyugtázta, ahogy Roarke átöleli. – Nem látom magam előtt.

– Nem, de látni fogod.

– Látni fogom.

• • •

Időbe került, de végül megtalálták az álmok. Zenével érkeztek, zúzós gitárral, dübörgő dobbal. Villogó fényekkel.

A két halott lány egymással táncolt az energikusan pörgő tömeg gyűrűjében, amely mindössze elmosódott foltnak látszott.

– Fiatalok vagyunk! – kiáltott Jenna.

– És sohasem öregszünk meg.

– Olyan zenéket akartam írni, hogy mindenki táncra perdüljön tőlük. Rocksztár akartam lenni.

– Én pedig ruhát terveztem volna neked – mondta Arlie. – Rohadt dögös lettél volna egy eredeti Dillonban.

– Újabb száz év vár ránk, igaz?

– Ahogy mondod. Totál elcsesztek minket.

– Fájt, amikor belém szúrta – mutatta Jenna a karjából kiálló tűt.

– Nekem mondod? Nagyon fájt – utalt Arlie a karján ülő, golflabdányi darázsra.

– Seggfej.

– Barom.

– Púzer! – jelentette ki tánc közben a két lány, és nevettek.

– Seggfej. Barom. Púzer – kántálták.

– Miért figyeltünk volna oda? – vonta meg Jenna a vállát.

– Nem tartozik a klubunkba.

– Miféle klubba? – kérdezte Eve, miközben arra gondolt: nagyon meleg van itt. Egyszerűen nagyon meleg. Idekint. Hol is van egyáltalán?

– A normálok klubjában – riszálta meg Jenna a vállát és a csípőjét.

– Ahová a gizdáknak, animéseknek meg az átverősöknek tilos a belépés. Ez a normálok klubja, ezért neked is tilos, Főzsaru.

– Ő öreg – emlékeztette Jenna. – Mi nem.

– Fiatalon sem volt normál. Mármint jessz-szus! A mi korunkban naphosszat csak duzzogott. Nem voltak barátai, nem volt családja, nem volt semmije. Nem volt normál.

– Nem volt normál – ismerte el Jenna.

– Ez nem rólam szól – kezdte Eve, de hirtelen elhallgatott a zene; mindent elöntött a fény.

Az éles fényben ott állt az állami iskola zsúfolt folyosóján.

Még a szagát is érezte: izzadság, olcsó dezodor, ami képtelen elfedni az izzadságszagot, az amúgy tiltott rágógumi és cukorka illata. Leheletnyi a még inkább tiltott Zonerből, ami a mosdókból szivárgott a vizelet alig érezhető bűze mellett.

Meglökték a mellette elsiető diákok. Akadt, aki megvetően rávigyorgott, mások nevettek rajta, vagy észre sem vették.

Jobban tetszett neki, amikor észre sem veszik.

Ronda, kék egyenruhát viselt – a nadrágja rövid volt, mert a lába túl gyorsan nőtt, a felsőrész buggyos, mert a teste vézna maradt.

Megpróbálta levágni a haját, de egy kusza madárfészek lett az eredmény, ezért akkor is kócos és gondozatlan benyomást keltett, amikor hátrafogta.

Csak túl akarta élni az órát. Meg a következőt és a következőt. Túl akarta élni a napot és az éjszakát. Meg kipipálni a következőt. Minden egyes nappal közelebb került a szabadsághoz.

Még maradt huszonkét hónap, egy hét és három nap.

Akkor fogja, amit a szűkös zsebpénzéből sikerült megspórolnia – amit a társai főleg édességre és becsempészett Zonerre költöttek –, és irány New York. Irány az Akadémia.

Nyomozónak tanul. Végre lesz belőle valaki.

Amíg a végén ott várja a New Yorkba induló busz, képes túlélni a huszonkét hónapot, egy hetet és három napot.

Erre gondolt, erről álmodott, és elkalandozott.

– Hééééé – irányította maga felé a figyelmét Jenna.

– Na tessék – rezzent össze Arlie. – A verekedősöknek is tilos a belépés. Csakhogy te túléled. Mi nem.

Eve látta a verekedős lányt. Öt láb tíz hüvelyk magas volt, százhatvan fontnyi izom és merő rosszindulat.

– Ne pofázz nekem, te kis ribi.

Nem maradt ideje kivédeni a pofont, és fájdalomhullámok árasztották el az állkapcsától egészen a lábujjáig.

Olyan hirtelen szakadt ki az álomból, hogy az arcához emelte a kezét, mert esküdni mert rá, hogy érzi az ütést.

– Világítást tíz százalékra. Mennyi az idő? Képernyőre.

A világítás bekapcsolt. A képernyőn megjelent a pontos idő: öt óra huszonkét perc.

– Oké, minden rendben – mondta, amikor Galahad bemászott az ölébe, és a fejével bökdösni kezdte a karját. – Minden rendben – simított végig többször is hosszan a macskán, amivel nemcsak az állatot, de önmagát is igyekezett megnyugtatni. – Amúgy is fel kell már kelnem.

Néhány pillanat elteltével az egyik „Én vagyok a világ ura” öltönyében besietett Roarke.

– Minden oké velem, minden oké. Istenem, nem kell otthagynod az Ausztrália megvételéről folytatott tárgyalásokat, vagy akármit. Velem minden rendben.

– Nem azt hagytam ott, hanem csak… mondjuk kontinensem még nincs.

– Csak idő kérdése.

– Te… szóval kiáltottál – ült a felesége mellé Roarke, és éppen úgy simogatta a haját, mint Eve a macskát. – Az arcodhoz kaptál és úgy pattantál fel, mint a kilőtt nyílvessző. Felteszem, megint álmodtál valamit.

– Aha, és a végén megjelent Főlotyó Brenda… ő emlegette így magát. A rohadék behúzott nekem egyet – mozgatta meg Eve az állkapcsát. – Esküszöm, hogy éreztem.

Mivel Roarke hitt neki – Eve nagyon elevenen tudott álmodni –, finoman megpuszilta a felesége arcát.

– Na, és ez a Főlotyó Brenda valós személy, vagy csak az álmodban létezik?

– Ó, nagyon is valós volt. Még a suliban. Véresre vert egypárszor. Mondjuk nem csak engem, hanem mindenkit, akiről úgy döntött, hogy véresre kell vernie. Ebben a tekintetben elég alacsonyra tette magának a mércét – emlékezett vissza Eve. – Alig telt el úgy nap, hogy ne kapott volna tőle valaki.

– Ó – hajolt előre Roarke, és újra megcsókolta a felesége állkapcsát. – Na, és mit csináltál?

– Egy darabig semmit, csak reménykedtem benne, hogy egyszer belefárad. Ami nem történt meg. Ezért pár hétig ökölvívást néztem videón, gyakoroltam, és néhány küzdősportban alkalmazott fogást is kipróbáltam. Amikor Brenda legközelebb meg akart verni, szétrúgtam a seggét. Szerintem főleg azért, mert ledöbbent azon, hogy vissza merek ütni. Viszont később újra próbálkozott, de mert folyamatosan gyakoroltam, újra szétrúgtam a seggét. Nem ismert

semmiféle technikát, mindössze a puszta erejére támaszkodott. Ezután meg? Békén hagyott.

– Hol van most ez a Főlotyó Brenda? Biztosan tudod.

– A tizenöt éves büntetését tölti… másodjára csukták le. Testi sértésért. Én meg, ha már úgyis felébredtem, jobb, ha kezdem is a napot.

– Hozom a kávédat. Amúgy is akartam inni egyet.

– Az enyém várhat, amíg lezuhanyozok.

Roarke megfordult és végigmérte a feleségét.

– Azt mondtad a kávédra, hogy várhat? A Főlotyó Brendától álmodban bekapott ütés kimozdított valamit a fejedben?

– Attól az ütéstől tértem magamhoz. Bumm. Aha, várhat.

Ezzel Eve kigördült az ágyból, és beugrott a zuhany alá. Főleg az adrenalin hajtotta, de legalább legyőzte az álmosságát.

Amikor előkerült, nemcsak a kávéja várta, de a melegítőkupolák alá rejtett reggeli is.

– Nem vár egy újabb tárgyalás?

– Dehogynem, munkareggeli a feleségemmel. Palacsintát is kapsz, mert aki megborítja Főlotyó Brendát, az megérdemli.

– Benne vagyok – huppant le Eve a férje mellé, és amikor Roarke leemelte a kupolákat a tányérokról, vajba és szirupba fojtotta a palacsintáját.

– Csak róla álmodtál?

– Nem. A lányokról is. Mind a kettőről.

Evés közben Eve gyorsan elmesélte az álmát, majd mivel úgyis ott volt előtte, baconnel folytatta.

Ráadásul Roarke olyan édesen puszilta meg az arcát.

– Oké, sikerült felrázniuk. Igazat beszéltek. Nem voltam normál. Akkoriban nem létezett olyan szakkör vagy klub, ami felvett volna. Mint ahogy a gyilkos sem jár iskolai klubba.

– Szerinted zaklatták?

– Elképzelhető, sőt valószínű, de nem ez a két lány.

Nem, gondolta Eve, *megéreztem volna, ha iskolai zaklatók lennének.*

– Ők egyszerűen nem olyanok. Nem érdekelte őket a dolog, lerázták magukról, észre sem vették, vagy legfeljebb rossz szemmel néztek rá. Aha, ez elképzelhető. Csakhogy nem voltak zaklatók. Továbbá nem ismerték a gyilkosukat. Ráadásul azt is teljesen biztosra veszem, hogy a gyilkos sem ismerte őket személyesen.

– Ezek szerint visszakanyarodunk ahhoz, hogy ki lehet az esete?

– Elképzelhető, hogy egy csinos, népszerű lány zaklatta vagy levegőnek nézte, esetleg összetörte azt, amit a gyilkos a szívének gondolt. Csakhogy téved, rosszul közelíti meg a dolgokat, Roarke. Nemcsak azzal, hogy gyilkol, de azzal is, ahogyan gyilkol.

– Megint sikerült rájönnöd valamire.

– Ahogy azt már mondtam, attól az ütéstől magamhoz tértem. Szóval vegyük Főlotyó Brendát – emelte köszöntőre a kávésbögrét Eve. – A gyilkos olyan tetthelyet választ, ahonnan könnyedén elmenekülhet. Szüksége van a tömegre, amelyben egyrészt elvegyülhet, másrészt áldozatok tárházát kínálja – tüntette el a palacsintáját. – Legalábbis most, reggel így gondolom.

– Kezded látni magad előtt.

– Mondjuk. Nem vagyok benne biztos. Engem zaklattak az iskolában, mint ahogy Mavist is zaklatták. Egyikünket sem fogadtak volna szívesen a normál klubban. A vadászat és a gyilkosság, a tervezés és a terv végrehajtása azonban több ennél. A drogok illenek a képbe. Képes az alkotásra. Ért a kémiához, még ha csak egy díler szintjén is.

Eve felállt, bement a gardróbba és arra gondolt, hogy önállóan fogja kiválasztani a ruháját.

– Esik és a nap nagy részében esni is fog – figyelmeztette Roarke.

– Remek.

Fekete nadrág mellett döntött – mert csak, hogy a fene egye meg –, valamint fekete póló mellett. Azért, mert csak. Viszont, hogy elkerülje a Pillantást, egy világoskék blézert is elővett.

Úgy vélte, leginkább azért sikerült elkerülnie a Pillantást, mert Roarke éppen a macskát fegyelmezte, nehogy közelebb merjen kúszni a tányérokhoz, hogy utána rávesse magát a reggeli maradékára.

– Indulok.

– Nekem meg hamarosan kezdődik egy tárgyalásom. Várj egy pillanatig.

Mindkét tányért összerakta egyetlen kupola alá, majd az egészet feltette a komódra.

– Ilyen magasra már nem tud felugrani.

Ennek ellenére, amikor félúton jártak a lépcső felé, hallották, ahogy a tányérok csörömpölve a padlóra zuhannak.

– A pokolba. Ez a macska nevelhetetlen.

– Inkább elismerés illetné, amiért kitalálta, hogyan mászhat fel olyan magasra.

– Summersetre fogom bízni – kapta el Eve vállát Roarke, és magához húzta egy csókra. – Vigyázz a nyomozómra.

– Én túl öreg vagyok már a gyilkosnak. Ráadásul én fektettem ki Főlotyó Brendát.

– Valóban te voltál. A kocsiban találsz esernyőt. Nem mintha használnád.

– Azért jó tudni, hogy ott van – állt meg Eve, és hátranézett. – Mit csinálnál, ha séta közben észrevennél egy hajléktalant, aki a seggét az egyik épületednek támasztva harmonikázik?

– A dal és a helyzete függvényében adnék neki egy kis pénzt. Miért?

– Csak úgy.

Igen, gondolta Eve, *a férje valóban ezt csinálná*. Könnyedén maga elé tudta képzelni a dolgot. Roarke ugyanis nem nézte levegőnek az embereket.

Rajtad ki nézett keresztül, Púzer? Ki indított be? Vagy, a pokolba is, eleve gyilkolni születtél?

Eve kisétált az esőbe – a meleg, áztató esőbe, ami egyre csak növelte a levegő páratartalmát. Beült a kocsiba, és a belváros felé indult, ahol a közlekedők nagy része sohasem tanulta meg és nem is fogja, hogyan kell esőben vezetni.

Vezetés közben is gondolkodott, de még akkor sem látta tisztán a képet, amikor megérkezett a halottasházhoz.

Egy pillanatig csak ült, és hallgatta az esőcseppek kopogását.

Könnyedén el tudta képzelni magát úgy, ahogy azt az álmában látta. Véznán, kócosan, túlságosan rövid nadrágban. Miközben igyekszik észrevétlen maradni.

Ne lássatok meg, ne beszéljetek hozzám, csak hagyjátok, hogy túl legyek ezen az egészen és eltűnjek innen.

– Csakhogy ez nem te vagy, igaz? Nem – suttogta maga elé. – Nem, ez nem te vagy. Te azt akarod, hogy észrevegyenek, hogy megbámuljanak. Figyelemre vágysz. Epekedsz utána. Ráadásul lányok figyelmére… leginkább a lányok figyelmére.

Szexre, gondolta. Különösen, ha a gyilkos is ahhoz a korosztályhoz tartozik. Mellette viszont figyelemre és elismerésre is. Csakhogy nem engednek be abba a klubba, ahová annyira tartozni akarsz.

Figyelemre vágyik, gondolta újra.

– A pokolba, most aztán kapsz belőle, nem is keveset. A tetthelyek? Talán nem csak az előnyök miatt választottad őket. Hanem mert figyelemre vágytál.

Eve bólogatva szállt ki a kocsiból. Nem tiszta a kép, még nem az.

Viszont egyre inkább tisztul.

TIZEDIK FEJEZET

Mielőtt elindult a halottasház hosszú, fehér folyosóján, kért egy kávét a műszerfalba épített AutoSéfből, hogy bevigye Morrisnak.

Újabb nap, gondolta, *újabb kamasz lány a boncasztalon.*

A vezető törvényszéki szakértő egy halvány, nagyon halvány kék öltönyt viselt a védőköpenye alatt, amihez olyan fehér inget választott, amelyet hajszálvékony, ugyancsak halványkék csíkok díszítettek. Néhány árnyalattal mélyebb kék nyakkendőjének a színe megegyezett annak a szalagnak a színével, amivel hosszú haját kötötte össze a tarkóján.

Eve elgondolkodott, hogy vajon önmaga kedvéért öltözködik ennyire stílusosan, esetleg a pozíciója miatt, vagy így akarja megadni a tiszteletet a halottaknak?

Végül arra a döntésre jutott, hogy mindhárom indok szerepet játszhat a döntésében.

Morris ezúttal is rockzenét hallgatott, de Eve érkezésekor lejjebb vette a hangerőt.

– Két nap alatt kettő – intett a pohárral a boncasztal felé Eve, mielőtt hátrament, és a kézmosó peremére tette a kávét.

– Újabb rügy, ami sohasem virágzik ki – nézett szemével, amelyet óriásira nagyított a mikroszemüveg, Eve szemébe Morris. – Egy mondás szerint a fiatalok csak elvesztegetik a fiatalságukat. Nem értek egyet vele, és remélem, ez a lány jól kihasználta az idejét, amíg jutott erre esélye.

Eve-nek eszébe jutott Főlotyó Brenda.

– Nekem úgy tetszik a fiatalságom, ahogy most látom. Magam mögött.

– Egyszer sem jutott az eszedbe, hogy szívesen újra élnéd?

Ha az eszébe jutott volna, még mindig érezné az ütés erejét.

– A pokolba is, dehogy!

– Gyanítom, mi ketten éppen ettől kerültünk abba az irigylésre méltó helyzetbe, hogy elégedettek vagyunk a jelenünkkel – tette le Morris a mikroszemüvegét. – Térjünk rá a munkára, ami furcsa módon ugyancsak megelégedéssel tölt el bennünket. A két áldozat és az elkövetés módszere egyetlen gyilkosra utal. Újabb egészséges, fiatal lány, aki éppenhogy csak elkezdte élni az életét. Nincs nyoma, hogy korábban kipróbálta volna a drogokat, vagy rendszeresen fogyasztott volna alkoholt. Utoljára nagyjából négy órával a halála előtt evett, méghozzá pizzát, amit szénsavas limonádéval öblített le. Remélem, ízlett neki – lépett a kézmosóhoz, lemosta folyékony kesztyűs kezéről a vért, és felemelte a kávéspoharat. – Nem sokkal a halála előtt egy huszonnégy órás fogamzásgátlót is bevett.

– Volt egy barátja… óvszert is találtam a retiküljében, és a srác szülei elutaztak a hétvégére.

– Így már értem – sétált vissza a boncasztal mellé Morris, és együttérzőn Arlie vállára tette a kezét. – Szép estét tervezett – mosolygott a belépő Peabodyra.

– Most sem késtem el! – jelentette ki határozottan Peabody.

– Nem, nem késtél el. Az injekciót is ugyanoda kapta – fordult vissza a holttest felé Eve.

– Igen. Valamivel lejjebb ugyan, de ugyanúgy a bal bicepszébe, mint az első áldozat.

– Ő magasabb. Darázscsípésnek hitte a tűszúrást. Rettegett a darazsaktól.

– Egy gyors szúrás – bólintott Morris. – Igen, könnyen magam elé tudom képzelni. Az elhelyezkedéséből arra következtetek, a gyilkost nem igazán érdekelte, hogy észrevétlenül adja be. Sőt, éppen ellenkezőleg.

– Azt akarta, hogy érezzék.

– Érezték is. A labor majd igazolja, de szerintem ugyanazt a kábítószer-keveréket használta, mint amit Jenna Harbough esetében. A tű ugyancsak szennyezett volt, valamint tok védte, mint az első alkalommal. A lány szervezete is ugyanúgy vagy közel ugyanúgy reagált, mint az első áldozaté. Mindössze percek teltek el a szúrás, a fellépő tünetek és a halál beállta között.

– Ez az egyetlen, ami összekapcsolja a két esetet. Semmi mást nem találtam – és nem is fogok, tette némán hozzá Eve. – Arlie Dillon az Upper Easten lakott, Jenna Harbough a Lower Westen. Más iskolába jártak, más életet éltek, más érdekelte őket.

– Vagyis semmi közös nincs bennük a nemükön, az életkorukon és azon kívül, hogy jó egészségi állapotnak örvendtek – foglalta össze Morris. – A testfelépítésük is különbözik.

– Nem a kinézetük számított, hanem az, akik voltak. Meg ahol.

– A tömegben – szúrta közbe Peabody. – Na, és mikor? Éjjel, a tömegben. Egy lármás, zsúfolt helyen.

– Ahol rengeteg kamasz lány közül válogathatott. Ezt az áldozatot egyedül nevelte az anyja. Testvére sem volt.

– Ó – sóhajtott Morris. – Még több fájdalom. Felhívom, ha Arlie már készen áll. Nem hiszem, hogy a lány ennél is többet elárulna nekem, amivel egyengetné az utadat, Dallas. Ha mégis, akkor azonnal szólok.

– Beugrok a laborba, hátha ki tudok szorítani belőlük valamit.

– Sok szerencsét hozzá – köszönt el Morris, miközben Eve és Peabody kifelé indultak. – Mivel a módszeren és a gyilkos személyén kívül semmi sem kapcsolja össze a két lányt, mindnyájan attól tartunk, hogy holnap ugyanígy fogunk itt állni valaki felett. Vagy nem sokkal utána.

Eve nem tartott ettől, hanem teljesen biztosra vette, hogy ha nem talál valamit, akkor holnap biztosan ugyanígy fognak állni valaki felett.

Peabodynak futólépésben kellett igyekeznie, hogy utolérje a társát.

– McNab egyenesen bement, hogy foglalkozzon a klubban készült felvételekkel.

– Jó. Hacsak az a rohadék nem ott érkezett, ahol távozott, szerepelnie kell rajtuk valahol.

– A francba! Azt hiszed, hogy azon az ablakon lógott be?

– Nem lehetetlen. Csakhogy kockázatosabb, mint hozzácsapódni valamelyik csoporthoz. Meg nehezebb is – tette hozzá Eve. – Az ablak úgy billen, hogy kintről nagyobb erőfeszítést igényel a bejutás, ráadásul úgy kell időzíteni, hogy éppen akkor üres legyen a mosdó.

– Rajta lesz azon az átkozott felvételen.

Eve beült a volán mögé, és dobolni kezdett rajta az ujjával.

– Első a labor. Még korán van, de ráijeszthetünk Dickie-re és nyaggathatjuk Harvót.

– Megtudtál valamit a kislány anyjától?

– Eleget ahhoz, hogy biztosra vegyem, a két áldozat nem ismerte egymást. Nem lehetetlen, de igencsak valószínűtlen, hogy a gyilkos ismerte őket. Mindent átküldtem Mirának, és kértem tőle időpontot.

A konzultáció segíteni fog, hogy tisztábban lásson. Mindig segített.

– Szerintem a gyilkos figyelemre vágyik… minden jel erre utal. Az első áldozatával az „A” Avenue koncertjén végzett. A nagy név nagy médiaérdeklődést von maga után.

– A tegnap esti esemény meg? Ugyancsak nagy dolog – erősítette meg Peabody. – Óriási tömeget vonz, és egy csomóan élőben közvetítik a közösségi médiában. Hatalmas nyilvánosság.

– A nyakam rá, hogy a gyilkos rögzítette. Arra is fel merném tenni a havi fizetésünket, hogy a tudósításokat is egytől egyig felvette.

– Nekem nagy szükségem van a fizetésemre. Vettünk egy új ágyat, ami… majd később mesélek róla. Viszont tényleg nagyon kell a pénzem az új ágyra meg arra a cocotte-ra, amit annyira szeretnék. Meg az öltözőszobát is be kell rendezni. Van egy öltözőszobánk! Meg mindenféle cuccra. Viszont nagyon magabiztosnak hangzol,

szóval… Kivéve, hogy biztos fogadásokkal szoktak balekot fogni – meredt maga elé Peabody. – Ezért nem játszok szerencsejátékot. Honnan lehet tudni, hogy a fogadás balekoknak szól?

Erre egyszerű a válasz, gondolta Eve.

– Mindegyik a balekoknak szól. Csak kérdezd meg Santiago cowboykalapját.

Erre mindketten elnevették magukat.

– Akkor balek vagyok, mert feltettem a havi fizetésem a tieddel együtt, mert igen, a gyilkos szerintem sem tud leszakadni a médiáról. Lubickol a tudósításokban.

Mivel Roarke pénze húzta a zsebét, Eve elfoglalt egy parkolóhelyet a labor közelében.

– Miért?

– Hogy miért lubickol benne? Szóval… Nem maradhatott ott, hogy végignézze a lányok halálát, igaz? Ez áll hozzá a legközelebb. Ráadásul ha nem ismerte az áldozatait, márpedig feltehetően ez a helyzet, a tudósításokon keresztül megismerheti őket. Azokból minden kiderül. Az összes arról szól, hogy mennyire rettenetes és tragikus, ami történt, ő pedig lubickol ebben.

– Minden fogadás a balekoknak való, de neked tökéletes biztonságban a pénzed, ugyanis valóban ez a helyzet.

– Mondani is akartam, hogy megdupláztam a tétet, így már megvehetem azt a cocotte-ot.

A labor felé sétálva Eve igyekezett ellenállni a kísértésnek, igyekezett még csak nem is gondolni arra, hogy rákérdez. Végül feladta.

– Mi az a cocotte?

– Egy fazék. Egy francia fazék. Fogadjunk, hogy Summersetnek is van. Szeretnék egyet a mesés konyhámba, de kilencszáz dollárba kerül, ezért…

Eve megtorpant.

– Kilencszáz dollár? Egy edényért?

– Fazékért. Egy francia fazékért.

– Az is benne van az árban, hogy elutazol Franciaországba megvenni?

– Bárcsak benne lenne – álmodozott Peabody. – Viszont most, hogy megdupláztam a pénzem, megengedhetem magamnak. Már csak a színét kell eldöntenem. A vörös felé hajlok, ugyanis nagyon tetszik. Viszont a kék is csodálatos.

Eve a fülére szorította a tenyerét, és belépett a labor kapuján.

Akármilyen korán érkeztek, így is egy felbolydult méhkas fogadta őket. Ami egészen felpörgette.

Egyenesen Dick Berenski, a vezető labortechnikus munkaállomása felé irányította a lépteit. Túlságosan gyakran kellett vesztegetéshez folyamodnia, amikor azzal a seggfejjel tárgyalt, de ha a nyomozás gyerekeket is érintett, számíthatott rá, hogy Dickie magától is megmozdul, nem kell ösztönöznie.

Berenski a munkája fölé hajtotta tojásfejét, miközben póklábhoz hasonlatos ujjaival a számítógépe billentyűzetén kopogott valamit.

Eve közeledtére felpillantott, és összevonta a szemöldökét.

– Mi lenne, ha több mint öt rohadt percet adnál egy rohadt hétfő reggel?

– A tizenhat éves Jenna Harbough szombat este halt meg. A tizenhét éves Arlie Dillon tegnap este. Sokkal több időt kaptál öt percnél.

– Persze, persze, de egyesek pihenéssel töltik a hétvégét. Mondjuk a tengerparton egy szűk, piros bikinis, bögyös szöszi társaságában.

– Felvettél egy piros bikinit?

– Ha! A bikinit a szöszi vette fel. Meg le – tette hozzá egy kacsintás kíséretében.

– Gondolom, ez a két kamasz lány csak a balszerencséjét okolhatja, hogy már nem jut el a tengerpartra.

– Persze, persze – ismételte meg Dickie, de ezúttal egész halkan. – A hétvégi csapat azonosította a hányadékban talált DNS-t. Most ellenőrzöm az első áldozat toxikológiai vizsgálatának az

eredményét. A másodiké még készül. Olvastam Morris jelentését, aki szerint az első áldozat nem volt szerhasználó.

– Nem, és mivel most jövök tőle, kijelenthetem, hogy a második sem.

– Meglátásom szerint mindketten akkora adagot kaptak, mintha bomba robbant volna bennük. A heroin önmagában is végzett volna velük. Nem kevert anyag volt, hanem tiszta. Az ember nem lát ilyen tisztaságú szert. Nem találtam olyan ágenst, ami enyhítené a hatást. Meg akarom ismételni az elemzést, de nem hiszem, hogy változik a véleményem. Meg ott a ketamin. Látod? – mutatott a jelekkel és egyenletekkel teli képernyőre.

Eve akkor sem tudta volna dekódolni, ha bénítót szorítanak a torkához, ezért csak annyit mondott:

– Oké.

– Figyelembe véve az első áldozat súlyát és magasságát, ez is le-, esetleg kiteríti. Plusz a Rohypnol.

– Ebben teljesen biztos vagy?

– Nem annak nézek ki? Ráadásul az utóbbi randidrog.

– Végzetes dózis?

– Nem, de a gyilkos ennek ellenére abból is kevert bele. Eleget ahhoz, hogy újra kiüsse az áldozatot. Ha csak ennyit találunk, azt mondtam volna, hogy el akarta vinni valahová, és ott megerőszakolni. Viszont a heroinnal együtt? A lány nem élt volna elég sokáig. Ehhez jön még a nyomokban kimutatott kálium-klorid. Ez így túlzás, hatalmas túlzás. Elmebeteg rohadék. Mindennek a tetejében fertőzött tűt használt. Látod? – mutatott újra a képernyőre Dickie, és a hangjából világosan hallatszott az indulat. – Az ott *Treponema pallidum.*

– Csak nyomozó vagyok, Berenski.

– Voltál már szifiliszes?

– Nem, még nem. – Ez okozza. Akció előtt a gyilkos bevonta a tűt *Treponema pallidum* baktériummal… amit korábban olyan vegyszerrel kezelt, ami felgyorsította a hatását. Halálosnak mondjuk

egyáltalán nem halálos, és amúgy is meghal, mielőtt jelentkezhetnének a tünetek, de az injekció beadási helyénél ezt a fertőzést lehet kimutatni.

– Randidrog és nemi betegség – mormogta Eve.

– A második áldozat esetében is megegyezik a formula és a dózis. Az utolsó nyavalyás mikroliterig ugyanaz. Újra lefuttattam az elemzést mindkettőre. Látod? Ott az ágens, a vegyület, ami gátolja az enzimek áramlását a vérkeringésben. A CYP3A enzimekét. Nem tudja kifejteni a hatását, így a drog gyorsabban hat.

Körültekintő, gondolta Eve. *Semmi esélyt nem hagy.*

– Gyorsan is kellett hatnia – gondolkodott hangosan. – A gyilkos nem engedhette meg, hogy a szerencséjükre támaszkodva orvosi segítséggel túléljék a támadást.

– Könnyebb lenne némi ciánt önteni az üdítőjükbe. Ez sok munkát, roppant, ismétlem: roppant pontos tudást és rohadt nagy gyakorlatot kíván. Ez tudomány. Rossz és aljas célra használt, de attól még tudomány.

– Aha, az. Honnan tudta a gyilkos beszerezni a hozzávalókat?

– Valamelyik tetves laborból – lökte az ég felé szemmel látható ingerültséggel a karját Berenski. – Nem egyszerűen arról van szó, hogy hozzájutott az összetevőkhöz. Ilyen tisztaságú heroint még nálunk sem találsz. Esetleg akkor fölözték le, amikor valamelyik rajtaütésnél találtatok egy ilyen aranybányát. Vagy a gyilkos maga állítja elő.

Bumm, gondolta Eve. *Ez új.*

– Mákból?

– Abból a rohadt mákból. Kutatólabor, biokémiai labor, orvosi labor. Randidroghoz nem nehéz hozzájutni, és ketamint is könnyű szerezni az utcán. A többi viszont? – ingatta a fejét Dickie. – Még ha hozzá is fér az ember, átkozottul nagy gyakorlat kell ennek a keveréknek az elkészítéséhez. Meg rohadt beteg gondolkodás, Dallas, hogy egyáltalán kitalálja.

– Rendben, köszönöm a fáradozásod. Harvóval is beszélnem kell az első tetthely ablakán talált szövetdarabról.

– Mintha neki sem lenne más dolga – vonta meg a vállát Dickie. – Menj csak. Én addig újra lefuttatom a vizsgálatokat ezeken a mintákon.

– Peabody – kérte Eve, miközben előretörtek a labor útvesztőjében. – Nézz utána, találtunk-e aranybányát valamelyik drograzzián az elmúlt három évben.

– Szerintem hozzánk is eljut a híre, ha a NYPSD lefoglal egy nagy adag tiszta heroint, de felhívom Strong nyomozót a kábszereseknél.

Eve bólintott, és folytatta az útját Harvo munkaállomása felé.

A Haj- és Elemi Szálak Királynője ezen a napon kékre festett, állig érő bubifrizurával jelent meg a munkahelyén. Hajának árnyalata megegyezett Morris nyakkendőjének az árnyalatával. Rózsaszín pólót viselt, rajta őrültként vigyorgó, laborköpenyes patkánnyal, ami egy füstölgő Petri-csészét tartott a mancsában.

Alatta a következő felirat állt:

ÓVAKODJ A LABORPATKÁNYOKTÓL!
OKOSABBAK NÁLAD.

A pólójához kék, buggyos nadrágot és rózsaszín, légtalpú edzőcipőt választott.

– Helló, Dallas. Most elemzem a szombaton talált szövetet. A vasárnapi esetből nem kaptam semmit.

– Mert nem találtunk semmit, amit beküldhetnénk.

– Tudod, bennem is felmerült, hogy kiugrok megnézni a Bandák Csatáját, de inkább elhúztam Hampton felé. Az unokatesóm barátjának a nővére kivett ott egy nyaralót néhány hétre, és a hétvégén „bárki mehet” bulit tartott. Állati volt – fordult meg Harvo, és egy szövetdarabkát helyezett a mikroszkópja alá. – Szemre máris meg tudom mondani, hogy ez egy olcsó, műszálas anyag.

Szerintem nadrágból szakadt ki, méghozzá vadonatúj nadrágból. Nem lógott korábban a gyilkos szekrényében és ki sem mosta.

– Ezt csak úgy, szemre meg tudod mondani?

Harvo elvigyorodott. Egészen úgy, mint a pólóján a laborpatkány.

– Ezért hordom én a koronát, de rögtön ellenőrizzük – egyenesedett fel. – Egy ablakkeretről szedted le, igaz?

– Igaz.

– Akkor nadrág lesz. Tudom, hogy már a falon talált nyomokon is dolgoznak a srácok, és igyekeznek visszaállítani belőle legalább egy részleges lenyomatot. Szóval a gyilkos ott támaszkodott meg, hogy lendületet vegyen. Lehet, hogy az inge ujjának vagy magának az ingének egy darabkáját találtad meg, de ha fejjel előre mászott ki, akkor valószínűbb a nadrág. Ha az ember tudni akarja, hogy senki sincs a túloldalon, akkor fejjel előre indul el.

– Az állásomra pályázol, Harvo?

Harvo mosolyogva megérintette a feje búbját.

– Inkább maradok a királyságomban, a koronámmal a fejemen – pördült meg újra, amikor az egyik készüléke sípolni kezdett. – Aha, megvan a műszálas szövet, amit beküldtél, olcsó fekete festékkel színezve és meglehetősen merev is, szóval új. Egy nadrág. Dzseki is lehetne, de ahhoz túl meleg volt a klubban, szóval maradjunk a nadrágnál. Ennyire merev ing? Nem létezik. Ha az ilyen anyagot kimossa párszor az ember, akkor fakulni kezd, megtörik és nagyjából tucatnyi mosást követően el is rongyolódik. Olcsó szar, egyenesen a boltból.

– Az egyik szemtanú említett egy bő, fekete nadrágot.

– Aha, olcsó, új nadrág, vagyis feltehetően kissé merev… nem ez szerepel az ember álmaiban. A csórók viselete.

– Esetleg a púzereké?

Harvo elgondolkodva oldalt hajtotta a fejét.

– A legtöbb púzer igyekszik megelőzni a divatot, és ehhez mereven ragaszkodik. Ennyiben totál idióták. Te viszont olyat

keresel, aki cseppet sem az.

– Ha ő is kamasz?

Harvo felfújta az arcát.

– Én is voltam fiatal. Ha az embernek kamaszként kevés a pénze, akkor vissza kell fognia magát. A legtöbben kuporgatnak, összegyűjtik a pénzt, könyörögnek és mindent bevetnek, hogy kapjanak egy tisztességes nadrágot, ha már egyszer „A” Avenue-koncertre mennek a Rázd Meg Klubba. A gyerekek szigorúan ítélkeznek, Dallas, nem is akármilyen szigorral. A csórók? Nem tudnak jobbat szerezni. Ha ezt hordta… várj – kapta fel az asztalán álló ’linket egy újabb pördülést követően Harvo. – Hé, haver, hogy halad a lábnyom helyreállítása? Hohó. Aha. Dallas éppen itt áll mellettem, máris át tudom adni. Egy dog üdcsivel? Benne vagyok. Csá.

Miután befejezte a beszélgetést, visszafordult Eve felé.

– A cipőkkel foglalkozó Király úgy gondolja, össze tud rakni egy lábnyomtöredéket. Az egészet lehetetlen, de egy része helyreállítható, és talán délre a gyártó, a márka és a méret is meglesz. Utána majd bekapunk valamit.

– Nagyon köszönöm, Harvo. Mindent nagyon köszönök.

– Mi itt mindnyájan azért élünk, hogy szolgáljunk, nem igaz? A védeni részt szigorúan meghagyjuk nektek.

– Aha. Akkor csá.

Visszafelé menet összefutott Peabodyval.

– Rengeteg drogot lefoglaltak, de nem volt közte tiszta anyag. Az elmúlt öt évben biztosan nem. Harvo?

– Olcsó, műszálas nadrág. Jobban mondva nagy valószínűséggel nadrág. Harvo a csórók viseletének nevezte.

– Az olcsó cuccok semeddig sem tartanak. Emlékszem, egyszer vettem egyet kertészkedéshez meg munkaruhának. Tíz mosás után felmosórongynak sem volt jó.

– Harvo is pontosan ezt mondta. Felvennél egy ilyen nadrágot egy klubba?

– A pokolba is, dehogy! Amikor New Yorkba költöztem, olyan szoros költségvetésen éltem, hogy levegőre is alig jutott, de belehaltam volna a szégyenbe, ha így kell elmennem valahová.

– Szóval a gyilkos vagy nem engedhet meg jobbat magának, vagy nem ismer jobbat. Új volt, vagyis szándékosan vásárolta. Be akart olvadni a tömegbe, szóval ha tud jobb minőségről, nem ezt veszi meg. Ráadásul mindent előre eltervezett, jutott volna ideje spórolni egy tisztességes darabra.

– Nem ért a divathoz. Feltehetően nincsenek barátai, akik beavatnák az öltözködés titkaiba.

– Többek között – sétált tovább Eve, amikor a ’linkje bejövő üzenetet jelzett. – Mira. Most olvassa az aktát. Majd szól, ha talál időt konzultálni.

– Egy kicsit többet tudunk a gyilkosról.

– Aha. Kezdjük a laborokkal. A srác vagy fiatal, vagy fiatalnak néz ki. Talán kémia szakos… ahol kiválóan teljesít. Talán laborpatkány vagy gyakornok. Tiszta heroin. Honnan szerezhette? Vagy hogyan készítette el? Saját termesztésű mákból?

– Ehhez rengeteg kell, nem igaz?

– Nem tudok eleget a dologról, de majd kiderítem.

Eve kifizette a nevetségesen magas parkolási díjat.

– Találnom kell egy pénzkiadó automatát.

– Úgy láttam, elég pénz van nálad.

– Az Roarke pénze.

– Nem Roarke-é a világ minden pénze?

– Az már egyszer biztos, hogy úgy látszik – dörmögte Eve. – Majd a kapitányságon veszek fel pénzt.

– Keveset tudok a gyógynövények betakarításáról. Nem készítettünk ópiumot! – közölte Eve szigorú pillantása láttán Peabody. – Azt a keveset viszont tényleg tudom, ezért máris utánanézek. Ehhez kerti mák kell – olvasta fel a zsebszámítógépe képernyőjén megjelenő szöveget. – Oké, a folyamat rengeteg lépésből áll. A növény nagyjából három hónap alatt nő meg a

virágzásig, majd a szirmok lehullanak és megmarad a magház. Ebből lehet kinyerni az ópiumot. Ehhez speciális bemetszést kell ejteni rajta egy görbe késsel. A nedv kibuggyan, a vágás pedig néhány nap elteltével begyógyul.

– Időigényes. Precizitást követel.

Berenski szavait alapul véve akár mikroliteres precizitást.

– Aha, de van még tovább is. A mák nedve gyantává oxidálódik. Ezt kell begyűjteni egy másik késsel, majd téglákat formázni belőlük. Utána forralni, szárítani meg minden. Végül, ha a beinjektálás a cél, oldatot kell készíteni belőle. Ilyenkor hígítja és hevíti az ember, hogy fel tudja szívni a fecskendőbe. Oké, nagyjából tíz tonna ópiumból lesz egy tonna tiszta heroin.

– Ha a pasas saját maga készíti, akkor van neki földje vagy üvegháza, továbbá megfelelő felszerelése az egész folyamathoz. Viszont közel sincs szüksége egy tonna anyagra, nem igaz? Néhány fontnyi is bőven megteszi.

– Talán egyszerűen megvásárolta.

– Olcsó, műszálas nadrág. A tiszta heroin jóval többe kerül, mint egy minőségi nadrág. Továbbá a keverékben előforduló többi drogot sem hagyhatjuk figyelmen kívül – próbálkozott Eve egy másik megközelítéssel. – Esetleg megengedhette magának, csak éppen nem tudott róla. Ez tudomány… az ő tudományterülete. Ki kellett találnia a formulát. Ismeri a saját tudományterületét, és vagy képes volt elkészíteni az anyagot, vagy szerzett valahonnan annyit, hogy kísérletezzen vele – állt be Eve a kapitányság mélygarázsába. – Kezdd a laborokkal. Én keresek egy bankautomatát, utána megnézem, mire jutott az ENyÜ.

Pontosan annyi pénzt vett fel, amennyit Roarke-tól kapott, és eltette a zsebébe, pontosan az ellenkező oldalra, mint ahol a megbontott pénzköteget tartotta.

Ezzel később is ráér foglalkozni.

Fellépett a mozgójárdára, és egészen addig gondolkodott, amíg meg nem érkezett az ENyÜ-re. Feeney-t és MacNabet a számítógépes

laborban találta.

– Lehet, hogy megtaláltuk – vágott azonnal a dolgok közepébe Feeney.

– Hol van? – nézett Eve a képernyőre, és mielőtt Feeney válaszolhatott volna, már mutatta is. – Itt, ez a pasas. Nem lehet látni az arcát meg mást sem nagyon belőle, mert két másik alak mögé húzódott. Akik magasabbak és testesebbek. Mennyi lehet? Öt láb hat hüvelyk?

– Én is ennyire tippelek, de ellenőrizhetjük. Ebben a pillanatban találtuk meg. Az időbélyeg szerint huszonegy óra huszonhárom perckor állt ott.

– McNab, próbáld azonosítani legalább egy tagját annak a csoportnak, amelyikbe igyekszik beolvadni.

McNab, aki egy, csak az ő fejében szóló zenére riszálta a vézna fenekét, bólintott.

– Azon vagyok.

– A bő, fekete nadrágot látom. A cipőjét és az ingét viszont nem. A rohadt arcát pedig pláne nem, de… a haja barna, igaz?

– Annak tűnik. A hosszából csak annyi látszik, hogy elöl az arcába lóg. Figyeled? – merevítette ki a képet. – Ahogy a homlokát takarja. A tincsek állásából az jön le, hogy talán szemüveget hord, de sokat takar belőle az előtte álló két alak.

– Nem látszik a bőrszíne. Óvatos. Viszont nem láttuk azt a nadrágot, magasságot, hajszínt és lógó tincseket távozni, szóval talán megcsíptük.

McNab riszált egyet a drága, kanárisárga nadrágjában.

– Kettőt is találtam, Dallas. Átküldöm a nevüket és az elérhetőségüket minden eszközödre. Én hallgattam ki őket. Egy ötfős csapat tagjaiként érkeztek, mindnyájan tizenöt és tizenhét év közötti fiúk. A zene és a csajok miatt jöttek. Egy pillanat – húzta elő McNab a hordozható számítógépét, és megnézte a jegyzeteit. – Aha, aha. Ebből a kettőből az egyik és a csapat másik két tagja még táncolt is

az áldozattal meg a barátnőivel. Egyszer. Többnyire azt is csoportosan, de azért váltottak néhány szót.

– Jó. Ez jó.

– Megvizsgálom a felvételt még egyszer, meg utána is még egyszer – mondta Feeney. – Teljesen biztosra akarok menni.

– Rendben, de ez jó. Nagyon jó. Felhívom a srácokat, és újra kihallgatom őket. Már többet tudunk, ezért elképzelhető, hogy többre jutunk. A labor igyekszik egy lehetséges talpnyomot összerakni a csúszásnyomból. Harvo szerint a talált szövetdarab olcsó, műszálas anyag. Továbbá ismerjük a pontos összetételét annak a keveréknek, amivel a lányokat megölték. Te is kapsz majd egy példányt a jelentésemből, abban benne lesz.

– Elkapjuk a rohadékot, kölyök.

Eve odabiccentett Feeney-nek, majd elindult kifelé.

Hitt benne. Mindig is hitt benne, hogy a végén elkapja a rohadékot. Csakhogy sikerül, mielőtt újabb kamasz lány teste fölé kell hajolnia Morris társaságában?

Beviharzott a Gyilkossági Csoport közös irodájába, és még úgy is megborzongott Jenkinson nyakkendője láttán, hogy egészen máshol jártak a gondolatai.

A mai kínálatba vérvörös háttér előtt lebegő varázspálcák tartoztak. Mindegyik különböző színű, csillogó fénypászmákat lőtt ki.

– Hadnagy – intett Jenkinson, hogy lépjen közelebb ahhoz, ami már így is csaknem kiégette a szemét. – Nagyra tartott társam és én… – hallgatott el, amikor Reineke nyomozó felrántotta a nadrágszárát és megmutatta a zokniján pompázó, cilinderből kifelé kukucskáló fehér nyulat.

– Te édes, színvak Jézus!

– Éppen most zárjuk le azt az ügyet, amit hajnali ötkor kaptunk – lebegtette meg Jenkinson a nyakkendőjét. – Varázs-zsaruk vagyunk.

– Ha te mondod.

– Én mondom. Egyelőre nincs más dolgunk, ha esetleg segítség kellene a két lány ügyében.

– Peabody, oszd meg a laborokkal kapcsolatos nyom adatait ezzel a két vará-zsaruval. Nekem kell tíz perc… tizenöt – javította ki saját magát. – Utána indulunk terepre. Újra kihallgatunk néhány srácot. Lehet, hogy kiszúrtuk a gyilkost, ahogy egy csapat tagjai közé vegyülve beszivárog a klubba.

– Ez óriási!

– Apró lépés. Az lesz az óriási, ha mást is találunk. Vedd hozzá az eddigiekhez, hogy megközelítőleg öt láb hat hüvelyk magas és barna a haja. Ha mást is sikerül megtudniuk róla vagy máshol is felbukkan a felvételeken, azt is hozzáadjuk az összképhez. Tizenöt perc. Állj készen az indulásra.

Az irodájába lépve a kávé volt az első, majd frissítette a táblát és az aktát. Mindenből küldött másolatot Mirának, a felettesének, Feeney-nek és McNabnek.

Amikor felhívta az első fiút, kiderült, hogy mindnyájan együtt vannak, közös nyári munkát szereztek maguknak. Mindössze néhány tömbnyire dolgoztak a kapitányságtól egy falatozóban.

Ez is remek, gondolta Eve, és visszament a közös irodába.

– Induljunk, Peabody. Nyomozó őrmester?

Jenkinson felpillantott, és Eve-re vigyorgott.

– Igenis, hadnagy.

– Vigyázz a gyerekekre, amíg nem vagyok itt.

– Mint mindig.

Peabody megvárta, amíg hallótávolságon kívülre érnek.

– A mai nyakkendője történetesen tetszik.

– Ne akard, hogy bántsalak – figyelmeztette Eve a társát, miközben fellépett a lefelé haladó mozgójárdára.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Eve mérlegre tette a négytömbnyi sétát és a reggeli csúcsforgalmat, valamint a parkolási nehézségeket.

– Sétálunk egyet. Csak négy tömb.

– Oké, persze, de esik az eső.

– Ja, persze, az eső! Ebben az esetben gyalog megyünk. Elbeszélgetünk Hank Kajinskivel és Devin Spruce-szal. Mindketten tizenhét évesek, és a Sarki Falatozóban dolgoznak.

– Ismerem azt a helyet. Hihetetlen sajtos lepényt sütnek, és a maceszgombóclevesük is nagyszerű.

– Nem ebédelni indulunk, Peabody.

A földszinti előtérhez érve Eve elindult az ajtók és az eső felé.

A lusta, de kitartó csepergés szaunává változtatta a várost.

Peabody összehúzta magát az esernyője alatt – gyorsan vett egyet az egyik utcai árustól, aki az első cseppeket követően azonnal felárral kínálta a portékáját. Mások behúzott nyakkal vánszorogtak, és olyan dühös képet vágtak, mint akik a nedvességet egyenesen a személyük ellen intézett támadásként élik meg.

Eve figyelte, ahogy egy lehajtott fejű nő siet végig tűsarkúban a járdán, miközben feje felé emeli méretes bevásárlószatyrát.

A forgalom pedig vadul kürtölő járművek araszoló masszájává változott, éppen úgy, ahogy korábban megjósolta.

– Mintha pár csepp eső megegyezne azokkal a bibliai csapásokkal, mint amilyen a sáskajárás.

– Vagy amikor vérré változott a víz.

– Az nevetséges… ugye? Az is egy csapás?

– Méghozzá egész népszerű. Szerepel az egyiptomi tíz csapás között, és egyike annak a hétnek, amit a Jelenések könyve megjövendöl.

– Honnan tudsz te ilyeneket?

– Ó, az ilyesmit csak úgy felszedi az ember.

– Akkor én rögtön le is tettem – jelentette ki Eve. – Elég vérrel kell megbirkóznunk anélkül is, hogy az folyna a zuhanyból.

– Oké, most mindenféle rémséget fogok látni, amikor legközelebb beállok a zuhany alá – vetette hátra a fejét Peabody. – A túloldalon az a pasas egy ötvenesért ad egy összecsukható esernyőt.

– Aha, láttam. Aki olyan hülye, hogy ennyiért megvegye, az meg is érdemli. Ráadásul már azelőtt kiszúrna minket, hogy átmennénk az úton, és átkozott legyek, ha kergetni kezdem. Tessék, már meg is érkeztünk.

A Sarki Falatozó valóban a sarokról nyílt. A legtöbb ember csak bement, fogta a reggelijét, a sajtkrémmel megkent bagelt, és távozott, de néhányan helyet foglaltak a makulátlanul tiszta fehér pult mellett, vagy kint az esőben várakoztak (sok sikert hozzá) kávéval és a Peabody által is említett sajtos lepénnyel a kezükben az ugyancsak makulátlan, bélyegméretű asztalok mellett.

Érezni lehetett a frissen sült kenyér, az uborka, a hagyma és a főtt tojás illatát, melyek valamiképp egyetlen, ínycsiklandó aromává álltak össze.

Hank Kajinski éppen a pult mögött állt, és egy rozscipót csomagolt be az egyik várakozó vásárlónak.

Eve hat láb egy hüvelyk magasnak becsülte. A fiatal srác úgy nézett ki, mint egy videósztár, akit bármikor szerződtettek volna, hogy eljátssza egy gimis focicsapat irányítójának a szerepét. Magas volt és szögletes állú, sapkája alól kilógott sűrű, szőke haja, kék szeme vidáman csillogott, a bőrét finoman lebarnította a nyári nap.

Megvárta, amíg a fiú kiszolgálja a vásárlót, majd mosolyogva felé fordul.

– Jó reggelt. Miben állhatok a szolgálatára?

Eve megmutatta a jelvényét.

– Ó, persze. Fel kellett volna, hogy ismerjem. Láttam a videót. Mármint van még olyan, aki nem látta?

– Van még olyan? – értett egyet vele Eve.

– Dev hátul melózik. Máris előkerítem, de meg kell kérjek valakit, hogy álljon be a pultba, amíg…

A kisiető nő láttán elhallgatott. Eve úgy becsülte, a hatvanas éveinek a derekán járhat. Robusztus testfelépítésű volt, sapkáját göndör, vörös haj töltötte meg. A bőre olyan fehérnek tűnt, hogy talán még világított is a sötétben.

– Maguk rendőrök?

– Igen, asszonyom. Beszélnünk kell…

A nő határozottan Eve felé mutatott az ujjával.

– Mit műveltek? És nem akarok semmiféle himihumi mellébeszélést hallani.

– Nem követtek el semmit.

– Itt nem tűrjük a bűnözőket és az ingyenélőket.

– Amennyire én tudom, a fiúk egyik kategóriába sem tartoznak, asszonyom. Elképzelhető, hogy látták azt a személyt, akit keresünk, és eddig mindenben együttműködtek velünk. Szeretnénk megismételni a kihallgatásukat, mivel új információk birtokába jutottunk.

– Erről a kettőről?

– Csak közvetetten kapcsolhatók az ügyhöz.

– Jesszus, nem csináltunk semmit. Már mondtam, hogy…

Az ujj ezúttal Hank felé bökött. Az éles, vörösre festett köröm láttán Eve arra gondolt, hogy a tulajdonosa egyetlen mozdulattal képes lenne keresztülvágni bárkinek a torkát.

– Csendet! Menj és kerítsd elő Devint – mutatott az egyik asztalra. – Oda le lehet ülni. Viszek kaját.

– Köszönjük, asszonyom, de nem kérünk semmit. Már mondtam, hogy…

– Aki nálam leül, az eszik.

Jobb ezt ráhagyni, gondolta Eve, és az asztalhoz sétált.

– Akármit kapunk, nagyon finom lesz – lelkesedett Peabody.

Hank a barátjával együtt került elő hátulról. Ha ő testesítette meg a középiskolás irányítót, Dave volt az ellenfele, a széles vállú, izmos védőjátékos. Sima aranybarna bőre és hosszú, vékony orra mellé álmodozó, barna szempár társult. Haja, amit a feje tetején rézvörösre festett, fekete csigákban omlott a vállára.

Amikor helyet foglaltak, mindketten lekapták a sapkájukat, mint akiknek tonnás súly nyomja a vállát.

– Nagyon sajnáljuk, hölgyeim.

– Hadnagy – javította ki Eve. – Hadnagy és nyomozó.

– Persze, ezért is elnézést kérünk. Bubbe kemény egy kicsit.

– Ő a nagymamád?

– Aha – mosolyodott el Hank. – Azt szokta mondani, hogy az ő dolga engem és Devet a keskeny, de egyenes úton tartani, hogy ne legyünk olyan paccok, mint a húga első férje.

– Tudja, nem árultuk el neki, hogy aznap este mi is ott jártunk abban a klubban – húzta be Devin a nyakát. – Csak aggódott volna. A másik pasasnak mondtuk… elnézést, szóval a másik nyomozónak mondtuk, hogy találkoztunk a halott lánnyal… mármint mielőtt meghalt – tette hozzá gyorsan. – Még a történtek előtt.

– Értem. Táncoltatok vele.

– Úgy is lehet mondani – pillantott Hank felé Devin.

– Hárman voltak. Pont a legszebb csajszikorban.

Erre azonnal kapott egy maflást a tarkójára a háta mögött álló bubbétől.

– Nem beszélhetsz így a lányokról. Tisztelned kell őket.

– Ez csak annyit jelent, hogy csinosak voltak, bubbe. Mint te – villantotta fel a mosolyát Devin. – Te is a legeslegszebb csajszikorban vagy.

Erre az asszony megint meglegyintette, de ezúttal csak könnyedén, szeretetteljesen. Majd az asztalra tette a tálcát, amit addig a csípőjén egyensúlyozott.

– Tessék, frissen sült babka és édes tea.

– Köszönjük, bubbe.

Az asszony megsimogatta Devin rézvörös feje búbját.

– Most meséljétek el a rendőröknek, amire kíváncsiak. Tiszteletteljesen! Utána vissza dolgozni. Nem azért fizetünk benneteket, hogy csak üljetek, és babkát egyetek.

Miután az asszony elsétált, Hank a villájára szúrt egy falatnyit.

– Szédületes. Egyenek belőle, különben megkeseríti az életüket. Ráadásul szédületesen finom.

– Táncoltatok az áldozattal és a két barátnőjével.

– Aha, meg egy csomó más csajszival. Mondjuk nem pecázni mentünk, tudja? Csak lubickolni egy kicsit. Totál húzós zenére. A csajszik egy csapatban voltak, igaz, Dev?

– Naná. Azt hiszem, Chaz kétszer is táncolt az egyikkel, csak az egyikkel, de az akkor sem hagyta ott a többieket. Nem lógtunk velük, vagy ilyesmi.

– Kanyarodjunk vissza oda, amikor beléptetek a klubba. Ti is… együtt érkeztetek.

– Öten – erősítette meg Hank. – Én, Dev, Chaz, Orlo meg Jonah.

– Amikor odaértetek az ajtóhoz, veletek együtt más is bement?

Dev megvonta a vállát, és Hank felé nézett.

– Talán. Beszélgettünk, és Orlót cikiztük, mert a barátnője nélkül érkezett, de kiderült, hogy előző nap szakítottak. Ez kemény, ember.

– Esetleg jött valaki közvetlenül mögöttetek? A három barátotok ment előre. Láttuk, hogy Chaz nyitja ki az ajtót, ő lépett be elsőként a klubba.

– Azt hiszem. Nem figyeltem. Fel voltunk dobva, hogy ingyen láthatjuk az „A” Avenue-t. Nem egy tribute zenekart vagy ilyesmit. Tavaly nyáron már voltunk az egyik koncertjükön, és tudtuk, hogy ütős lesz.

– A pöttöm kölyök? – hunyorgott homlokráncolva Hank, mint aki igyekszik kivenni valamit a távolban.

Eve bizsergést érzett.

– Egy pöttöm kölyök. Alacsonyabb nálad, alacsonyabb mind a kettőtöknél.

– Aha.

– Le tudnád írni?

– Nem igazán láttam… jobban mondva, nem figyeltem rá. Észrevenni is csak azért vettem észre, mert amikor Chaz kinyitotta az ajtót, pár pillanatig el is állta.

– Aha, aha – erősítette meg Devin. – Egyfajta hatásszünetnek szánta, mielőtt kijelentette: „Kezdődik.”

– Igen, és amikor emiatt nekem is meg kellett állnom, a pöttöm pasas hátulról belém jött. Nem volt nagy dolog, de arra gondoltam: „Jézusom, öcsém, minek rohansz, miénk az egész éjszaka.”

– Honnan tudod, hogy férfi volt és alacsony?

– Fél szemmel láttam, ahogy beoson mögöttem és Dev mögött.

– Egészen pontosan mit láttál? Minden apró részlet fontos lehet.

– Szóval. Egy siralmas, de rohadtul siralmas nadrágot. Ócska cipőt. Keményen hangzik, mert talán ez volt a legjobb, amit megengedhetett magának, de tényleg erre gondoltam, amikor láttam.

– Meg tudod becsülni a magasságát?

– Mondjuk… talán. Akkora lehetett, mint a húgom. Talán, nagyjából.

– A húgod milyen magas?

A srác ezúttal csak megvonta a vállát, mire Eve a társára pillantott.

Peabody elővette a zsebszámítógépét. Eve visszafordult Hankhez.

– A bőrszíne?

– Fehér kölyök volt. Ebben teljesen biztos vagyok. Szerintem a karját is láttam. Aha, aha, láttam. Fehér volt, vagyis pólóban jött. Esetleg trikóban. Nem erre figyeltem.

– Hajszín, szemszín? – folytatta Eve a kérdéseket, mire Hank meglehetősen nyomorult arcot vágott.

– Ez a kölyök ölte meg azt a lányt?

– Ezt az embert szeretnénk azonosítani.

– Jézusom, Jézusom, ebben a témában nem akarok találgatni. Nem akarok tévedni. Nem figyeltem rá. Csak odapillantottam, ennyi az egész. Te nem láttad? – kérdezte Devint.

– Bocs, haver, de nem. Észre sem vettem.

– Hank – vette elő Peabody a „bennem megbízhatsz” hangját. – Már ezzel is sokat segítettél.

– Annyi idős lehetett, mint mi. A francba, még ebben sem vagyok teljesen biztos. Csak tipp. Arra sem emlékszem, hogy láttam-e az arcát. Nem hiszem. Nincs semmi a fejemben, ami azt mondja, hogy igen. Inkább csak a gatyáját vettem észre, és valami olyasmi járt a fejemben, hogy itt jön egy csóró.

Ideje hátrálni egy lépést, gondolta Eve.

– Csatlakozom Peabody nyomozóhoz. Sokat segítettél nekünk, amikor általunk eddig ismeretlen részletekről beszéltél. Nagyon köszönjük.

– Oké. Bocs, de részemről ez minden. Meg izé… enne néhány falatot a babkából? Bubbe morcos lesz, ha meg sem kóstolja.

– Persze – hasított le egy sarkot a villájával Eve, és a szájához emelte. Majd hirtelen úgy érezte, mint aki bekapott egy falatot a mennyországból.

– Istenem.

Hank halványan elmosolyodott.

– Megmondtam. Most vissza kell mennünk.

A fiúk egyszerre álltak fel és tették a fejükre a sapkájukat, majd elindultak a pult felé.

– Én megettem az egész szeletet, amit kaptam – vallotta be Peabody. – Nem bírtam ellenállni.

– Ez tökéletesen érthető. A magasság?

– Hank húga a személyi adatai szerint öt láb és öt hüvelyk magas.

– Tehát a gyanúsított valahol öt láb öt hüvelyk és öt láb hét hüvelyk között lehet. Fehér bőrű. Hank megerősítette az olcsó nadrágot. Amihez az elhangzottak szerint ócska cipőt húzott. Ráadásul többet is elárult, mint amennyit felfogott a dologból.

– Hogy a mögötte belopakodó alakot megnézni sem volt érdemes.

Eve bekapott még egy falat süteményt. A tetején a morzsafeltét mindennel felért.

– A büszkeségem csaknem felülmúlja ennek a babkának a nagyszerűségét. Amikor megemlítette a siralmas nadrágot, máris tudtam, hogy a viselője senkinek sem fog feltűnni.

Eve előkotort a zsebéből némi készpénzt, és az asztalra helyezte.

– Nem hagyhatsz itt egy fél szelet babkát.

– Vissza kell mennünk.

Peabody úgy oldotta meg a dilemmát, hogy Eve maradékát gyorsan papírszalvétába csomagolta.

– Odaadom McNabnek – csúsztatta be a zsebébe.

Elindultak visszafelé az esőben.

– Megerősítést nyert a gyilkos körülbelüli magassága és a bőrszíne. Ez nem semmi. Hívd fel a társaság másik három tagját. Mondjuk nem hiszem, hogy egyáltalán észrevették a srácot. Hank is csak azért vetett rá egy pillantást, mert közvetlenül mögötte ment. Ezeknek a részleteknek a birtokában felveszem a kapcsolatot Arlie barátnőivel. Talán szerencsénk lesz.

Jelezni kezdett a ’linkje.

– Mira. Talált szabad időpontot. Amit kihasználok. Próbálkozz Jenna barátnőinél is – nyújtotta meg Eve a lépteit.

Miután belépett a kapitányság kapuján, az ujjaival kisimította a vizet a hajából. A felvonóknak hátat fordítva a mozgójárdán ment fel Mira emeletére.

Ahol már várta a sárkány.

– Dr. Mira most tudja fogadni magát. Nincs esernyője, hadnagy?

– Talán van – kopogott be gyorsan Mira ajtaján Eve, majd belépett.

– Gyorsan ideértél – kezdte Mira. – Kint jártál az esőben. Kerítek neked egy törülközőt.

– Semmi szükség rá, így is jó.

Talán kissé ázottan néz ki az elegáns Mira mellett, aki menyétszínű haját aznap hátrafésülte. A frizurája tökéletesen illett szigorú szabású, fehér ruhájához és rövid, fekete blézeréhez.

Eve tiltakozása ellenére fekete orrú, fehér, tűsarkú cipőjében Mira átlépett az irodájából nyíló fürdőszobába, majd amikor előbukkant, már a kezében tartott egy törülközőt.

Miközben Eve átdörzsölte nedves haját, Mira kivett az AutoSéfből két törékeny csészét, bennük virágillatot árasztó teával.

– Foglalj helyet – kérte Eve-et. – Olvastam az aktát.

– Azóta már többet is sikerült megtudnunk – terítette a kék fotelbe a törülközőt Eve, nehogy baja essen a kárpitnak, és csak utána ült le. – Az ENyÜ kiszúrta a biztonsági kamera felvételén. Nem látszik az arca, igazság szerint nem sok minden látszik belőle, inkább csak a csapat, aminek a tagjai között igyekszik elvegyülni – fogadta el a teát, mert tudta, hogy Mira ezt várja tőle. – Peabodyval éppen most beszéltünk a csapat két tagjával. Egyelőre csak az egyikük emlékezett az ismeretlenre. Ő is csak a becsült magasságát tudta elmondani. Öt láb öt hüvelyk és öt láb hét hüvelyk között lehet. Meg a bőrszínét. Fehér. Ebben teljesen biztos volt, mint ahogy többé-kevésbé a magasságában is. Ezen kívül mindössze annyi tűnt fel neki, hogy olcsó nadrágot hordott, meg állítása szerint ócska cipőt.

– Vagyis sikerült megfigyelnie a magasságát, a bőrszínét, a nadrágját és a cipőjét. Semmi mást?

– Ahogy mondod, és a gyilkos pontosan ezt akarta.

– Mivel a nadrág és a cipő a divatszabályok ismeretének teljes hiányáról tanúskodott, a többit észre sem vették.

– Aha, mi is erre a következtetésre jutottunk.

Mira bólintott és kortyolt a teájából.

– Még mindig nem sikerült összekapcsolni a két áldozatot?

– Nem.

– Szerintem semmit sem fogtok találni.

– Szerintem sem. Az áldozatokat nem azért ölték meg, akik voltak, hanem azért, amik. Vonzó kamasz lányok. Amúgy ők sem vették észre a gyilkost.

– Vagy ha észre is vették, csak kicsúfolták. Esetleg szánakoztak rajta, ami még a csúfolódásnál is rosszabb. Hiszen ő annyira ügyes, annyira okos, annyira képzett…

– Csak éppen barátnőt nem tud szerezni – fejezte be Eve a gondolatot.

Mira keresztbe vetette tökéletes lábát és bólintott.

– Továbbá szándékai ellenére még szűz. Az, hogy randidrogot adott a keverékhez és nemi betegséggel fertőzte meg a tűt, szexuális természetű bosszúra enged következtetni. Ezek nem szolgáltak semmiféle célt, csupán a gyilkos számára bírtak jelentőséggel. Tudta, hogy az áldozatai perceken belül meghalnak, de megelégedéssel töltötte el, hogy bedrogozta és megfertőzte őket. Ezért használt tűt, ami a behatolást jelképezi, noha sokkal hatékonyabban elérte volna a célját egy injekciós pisztollyal.

– Miért nem maradt a randidrognál és a nemi erőszaknál? Aközben is megfertőzhette és megölhette volna őket, hogy eszméletlenül fekszenek. Talán impotens?

Mira elgondolkodva csavargatta ujja körül a gyöngysorát.

– Természetesen ezt sem lehet kizárni, de hiába vágyik a lányokra, az irántuk érzett megvetése sokkal erősebb. Szüksége van rá, hogy észrevegyék, hogy vágyakozzanak utána, talán még a hálájukra is. Figyelemmel és szexszel tartoznak neki, és őket hibáztatja, amiért egyiket sem kapja meg. Ezért kell őket megvetni és megsemmisíteni. Ráadásul ez utóbbit úgy, hogy azzal bizonyítsa a saját ügyességét, tudását és intelligenciáját. A felsőbbrendűségét.

– Mindkét lány észrevette, miután beadta nekik az injekciót.

– Igen, és biztosra veszem, hogy pontosan ezt akarta abban a dicsőséges pillanatban… a döfést, a behatolást követően. Nézzetek rám. Vegyetek észre. Most már odafigyeltek rám, nem igaz?

– Mint ahogy mindenki más is – tette hozzá Eve.

Úgy érezte, Mira éppen olyan elégedetten dől hátra és mosolyog rá, mint amilyen elégedetten figyelte ő, ahogy Peabody elér egy magasabb szintre.

– Persze, kell neki a tömeg és a sötétség – folytatta. – Ezt viszont rengeteg olyan helyen meg tudja találni, ami a huszonegy éven aluliaknak nyújt szórakozási lehetőséget. Ez a két rendezvény? Szerintem szándékosan döntött ezek mellett, méghozzá a gyilkosságokat követő médiafelhajtás miatt. Ezek után már mindenki rá figyel – tette le a teáját Eve és felállt, hogy járkálva beszéljen tovább. – Nem csak a meggyilkolt lányok miatt. Persze, értem én, micsoda ragyogó pillanat ez neki. Szüksége van rá, nélkülözhetetlen, de hé, ettől még halottak. Viszont utána elég csak bekapcsolnia a képernyőt, és máris látja, hallja a feléje irányuló figyelmet. Minden róla szól. Az ő… sikeréről.

– Egyetértek. Mégsem volt elég neki annyi médiafigyelem, amit Jenna Harbough halála után kapott. A rákövetkező napon már meg is találta a következő áldozatát. A gyilkosságot nem követte egy nyugodt, higgadt időszak, nem fürdőzött a sikerben.

– Már eldöntötte, mikor és hol fogja folytatni. Kutatott, vizsgálódott.

– Igen – bólogatott Mira. – A gyilkos fiatal, Eve, összeszedett, tudományos téren precíz, és képtelen uralkodni az indulatain. Véleményem szerint tizenöt és huszonkét év között lehet, de az ösztöneim azt súgják, hogy ezen belül is inkább az áldozataival egyidős.

– A szemtanúknak feltűnik, ha idősebb… ha huszonéves. Mondjuk lehetséges, hogy fiatalabbnak látszik a koránál, de… nem hiszem. Azért választ áldozatokat a saját korosztályához tartozó lányok közül, mert őket akarja. Miközben lenézi őket.

Mira elhallgatott és csendben is maradt, miközben Eve zsebre dugta a kezét.

– Egy kielégületlen szűz, akit ugyanakkor szexuális megszállottság gyötör. Értenie kell a kémiához. Eljátszottam a gondolattal, hogy valaki segít neki az anyag kikeverésében, megszerzi helyette a hozzávalókat. Így viszont sehogyan sem áll össze a dolog. Egy mentor, egy társ biztosan elvonja róla a figyelem egy részét – ingatta Eve a fejét. – Ez így sehogyan sem áll össze.

– Szerintem is nagyon magányos – erősítette meg Mira. – Minden bizonnyal magányosnak is látja magát, akit senki sem értékel. Átlagon felüli, sőt magasan átlagon felüli intelligenciával, legalábbis a szakterületén. Jól ismeri a képleteket, drogokat, a kémia titkait, továbbá megtalálta a módját, hogy hozzájusson vagy legyártsa az általa választott összetevőket. Tiszta heroin. Hónapokig tartó precíz munka eljutni a virágtól a drogig. Ennek ellenére nem engedheti meg magának, hogy jó ruhát vegyen magára, amikor eljön a dicsőség pillanata? Ez sem áll össze. Az anyagot saját magának kellett elkészítenie, ugyanis ettől lesz az, aki. Továbbá egyedül a heroin is elég lett volna az áldozatok halálához. A ketaminnal és a többivel csak bonyolította a dolgot, nem? Ettől lesz a formula igazán az övé. Ez az aláírása. A szignója.

– Aha – gondolkodott el Eve a hallottakon. – Aha, egy szignó. A saját keveréke.

– A baktérium és a Rohypnol szexuális bosszúra utal. A kálium-klorid…

– Kivégzi az áldozatait.

Mira bólintott, miközben kék szeme találkozott Eve tekintetével.

– Pontosan, méghozzá az ellene elkövetett bűnökért. A gyilkos által többé-kevésbé a pillanat hevében kiválasztott lányok a többieket szimbolizálják. Azokat, akik átnéztek rajta, csúfolták vagy visszautasították.

– Vagy egyszerűen észre sem vették – dünnyögte Eve.

– A gyilkos fehér bőrű fiatalember, feltehetőleg tizenhat és tizennyolc év közötti, kimagasló intelligenciával és végletekig fejlesztett ügyességgel. Összeszedett és előre tervez. Viszont ösztönösen cselekszik, a pillanat hatása alatt. Nőgyűlölő, nárcisztikus, érzelmileg visszamaradott, szociálisan fejletlen. Jól tudja, milyen érzés, amikor zaklatják és csúfolják az embert, de véleménye szerint még ez sem fogható ahhoz, amikor semmibe veszik. A gyilkolás, az azt követő médiafigyelem és a minden bizonnyal ezzel együtt járó maszturbáció egy darabig még csillapítja a szexuális étvágyát, de már nem sokáig.

Eve erre is rábólintott, mert Mira szavai tökéletesen összecsengtek a saját gondolataival.

– Ebben az életkorban egy srácnak még a feltámadó szellő is a szexet juttatja az eszébe. Neki viszont? Nem a vágy hajtja. Hanem a visszautasítás. Egy idő után a tű már nem lesz elég, hogy a péniszét helyettesítse. Előbb-utóbb megerőszakol valakit, mielőtt megöli.

– Máris egyre nő az étvágya, Eve, szóval inkább előbb, mint utóbb. Az ideje nagy részét egyedül tölti, a munkájával foglalja el magát. A szülei nem, vagy csak alig figyelnek rá. Az apja vagy az, akit apafigurának tekint, olyan tulajdonságokkal bír, amelyekre ő csak vágyakozik. A nők szexuálisan vonzónak tartják, sikeres, elismert. Az anyja vagy az életében szereplő anyafigura… – csavargatta Mira újra a haját. – A legkevesebb, hogy megvetést érez iránta.

– A korához képest alacsony. Szellemileg óriás, de testileg satnya. Nem atletikus alkat. Senki sem hívja bulizni vagy csak úgy együtt lógni. Nincs baráti köre. Senki sem áll mellé. Még azt sem mondják meg neki, milyen nadrágot hordjon.

Mira hátradőlt, és kortyolt a teájából.

– Ezek szerint már látod magad előtt.

– Az ő korában én nem is vágytam baráti körre. Igazság szerint sohasem akartam barátokat, azok csak úgy lettek. Az ő korában viszont egyértelműen világossá tettem, hogy nem akarok barátkozni.

Pontosan tudom, milyen érzés, amikor az ember egyedül van, és érzelmileg vagy akár fizikailag is kitapossák a belét.

– Te mit csináltál?

– Megtanultam visszaütni, méghozzá keményebben. Túléltem, és továbbléptem. Ellenben a gyilkos képtelen továbblépni. Én azt akartam, hogy hagyjanak békén. Ő éppen az ellenkezőjére vágyik. Még egy pofon is a figyelem bizonyos formája, nem igaz? Csakhogy amikor még annyi sincs? Akkor már végképp nincs semmi.

– Ez érdekes – billentette oldalt Mira a fejét, és letette a teáját. – Talán volt egy tanár, gyám vagy valaki, aki látta, hogy magára hagyták. Véget vetett a zaklatásnak, a csúfolódásnak, az ugratásoknak… igyekezett megvédeni. Amitől talán még inkább egyedül érezte magát. Ez az ember gyilkos. Csak az képes így gyilkolni, akiben ez eleve benne van. „Azt hiszed, vicces?” Arlie barátja szerint ezt mondta a lány, miután azt hitte, darázs csípte meg. Elég közel állt hozzá, hogy lássa. Azt hitte, a fájdalmán mosolyog vagy nevet. Jenna megszúrása után viszonylag gyorsan elhagyta a táncparkettet.

– Büszke magára – vonta le Eve a következtetést. – Büszke magára ez a beteg, eltorzult, ocsmány kis rohadék.

– Nos, klinikailag nem így definiálnám a jellemrajzomban, de igen. Igen, valóban büszke magára. Vizsgáld meg az emelt szinten tanuló, kivételesen tehetséges diákokat. Különösen azokat, akik természettudománnyal és matematikával foglalkoznak. Lehetséges, hogy osztályt is ugrott a tanulmányai során, vagy idő előtt felvették egyetemre. Az iskolai anyagában nyoma lesz a zaklatásoknak, hacsak a szőnyeg alá nem söpörték. Ráadásul, Eve, nagyon is lehetséges, hogy jobb ruhákat is megengedhet magának, viszont nincs tudatában, milyen fontos az adott korcsoporton belül egy-egy márka vagy stílus. Talán tehetős családból érkezett, ennek ellenére csak kevés pénzt kap otthonról.

– Valaki más állította össze a ruhatárát – gondolkodott Eve. – Kiválasztotta helyette, és odaadta neki.

– Ezek szerint a bő nadrág nem szerepel az engedélyezett ruhadarabok között. Ez is lehetséges – bólintott rá Mira.

– Már eltervezte a következő gyilkosságot.

– Attól tartok. És hamarosan végrehajtja.

– Nyár van. A legtöbb gyerek messziről elkerüli az iskolát. Egyesek részmunkaidőben dolgoznak, és mindnyájan keresik, hogy mit tudnának csinálni. Hol a pörgés, hol a szórakozás? Hajszolnak valami zenét, lármát, izgalmat. A gyilkosnak csak a helyet kell kiválasztania.

– Amiből rengeteg akad.

– Aha, rengeteg. Köszönöm, hogy szántál rám az idődből.

– Mennyit aludtál az elmúlt… mondjuk harminchat órában?

– Eleget – felelt Eve, de elgondolkodott. – Ha a gyilkos is szerzett valami nyári munkát, vagy sikerült elhelyezkednie gyakornokként, akkor hajlok arra, hogy egy laborban dolgozhat. Ő sem alhat túl sokat. Talán serkentőkkel küzdi át magát a napon. Vagy kever magának valami sajátot.

– Figyelembe véve, hogy mennyit alszanak a kamaszok, igazad lehet.

– Jó. Ez jó. Valahol el fogja szúrni. Nem elég hamar, szerintem közel sem elég hamar, de el fogja szúrni – húzta elő a ’linkjét Eve. – A laborból keresnek. A falon talált nyomok. Sikerült összerakni egy részleges talplenyomatot. „Rúgd Meg” márka, férfiméret, hatos vagy hetes. Az kicsi, igaz?

– Dennis tízest hord, ha ez segít.

– Kicsi láb, alacsony termet. Ráadásul még én is tudom, mennyire ócska ez a márka. Olcsó talp, gyorsan fakuló festés. A nyakam rá, hogy pattanásos is. Ebben az irányban fogom folytatni.

– Majd tájékoztass.

– Úgy lesz. Még egyszer kösz – hívta kifelé menet Peabodyt a kezében tartott ’linken Eve. – Derítsd ki, milyen New York-i üzletek tartanak „Rúgd Meg” márkájú edzőcipőt. Férfit, hatos és kilences méret között.

– Apró láb, ócska cipő.

– Erre egyedül is rájöttem. Tudj meg még többet.

Bontotta a vonalat, és fellépett a mozgójárdára.

A gyilkos máris elkövetett egy hibát, gondolta. *Nyomot hagyott a falon és az ablakkereten. Apró, kicsiny hibák.*

Többet is el fog követni.

– Peabody – fordult a társához, amikor belépett a közös irodába.

– Már nézem.

– Olyan helyekkel próbálkozz, ahol bő nadrágot és pólót is lehet kapni.

– Hozzáadom a kereséshez.

– Jenkinson?

– Dolgozunk az ügyön, főnök. Ebben a városban pokolian sok a labor a gimikben és az egyetemeken. Tudunk adni egy részleges listát.

– Folytassátok.

Belépett az irodájába és azonnal megtámadta kávéért az AutoSéfet. A következő percet kortyolgatással töltötte.

A baktérium. Orvosi labor vagy kutatólabor. Gyakornoki állás.

Mák. A termesztéséhez üvegház kell, vagy legalább szabad terület. Utána meg egy hely, ahol végre lehet hajtani a következő lépéseket.

Hónapokig tartó munka. Rejtekhely? A virágokat esetleg nevelheti úgy is, hogy aki látja, tényleg csak virágnak higgye. A többihez viszont kell egy biztos hely.

Rejtekhely.

Ivott egy kortyot és igyekezett rendbe szedni a gondolatait.

Frissítette a tábláját, az aktát, és gondolkodott még egy kicsit. Csak öt percet.

Úgy döntött, átfutja Jenkinson listáját.

Utána elkészíti a sajátját. Majd összeveti a kettőt, és talán kiderül valami.

Még csak két perce dolgozott, amikor lépteket hallott – két pár, ismeretlen cipőt. Néhány pillanattal később Jamie és Quilla álltak meg az ajtóban.

– Ez most komoly? – kérdezte, mert nem tudott másra gondolni.

– Nem akarunk zavarni, hadnagy.

– Akkor ne tegyétek – javasolta Eve.

– Hadnagy – maradt a hivatalos hangnem mellett Jamie. – Feeney százados küldött. Ma Roarke-kal voltam, de a felettesem azt javasolta, hogy ha végeztem a feladatommal, nyugodtan átmehetek segíteni az ENyÜ-re. Ezért át is mentem, de a százados szerint innen is engedélyt kell kérnem, ha részt akarok venni a nyomozásban.

A srác gyakorlott. Neki pedig pontosan erre volt szüksége.

– Megkapod az engedélyt. Csakhogy ez nem magyarázza a te jelenléted – mutatott Quilla felé Eve. – Te nem vagy elektronikus szakértő.

– Ő történetesen…

Eve egy pillantással elhallgattatta Jamie-t.

– Téged kérdeztelek, civil gyakornok?

– Nem, hadnagy.

– Jesszus, ez durva. Csak azt akarta mondani, hogy én is jó vagyok. Egy projekt miatt jöttem ide, csak közben összefutottam Jamie-vel.

Eve már javasolni akarta, hogy akkor fussanak szét, de győzött a kíváncsisága.

– Miféle projekt miatt?

– Engedélyt kaptam az iskolától, Nadine-tól meg Feeney-től, hogy írjak az ENyÜ-ről. Egészen addig készíthetem az interjúkat, amíg izé… amíg nem zavarom vele a munkájukat. Ráadásul közlés előtt még Feeney-nek is át kell néznie és jóvá kell hagynia az anyagot.

Ez a gyerek is nagy gyakorlatot szerzett a saját területén, gondolta Eve. *Ráadásul az egész Feeney döntése.*

– És ha már úgyis összefutottam Jamie-vel, meg akartam kérdezni, hogy megtehetném-e ezt ugyanúgy a gyilkosságiaknál is.

– Nem.

– A felsősöknek – vágta rá azonnal Quilla. – Sok felsős, különösen a hozzám hasonlók, ki nem állhatják a zsarukat. Jó okunk van rá. Éppen ezért helyes, ha látják, hogy ők is csak emberek, akik a munkájukat végzik. Akadnak köztük seggfejek, de a többség keményen dolgozik, hogy segítsen.

– Amivel mi foglalkozunk, az nem diákoknak való.

– Miért? Két halott lány képe van a tábládon. Olyanok, mint én. Mint mi. Vagy amilyen most vagyok, azt hiszem. Mint amilyenek próbálunk lenni. Köztünk is akadnak seggfejek, de a többség próbálkozik. Ahogyan Dorian is próbálkozott. A francba, Dallas, te is tudod, mit tettek vele azon a helyen. Az összes lányt te hoztad ki onnan. Megerőszakolták, bedrogozták és eladták őket. Megölték Dorian barátnőjét, és nem sok hiányzott hozzá, hogy őt is megöljék. Hogyne lehetne diákoknak való az, ami itt történik.

Jamie hallgatott, de Eve látta a tekintetét, a mosolyát. A büszkeségét.

Krisztusom, mindig csak ez a büszkeség.

– Én oltottam beléd Nadine-t. Most kettő lett belőletek.

– Nadine szerint ő csak segített kihozni belőlem, ami mindig is bennem volt.

Eve meghallotta a közeledő Peabodyt.

– Még meggondolom – *sokkal, de sokkal később,* tette hozzá gondolatban.

– Helló, Jamie, helló, Quilla. Találtam egy nagyon is lehetséges üzletet. L&P.

– Az meg mi a fene?

– Lúzerek és Pancserek – világosította fel Quilla. – Egy bolt – folytatta. – Ócska vackokat árul, amit Jane néni megvesz az ember születésnapjára vagy azért, mert nem tud jobbat, vagy azért, mert letojja. Még egy pár zoknit sem csórnék el onnan – várt egy

pillanatot, majd megrántotta a vállát. – Mármint régen, amikor még gondoltam a lopásra.

– Hohó – látta Eve, hogy igazi szakértővel akadt össze, és nem hagyta veszni a nyomot. – Láttál olyat a koncerten, aki L&P-t hordott?

Quilla félrehajtotta a fejét. Lilára festett haja az egyik szeme elé hullott.

– Még ha láttam is, nem rémlik.

– Nem adhatod tovább, amit mondok.

– Oké – vont vállat újra Quilla.

– Alacsony, fehér, tizenhat év körüli srác. Fekete póló és bő nadrág, „Rúgd Meg” edzőcipő, feltehetőleg az is fekete.

– „Rúgd Meg”? – szólalt meg Jamie, majd a két gyakornok szemforgatva egymásra nézett. – Nihil. Az ember legfeljebb olyankor vesz egy párat, ha egész nap dzsuvában kell taposnia, mert néhány héten belül amúgy is cafatokra szakad.

– Duplán halnék bele a szégyenbe, ha fel kellene húznom egyet.

A két fiatal összeérintette az öklét.

– Nem rémlik – ismételte meg Quilla –, de újra végignézhetem a videót.

– Az ENyÜ megteszi.

– Én is végignézem.

– Remek. Most tűnés innen. Foglalkozzatok azzal, amiért eredetileg jöttetek.

– Átgondolod, amit mondtam?

– Mondtam, hogy át fogom. Nyomás.

– Mit kell átgondolnod? – érdeklődött Peabody.

– Egyelőre semmit. Hány L&P-t találtál?

– Hetet.

Eve felállt.

– Rosszabb is lehetne. Menjünk, nézzük meg a lúzereket és a pancsereket.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

– Nagyon cukik együtt.

A rendőrökkel zsúfolásig megtelt felvonóban Eve odafordult Peabodyhoz.

– Ha elültetted ezt a gondolatot a fejemben, álmodban foglak kinyírni.

– Nem szoktam aludni a kapitányságon.

– Betörök a lakásodba.

– MacNabet is ott találod mellettem.

– Nyomozó vagyok, Krisztus szerelmére. Gyorsan és csendben végzek veled, utána meg elhelyezek néhány bizonyítékot, ami McNabre tereli a gyanút. Te halott leszel; ő meg élete végéig sittre kerül.

– Akár még be is válhat – gondolkodott hangosan a mögéjük beszorult járőr.

– Ó – folytatta Eve –, biztosan beválik. Még egy könnycseppet is ejtek a ravatalodnál. Egyetlenegyet. Utána hazamegyek ünnepelni, megiszok egy egész üveg bort és soha, de soha többet nem gondolok arra, mihez kezd egymással két kamasz.

– Csak annyit mondtam, hogy cukik – dünnyögte Peabody.

Eve elhúzta az ujját a torka előtt.

– Fogd be, de villámgyorsan.

– Ez a mi emeletünk – nyomakodott ki Eve mellett a járőr. – Használja az egyik konyhakésüket.

– Magától értetődik. Na, ki is a cuki? – kérdezte ellentmondást nem tűrő hangon Eve.

– Senki – húzta össze magát Peabody. – Soha, senki nem lesz többet cuki.

Eve-et olyan elégedettség töltötte el, hogy egészen a mélygarázsig elviselte a tömeget.

– Tápláld be a boltok címét. Mindkét gyilkosság a belvárosban történt, de feltehetően csak azért, mert ott rendezték a koncerteket. Ennek ellenére mi is a belvárosban kezdünk.

Miután beszállt a kocsiba, Peabody elkezdte beírni a címeket.

– Csak hogy tudd, ha átvágott torokkal találnak az ágyban, egy egész felvonónyi rendőr fog ellened vallani.

– Éppen ezért várom majd meg, hogy felkelj és csak utána verem szét a fejed azzal a drága, francia cocotte-oddal.

– Öntöttvas. Erre is használható. Ennek ellenére meg fogom venni.

– A temetésedre.

– Az első bolt a Broadwayen van.

Még Eve is megértette, mitől érdemelte ki gunyoros nevét az áruházlánc. A vásárlóközönség nagyrészt Jane nénikből és kiskamaszok által az ideg-összeroppanás szélére juttatott szülőkből állt. A melléjük keveredett néhány idősebb kamaszt leginkább csak az olcsó kiegészítők érdekelték – az ékszerek, napszemüvegek és hajgumik.

A hangszórók dübörögve ontották a zenét, miközben az alkalmazottak az asztalokon szétdobált ruhákat hajtogatták.

Tengernyi tábla hirdette ordítva, hogy FÉL ÁRON! NYÁRI KIÁRUSÍTÁS! KETTŐT FIZET, HÁRMAT VIHET!

Eve először a „Rúgd Meg”-eket vette szemügyre. *Aha,* gondolta, *ez biztosan feltörte a gyilkos lábát.*

Mire a negyedik boltba értek, amit egy Városi Forradalom után emelt épületben rendeztek be a Hatodikon, a feje már a bolti zene ütemére lüktetett, amelyet a jelek szerint helytől függetlenül ugyanarról a végtelenített felvételről játszottak.

– Ezt tartják a zászlóshajójuknak – árulta el Peabody. – Ez a legnagyobb üzlet. Odalent találjuk a cipőket és a sportruhákat. Az emeleten meg a gyerekcuccokat, ami a csecsemőkortól kezdve a kamaszkorig mindent lefed. Minden mást a földszinten helyeztek el.

– Kezdjük a cipőknél. Látom ám, ahogy időnként vágyakozva sóhajtozol vagy sikkantgatsz, mint valami kislány.

– Pedig tényleg szemét – indult lefelé Peabody. – Ráadásul fiatalos szemét. Nekem legalábbis túl fiatalos. Ebben a boltban különösen nagy a tömeg. Viszont a jelek szerint sokan szeretnének spórolni pár dollárt azon, hogy a srácok szinte el sem kezdték hordani a cuccaikat, már ki is nőtték őket. Meg itt vannak Quilla Jane nénijei – tette hozzá. – Továbbá rengeteg az áldozatokkal és a gyanúsítottal egykorú fiú és lány, de őket főleg csak az olcsó napszemüvegek és az ehhez hasonló holmik érdeklik.

– Többségüknek eléggé behatároltak az anyagi lehetőségei. Az ő korukban én is leragadtam volna itt.

– Szerencsém van. Nálunk mindenki tudott varrni.

Az alsó szintre érve Eve keresett egy eladót, és megmutatta neki a jelvényét.

– Egy fehér kamasz fiú érdekel bennünket, aki nagyjából öt láb hat hüvelyk magas, és egy pár „Rúgd Meg” edzőcipőt vásárolt.

Az eladó fáradtan végigmérte Eve-et.

– Ugye most csak szórakozik velem?

Eve megkocogtatta a jelvényét.

– Ez azt súgja, hogy nem.

– Hölgyem, tudja hány kamasz jár ide, és túr fel mindent? Hány anya vagy apa rángatja ide a gyerekét, hogy az próbáljon fel egy rakás cipőt?

– Először is hadnagy vagyok, másodszor nem, nem tudom. Én csak egyet keresek, és szinte teljesen biztos vagyok abban, hogy egyedül jött. Hatos vagy hetes cipőt hord.

– Nem tudok segíteni. Komolyan.

– Mi lenne, ha utánanézne, mikor vásároltak az általam megadott méretű és márkájú cipőből? Komolyan.

– Ahhoz fel kell mennem.

Miközben elsétált, Eve egy nőt figyelt, aki egyik kezével erősen szorította egy tizenkét év körüli fiú karját, a másikkal pedig az eladó orra alá dugott egy cipőt.

– Ezt kérem, csak pirosban, meg hét és feles méretben.

– Máris utánanézek.

– Neki pedig le kell mérni a lábát – mutatott egy nyolc év körüli, duzzogó kislányra.

– Azonnal jövök.

Az eladó valósággal menekült.

– Nem akarok olyat! – nyafogott a fiú, de olyan magas hangon, hogy háromtömbnyi körzetben kis híján betört minden ablak. – Air Catset akarok!

– Nem veszek Air Catset, mert öt perc alatt kinövöd. Majd akkor kapod meg azt az átkot, amikor már nem nő tovább a lábad.

– Látod? – súgta Peabody.

– Shalla, a rózsaszín vagy a zöld edzőcipőt kéred?

– Én is Air Catset akarok!

– Na ja, én meg nyaralni a Fidzsi-szigeteken, de mindenkinek meg kell tanulnia együtt élni a csalódással. Ülj a húgod mellé, Garret.

Miután a kisfiú szót fogadott, és jó egylábnyi távolságot tartva lehuppant a kislány mellé, az anyjuk is lerogyott.

– Azt mondták, szülj gyereket. Vidámsággal és kalanddal teszik teljessé az életed. A szíved megtelik szeretettel – hunyta le a szemét, miközben hatalmasat sóhajtott. – Essünk túl ezen, srácok, oké? Utána elmegyünk fagyizni.

Előkerült az eladó, és együttérző mosoly kíséretében az anya felé nyújtott egy cipősdobozt.

– Egy pillanat türelmet kérek, és máris lemérem a kislány lábát.

Majd visszament Eve-hez.

– Hetest már egy hónapja nem adtunk el abból a cipőből. Három hete vettek egy hatost piros színben, öt hete meg egy feketét. Két héttel ezelőtt elkelt az utolsó hat és feles, és azóta nem kaptunk új szállítmányt.

– Nézzük csak azt a hat és felest. A színe?

– Az utolsónak fekete. A vörös és a fehér már korábban elfogyott.

– Emlékszik, ki adta el azt az utolsó párt?

– Hölgyem… hadnagy – javította ki magát gyorsan az eladó. – A műszak végén örülök, ha a nevem eszembe jut. Talán Carleen. Mindig váltja az osztályokat – intett az ujjával. – Most a sportruházaton találják.

– Rendben. Köszönjük.

– Mindegy.

– Kerítsük elő ezt a Carleent – mondta Eve, miközben az eladó indult, hogy folytassa a munkáját.

Azok között találták meg, akik az asztalra kitett ruhákat hajtogatták. Alig volt idősebb, mint a vásárlók zöme, vállig érő szőke hajába rózsaszín sávokat festett, orrában piercing csillogott, arcáról sugárzott a leírhatatlan unalom.

– Cipő? Az a legrosszabb. Leginkább azok a kis rohadékok járnak oda. A nyolc és tizenkét, esetleg tizenhárom év közöttiek. Anyuci ráncigálja le őket. Esetleg a nagyi. Amikor az ember próbálja megmérni a lábukat, behajlítják az ujjaikat. Meg hisztiznek. Néha bele is rúgnak az emberbe.

– Akit mi keresünk, egyedül jött, és tizenhat körüli lehet.

– Aha, ismerős. Ők nem csapatban járnak cipőt venni, mert nem akarják, hogy a haverok megtudják: „Rúgd Meg”-et, Sprintset vagy Joe’st vesznek maguknak.

– Két hete, az utolsó pár „Rúgd Meg”, hat és feles, fekete.

– Nem tudom. Rémlik, mintha én adtam volna el az utolsó darabot. Mintha én jegyeztem volna be a leltárba, mert tudja, azzal totál kifogytunk, és most várni kell a következő szállítmányt.

– Fehér, tizenhat év körüli srác. Barna haj.

Carleen az alsó ajkába harapott, olyan erősen gondolkodott.

– Talán, de csak nagyon talán. Nem sok tizennégy-tizenöt év felettit találni a cipőknél. Ők inkább a sportruhákra hajtanak. Tudják, a cipő egyben státuszszimbólum is, és a gimiben már nagyon komolyan veszik.

– Meséljen még erről a nagyon talánról.

– Elnézést – érintette meg Carleen vállát az egyik Jane néni. – Segítene? Van egy listám – mutatta a ’linkje képernyőjét.

– Természetesen. Csak egy perc – kért elnézést Eve-től, miközben elvezette a vásárlót.

– A nadrágot és a pólót a földszinten vehette. Nézz utána, Peabody, hátha emlékszik rá valaki. Én addig várok, hátha a végén okosabb leszek. Ez az első nagyon talán, amit ma hallunk. Nem engedem ki a markomból.

Mialatt Peabody felment egy emeletnyit, Eve a körülötte örvénylő forgatagot figyelte.

Aha, tényleg főképp anyukák és nagymamák terelték a látványosan unatkozó, izgatott vagy nyűgös gyerekhordát. Egy asszony maga előtt babakocsit tolt, míg maga mögött három apróságot húzott.

Lehettek úgy négy-, hat-, nyolc- és tízévesek.

Négy gyerek, gondolta Eve, és nem tudta eldönteni, hogy csodálkozzon vagy inkább szánakozzon.

A babakocsi hátuljára akasztva hatalmas, hálós szatyor lógott, benne ruhákkal, miközben az asszony karjain is egy-egy hasonló szatyor csüngött.

– Csak cipőt nézünk, banda, utána húzunk kifelé.

Olyan tekintettel sétált el Eve mellett, mint aki már túlélt egy háborút, és éppen készül a következőre.

Ebben a pillanatban kapott egy hívást Roarke-tól, és azonnal úgy döntött, sokkal szívesebben nézi a férje arcát a ’link képernyőjén, mint a nyüzsgő gyerekhadat és kimerült szüleiket.

– Tiéd az L&P? – szegezte neki a kérdést, mielőtt a férje szóhoz jutott volna.

Roarke egy hosszú pillanatig csak bámulta a feleségét.

– Komolyan úgy vélem, fogalmad sincs róla, milyen sértő ez a kérdés. Továbbá a háttérben hallható ócska zene arra enged következtetni, hogy most az egyik ilyen áruházban vagy. Ott akadtál a gyilkos nyomára?

– Meglehet.

– Ez esetben sok sikert. Csak szólni akartam, hogy valószínűleg kicsit később érek haza a szokásosnál.

– Van ennek köze ahhoz, hogy elengedted Jamie-t az ENyÜ-re?

– Nincs. Nem kellett volna?

– Ezt nem mondtam. Korábban volt egy kis szerencsénk, így már tudom, hogy akit keresünk, az fehér bőrű, nagyjából öt láb hat hüvelyk magas, és hatos vagy hetes „Rúgd Meg” edzőcipőt hord, hozzá ócska és olcsó, bő szabású fekete nadrágot. Legalábbis az első gyilkosság estéjén ez volt rajta.

– Ez esetben az L&P a megfelelő hely, igaz? Ők foglalkoznak kritikán aluli minőségű ruhával. Nálunk, Dublinban is volt ilyen, amikor még kölyök voltam. Egy pár zoknit sem emeltem volna el tőlük.

Eve nem tehetett róla, elnevette magát.

– Több közös van benned és Quillában, mint gondoltam. Ő is bejött Jamie-vel. Cikket ír az ENyÜ-ről.

– Hallottam már róla. Téged is meg akar keresni, hogy írhasson a gyilkosságiakról.

– Megtette. Majd átgondolom. Később.

Roarke jókedvűen a feleségére mosolygott.

– Mondjuk most?

– Nem most, később. Na, már jön is a forrásom. Lehet, hogy én is késni fogok. Attól függ, hová vezet ez a nyom.

– Akkor majd találkozunk otthon, amikor hazaértünk.

Eve zsebre tette a ’linkjét.

– Elnézést. Hosszú a lista – fújt nagyot Carleen. – Amúgy elgondolkodtam. Alacsony, fehér srác, aki egyedül jött. Hülye ruhában.

– Hülye ruhában?

– Olyanban, amit az anyja varrt neki, hogy abban járjon iskolába vagy templomba, vagy abban látogassa meg a sznob Martha nénikéjét. Komolyan, nem tudom, mibe öltözött, csak azt, hogy itt nem sűrűn látunk hasonlót. Mint a nadrágja… nem bő szabású, farmer vagy melegítő. Szerintem az inge legombolható gallérú volt, meg vasalt. Az biztos, hogy nem póló vagy sportos farmering. Arra viszont tisztán emlékszem, milyen kitűnő cipő volt a lábán. Alkalmi cipő, nem edzőcipő vagy légtalpú. Minőségi darab. Alkalmi bőrcipő, amit templomba vagy hasonló helyre vesznek fel az emberek. Őszintén bevallom, azért is jegyeztem meg, mert az járt a fejemben, hogy ha megengedheti magának ezt a minőséget, vagy a szülei meg tudják venni neki, akkor mi a fenének akar egy pár „Rúgd Meg”-et? – halkította le a hangját. – Ami egy rakás szar.

– Ezt már mások is mondták. Tudna személyleírást adni?

– Hetekkel ezelőtt történt. Esküszöm, hogy már homályos. Ráadásul kiárusítást tartottunk, szóval totál megzuhant mindenki. Még abban sem vagyok teljesen biztos, hogy fehér srác volt, csak majdnem biztos.

– Hajszín, testfelépítés? – erősködött Eve.

– Bocs, de semmi. Leginkább csak a cipője maradt meg bennem. Mármint az, amiben bejött.

– Milyen cipőt hordott? Írja le.

– Barna, bőr papucscipőt. Makkos papucscipőt. Mármint ki ad ilyet egy kamaszra? Béna. Viszont nagyon jó minőségű volt. Alan Stuben.

– Ebben teljesen biztos? A márkájában?

– Aha. A többi csak egy nagy talán, de a cipőjében biztos vagyok, mert megfordult a fejemben, hogy egy Stuben papucscipő árából ötven… nem, inkább száz „Rúgd Meg” is kijön.

– Rendben. Adok egy névjegyet. Hívjon fel, ha az eszébe jut valami, egy újabb apró részlet. Ha ez a srác újra feltűnik, nehogy elijessze. Menjen hátra, és hívjon.

– A pokolba, hát mit követett el?

– Csak hívjon fel.

Eve nekieredt a lépcsőnek, kettesével szedte a fokokat, és megkereste Peabodyt.

– Ennyi – mondta Peabody. – Ha itt vette a ruháját, készpénzzel fizetett. Utánanéztek. A biztonsági felvétel pedig huszonnégy óránként felülírja önmagát.

– Itt vette a ruháját. Carleen emlékezett rá.

– Szent ég! Megvan a személyleírása?

– Nincs. Carleen csak a ruháját tudta felidézni. Minőségi, elegáns, konzervatív holmit hordott. Meg a cipőjét, amiben jött. Keress rá, milyen bolt tart Alan Stuben papucscipőt. Barna bőrből. Azzal az idióta fityegővel.

– Stuben? – sietett lökdösődve Eve után Peabody. – Az prémium minőség. A legmagasabb kategóriába tartozó butikok és nagyáruházak, vagy a partnereik tartják. Ismerek is egy ilyet a Madisonon. Azt hiszem, úgy az Ötvenharmadik környékén.

– Pipa. Ott kezdünk.

– A francba, még mindig esik. A Madison és az Ötvennegyedik sarka. Újabb francba, a városban több mint hatvan helyen lehet Stubent kapni, és további négy helyen a Sky Mallban is. Azt hiszem, az Ötvenharmadik környékén.

– Kezdjük Manhattanben.

Két órával később maguk mögött tudhattak egy partneráruházat, két nagyobb bevásárlóközpontot és három butikot.

– Kész vagyok – zuhant be Peabody az anyósülésre. – Kávé. Kaphatok egy kávét?

Eve válasz helyett csak felemelte két ujját.

– Te is éppen olyan elnyűtt vagy, mint én. Amikor az utolsó helyen sikkantgattam és sóhajtoztam, meg sem fenyegettél.

Ráadásul hamarosan zárnak a boltok.

Eve beismerte, hogy időnként felesleges hadakozni az órával. Ráadásul valóban elnyűttnek érezte magát.

– Majd holnap folytatjuk.

– Én is ezt akartam mondani. Mondjuk utazás közben is megvehette a cipőt.

– Nem csak ez az egyetlen pár van a birtokában. Minőségi ruha és cipő… valakinek az a becsípődése, hogy így öltöztesse.

– Ha nem lenne gyilkos, még sajnálnám is, amiért gazdag balféknek öltöztetik. Meg tudod, mi még? Hacsak nem szeret gazdag balféknek öltözni, és miért is szeretne, az L&P cuccoktól máris szuperül érzi magát.

– Ez is benne lehet a dologban. Olyan vagyok, mint ti. Okosabb, jobb, ravaszabb, de ettől eltekintve úgy festek, mint ti. Lejárt a szolgálat. A lakáshoz vigyelek, vagy a házhoz?

– Először is hatalmas köszönet, hogy nem teszel ki a metrónál. A lakáshoz. Meg kell rogynom egy órára.

– Válassz ki egy belvárosi üzletet. Ott kezdjük majd a holnapi napot.

– Azok tízig ki sem nyitnak.

– Fogadd el az ajándékot.

– Boldogan! Találni fogunk valamit, Dallas. Mert találnunk kell valamit. Ki gondolta volna, hogy végül a cipője vezet el hozzá?

– Helyesebben a falon hagyott csúszásnyom. Az első hiba, amit elkövetett. Talán a második helyszínen is hibázott, csak azt még nem találtuk meg. Újabb hibát követett el, amikor béna ruhában jött az L&P-be. Éppen azzal keltett feltűnést, hogy kilógott a megszokott vásárlók közül. Okosabb lett volna, ha tisztességes cipőt és cuccokat vesz magának. Ha egy elegáns butikba sétál be, senkinek sem tűnik fel. Erre nem gondolt. Eszébe sem jutott.

– Igazad van, de én sem gondoltam rá. Viszont ha a szülei tényleg rövid pórázon tartják, elképzelhető, hogy nem engedhet meg jobbat magának. Kevés a pénze.

Eve megrázta a fejét.

– Nem igazán figyelnek rá oda. Különben lebukna. Megkérdeznék, mi a fenének termeszt mákot, vagy tölti minden idejét a laborban… ami talán a sajátja, hiszen megengedhetik maguknak, ráadásul amíg oda bújik, addig sincs láb alatt. Észrevennék, hogy nincsenek barátai, nem randizik, nem… egyszerűen nem úgy viselkedik, ahogy kellene.

– Erre sem gondolnak.

– Akkor látnák, hogy valami nincs rendben vele. Úgy öltöztetik, ahogy helyesnek látják, de fogalmuk sincs, mi lapul a szépen begombolt ing és az élére vasalt nadrág alatt – állt meg Eve a ház előtt. – Nem okoz gondot senkinek – folytatta. – Csendes, szorgalmas, kimagasló jegyeket kap az iskolában. Nem okoz gondot. Láttam egy nőt az L&P-ben négy, négy és tíz év közötti gyerekkel. A nyakam rá, hogy még így is többet és jobban figyel rájuk, mint az, aki a gyilkosunkat pénzeli.

– Már megint azt akarod, hogy megsajnáljam.

– Nem. A szülei nem bánnak rosszul vele. Nem hanyagolják el. Egyszerűen csak nem veszik észre, hogy ki ő valójában. Indulj megrogyni.

– Indulok. Tudod, csak néhány hét, és beköltözünk a házba. Annyira izgatott vagyok, hogy már hetekben tudjuk mérni ezt az időt. Ennek ellenére hiányozni fog ez a hely.

– Túl leszel rajta.

– Arra fogadni merek a vézna, hadnagyi seggedben. Köszi a fuvart.

Eve ugyanúgy hajtott hazafelé, mint ahogy reggel munkába indult. Lassan, a bánatosan csöpögő esőben.

Arra gondolt, a fejfájással majd úgy bánik el, hogy ő is megrogyik húsz-harminc percre.

Elszivárog a kimerültség nagy része, és az agyát borító ködöt is kialussza.

Utána majd alaposan megvizsgálja, mennyit sikerült haladnia.

Többet, határozottan többet tud annál, mint amikor reggel elindult. A fejében kezdett egyre jobban összeállni a gyilkos képe.

Gyűlöli, hogy ennyire alacsony, holott az intellektusa kimagasló. Gyűlöli a ruháit, az életét. Úgy érzi, sokkal többre hivatott.

Lenézi a kortársait, mert buták és beszűkült az érdeklődésük. Gyűlöli őket, amiért nem érdeklődnek iránta, mert képtelenek észrevenni, hogy ki is ő valójában.

Viszont sokkal, de sokkal jobban gyűlöli azokat, akik után vágyakozik. A lányokat, akik átnéznek rajta.

Sokat kísérletezik, gondolta Eve, *egyre jobban finomítja az ellenük bevetni kívánt fegyvert. Egy laborpatkány, egy magányos farkas.*

Egy tudósnak kísérleteznie kell, tesztelni a módszereit, az eredményt. Amelyekről feljegyzéseket is vezet.

Ez mégsem tűnik fel az anyjának, apjának, gyámjának vagy annak, aki felügyel rá.

Hogyan jutott el a koncertekre? Ki szabad egyáltalán mennie este az utcára? Nem tűnt fel senkinek az olcsó ruhája?

Talán kiszökött. Talán megbíznak benne, és fel sem merül senkiben, hogy elhagyja a házat.

Eve megállt a piros lámpánál, és lehunyta a szemét. Majd amikor kis híján elszundított, megrázta magát. Bármennyire is csábította a lehetőség, hogy az út hátralévő részén a robotpilótára bízza a vezetést, ennél jobban ismerte magát.

A végén ott aludna az ajtó előtt álló kocsiban.

Talán túl szigorúan gondolkodik a szülőkről. Lehet, hogy ők bátorították. Érezd jól magad! Élvezd a koncertet. Éjfélre legyél itthon.

Nem. Nem. Ez egyáltalán nem illik a képbe.

Csendes, udvarias, okos.

Így jellemeznék. Nem csak a szülők, hanem mindenki, aki abban a hitben él, hogy ismeri.

A szomszédok, a többi rokon, az eladók a boltban, a legtöbb tanára vagy oktatója.

Miközben kétségbeesetten vágyik arra, hogy észrevegyék, mindent megtesz, amivel ezt megakadályozza.

Amikor begördült a kapun, elöntötte a megkönnyebbülés. A ház még az esőben is meseszépen tündökölt. A félhomályban csillogtak a fények az ablakok mögött, mindenfelé különböző alakú és színű virágok pompáztak.

Ráadásul itt csend van, gondolta, miközben leparkolt. Végre csend az egész napos nyüzsgést és zajt követően.

Erőt vett magán, kikászálódott a kocsiból, ki az esőbe, és bevonszolta magát a házba, ahol Summerset és Galahad már várták.

– Hosszú, esős napja volt, hadnagy.

Eve egyetlen szó nélkül ment tovább.

– Volt újabb eset? A tegnap esti után?

Eve hátranézett és látta, hogy a férfi és a macska is őt figyeli.

– Nem. De lesz.

– Igaz, hogy vizes – fordult Summerset a macskához –, de megszárítja magát. Menj vele és vigyázz rá. Roarke-ra egy kicsit még várni kell.

A hálószobába érve Eve lefejtette magáról az átázott blézert, és úgy döntött, ennyi elég is. Akárcsak egy nappal korábban, most is elterült az ágyon, arccal lefelé.

Harminc perc, figyelmeztette magát, és álomba merült.

Nem érezte, hogy a macska felugrik az ágyra, és elterpeszkedik a fenekén, hogy onnan védelmezze.

Amikor Roarke fél órával később megérkezett, Summerset már várta.

– Felment az emeletre. Kimerült.

– Micsoda meglepetés.

– Kicsit te is törődöttnek látszol. Milyen volt Philadelphia?

– Száraz, és legalább ez is valami. Továbbá minden a helyére került.

– Az jó. A tegnap este után számítottam rá, hogy fáradtak lesztek. Készítettem spagettit húsgolyóval.

– Mindketten hálásak vagyunk érte. Közelebb jutott a megoldáshoz – fogta meg Summerset karját megértőn Roarke. – Beszéltem vele pár szót napközben, és közelebb jutott a megoldáshoz.

– Menj, és foglalkozz a feleségeddel – veregette meg Roarke vállát Summerset. – Később cseresznyés pitét is kaptok.

– Sokat dolgoztál.

– Elterelte a gondolataimat.

– Eve meg fogja találni.

– Igen, meg fogja, te pedig segítesz neki.

– Amiben csak tudok.

Roarke felment az emeletre, és belépett a hálószobába.

Galahad kinyitotta az egyik szemét, de nem mozdult a helyéről.

– Most már ketten vigyázunk rá, nem igaz?

Leült az ágy szélére, és finoman végigsimított a felesége haján.

Levette a zakóját, a nyakkendőjét és a cipőjét. Odafeküdt Eve mellé. Tíz percre állította az ébresztőt az agyában, majd a feleségéhez hasonlóan álomba zuhant.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Tompa mormogásra és az azt követő fojtott hangú korholásra ébredt.

– Na tessék.

Amikor oldalt eléggé elfordította a fejét, észrevette Roarke-ot – farmerben és nyakkendőben – a kanapén, ahogy felhúzott lábbal ül, kezében a zsebszámítógépével.

– Tényleg fél tonna macska van a hátsómon?

– Tényleg. Azt viszont nem tudtam eldönteni, hogy védeni akar a betolakodóktól, vagy csak ott tart az ágyon, amíg nem alszod ki magad valamennyire.

Eve hátranyúlt és megvakargatta Galahad füle tövét, mielőtt legurította magáról.

– Már régen hazaértél – kezdte, és megnézte az órát. – A francba! Csak húsz percet akartam pihenni, legfeljebb harmincat. Erre fel több mint egy órán át feküdtem itt kiütve.

– Ami történetesen a javadra vált. Nem vagy éhes?

Eve felült és megdörzsölte az arcát.

– Már ettem. Mondjuk ha jól sejtem, elég régen.

– Ettél?

– Egy szelet babkát egy zsidó falatozóban. Nagyon ízlett. Tudnék enni, de…

– Húsgolyós spagettit?

– Ez eléggé övön aluli volt, de betalált.

– Meg cseresznyés pitét.

A pite volt a gyengéje. Bármilyen pite.

– Most dédelgetni akarsz, haver?

– Amikor csak lehetséges, de ezeket történetesen Summerset készítette. Napközben. Hallott a második lányról. A főzés elterelte a gondolatait.

Eve bólintott, és felkelt az ágyból.

– Az én gondolataimat a gyilkosság szokta elterelni.

– Megterítünk az irodádban. Megvacsorázunk, iszunk egy üveg chiantit, és közben mesélsz.

Eve már rá akart bólintani, de eszébe jutott valami. Miközben Roarke felállt, a zsebébe nyúlt, és kihúzta belőle a pénzköteget.

Roarke a bankjegyekre pillantott, majd a feleségére, és a tekintete hirtelen veszedelmesen rideggé változott.

– Mi a fenének akarsz veszekedni?

– Nem akarok. Túl sok a dolgom ahhoz, hogy veszekedjek. Csak hallgass végig, oké? Hallgass végig – erősködött Eve. – Tudom, hogy már történt ilyen köztünk, és a legtöbbször meg tudtuk oldani a dolgot. Megértem, hogy sértőnek találod. Különösen úgy, hogy te veszed minden rohadt ruhámat, meg a spagettit is, amit mindjárt megeszek. Ez viszont nem csak erről szól.

– Akkor miről?

– Én hibáztam. Én hibáztam, és nagyon nem tetszik, hogy nem vághatom a képedbe legalább a pénz egy részét. Majd veszekszünk, ha több időm lesz, és – ismerte be magában – az sokkal jobban fog tetszeni.

– Megnézhetem a naptáramat? – kérdezte túlságosan is udvariasan Roarke.

Ezt a hangot hallva Eve-nek mindig felállt a tarkóján a szőr.

Csakhogy.

– Nem, mert a francba is, én hibáztam. Én nem figyeltem oda a pénzre, amitől egyszerre érzem magam ostobának és gondatlannak. Mielőtt találkoztunk, sohasem történt meg, hogy nem maradt nálam elég készpénz. Időnként előfordult, hogy majdnem kifogytam, de jobban odafigyeltem rá. Mert oda kellett figyelnem. Oké, nagyon be kellett osztanom, hogy fizetni tudjam a lakbért, és jusson valami

pocsék kávéra meg ilyesmikre. Most már nem figyelek erre. Legalábbis nem eléggé. Elfelejtettem, hogyan kell.

– Nincs is rá szükséged.

– De igen, van. Igenis szükségem van rá. Vagy azt akarod, hogy ostobának érezzem magamat?

Roarke felvonta a szemöldökét.

– Ez csak tőled függ, nem tőlem.

– Ó, francos franc – fordult félre Eve, és próbált elszámolni tízig. Ötig jutott. – Ettől a pénz-izétől én ostobának érzem magam, te pedig sértettnek. Ami viszont kizárólag tőled függ, nagyfiú.

Roarke a zsebébe csúsztatta a kezét, és végigsimított a szürke gombon, amit mindig magánál hordott.

Egy olcsó blézer, egy szakadt cérnaszál, és olyan talizmánnak jutott a birtokába, ami mindenhová elkísérte.

– Felteszem, valóban ez a helyzet. Csakhogy nem számít, annak is ott kell állnia valahol a Házasság Szabályaiban, hogy mindenben osztozunk. Jóban is, és rosszban is.

– Talán valóban benne áll – motyogta Eve. Mondjuk elképzelhető, hogy ezt a sort annak idején megcsillagozta és kiegészítette azzal, hogy kivéve a pénzt, de ezért is csak önmagát okolhatta. – Egyszerűen szükségem van arra, hogy visszafizessem. Neked semmit sem jelent pár száz dollár. Ellentétben velem. Különösen úgy, hogy látom magamon, mennyire kezdek elkényelmesedni. Aztán meg ostobának érzem magam, és mindkettőnket felhúzom, amikor leszámolsz pár száz dollárt és a kezembe nyomod, mint egy… nem is tudom, minek.

– Mondjuk, mint a feleségemnek?

Eve vett egy mély levegőt, hogy megnyugodjon.

– Mint az ostoba, gondatlan feleségednek.

– Ezek közül egyik sem vagy. Nekem inkább a *keményfejű* és a *makacs* jut az eszembe.

Eve összevonta a szemöldökét.

– Szerintem ebben a kettőben nagyon is megegyezünk.

– Ezzel nehéz vitába szállni.

– Szükségem van rá, hogy visszafizessen a tőled kapott pénzt, szóval nem kellene minden egyes alkalommal ilyen nagy hűhót csapni körülötte. Ez csak kölcsön, nem pedig „Nesze, te ostoba, aki még annyi pénzt sem tart a zsebében, hogy kifizessen egy szelet babkát, hadd számoljak le pár bankjegyet a kötegből, amit a milliárd-billiárd dolláros öltönyöm zsebében tartok."

– Először is hadd áruljak el valamit. Úgy élvezem a gardróbod feltöltését, ahogy azt te sohasem fogod. Nem kellene irigyelned tőlem ezeket az apró örömöket.

– Egyedül te tartod azt a hatalmas ruhakupacot aprónak. Én meg csak állok itt a cuccokban, amiket te vásároltál össze nekem, és hálás vagyok értük – hallgatott el Eve, és a hajába túrt. – A francba, ezt mondhattam volna, és nem is csak egyszer. Hálás vagyok, amiért szereted azt, amit én utálok, és nem nekem kell időt szakítanom arra, amit ki nem állhatok, mint például a bevásárlás.

– Nincs szükségem rá, hogy megköszönd… – kezdte Roarke, mire Eve megrázta a fejét.

– Dehogy nincs. Nem azért, mert kifizeted, Jézus Krisztus, bele se merek gondolni, mennyibe kerülhetett ez a csizma. Ez kínos. Meg egy kicsit ijesztő is. Vagyis az lenne, ha belegondolnék, éppen ezért igyekszem nem foglalkozni vele. Itt nem a pénzről van szó. Hanem az időmről és arról, hogy gondolsz rám.

– Eve, kedves – sóhajtott Roarke, miközben szemébe visszaköltözött a melegség. – Folyamatosan meglepsz. Tudom, hogy ki vagy, mi vagy, hogyan gondolkodsz, hogyan érzel, ennek ellenére folyamatosan meg tudsz lepni.

Tett egy lépést a felesége felé, és két tenyere közé fogta az arcát, mielőtt megcsókolta.

– Tedd el a pénzt, oké? Eleget vettem fel az automatából.

– Nem egyezhetnénk meg? Ha kifogysz a pénzből, mert éppen buzgón kergetsz egy gyilkost vagy ott állsz egy holttest felett, akkor szólj. Ne kamuzz. Utána meg hálásan fogadd el a kölcsönt.

– A kölcsönt el tudom fogadni. A hála gyakorlása már nehezebben fog menni.

– Hálásan – ismételte meg Roarke. – Később, amikor jut idődd ezzel foglalkozni, én is hálásan el fogom fogadni, hogy visszaadod.

– Nem kamuzol?

– Egyáltalán nem.

– Oké, megegyeztünk – nyújtott kezet Eve. – Határozd meg pontosan, mennyire kell hálásnak lennem.

Roarke fogta a felesége kezét, és megcsókolta.

– Majd elhelyezem valahol a görbén.

– Most kerültünk el egy csúnya veszekedést?

– Én úgy mondanám, hogy rövidre fogtuk a csetepatét.

– A *csetepaté* elég gyerekes kifejezés felnőttek között. Volt egy bosszantó összefeszülésünk. Aminek vége. Együnk.

– Meg tudsz lepni – ismételte meg kifelé menet Roarke. – Még mindig meg tudsz lepni.

• • •

Eve-nek frissítenie kellett a táblát és az aktát, és valóban lemaradt a korábban tervezetthez képest.

Viszont Roarke igazat beszélt. A pihenéssel töltött óra megtette a hatását.

Rádöbbent, hogy a rövidített veszekedés sem rontott a helyzeten. Éppen úgy kitisztította a levegőt, mint a szunyókálás a fejét.

Mielőtt visszatért a munkájához, kiélvezte a húsgolyós spagettit, a bort és a szusszanásnyi pihenést.

Ráadásul a vacsorát az általa ismert legjobb hallgatósággal osztotta meg. Amiért ugyancsak hálával tartozott.

A halottasházzal kezdte a történetet, onnan a laborra váltott, majd ismertette a Jake-kel történt beszélgetés eredményét, amiről eddig nem beszélt.

– Tisztában vagyok vele, hogy rengeteg az olyan tehetséges ember, akinek végül nem sikerül befutnia, de szerintem ennek a lánynak sikerült volna. A tehetsége mellett szorgalmas is volt, és rettenetesen eltökélt. A gyilkos ezt vette el tőle. A lehetőséget.

– Szerinted ez is szerepet játszik az ügyben? – kérdezte Roarke. – Hogy elvette az érvényesülés lehetőségét?

– Nem igazán. Elvégre nem ismerte. Nem azért ölte meg, aki volt, hanem azért, ami. Egy vonzó kamasz lány. A szülei engedélyezték, hogy átadjam Jake-nek a demó másolatát. Mondjuk szerintem csak rosszabbul fogja érezni magát attól, ha a saját fülével hallja, mekkora lehetőség szunnyadt abban a lányban – rántotta meg Eve a vállát. – Mindegy.

– Sűrű délelőttöd volt.

– Ó, még közel sem értem a végére. Konzultáltam Mirával és ettem egy szelet babkát.

– Minden bizonnyal kiváló babka volt.

– Aha, úgy is lehet mondani. Az ENyÜ is talált valamit… a felvételen ugyan nem látszik a gyilkos arca, de azonosítottuk a csoportot, amihez hozzácsapódott, így jutottunk el a falatozóba és a babkához. Az egyik szemtanúnak sikerült vetnie rá egy pillantást. Fehér kamasz fiú. Viszont ennél többre nem emlékszik, hacsak nem találunk valamit, ami felrázza a memóriáját.

– Ez is több annál, mint amennyit reggel tudtál.

– Sokkal több – csavart egy falat spagettit a villájára Eve, és egy pillanatra elgondolkozott, mi kerül a tésztába, amitől közel tökéletes ennivaló lesz belőle. – Vissza Mirához – folytatta evés közben. – Összehoztam a tőle kapott jellemrajzot a saját következtetéseimmel. Egy kanos kamasz fiút keresünk, aki képtelen kielégülni, ezért gyűlöli a vágyakozása tárgyát. Ami nem merül ki a szexben, mert arra is vágyik, hogy figyelmet kapjon és ismerjék el, hogy magasabb rendű a többieknél. A tudása magas szintű, gyakorlott, a jelek szerint jól ismeri a kémiát és a drogokat, valamint hozzáfér a megfelelő felszereléshez. Magányos, az a fajta, akit senki sem vesz

észre… legfeljebb szakmailag – döfött a villájára egy húsgolyót. – A saját szakterületén brillírozik. Közben bárki is neveli, idiótának öltözteti.

– Ez valami márkanév?

Eve nevetve harapta ketté a húsgolyót.

– Az L&P eladója nem emlékezett rá annyira pontosan, hogy személyleírást is adjon róla, de az öltözékét fel tudta idézni, ugyanis a vásárlóik nem igazán szoktak elegáns ingben, öltönynadrágban és makkos papucscipőben megjelenni. Alan Stubenben… akkor látta, amikor a srác levette, hogy felpróbálja a „Rúgd Meg”-et.

– Csodálatos – nyújtott a felesége felé egy szelet kenyeret a kosárból Roarke. – El sem tudok képzelni ennél nagyobb visszalépést.

– A falon talált csúszásnyomból sikerült meghatároznunk a márkát és a körülbelüli méretet. Az eladó ez utóbbit pontosította, a gyilkos hat és feles cipőt hord. Valamint kaptunk tőle egy leírást az áruházban viselt öltözékéről. Eddig még nem sikerült megtalálnunk, hol vette a drága holmikat.

– Ha eladja a Stubent, legalább három tisztességes edzőcipőt vehetett volna az árából. Meg nadrágot, és még taxira is marad pénze.

– Ezek szerint nem akarja megkockáztatni, hogy a szülei vagy a nevelője rákérdezzen: „Hol a cipőd?” Tudod, mit? Szerintem fogalma sincs erről. Nem tagja a klubnak, a normál kamaszok klubjának, még kevésbé a lazák klubjának. Fogalma sincs, hogy az L&P az a Lúzerek és Pancserek.

– Na, és mit árul el ez neked, hadnagy?

– Drága gatyás magániskolába jár, vagy magántanuló, akivel drága gatyás oktatók foglalkoznak az otthonában. Esetleg a kettő együtt. Bárki is viseli a gondját, nem veszi észre, hogy valójában kicsoda. Csak azt látja meg, amit a gyilkos láttatni akar. Aki pontosan tudja, hogyan viselkedjen mások jelenlétében… ami könnyű. Okosan, csendesen, udvariasan, jól öltözötten.

– Megbízhatóan – tette hozzá Roarke.

– Aha, ez a kulcs. Éppen ezért nem kutakodnak a holmija között, nem akarják mindenáron megtudni, mivel foglalkozik, amikor elmegy otthonról. Nyugodtan kísérletezhet, a fenébe is, talán még a mákot is maga termeszti. Rengeteg ideje jut önmagára – dünnyögte Eve. – Rengeteg az ideje. Senki sem mondja neki, hogy „Hé, kapjunk be valamit tanítás után”, vagy „Gyere el a bulimba”.

– Fiatalon elvesztem volna a barátaim nélkül.

– Fiatalon naponta szétrúgták a segged. Mindketten tudjuk, hogy ez milyen érzés. Ezt a gyereket nem bántalmazzák, törvényi értelemben nem hanyagolják el. Egyszerűen csak nem veszik észre. Okos, nem pedig sportos. Nem mintha a sportolók nem lehetnének okosak, ő viszont a korához képest túlságosan alacsony. Talán vézna is. Nem nagydarab… a gyerekek azt is észreveszik, szóval a szemtanú akkor kövérnek, hájasnak vagy valami hasonlónak írja le.

– A lábával kellett megtámasztania magát, hogy ki tudjon mászni az ablakon.

– Pontosan – intett Eve a villájával. – Nem elég erős. A lábával támaszkodott, úgy tolta fel a testét, ezért hagyta azt a nyomot a falon.

– Ez az egész amúgy is kegyetlen, de ami különösen kegyetlenné teszi, a randidrog és a baktériummal fertőzött tű. A szexuális jellegű hozzávalók. Ha igazad van, márpedig ebben nem kételkedek, akkor a gyilkos kimagaslóan intelligens, okos és merő rosszindulatból adta hozzá ezeket is a keverékhez. Tudnia kellett, hogy a rendőrségi labor elemezni fogja az általa használt formulát.

– Pontosan ez volt a célja. A zsaruk a fejüket vakarják, a média felbolydul – intett a kezével Eve. – Ezután már mindenki rá figyel.

– Az pedig meg sem fordul a fejében, hogy kinyomozod a kilétét.

Eve bekapta az utolsó falatot és letette a villát.

– Nem?

– Sokkal okosabb nálad meg mindenkinél, aki jelvényt visel. Végül is a rendőrök mindössze alulfizetett közszolgák. Csak azért

kapnak el időnként egy-két bűnözőt, mert azok még náluk is sötétebbek. Ehhez vedd még hozzá a fiatalsággal együtt járó arroganciát, Eve. Meg azt a rengeteg tesztoszteront. Csak a saját kezével tudja kielégíteni a szükségleteit. Ezek a lányok nem veszik észre, nem akarják megkapni? Idióták, akik sokkal szívesebben rakják szét a lábukat egy írni is alig tudó senkinek csak azért, mert képes eldobni a focilabdát, vagy az olcsó cipős, műbőr dzsekis rosszfiúnak, aki titokban a vécén bagózik.

Eve lenyűgözve dőlt hátra.

– Folytasd.

– Te is voltál kamasz lány. Észrevetted volna ezt a típust?

– Mindent megtettem, hogy lehetőleg senkit se nézzek meg túl közelről. Ugyanis ebben az esetben ők is megbámulnak. Az Akadémiáig pedig eszembe sem jutott, hogy bárkit is az ágyamba engedjek.

Roarke a feleségére kacsintott.

– Azt hiszem, ezt eddig még csak nem is említetted.

– Beszélni sem érdemes róla. Viszont nem én vagyok a megfelelő ember arra, hogy megítéljem, hogyan gondolkodik egy átlagos kamasz a szexről. Ráadásul ez most a gyilkosról szól, és úgy látom, akad néhány érdekes észrevételed.

– Emlékszem még erre a típusra. Nem a gyilkos fajtára, hanem arra, aki úgy érzi, joga van ahhoz, ami sehogy sem akad az útjába. Abban az életkorban az ember egy kicsit megszállottja a szexnek… na jó, nem is csak egy kicsit – emelte fel Roarke a poharát, és hátradőlt. – Ellenben van valami fennköltség, izgalom és csoda abban a pillanatban, amikor az ember először tartja egy lány mellét a kezében, és ez a következő alkalomra sem enyhül. Ennek a típusnak viszont csak fokozza a sötét megszállottságát.

– Amiért a lányokat hibáztatja.

– Naná. Ki mást? A lányok frigidek, ringyók vagy szétrúgják az ember tökét, továbbá teljes mértékben hiányzik belőlük a tisztelet, és ettől a gyilkosod csak még inkább sértetté válik. A

felsőbbrendűségük tudatában le akarják igázni a fiúkat. Ezért gyűlöli és veti meg őket. Csakhogy szerintem mindezek mögött ott munkál benne a félelem.

– Mitől fél?

– A nőktől, a titokzatosságuktól, a másságuktól és legfőképp az erejüktől, a hatalmuktól. Szerintem az ilyenekből lesznek azok, akik erőszakosan viselkednek a nőkkel, ha egyszer végre találnak maguknak egyet, nem gondolod? Mert képtelenek megszabadulni a félelmüktől. Meg attól, hogy bebizonyítsák, ők irányítanak – tette hozzá Roarke.

– Aha, egyezik a véleményünk, noha én még nem jártam ilyen alaposan körül a témát. Mesélek majd erről a típusról, hogy jobban megismerd.

– Emlékeim szerint nem túl éles elméjűek.

– Neked sohasem okozott gondot, hogy a kezedbe vedd egy lány mellét.

Roarke elmosolyodott és kortyolt a borából.

– Még mindig csodálatos érzés.

– Hány évesen volt először szerencséd?

– Ez érdekel, amikor éppen egy gyilkost segítek elkapni?

– Elégítsd ki a kíváncsiságomat.

Roarke megint ivott, és Eve olyasmit vett észre az arcán, amit csak ritkán tudott megfigyelni. Zavart.

– Igazság szerint arról sincs fogalmam, hogy pontosan mennyi idős vagyok.

– Becsüld meg.

– Gondolom, nagyjából úgy tizenöt. Talán valamivel több vagy kevesebb.

– Most csak a melléről beszélsz, vagy az egész akcióról?

Roarke újfent elmosolyodott.

– Nos, az egyikből egyenesen következik a másik, nem igaz? Továbbá, ha ennek van valami jelentősége, az a típus, amiről beszélünk általában csapatban jár. Úgy táplálják egymás

sértettségét. Az élet minden területén csapatba verődnek, még online is.

– A gyilkos nem tagja egyetlen csoportnak sem. Online esetleg, de sokkal inkább úgy látom magam előtt, mint aki lapul. Nem áll össze senkivel. Akármennyire is vágyik a figyelemre, sokkal okosabb annál, mintsem belépjen az online világba és eldicsekedjen a tetteivel – állt fel Eve, és elkezdte leszedni az asztalt. – Miután megtaláljuk, vele együtt a kezünkben lesznek a jegyzetei és a naplója is. Amelyeket kínos részletességgel vezet.

Tányérokkal a kezében megállt a tábla előtt.

– Nem csodálatosnak érzi, amikor beledöfi a tűt azokba a lányokba.

– Akkor mit érez?

– Kielégülést. Azt a fajta kielégülést, amikor az ember bosszúból kiszúrja valakinek a kerekét, amiért aljas módon kibabrált vele. Mondjuk egy tanárét, aki lepontozta a dolgozatát. Csakhogy nem várja meg az eredményt, hanem eltűnik. A gyilkossal is pontosan ugyanez a helyzet. Az indíték is éppen ilyen gyerekes. Csak a módszer és a végrehajtás változik.

– Ellenben nem dicsekszik a haveroknak, hogy sikerült kibabrálnia a tanárral. Ugyanis nincsenek haverjai.

– Továbbá – tette hozzá Eve – ehhez túl okos. Képzeletben messze a többiek fölé emeli magát. Ráadásul sikerült elérnie a kielégülést, amiről mások csak álmodnak. Kétszer is.

– Csakhogy nem tart sokáig, igaz? Mármint a kielégülés.

– Nem. Már kitervelte, hol és mikor fogja újra átélni. Nem kell már sok hozzá, hogy a randidrogot is használja. Szüksége van rá, hogy érezze, mekkora a hatalma a lány felett. Azt veszek el tőled, amit csak akarok és jogom van hozzá. Utána megöllek – pillantott hátra a férjére Eve. – Neked is pontosan ez jár a fejedben.

– Igen, ez.

– Már ezt is pontosan eltervezte. Kitalálta, hogy hol és talán azt is, hogy mikor. A helyszínt már egész biztosan eldöntötte.

Roarke ismerte a feleségét és a vállára tette a kezét. Egyrészt azért, hogy megnyugtassa, másrészt azért, hogy támogassa.

– Majd én intézem a tányérokat.

– A szabály, az szabály. Te intézted a vacsorát.

– Akkor elkezdem frissíteni a táblád.

– Régebben gondoltál volna rá, hogy vacsora utáni kikapcsolódás gyanánt egy nyomozó gyilkossággal foglalkozó tábláját fogod frissíteni?

– A legvadabb álmaimban sem.

Mire Eve újra előkerült – és Galahadnek is hozott egy marék jutalomfalatot, ahogy azt Roarke-tól látta –, a férje már nyakig merült a munkába.

Arra gondolt, hogy sikerült megnyugtatnia.

Igen, Roarke jól tudta, ki ő és ki volt régen, hogyan gondolkodik és mit érez. Időnként úgy vélte, még önmagánál is jobban ismeri. Legalábbis sokkal világosabban látja a képet.

Mégis szerette.

A férjéhez lépett, átkarolta a derekát, és szorosan magához ölelte.

– Ezt a vacsoráért, elsősorban a spagettiért kapod, ugyanis Summersetet nem fogom megölelni.

– Szívesen leszek a közvetítő. Továbbá emlékeztetlek, hogy piténk is van.

– Talán megengedem, hogy közvetítőként megfogd a mellem a cseresznyés pitéért cserébe. De csak később – hajtotta a férje mellkasára a fejét, úgy nézte a táblát. – Azt akarom, hogy felkerüljön rá. Meg lecsukni. Börtönben tudni. Egy pszichopata balfék, púzer szüzike, aki még nem is borotválkozik. Kisebbrendűségi komplexussal megfejelve. Egy kis gazdag, fehér takonypóc. Valami nincs rendben, valami nagyon nincs rendben a tekintetével, de senki sem veszi észre. Vagy ha mégis, akkor azt hiszik róla, hogy az esze és nem a beteges hajlamai miatt csillog – húzódott el a férje mellől Eve, és körbejárta a táblát. – A tanárai, az

oktatói azt gondolják, bárcsak minden diák olyan okos és jól nevelt lenne, mint ő. Mindig időben leadja a munkáit, sőt pluszfeladatokat is vállal – kerülte meg még egyszer a táblát, majd megállt és zsebre vágta a kezét. – A szülők, a gyámja, bárki is vigyáz rá, nagyon elfoglaltak, képzettek, szóval magas szinten művelik a szakmájukat, és sikeresek. Az a gyerek sohasem okoz nekem fejfájást. Annyira szerencsés vagyok. Nem felesel, mindig időben hazaér. Néhány év, és kedvére válogathat az egyetemek között. A nyakam rá, hogy házvezetőnőt és dadát is tartanak… vagy egy kamasz már túl öreg ahhoz, hogy dadája legyen?

– Szerintem igen.

– Akkor valami ahhoz hasonlót. Éppen azért, mert a szülők elfoglaltak, képzettek és sikeresek – hallgatott el Eve, és eljátszott ezzel a gondolattal. – Talán ugyanaz választja ki, hogy mit vegyen fel, mint aki beszerzi a ruháit. Esetleg egy idősebb, megbízható valaki. Viszont egy csaknem egyetemista korú kamaszra nem kell folyamatosan felügyelni. Nyugodtan jöhet és mehet. Elvégre kivételesek a jegyei és nem kell figyelmeztetni a takarodóra… már ha egyáltalán létezik a családjában olyan, hogy takarodó.

– Nem akarják tudni róla, hogy merre jár, kikkel lóg együtt és mit csinál a szabadidejében?

– Könyvtárban és tanulócsoportokban tölti az idejét. Gond nélkül hazudik, ha szükségét érzi. Ráadásul tudja, hogyan jöjjön és menjen úgy, hogy senki se vegye észre. Ha hallottak a lányokról, márpedig valószínűleg hallottak – vonta le Eve a következtetést –, fel sem merül bennük, hogy a gyerekük felelős lehet a velük történtekért. A legtöbb felnőtt mindössze egy jól öltözött, udvarias srácot lát benne. Csak a többi gyerek veszi észre, hogy kívülálló, nem tartozik közéjük. Okos. Nem túl agyafúrt, de azért ravasz.

– Akiben egyre csak gyűlik a harag.

– Egyre csak gyűlik – bólintott rá Eve. – Aggódok, és nem csak amiatt, hogy újra gyilkolni fog. Ha nem találjuk meg, akkor ez elkerülhetetlen. Amiatt aggódok, hogy kegyetlenebbé válik. Nem

elégszik meg egy gyors döféssel, ami után lelép, még akkor sem, ha hatalmas médiafelhajtás követi.

– Ahogy azt már említetted, a lányt akarja majd.

– Szüksége van arra a tapasztalatra, amit eddig megtagadtak tőle. Megfosztja a lányt a cselekvőképességétől, majd megerőszakolja, és csak utána öli meg.

• • •

Gondolt rá. Álmodozott róla. Viszont eddig visszafogta magát.

Mérlegre tette a kockázatot és a nyereséget, majd bölcsen úgy döntött, hogy a kockázat többet nyom, jóval többet nyom.

Csakhogy honnan tudhatná, honnan lehetne benne biztos anélkül, hogy tesz egy próbát?

Éhségét a sikeres projekt nemhogy csillapította, de egyenesen fokozta.

Csakhogy ma este újra vissza kell fognia magát.

A kabátot is eltette. Látta, hogy ezen a helyen mások is ilyet hordanak, mintha az összezsúfolódott tömeg ellenére hideg lenne odabent.

Ez nagy napnak számít, most mutatják be a nyár leginkább várt videóját, ami ennek ellenére csak a Védelmezők franchise újabb, nevetséges, tudományosan megalapozatlan epizódja.

Egy csapat elcseszett Földön kívüli a galaxis túlsó végéből abszurd szupererővel, akik megvédik a Földet a gonosztól.

Teljes zagyvaság.

A maga részéről a sokkal érdekesebbnek tartott gonosznak drukkolt.

Nem érzett ellenszenvet a fantasztikus történetek iránt, de a *tudományos*-fantasztikus történetek egyszerűen dühítették. Viszont a hely és a benne rejlő lehetőségek semmissé tették minden dühét és undorát.

Amint elérhetővé vált, az egyik távoli értékesítési ponton előre megvette a jegyét – és készpénzzel fizetett. Kiemelt áron mérték az abszurditást, de ha befektetésként tekintett rá, bőven megérte.

Most éppen úgy állt a sorban, mint a többi idióta kölyök, akik ugyancsak rengeteget fizettek azért, hogy egy hűvös, hangos teremben túlárazott, trutymóval leöntött pattogatott kukoricával tömjék a fejüket, miközben felvizezett szénsavas üdítőt szürcsölnek.

Ő természetesen egyiket sem csinálja utánuk.

Újra át akarta élni. Minél hamarabb. Közben természetesen annak is tökéletesen a tudatában volt, hogy türelmetlenségének a beszedett serkentő az oka.

A kevés REM-alvás egyenlő a felületes munkával.

Márpedig ő sohasem felületes.

Ezért uralkodott magán, miközben arra is gondosan vigyázott, hogy a földre szegezze a tekintetét és elforduljon a kameráktól – melyek elhelyezkedését korábbi látogatásai alatt már felderítette.

Az emberek csoportokba verődtek, szóval nem volt nehéz dolga. Már ki is választott két lehetséges célpontot a kísérletéhez. Na, meg a szórakozáshoz.

Vagy a vörös ribi, vagy a szöszi lotyó. Hacsak odabent nem kerül a szeme elé valaki, akit még náluk is ígéretesebbnek talál.

Senki sem fogja kétszer is megnézni, vagy ha mégis, akkor úgy, mint akire nem érdemes egy újabb pillantást elvesztegetni.

Márpedig tesz róla, hogy hamarosan mindenki felfigyeljen rá. Összezárta ujjait a zsebébe rejtett fecskendő körül, és elképzelte, ahogyan belevágja valakibe. Bárkibe.

Lassan és mélyeket lélegzett, hogy csillapítsa a szíve vad dobogását.

Odabent még hangosabb zsivaj fogadta, de nem is számított másra. A belépéshez le kellett olvastatnia a ’linkjét. Egy újabb agyatlan kölyöknél. A zsaruk észrevennék, ha megkerülné a beléptetést.

Kuncogó lányok és nagy hangon beszélgető fiúk tengerében sodródott lassan az üzletek felé, miközben a hangszórókból bömbölt a Védelmezők videósorozat zenéje.

Beette magát a fejébe, felidézte benne a klubot és a parkot. A zene és az emlékek teljesen felpörgették.

Erőt kellett vennie magán, hogy el tudja engedni a fecskendőt.

Mindenki alaposan feltankolt pattogatott kukoricával, üdítővel, cukorkával, chipsszel meg mindenféle undorító pótkajával.

Valaki nekiment hátulról és kis híján nekilökte a vörös hajú lánynak. A lány hátrafordult, átnézett rajta, majd visszafordult és tovább kacarászott és hangoskodott a tömeggel.

Akkor te leszel, ribanc. Te leszel az.

Újra a markába szorította a fecskendőt.

Követte a tervet, és miközben a vörös hajú lány társasága bevásárolt, a közelükben maradt, de nem túl közel. Majd közéjük keveredett, mintha csak összetartoznának.

Így jutott be a vetítőterembe, ahol számításának megfelelően már elkezdték játszani az előzeteseket. Levette és eltette a napszemüvegét. A sötétben közelebb húzódott a lányhoz – olyan közel, hogy érezte a haja, a bőre illatát.

A zsebéből előhúzta a fecskendőt.

Nem tudott, egyszerűen egy percet sem tudott tovább várni!

Át kell döfnie a dzsekijét, de korábban ezt is számításba vette.

Csakhogy amikor beleszúrta a tűt, a lány felsikoltott. A hangja pengeként vágta a dobhártyáját. Így is sebesen dobogó szíve még gyorsabb ütemben kezdett verni.

Elakadt a lélegzete.

A kezéből kirepült a pattogatott kukoricás vödör; a tartalma hóviharként záporzott alá, miközben a lány kezdett megfordulni. Valami dübbent a földön, és folyadék fröccsent a cipőjére.

Látta, ahogy a lány felemeli az öklét, és miközben jeges izzadság öntötte el a bőrét, hátratántorodott.

A vészkijáraton át menekült, ahogy eltervezte. Csakhogy nem érte el a remélt kielégülést. Menekülnie kellett, lökdösődni, keresztülverekednie magát a tömegen, miközben folyamatosan üldözte a lány visítása:

– Az a seggfej megszúrt!

Alig jutott túl az ajtón, amikor odabent felgyúltak a fények.

Dobogó szívvel, zúgó füllel és összeszorult gyomorral rohant tovább.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Magániskola, gondolta Eve, miközben átnézte a Jenkinsontól és Reinekétől kapott listát. A gyilkos, akit maga előtt látott, jómódú, kivételezett helyzetű családból érkezett és magániskolába járt.

Ezen a szálon fogja kezdeni.

Felpillantott, amikor Roarke átjött a szomszédos dolgozószobájából.

– Miben tudok segíteni?

– Azt hittem, neked is maradt még dolgod.

– Maradt, de már végeztem vele, szóval igazság szerint szabad vagyok – lépett a felesége mögé Roarke, és masszírozni kezdte a csomót a vállában. – Mindjárt fél kilenc, és gondolom, szeretnél még egy-két órát munkával tölteni.

– Megkértem Jenkinsont és Reinekét, hogy írják össze a komolyabb kémialaborral felszerelt iskolákat, de még esélyem sem volt elkezdeni a lista feldolgozását.

– Abból, ahogy vacsora közben jellemezted a gyilkost, felteszem, magániskolát keresel.

– Azokkal akartam kezdeni. Meghagytam nekik, hogy az egyetemek is szerepeljenek a felsorolásban, de már sokkal lejjebb soroltam őket. A gyilkos azokra vágyik és azokat gyűlöli, akiket lát. Márpedig nem egyetemista lányokat gyilkol.

– Hány iskola szerepel a listán?

– Kétszázharminchárom. Ezt le tudom szorítani kettőszázhatra, ha kihúzom azokat, amelyeknek elsősorban a képzőművészet, a színjátszás vagy a zene az erősségük.

– Akkor százhárom jut fejenként.

– Mármint a városban – nyúlt a kávéja után Eve, amikor jobban belegondolt. – Viszont az elkövető nem Brooklynban vagy Queensben gyilkol. Nem Yonkersből vagy Bronxból választ.

– A leginkább valószínűvel kezded – puszilta meg a felesége feje búbját Roarke.

– Aha, aha. A diákok közül kihúzzuk a lányokat, és minden tizenöt év alatti fiút. Tizennégy év alattit – javította ki saját magát. – Inkább merítsünk nagyobbat, mintsem hibázzunk. Továbbá megszabadulunk a sportolóktól… a testfelépítése alapján nem sportol, nincs is rá ideje. A fehér bőrű fiúkra összpontosítjuk a figyelmünket, akik kiemelkedően teljesítenek kémiából… vagy orvosi előkészítőre járnak.

– Néhány magániskola kollégiumként is működik azok számára, akik igénylik. Mint az An Didean.

– Nem hiszem, hogy kollégista. Ott túlságosan is szem előtt lenne. Ezt a lehetőséget tegyük félre a második körre. Nézzük a névsorokat és azt a… az évkönyv-izét. Abban fényképek is szerepelnek. Ha nem is osztályelső, közel áll ahhoz, hogy az legyen. Ha jár valamilyen szakkörbe, akkor az a kémiával kapcsolatos, mivel más nem érdekli.

– Tisztséget sem visel… nem ő az osztályelnök és nincs benne a diáktanácsban – tette hozzá a felesége gondolatmenetét követve Roarke.

– Ahogy mondod. Amit ma nem tudunk feldolgozni, azt holnap rázúdítom Peabodyra meg bárkire, akinek nincs más dolga. Egyelőre nézzünk húszat-húszat.

– Bekapcsolom a tartalék gépet. Meg iszok a kávédból – tette hozzá Roarke –, mivel remekül illik a pitéhez.

Eve már meg is feledkezett a pitéről, de hirtelen nagyon megkívánta.

Kávét programozott a parancsnoki központon, miközben Roarke hozta a pitét.

– Nem átlagos diák – mondta Eve az első falatot követően. – Hanem kivételes. Viszont – küldött át Roarke-nak húsz iskolát – azzal emelkedik ki a tömegből, hogy nem emelkedik ki belőle. Szerepeltél már évkönyvben?

– Nem igazán jártam iskolába. A magam jószántából biztosan nem – pillantott fel Roarke. – Na, és te?

Eve rántott egyet a vállán.

– Egészen a végzős évemig sikerült elkerülnöm.

– Mindenképpen látnom kell azt a fotót.

– Most éppen dolgozunk.

– Majd találok rá időt akkor, amikor nem dolgozunk.

Eve a képernyőre kérte az első névsort, kitörölte belőle a lányokat és a bizonytalan nemi identitású tanulókat, meg azokat, akik kívül estek a keresett korcsoporton. Mivel a felsorolás nem tartalmazta a bőrszínt, elkezdte párosítani a leírásokat az évkönyvben szereplő fényképekkel, és elolvasta a mellettük álló rövid tanulmányi jellemzést.

Három lehetséges gyanúsítottat talált, de egyiknél sem szólalt meg fejében a vészcsengő. Csakhogy a keresett életkorban jártak, éltanulók voltak és varázslatosan értettek a kémiához.

Az elsőt villámgyorsan kihúzta, miután utánanézett a közösségi médiában és látta, hogy a nyarakat a családjával tölti a hajójukon, többnyire a francia Riviérán.

A másodikat is kigolyózta, ugyanis nyáron az angliai Oxfordban tanult.

Végül egy iskola átnézését követően egyetlen lehetséges gyanúsítottja maradt.

Ez roppant megerőltető és lassú menet lesz, gondolta.

Jelezni kezdett a kommunikátora.

Összeszorult a gyomra.

– Dallas.

Eve Dallas hadnagy, itt a központ. Esemény a Roth's videókomplexumban. Az áldozat egy tizenhat éves lány, akit a Clinton Kórházba szállítottak.

– Életben van?

Megerősítve. A neve Kiki Rosenburg, az ellátása már a kórházba szállítását megelőzően elkezdődött. A helyszínt járőrök biztosítják. A gyanúsított feltehetően az egyik vészkijáraton keresztül menekült el. Kiadtuk a körözést egy fehér bőrű, nagyjából tizenhat éves fiúra, aki világos színű, hosszú kabátot visel.

– Az áldozat állapota?

Pillanatnyilag ismeretlen.

Eve akkor állt fel, amikor a férje visszaért a dolgozószobájába, kezében a blézerével, amit a hálóban dobott le magáról.

– A járőrök biztosítsák a helyszínt, amíg Delia Peabody nyomozó oda nem ér. Majd én értesítem. Először az áldozatot keresem fel. Dallas, vége.

– Él?

– Egyelőre – felelt Eve, majd kifelé indulva elővette a 'linkjét.

– Ébren vagyok! – üdvözölte Peabody.

– A Roth's videókomplexum. Megint próbálkozott. A lány még él. Indulok a Clintonba, hogy beszéljek vele. Te menj a Roth'sba és vedd át az irányítást.

– Életben maradt, miután megkapta az injekciót?

– Még nincsenek válaszaim. Indulj a helyszínre. Vidd magaddal MacNabet. Foglaljátok le a biztonsági felvételeket.

A házból kilépve beugrott az anyósülésre, miközben Roarke a vezetőülést foglalta el.

– A Védelmezők – mondta Peabody. – *A Hármak visszatérése*… a nyár kirobbanó premierje. Páran mi is tervbe vettük, hogy megnézzük a hétvégén. Ma van a premier, Dallas. Tömve lesz a hely.

– Vond be Baxtert és Trueheartot… még ők is ébren vannak. Ha még több ember kell, akkor vonj be még többet. A gyanúsított elmenekült… ezúttal hosszú kabátot viselt. Az egyik vészkijáraton át. Aminek minden egyes négyzethüvelykjét tüzetesen meg kell vizsgálni. Mint ahogy a biztonsági felvételeket és a jegyleolvasókat is.

– Világos, világos. Máris hívom a takarítókat. Szerencsére a halottasházat nem kell értesíteni.

– Reméljük, hogy ez így is marad. Indulj – csúsztatta vissza a zsebébe a ’linket Eve. – Hibázott. Valamiért hibázott. A lánynak nem lett volna szabad túlélnie, ha telenyomja azzal a szarral.

– Talán elcseszte a keveréket.

– Nem. Biztos, hogy nem, arra nagyon odafigyel. Azon a területen nagyon is odafigyel. A végrehajtásba csúszott hiba. Elügyetlenkedett valamit. Feltehetőleg eredetileg is a vészkijáraton akart menekülni, de nem így. Valami félresiklott. Most feldúlt és dühös. Viszont a lányt és nem saját magát hibáztatja.

– Tartasz tőle, hogy esetleg újra lecsap?

– Nem kockáztathatunk, de nem. A lány elszúrta az akcióját. Feldúlt vagy sem, a gyilkos tisztában van vele, hogy ki akarjuk hallgatni. Jelenleg abban reménykedik, hogy mégsem éli túl, vagy legalábbis ebben fog reménykedni, amikor lehiggad. A késleltetett kielégülés is jobb a semminél.

– Premier, és ahogy azt Peabody is mondta, a nyár kirobbanó premierje.

– Mi köze egy videónak a robbantáshoz? Mindegy, ne törődj vele.

– Nem is fogok – biztosította Roarke. – Amikor a gyilkos átment az előtéren, le kellett, hogy olvassák a jegyét. Mondjuk ott is

bejuthatott, ahol távozott.

– Nem valószínű… akkor megszólal a riasztó. Hacsak nem te akarsz bejutni. Ráadásul idő kellett neki, hogy kiválassza az áldozatot, majd megfigyelje, és elég közel húzódjon hozzá. A választott menekülési útvonal arra utal, hogy járt már abban a videószínházban. Odabent sötét van, feltehetőleg a lárma is nagy. Összességében egész jó terv volt. Csakhogy valami félresikerült.

Roarke megállt a kórházkomplexum sürgősségi bejárata előtt.

– Menj be, én majd leparkolok valahol, és megkereslek.

– Kiki Rosenburg – emlékeztette Eve, és az ajtóhoz rohant.

Gyűlölte a kórházak szagát, a betegséget, a félelmet és a kétségbeesést. Meg a hangokat, a sírást, jajgatást és a krepptalpú cipők csattogását a járólapokon.

Elkapta az első helyi dolgozót, akit látott.

– NYPSD. Kiki Rosenburg, a mentő hozta be. Drog.

– Meg kell keresnie…

– Magát kerestem meg. Derítse ki az állapotát, hogy hol kezelik, és akkor el tudom kapni azt, aki megpróbálta megölni.

– Jézusom, ez a dupla műszakom tizenkettedik órája. Szükségem van egy…

– Pörögjön fel.

A sürgősségin dolgozó nővér hiába hordott vidám százszorszépekkel díszített köpenyt, szeméből sugárzott a kimerültség.

– Rendben. Várjon itt.

– Miért kellene egy helyben állnom? – csatlakozott Eve a nővérhez. Miközben egyre közelebb értek a regisztrációs pulthoz, végignézett a folyosón.

Az egyik ajtó előtt észrevett egy járőrt.

– Már nem érdekes. Megtaláltam.

Elindult az egyenruhás felé. A nővér rákiáltott.

– Hé! Nem mehet csak úgy…

– Csak figyeljen! Járőr. Kiki Rosenburg.

– Két perce sincs, hogy ideértek a szülei, hadnagy.

– Még életben van?

– Két perce még életben volt. Bent van nála az orvos, meg egy nővér és a társam.

– Folytassa az őrködést. Nemsokára megérkezik a civil szakértőm. Itt marad magával.

Ezzel belökte az ajtót.

A furcsán csintalan kinézetű, fehér köpenyes doktornő és a zöld ruhás nővér egyszerre fordultak feléje.

– Ide nem jöhet be, kisasszony.

Eve odamutatta a jelvényét dr. Csintalannak.

– Hadnagy vagyok, és már idebent.

Kiki mellett két, negyven körüli nő állt. A kislány arca csaknem áttetszőn fehérnek tűnt a vörös hajzuhatag mellett. Tűhegynyivé szűkült pupillája elárulta Eve-nek, hogy a heroinnak legalább egy része bekerült a szervezetébe.

– Hogy érzed magad, Kiki?

– Nem túl jól.

– Ezt nagyon sajnálom, de azért örülök a találkozásnak. Maguk a családja?

– Az anyukái – felelt egyszerre a két nő.

– Szép horzsolást szereztél a karodra, Kiki. Elmeséled, hogyan történt?

– Délután elestem a légdeszkámmal, és alaposan bevertem. Nagyon fájt. Hé… – mosolygott rá Eve-re a részegek vagy a betépettek mosolyával. – Nem maga Marlo Durn?

– Nem.

– Teljesen úgy néz ki, mint ő.

– Szokták mondani. Izé, anyukák, Dallas hadnagy vagyok.

– Óóóó, akkor maga a másik. Ő a másik, anyu.

– Igen, tudom – szólalt meg Kiki bal szélen álló anyja. Connie Rosenburg vagyok, ő pedig a feleségem, Andrea Harris. Ugyanez történt azzal a másik két kislánnyal is, igaz?

– Kiki fel fog épülni – biztosította őket az orvos, majd Eve felé fordult és megismételte. – Fel fog épülni. Nem mennénk ki egy pillanatra?

– Dehogynem. Viszont beszélnem kell Kikivel.

– Értem – szorította meg a lánya kezét Andrea. – A bátyjával és a barátaikkal ment videót nézni. Leküldtük őket a családi váróba.

– Velük is szeretnék beszélni.

– Kérem – kapta el Kiki másik kezét Connie. – Tudni akarjuk, hogy mi történt. Vagy történhetett volna. Mert minden rendben lesz veled, Kiki baba.

– Hánytam egy nagyot – vallotta be Eve-nek Kiki.

– Ezt örömmel hallom. Járőr, jöjjön velem.

Az orvos kíséretében kilépett az ajtón, és odabiccentett Roarke-nak.

– A társával együtt tartsanak egy rövid pihenőt – közölte a járőrrel, majd dr. Csintalan felé fordult. – Haza fogja engedni?

– Ma este biztosan nem – árulta el az orvos. – Éjszakára bent akarom tartani megfigyelésre, és közben újabb kezelést is kap.

– Tartsanak szünetet – ismételte meg Eve a járőröknek kiadott parancsot. – Utána őrizniük kell a gyereket, amíg el nem engedik, de most kapnak harminc perc pihenőt.

– Értettük, hadnagy.

Eve visszafordult dr. Csintalanhoz.

– Beszélnem kell Kikivel. Továbbá a toxikológiai vizsgálatának az eredményére is szükségem van.

– Értem. Dr. Myler vagyok – nyújtott kezet a doktornő. – Intézkedek, hogy amint megérkeznek az eredmények, azonnal kapjon belőlük egy másolatot. Én is azt szeretném, hogy beszéljen Kikivel. Rettenetesen örülök, hogy egyáltalán tud vele beszélni. Csak előtte néhány percig maradjon hármasban a két anyjával.

– Rendben. A seb a karján. A nyakam rá, hogy pokolian fájna, ha érzéstelenítés nélkül megpróbálna beleszúrni egy tűt.

– Ahogy mondja. Csak ezzel tudom magyarázni, miért nem sikerült halálos adagot a szervezetébe fecskendezni.

– Mennyit kapott?

– Eleget ahhoz, hogy rosszul legyen tőle. A mentősök hamar beadták neki az ellenanyagot, és mivel az orvosok megkapták a riasztást, egy nagy adag antibiotikumot is beadtak neki abban a reményben, hogy elbánik a baktériummal. Így nem kell még a szifilisszel is megbirkóznia. Már a szívverése is szabályos. A lány erős és egészséges – folytatta Myler. – Fiatal, erős, egészséges, és annak ellenére, hogy jelen pillanatban egyáltalán nem érzi magát szerencsésnek, nagyon is annak mondhatta magát, amikor az a beteg állat megpróbálta beinjekciózni két réteg ruhán, a pólóján és a dzsekijén keresztül. Ez most egy húszasomba került, de megérte – fújt nagyot a doktornő. – Minden alkalommal, amikor többször káromkodok a műszakomban, félreteszek egy húszast.

– Nekem egy héten belül ki kellene váltanom a koldulási engedélyt.

Myler mosolya éppen olyan csintalanságot sugárzott, mint a lófarka.

– Tényleg nagyon tetszett a videó. Még jobban tetszik a tudat, hogy maga az életben is hasonlít a látottakra. Megyek és megnyugtatom a lány bátyját és a barátaikat. Ne fárassza ki nagyon, oké? Egy kicsit még lebeg, de a szervezete végül győzni fog.

– Gyors leszek, amennyire tudok. Utána a többiekkel is beszélnem kell.

– Visszajövök, hogy ránézzek a lányra. Üzenem Cabot nővérnek, hogy tartson egy kis pihenőt – mosolygott rá Roarke-ra. – Meg kell mondjam, maga még a videóban szereplő Roarke-nál is cukibb.

Eve intett a férjének, és csak képzeletben forgatta a szemét.

– Gyere.

Belépett az ajtón.

– Cabot nővér, dr. Myler azt üzeni, hogy pihenjen, amíg beszélek Kikivel és az anyukáival.

– Ha szükséged lenne rám, csak nyomd meg azt a gombot. Emlékszel?

– Kipróbáltuk. Olyan kedves – jegyezte meg Kiki, miután Cabot nővér távozott. – Óóó, ez a másik pasi magából. Még csinibb.

– Hogy érzed magad, Kiki?

– Egészen úgy, mint a… huss! Nagyon elszálltam, és talán el is ájultam. Elmentünk megnézni *A Hármak visszatérését,* de nem néztük meg. Ez annyira izé. David elhozta Prest, én meg talán látok valamit Davidben, és Lola velem jött, ő meg totál belezúgott Presbe. Úgy indult az egész, mint valami dupla randi, de az a seggfej megszúrt. Ami nagyon, nagyon fájt.

Miközben Eve vetett a kislányra egy „Folytasd csak” pillantást, Roarke közelebb lépett hozzá.

– Oda szúrt, ahol megsérült a karod?

– Asszem. Sokkal jobban fájt, mint amikor leestem a légdeszkáról és végighorzsoltam. Megajobban. Szerintem sikítottam is, meg minden, Pres meg azzal jött, hogy „Mi a hézag, Keek?” Én meg visítoztam még egy kicsit, és igyekeztem megszabadulni a dzsekimtől, de még az is fájt. Nem láttam vért, de tudtam, hogy megszúrt. Utána felgyulladt a világítás, nagyon, de nagyon erősen, és mindenki kiabált, én meg kezdtem magam úgy érezni, hogy hű! Annyira vicces lett az emberek arca… – írt le kezével egy kört a levegőben a lány. – Utána meg hánytam egyet, éppen David szeme előtt, aki most már undorítónak fog tartani.

– Fogadjunk, hogy nem.

A lány üveges szemébe hála költözött.

– Komolyan?

– Egy kicsit sem.

– A hangja is szép. Thrune-i Aamon beszél így.

– Az egyik Védelmező – árulta el Roarke-nak Andrea.

– Ismerem a videókat, és roppant hízelgő. Kiki, láttad, hogy ki szúrt meg?

– Minden nagyon sötét volt. Annyira furának érzem a szemem. Furának is néz ki?

– Csodálatos, zöld szemed van.

Kiki sóhajából Eve azonnal tudta, hogy a kamasz lány teljesen másra gondol.

– Francba. Talán láttam – hunyta le a szemét. – Egy pillanatra talán láttam. Nem volt magas, mint David. Vagy mint maga. Azt hiszem, kabátot hordott. A legtöbb pikkelyes hosszú kabátban jött. Szóval szerintem egy pikkelyes volt az. De elrohant, így csak a kabátját láttam.

– Ezek szerint az arcát nem?

– Sötét volt. Basszus-szem.

– Láttad a szeme színét?

– Ahhoz túl sötét volt, de basszus-szemmel jött! – nyitotta tágra a sajátját Kiki. – Basszus-szemmel! Az összes kukoricámat kiborítottam, és pofán akartam vágni, amiért megszúrt, de elrohant. Pikkelyes.

Elveszítjük, gondolta Eve. *Kezd elszállni.*

– Kiki – kérdezte. – Láttad már korábban is?

– Nem hiszem.

– Nem vettél észre rajta valamit? Valami apróságot?

– Ne-em. Pikkelyes. Nem tudtuk megnézni a videót. Szívesen behúznék neki egyet.

– Akárcsak én.

– Nagyon elfáradt. Sajnálom – tette hozzá Connie, miközben megsimogatta Kiki vörös haját. – Annyi mindenen ment keresztül.

– Ne sajnálkozzon. Rengeteget segített. Nagyon örülök, hogy teljesen rendbe fog jönni. Később, amikor majd jobban érzi magát, újra beszélnem kell vele. Ha kérdése lenne vagy beszélni akarna velem, akkor bármikor hívhat – túrta végig a zsebeit Eve egy névjegykártya után. – A francba, elfogyott.

Roarke elővett egyet a sajátjai közül.

– Ráírom a hátára a hadnagy számát.

– Köszönöm – törölt le Andrea egy könnycseppet az arcáról. – Amikor magához tér, nagyon fog örülni annak, hogy találkoztak.

Eve kilépett az ajtón, és meglátta a folyosón közeledő Mylert.

– Nagyon gyengének látszik – mondta neki. – Talán a vörös haj miatt is lehet. Csakhogy egyáltalán nem gyenge. Kemény. Ő egy kemény lány.

– Tudott segíteni?

– Aha, de holnap folytatni akarom a most megkezdett beszélgetést.

– Akkor már sokkal inkább önmaga lesz. Éjszaka megfigyeljük, és folytatnia kell az antibiotikumkúrát. Néhány nap, és visszaállhat a légdeszkájára.

– Ami megmentette az életét.

Myler csintalan mosollyal bólintott.

– Az már egyszer biztos. A várót a folyosó végén találja. Először forduljon jobbra, utána menjen be a balra nyíló üvegajtón. Egyik anyjának sem árulta el, hogy esett a légdeszkával.

Eve bólintott, majd Roarke mellett elindult a folyosón.

– Mert akkor babusgatni kezdik, és kioktatják a biztonságról. Krisztusnak hála, inkább titkolta a sérülését.

Az üvegajtó mögött három gyereket találtak összebújva.

Eve sejtette, hogy nem maradnak sokáig magukra, és remélte, befejezi a kihallgatásukat, mielőtt mások is érkeznek a váróba.

A lány bátyját azonnal felismerte. Arca mellett aláhulló vörös haja mindössze néhány árnyalattal látszott sötétebbnek, mint a húgáé.

Amikor a gyerek észrevette a belépőket, azonnal felpattant.

– Istenem. Nem. Kiki meghalt!

– Kiki jól van – kiabálta túl Eve a két fiú és a lány jajveszékelését. – Éppen most beszéltem vele.

– Maga halottakkal foglalkozik. Láttuk a videón, igaz? – nézett a srác a barátaira. – Mindnyájan láttuk.

– Nem mondta dr. Myler, hogy Kiki jól érzi magát?

– Mondta, de…

– Én most ugyanezt mondom.

A másik fiú – ő lehetett David – beletúrt kék sávokkal díszített, szőke hajába.

– Valaki meg akarta ölni. Ez tényleg a valóság?

– Igen, de nem sikerült neki. Kiki nagyon kimerült, de ébren volt, a tudatánál, és nagyon bosszantja, hogy lemaradt a videóról.

– Oké – csillant meg Pres szemében egy könnycsepp. – Oké. Bocs. Szörnyen idegesítő tud lenni, de mégiscsak a húgom. A kishúgom.

– Minden oké, Pres – fogta meg a lány a kezét. – Minden oké lesz.

– Dallas hadnagy vagyok.

– Huh – jegyezte meg Pres, miközben halovány mosolyt erőltetett az arcára.

– Beszélnem kell veletek arról, ami ma este történt. Bemondanátok a teljes neveteket és a korotokat a felvevőbe?

– Hű, ha Kiki tényleg oké, akkor ez buli. Presley Rosenburg. Tizennyolc.

– Én Lola Nelson vagyok, tizenhét.

– A szüleid tudják, hogy hol vagy, Lola?

– Aha. Azonnal felhívtam őket, és mondtam, hogy valami történt Kikivel, jött a rendőrség, a mentő, utána meg a rendőrök behoztak minket a kórházba, és arra kértek, maradjunk, mert megérkeztek Kiki anyukái, és szerintük beszélnem kell a nyomozókkal, mert azzal segítek Kikinek. Nagyon szeretik őt. Meg persze Prest is.

Minden kamasz lány végtelenített mondatokban beszél? – tűnődött Eve.

– A szüleid beleegyeztek, hogy beszélj velem?

– Aha, hogyne. Kiki miatt.

– David Olmstead, tizennyolc.

– Rendben. Kezdjük veled, Presley. Együtt voltál a húgoddal és a két barátoddal?

– Aha, ahogy mondja. Már hetekkel ezelőtt megvettük a négy jegyet a premierre… Exkluzív előadás, este tízkor. Tegnap volt a díszbemutató, de csak a színészeknek, a nagyfejűeknek meg a gazdagoknak. A ma este a valódi embereké. Ami így is nagy durranás, és számítottunk rá, hogy utána találkozunk néhány szereplővel, akiktől lehet kérdezgetni, meg minden.

– Nagyon izgultunk – szólt közbe Lola. – A Védelmezők nagy rajongói vagyunk.

– Még az előre váltott jegyekkel is regisztrálni kellett, ezért már valamivel kilenc után odaértünk. Elég hátul álltunk, de végül megmozdult a sor.

– Láttatok hosszú kabátos embereket?

– Naná. Főleg a pikkelyesek vesznek fel ilyet, de ez elég gyakori.

– Egy fehér, Kikivel egykorú srác. Alacsony. Úgy öt láb hat hüvelyk lehet.

– Nem rémlik. Ő döfte le? Mármint tudom, hogy nem döfték le, csak ő hitte azt. Az az alak fecskendőt használt. Hallottam, ahogy a mentősök erről beszélnek.

– Nem lehetséges, hogy mögöttünk állt, amikor kukoricát és üdítőt vettünk? – álcázta kérdésnek David az állítást, amivel azonnal magára vonta Eve figyelmét.

– Láttad?

– Nem igazán. Inkább csak a kabátját. Totál új volt. Én is csak ezért vettem észre. Meg olyan idióta cipő volt rajta.

– Miféle idióta cipő?

– „Rúgd Meg” vagy „Joe’s” vagy valami ilyen. Csak azért maradt meg bennem, mert ő volt az egyetlen, aki elrohant. Amikor Kiki sikítani kezdett, félrelökött bennünket, és csak rohant.

– Milyen színű volt a haja?

– Fogalmam sincs. Amikor sorban álltunk a kukoricáért, eszembe sem jutott megnézni. Beszélgettünk, próbáltuk kitalálni, hogy mit is kérjünk, és közben fél szemmel láttam a kabátot meg a tornacipőt. A teremben pedig sötét volt, és minden nagyon gyorsan történt.

– Engem meglökött.

– Meglökött téged, Lola?

– Azt hiszem. Kiki kiabált és visítozott. Öregem, a pattogatott kukoricája csak úgy repült, és az üdítőjéből is jutott mindenkire, én meg megfordultam, és Pres, te akkor valami olyasmit mondtál, hogy „Mi a franc, Keek”, a srác meg, szóval nem igazán lökött meg, inkább… – bökte oldalba a levegőt a könyökével Lola. – Mintha csak azt akarta volna mondani, hogy „El az utamból, ribanc” – kapta szája elé az ujját. – Bocs a „ribancért.” Nem is gondoltam rá, mert Kiki sikított, és próbálta lerángatni a dzsekijét, és összeüdítőzte a nadrágomat meg a cipőmet.

– Mindenki ordibált, hogy fogjuk be – folytatta Pres. – Én meg kínosan éreztem magam, és haragudtam Kikire. Nem lett volna szabad.

– Nem tudhattad.

– Visított, letépte magáról a dzsekijét, és azt kérdezgette kiabálva, hogy „Az ott vér?”, „Az ott vér?”

– A srác közben odaért a vészkijárathoz, mert megszólalt a riasztó – tette hozzá David –, és a fények is felgyulladtak.

– Szerintem még ki is rúgtak volna minket, de Kiki végighányta az egész helyet – rántotta meg Lola a vállát. – Közben folyamatosan azt hajtogatta, hogy kés volt nála, megszúrta, és lángol a karja. Megérkezett a mentő meg a rendőrség. Nem, előtte még Kiki bekattant, és letépte az új ingének az ujját.

– Láttam a horzsolását és egy vörös foltot is rajta – hunyta le Presley a szemét. – Azt hittem, hogy megkéselték, de amikor hallottam, ahogy a mentősök drogról beszélnek, azonnal eszembe jutott, hogy mi történt azzal a másik két lánnyal. Azt hittem, haldoklik. Azt hittem, hogy Kiki haldoklik.

– Nem haldoklik. Veletek együtt segíteni fog nekem, hogy megtaláljuk a tettest.

Eve újra végig akarta venni a történteket, hátha sikerül a gyerekek eszébe juttatni néhány részletet, de belépett Kiki két anyja,

és ezúttal Pres már nem tudta visszafojtani a könnyeit.

– Kikivel minden rendben – lépett oda hozzá Audrey és átölelte, pedig a fiú már egy teljes fejjel túlnőtt rajta. – Kap egy szobát éjszakára, de csak megfigyelik.

– Dr. Myler üzeni, hogy nála van a toxikológiai vizsgálat eredménye, és a mentősök nevét és elérhetőségét is tudja, akik ellátták Kikit a helyszínen – mondta halkan Connie.

– Ez sokat segít, köszönöm. Ahogy azt már említettem, később szeretnék újra beszélni magukkal.

– Mindent megteszünk, amit csak tudunk, hogy megfékezzük ezt a szörnyeteget.

Távozás közben Eve átvette a toxikológiai eredményeket és a mentősök névsorát.

Majd kilépett a nyári éjszakába, és vett egy mély lélegzetet.

– Tudom, hogy sétálni szeretnél, és nem vagyunk messze – karolta át a felesége derekát Roarke, mivel már jól ismerte. – A videószínházba?

– Aha. A lánynak szerencséje volt. Bődületes szerencséje. Ha a gyilkos a másik karját választja, most éppen ezt a két nőt kellene értesítenem a haláláról.

– Csakhogy nem azt választotta, és a lány felépül. Nem csak keménynek láttam, ahogy te, de rugalmasnak is.

– Holnapra talán több is az eszébe jut. David pedig? Az emberekben sokszor nem is tudatosul, hogy mit láttak. Hátha Yancy fel tud skiccelni egy vázlatot a leírása alapján. Akárcsak Kiki. Látta a szemét, a basszus-szemét, szóval elképzelhető.

A kocsihoz érve Eve még állt egy percig, és hatalmas sóhajokkal igyekezett kiszellőztetni a kórház levegőjét a tüdejéből.

Kávé, gondolta, rengeteg kávé kell, hogy képes legyen megküzdeni a fenyegető kimerültséggel.

– A hosszú kabátról nem tudtam semmit. Nem tudtam, hogy a pikkelyesek hordják.

– Komolyan?

– A kamaszok társasági élete bonyolult és képlékeny. Talán azt is az L&P-ben vette a cipővel meg a többivel együtt. Ennek utána kell néznem – szállt be a kocsiba. – Az is valami, hogy nem kell zsinórban a harmadik nap is egy kamasz lány holtteste mellett állnom.

Egy bimbó, ami sohasem nyílik ki. Kiki Rosenburg megkapta az esélyt a virágzásra.

– A gyilkos nagy hibát követett el. Látnom kell, hol próbált végezni a lánnyal, és milyen távolságra van onnan a vészkijárat. Nem jutott neki annyi idő, mint amennyire számított – kalkulált. – Megszúrja, rávigyorog, odébbáll. Kinyitja a vészkijáratot, és eltűnik. Nem törődik a riasztóval. Csak növeli a zűrzavart… legalábbis szerinte. Talán mások is észreveszik a távozását, de csak egy hosszú kabátos kölyköt látnak. Korábban már megfigyelte, hol vannak a kamerák az ajtók felett és az előtérben. Az arcát most sem fogjuk látni, de egyre többet tudunk róla. Minden alkalommal egyre többet és többet. Ráadásul ezúttal ehhez nem kellett egy újabb kamasz lánynak a boncasztalra kerülnie.

– Nem tudta kiiktatni a riasztót. Pedig nem nagy dolog – árulta el Roarke. – A vészkijáratok ajtajai a lehető legegyszerűbbek. Csak össze kellett volna dobnia egy zavarót vagy venni egyet az utcán. Akkor csendben távozhat. Márpedig a csend mindig jobb.

– Ugye? Akkor senki sem veszi észre. Igazad van.

– Vagy nem tudott a riasztóról, vagy nem ért hozzá, hogyan kell megzavarni. A legtöbb kamasz jól, vagy legalább alapszinten érti az elektronikát. A gyilkos nem tartozik közéjük. Ehhez már nem ér fel.

Eve ezen gondolkodott, miközben Roarke leparkolt egy városi cirkáló mögött.

– Egyre többet és többet tudunk róla.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

A fényesen megvilágított előtérben, ahol érezni lehetett a pattogatott kukoricára öntött vajpótlék szagát (nem is volt olyan rossz), egyenruhás járőrök kísértek egy kis csoport civilt a termek felől a kijárathoz.

Eve felismerte egyiküket, és odalépett hozzá.

– Merre találom a nyomozóimat, Hurley járőr?

– Baxter és Trueheart a hármas teremben rendezkedtek be. Ott nem sokkal a támadás előtt ért véget a műsor, szóval már kiürítették. Peabody az egyesben van. A kockák a biztonsági központban.

Eve a férjére pillantott, aki azonnal indult megkeresni MacNabet.

– Tudja, ki ért elsőként a helyszínre?

– Hernandez és Blicker. Most Peabodynak segítenek. Lélegzik még a lány?

– Igen, és lélegezni is fog.

– Az összképet nézve ez szerencsés fordulat.

Eve elindult a nagyterem irányába.

A helyiség fényárban úszott, a folyamatos beszélgetés sustorgásába ideges nevetés és kurta kiáltások keveredtek.

– Higgadjanak le! – kiáltotta Eve, mielőtt Peabody felé indult.

– Oké, most elmehetnek. Köszönjük a türelmet és a segítséget.

– Aha, persze – vigyorgott gúnyosan a nagyjából Jamie korú fiúkból álló trió egyik tagja. – Mintha lett volna más választásunk.

– Annak a lánynak biztosan nem volt, aki kórházba került – jegyezte meg Eve.

– Mindenkinek elcseszte a szórakozását. Úgy visított, mint akit fejszével szeletelnek.

– Ne csináld már, Jerry – bökte oldalba az egyik barátja, de a srác nem hagyta abba.

– Utána meg a zsaruk bezárnak minket, és úgy bánnak velünk, mint a bűnözőkkel. A francba, kirángatták innen azt a visítozót, vagy nem? Mi viszont ahelyett, hogy megnéztük volna a videót, amire megvettük a jegyet, itt várunk már egy éve a semmiért.

– Szomorú. Mindjárt megszakad a szívem.

– Tudja, mennyit fizettünk a jegyekért meg a fenntartott helyünkért?

– A vezetőség felajánlotta, hogy elfogadja egy későbbi előadásnál – emlékeztette Peabody. – Vagy ha ez nem felel meg, visszatéríti a vételárat.

– Persze, mintha azzal minden rendben lenne. A zsaruk seggfejek.

– Betöltötte már a huszonegyet, Jerry?

– Mi köze hozzá?

– Mert szerintem még messze nem, ennek ellenére kortyolgatott a zsebéből kiálló üvegből – szagolt bele színpadiasan a levegőbe Eve. – Úgy érzem, gin.

A fiú nyaka kivörösödött, és ez a szín gyorsan felkúszott az arcán, ami beszédesebb volt minden beismerésnél.

– Fogalmam sincs, miről hadovál.

– Lehet, hogy egy seggfej zsaru vagyok, de felismerem a gint egy nyafogós idióta leheletén. Ezen a helyen tilos alkoholt fogyasztani. Ehhez vegyük hozzá, hogy még nem töltötted be a huszonegyet, és a haverjaiddal együtt, akik most bölcsen hallgatnak, könnyen eltölthettek néhány órát a fogdán. Két lehetőséged maradt – folytatta Eve. – Az egyik a fogda, és amilyen késő re jár az idő, valószínűleg reggelig nem tudod letenni az óvadékot. Talán nevelő hatással lesz rád a bent töltött éjszaka. A másik, hogy megfogadod a barátaid tanácsát, és egyetlen hang nélkül leléptek.

Ezzel félreállt, hogy a srác távozhasson. Aki a második lehetőséget választotta.

– Tudod – jegyezte meg Eve –, talán nem ma éjjel, de Jerry előbb-utóbb megtapasztalja azt a nevelő célú éjszakát. Helyzet?

– Előbb szeretném tudni, mi a helyzet Rosenburggal.

– Ébren volt, egész összefüggően beszélt, és az orvosa szerint teljesen rendbe jön.

– Ez csodálatos – dőlt hátra Peabody, és megdörzsölte fáradt szemét. – Másrészt tudtam, hogy ez a seggfej ivott, de úgy gondoltam, praktikusabb, ha kihallgatom, és utána szélnek eresztem.

– Egyetértek. Ennek ellenére szeretek elszórakozni egy kicsit a seggfejekkel. Tovább.

– Többen is állították, hogy láttak egy alakot kirohanni a vészkijáraton, viszont a vallomások innentől kezdve eltérnek. Férfi, nő, gyerek, öreg, fekete, fehér, magas, alacsony. Tudod, hogy megy ez.

– Aha.

– Viszont az egyik standban dolgozó szemtanú, a huszonhárom éves Sharlie Weaver talán észrevett valamit. Felfigyelt az áldozatra a haja miatt. A hosszú, sűrű, egyenes, vörös haja miatt.

– Pontos a leírás.

– Ő is komolyan gondolkodik rajta, hogy vörösre festi a haját, ezért alaposan megnézte magának. Emlékszik, hogy közvetlenül mögötte állt egy hosszú kabátos alak. Azt hitte, a társasághoz tartozik, mert nagyjából velük együtt mozogva közeledett a pultjához, de amikor a többiek bevásároltak, ő vásárlás nélkül eloldalgott.

– Az arcát is látta?

– Csak azért tűnt fel neki, mert az áldozat haját figyelte, de látta a kabátot, mert idézem: „a csoport többi tagja nem volt pikkelyes.” Sharlie szerint leszegte a fejét, amikor oldalt lépett és napszemüveg is volt rajta.

– Napszemüveg? Este tízkor? Idebent?

– A megjelenéshez tartozik, Dallas. Sharlie viszont teljesen biztos benne, hogy egy pillanatra látta profilból. Határozottan kijelentette, hogy fehér bőrű és nagyjából olyan magas, mint az áldozat. A haját barnának gondolja, ami… újra csak idézem: „slamposan lógott”. Méghozzá az arca elé, ezért nem láthatta tisztán.

– Paróka.

– Gondolod?

– A ruházata, Peabody. Begombolt ing, drága papucscipő azokkal a rohadt fityegőkkel és minőségi nadrág. Ki az, aki ilyenekbe öltözteti, és hagyja, hogy a haja slampos maradjon? Egy, a valódi hajánál hosszabb paróka segít elrejteni az arcát. A napszemüveg is a rejtőzködést szolgálja. Sharlie-nek le kell ülnie Yancyvel.

– Szívesen segíteni fog, és már küldtem is Yancynek egy üzenetet. Holnap be tudja szorítani a szemtanút.

– Nem csak vele kell beszélnie. Másnak is feltűnt a kabát az áldozat barátai közül. A srác szerint vadonatúj volt.

– Oké, ez teljesen hihető. Az ember nem akarja, hogy a hosszú kabátja újnak nézzen ki. Az a gizdáknak való.

– Persze. Yancy talán többet is ki tud húzni a srácból. Elintézem, hogy rá is jusson ideje. Meg az áldozatra, miután az orvos is engedélyezi.

– A takarítók megvizsgálták az ajtót, és találtak egy rakás ujjlenyomatot. Meg részleges és teljes tenyérlenyomatokat, továbbá rúgásnyomokat az alján. Viszont, ha a srác folyékony kesztyűt használt…

– Miért használt volna? Az ajtót a csípőjével is belökheti az ember, vagy a fenekével, a vállával. Hacsak nem esik pánikba, és rohan úgy, mint ahogy ő. Szóval remélhetőleg most is elkövetett egy hibát – intett az állával a középső folyosón szétszóródott pattogatott kukorica és kiömlött üdítő felé. – Ott támadta meg a lányt. Ez is hiba volt. Miért nem várta ki, amíg továbbmennek? A társaságnak foglalt helye volt. Még hat- vagy hétsornyit kellett volna sétálniuk.

Úgy még a tervezett menekülési útvonalához is közelebb kerül. Túl türelmetlen – dünnyögte Eve. – Feszült, talán serkentőt is szedett. Nem tudott várni. Újra át kellett élnie az élményt.

– Menekülés közben többeknek is nekiütközött. Viszont eddig azok sem tudtak hozzátenni a képhez, akiket meglökött vagy felborított. Sötét volt, és minden nagyon gyorsan történt.

– Csak egyetlenegy emberre van szükségünk. Mindössze egyetlenegyre. Figyelj, beküldöm Hurley-t. Segít a kihallgatásoknál. Közben megnézem Baxtert és Trueheartot.

Eve átment a hármas terembe.

Kisebb helyiség, kevesebb ember. Ráadásul két nyomozó gyorsabban dolgozik egynél, így gyorsabban tudták elengedni azokat, akiket kihallgattak.

Eve odasétált Trueheart mellé.

– Elnézést. Szeretnék váltani veled néhány szót.

– Értettem, hadnagy. Csak egy pillanat – fordult oda Trueheart az ötfős csoporthoz, akikkel éppen beszélgetett, majd Eve társaságában félrevonult. – Mi a helyzet az áldozattal?

– Teljesen fel fog épülni.

Trueheart komoly, jellegzetesen amerikai arcán széles mosoly terült szét.

– Ez jó hír. Talán én is hozzátehetek egyet. Ez a csoport… Annabelle Joan Pierce, akit a többiek csak A. J.-nek szólítanak, azt állítja, hogy éppen meg akart fordulni, amikor hallotta a sikítozást. A tömegtől viszont nem igazán látta, hogy mi folyik mögötte. Utána valaki beleütközött, nekilökte a barátnőjének, a balján ülő lánynak. Úgy borultak el, mint a dominó. A. J. igyekezett visszanyerni az egyensúlyát, de végül egy srác ölében kötött ki, aki már leült a helyére.

– Tud személyleírást adni arról, aki fellökte?

– Barnás haj… de azt már nem tudja, hogy világos vagy közepesen barna. Inkább hosszú, legalábbis elől. Az arca elé lógott.

– Napszemüveg?

– Azt nem viselt, hadnagy.

Kiki basszus-szemet emlegetett. Miután bejött, levette a szemüvegét. Odabent nem égtek a lámpák.

– Hosszú kabátot hordott… szürkét vagy barnát, nem feketét. Annál világosabbat. Az arca szőrtelen. A szemtanú szerint alacsony. Alacsony és fehér bőrű. Próbálok többet is megtudni, de szerintem beszélhetne Yancyvel.

– Aha. Yancy igencsak elfoglalt lesz. Hol állt, amikor fellökték?

– Szerinte nem sok hiányzott hozzá, hogy odaérjenek a helyükhöz. Ami a tízes sort jelentette.

Vajon irónia, gondolta Eve, *vagy valami más, hogy a legígéretesebb szemtanú pontosan abban a sorban kapott helyet, mint az áldozat?*

– Jó kapcsolatot alakítottál ki ezzel a csoporttal?

– Igen, hadnagy, azt hiszem.

– Akkor maradjon is így. Beszorítom őket Yancyhez.

Eve továbbment Baxterhez.

– Egy pillanat, banda, megjött a főnököm – vigyorgott Baxter, ami ebben az esetben a kacsintást is helyettesítette. – Már majdnem végeztünk – állt fel, és Eve társaságában félrevonult. – A kiscsaj?

– Szerencsés volt. Felépül. Sikerült megtudnod valamit?

– Rengetegen hallották a zűrzavart, és dühösek is miatta. Beszéltem pár társasággal, akik már elfoglalták a helyüket, és elég közel ültek az eseményekhez, hogy lássák, ahogy a pattogatott kukorica szétrepül a levegőben. Az egyik srác még az üdítőből is kapott a vadonatúj cipőjére. Először fel is húzta magát rajta, de utána eljutott az agyáig, hogy a lány azt visítja, megszúrta valaki, és rögtön arra gondolt, nem üdítős, hanem véres lett a légtalpúja. Kis híján elájult – hordozta körbe a tekintetét a teremben Baxter, és Eve látta rajta, hogy ugyanúgy a létszámot ellenőrzi, mint ő is tette, amikor megérkezett. – Sokan látták menekülni a kabátot, de…

– Különböző személyleírások születtek.

– Az nem kifejezés – sóhajtott Baxter. – Nem kifejezés.

– Trueheart remek nyomra bukkant.

– Beletrafált a srác?

– Beszélt valakivel, akit érdemes benyomni Yancyhez. Miután végeztél ezzel a társasággal, menj át az egyes vetítőbe Peabodyhoz. Azokkal, akik itt maradtak, Trueheart egyedül is megbirkózik. Ha McNab felszabadul, átküldöm ide. Vagy oda, a helyzettől függően. Miután végeztetek, hazamehettek. A jelentésed reggel is elég megírnod.

– Ma éjjel, holnap reggel – vont vállat Baxter. – Van időm. – Randin voltam, és már éppen célegyenesbe fordult volna a dolog – tette szívére a kezét. – Hatalmas áldozatot kellett hoznom a bűnüldözés oltárán.

– Huh. Nem sokkal ezelőtt azt közölték velem, hogy a zsaruk seggfejek.

– A bűnüldözéshez időnként éppen, hogy seggfejekre van szükség.

– Ez jó volt – ismerte el Eve és indult, hogy megkeresse az elektronikus szakértőit.

Szinte összeütközött a felvonóból kilépő McNabbel.

– Láttuk néhány részletét, Dallas. Amikor a sorban állt, meg amikor kijutott a vészkijáraton. Még eközben is leszegve tartotta a fejét. Szóval nagyrészt csak a haját bámultuk. Középbarna, deszkás stílus.

– Micsoda?

– Ahogy a légdeszkások hordják. Mondjuk manapság már nem annyira. Elöl hosszú, hátul rövidebb – simított végig tenyerével a bal halántékától kezdve a szemei előtt, egészen a jobb füle tövéig McNab. – Oldalt még rövidebb. Hátul akár össze is lehet fogni, de az emberünk inkább kiengedve hordta. Éppen, hogy túlért a gallérján.

– Paróka.

– Hé, ez már bennem is felmerült.

– Miért?

– Kimerevítettük a menekülés közben készült felvételt, és úgy tűnt, mintha… Roarke azt mondta, félrecsúszott.

– Többeknek is nekiment. Attól félrecsúszhatott. Napszemüveg?

– Menekülés közben nem viselt, a bejáratnál viszont még igen. Világosszürke, hosszú kabát volt rajta, Roarke szerint igazi és nem műbőr. Meg bő, fekete nadrág és „Rúgd meg”. A sorban állva a zsebében tartotta a kezét, és igyekezett vagánynak látszani. Néhány percenként oldalt lépett. Mint ahogy sokan mások. Mindenki így akarta megbecsülni, hányan állnak még előtte. Ő viszont célpontot keresett. Az áldozat és a társaság, amivel érkezett, nagyjából hatlábnyival állt előtte.

– Az előtér kamerái?

– Sok ott a vakfolt, és az elkövető a tömegben maradt. Látszik, ahogy addig manőverezik, amíg közvetlenül az áldozat és a barátai mögé kerül. Ennek ellenére nem készült róla értékelhető felvétel – hordozta végig a tekintetét McNab az előtéren és a kamerákon. – Már járt itt korábban.

– Igen, elvégezte a házi feladatát. Menj és segíts Trueheartnak. Baxter már segít Peabodynak. Van két szemtanúm, az első gyilkosságot beleszámítva talán három is. Trueheart és Peabody is találtak olyan embert, aki látta egy-egy részletét a gyanúsítottnak. Összehozom őket Yancyvel. Nem ártana többeket is találni.

– Ahogy mondod.

– Roarke még odafent van?

– Aha, az igazgatóval beszélget. Amint végeztünk a tanúkihallgatásokkal, ő is lelép. Mármint a diri. Amikor ez az egész történt, éppen egy magánhívást intézett az irodájából.

– Várj csak, mi a helyzet a jegyleolvasókkal? Nem nyomozhatjuk le, ha tudjuk, hogy nagyjából mikor olvastatta le a jegyét?

– Abban a kódban nem szerepel személyes adat. Olyan ez, mint valami ellenőrzés, és visszakövethető, hogy hol generálták magát a kódot, de ennyi.

– Annyival is többet fogunk tudni.

– Éppen ezért töltöttem fel a kérdéses időintervallumban leolvasott kódokat, ha már egyszer elektronikus nyomozó vagyok.

Talán elfogni nem segít, de a bíróságon még jól jöhet.

– Küldj belőlük másolatot. Amit már meg is tettél. Bocs – kért elnézést Eve. – Tudom, hogy megvan a magadhoz való eszed.

– Továbbá már harmadik napja lényegében dupla szolgálatot viszünk. Ilyenkor már kezd kiégni az ember agya. Megyek, elbeszélgetek néhány sráccal.

Eve a lépcsőt választotta, és elindult felfelé. Félúton találkozott a lefelé igyekvő Roarke-kal.

– McNab tájékoztatott. Megtudtál valamit az igazgatótól?

– Semmi olyat, ami előremozdíthatná a nyomozást. A nő az irodájában volt, és nem is jött le onnan, amíg a helyettese, aki hátul bontogatta a cukorkás meg hasonló dobozokat, nem tájékoztatta a kialakult helyzetről. Természetesen abban reménykedik, hogy nem zárjátok le az épületet, és így a holnapi előadások nem maradnak el.

– Miután a takarítók bejelentik, hogy végeztek, nekünk sem marad már dolgunk. Jézusom, ugye nem a tiéd ez a hely?

– Akkor már mondtam volna.

– Meg akarod venni? Ezért beszéltél az igazgatóval?

– Nem. Meggyőztem, hogy tartson egy zárt körű bemutatót *A Hármak visszatérésé*ből Kikinek, a barátainak és a családjuknak. Természetesen csak azután, hogy a kislány már rendbe jött.

Eve egy pillanatig nem szólt semmit.

Erre is gondolt.

Mi sem természetesebb, hogy Roarke erre is gondolt.

Oldalt fordult és úgy állt meg két lépcsőfokon, mint akinek kificamodott a csípője.

– Na, és a kukorica?

– Annyit ehetnek, amennyi beléjük fér.

– Mennyibe került ez neked?

– Ne aggódj, kedves. Még így is megengedhetjük magunknak a spagettit és a húsgolyót.

Eve végigsimított a férje kezén.

– Most szolgálatban vagyok, de amikor már nem leszek… Megyek, segítek Peabodynak a megmaradt tanúkkal.

– Felhajtsak neked egy kávét?

Eve elgondolkodott, de a videószínház kávéjában még kevésbé bízott, mint a pattogatott kukoricájában.

– Inkább maradok a hideg italoknál.

– Máris intézem.

• • •

Eve valamikor hajnali egy után állt meg az utcán Roarke és a nyomozói társaságában.

– Peabody, Yancy azt üzeni, hogy majd ő felkeresi a szemtanúkat. Szerinte eredményesebb, ha mindenkivel a saját, jól megszokott környezetében beszélget. Állíts fel közöttük egy rangsort, és gondoskodj róla, hogy kiskorúak esetén legyen szülői beleegyező nyilatkozat.

– Tengernyi tanú – dörzsölte meg a jól láthatóan kimerült Peabody a szemét –, és alig néhány csepp akad ebben a tengerben, aki látott annyit, amivel érdemes foglalkozni.

– Tegnap ilyenkor még ennyi sem volt. Mint ahogy túlélőnk sem. Ha valakinek fuvar kell, máris hívok kocsit.

– Az enyém csak rám vár – emelte fel a kezét Roarke, és máris egy nagydarab terepjáró fékezett a járda mellett. – A sofőr oda visz benneteket, ahová csak szeretnétek.

– Aranyos – veregette meg Trueheart hátát Baxter. – Vigyünk haza téged, ifjú ember.

– A belváros felé indulunk. Téged fogunk először kitenni.

– Nagyon elszemtelenedtél. Hallottátok ezt? – húzta ki magát széles mosoly kíséretében Baxter, és még a mellkasát is kidüllesztette. – Olyan büszke vagyok. Viszlát holnap, hadnagy. Kösz a fuvart, Roarke.

– Gyerünk, Pea-cuki. Már állva alszol.

– Úgy valahogy. Kösz. Jó éjt.

– Köszönöm. Néhány járőrkocsi is hazavitte volna őket, de így legalább közösen lazíthatnak egy kicsit.

– Elvégre hosszú nap áll mögöttük. Még mindig szolgálatban vagy, hadnagy?

– Folyamatosan, amíg csak élek.

– Azt mondtad, várjak, amíg már nem leszel.

– Ne egy bűnügyi helyszín előtt – tett néhány lépést Eve a kocsija felé. – Itt már jó lesz.

A forró, párás éjszakában valamivel hajnali egy után, a járdán állva átkarolta a férjét. Majd hosszan, szenvedélyesen megcsókolta. Amikor megérezte, hogy Roarke keze ökölbe szorul a hátán, még jobban hozzá simult.

– Ezt most azért kapom – érdeklődött Roarke –, mert elintéztem azt a zárt körű bemutatót a gyerekeknek?

– Nem, hanem azért, mert egyáltalán eszedbe jutott, tudtad milyen sokat jelent, és elsöpri azt a rengeteg mocskot, ami történt. Meg utána el is intézted – húzta közel magához, és újra megcsókolta. – Ezért.

– Az a kislány annyira törékenynek látszott, ugyanakkor erősnek is – emelte a szájához Eve kezét Roarke, és megcsókolta. – Téged is láttalak már ilyennek.

– De nem ma este – ült be Eve a kocsiba és kinyújtotta a lábát. – Fáradt vagyok. Átkozottul fáradt vagyok, de érzek valamit. Azáltal, hogy a lány életben maradt, a gyilkos pedig menekülőre fogta, közelebb jutottunk hozzá.

– Ahogy azt korábban említetted, hibázik. Egyre többet.

– Ma éjjel nem fog jól aludni. Újra és újra végiggondolja, mi és hogyan történt. Utána meg abban a reményben tapad a híradóra, hogy elég anyagot sikerült a lányba pumpálnia.

– Nincs tisztában azzal, hogy nem sikerült?

– Dehogy nincs, ennek ellenére reménykedik. Talán az áldozat szervezete hevesebben reagált. Talán a mentők nem értek ki

idejében. Talán. Reménykedik. Izzad – dőlt hátra Eve és a férje felé fordult. – Nem hibázott. Az lehetetlen. Ahhoz túlságosan okos, túlságosan felkészült. Elvégre eddig sikerült megúsznia, vagy nem? Naná, hogy sikerült. Senki sem tudta rendesen megfigyelni. Paróka, napszemüveg, kabát. Ennek ellenére fejben újra és újra visszajátssza a történteket. Ma éjjel nem alszik majd jól. Ellentétben velem.

Igazság szerint, gondolta, *akár itt, helyben is el tudnék aludni.*

– Még mindig áll, hogy elmegyünk arra a szigetre, amilyen hamar csak tudunk?

– Amilyen hamar csak tudunk – bólintott rá Roarke, miközben áthajtott a kapun.

– Keményen rá kell feküdnöm a magániskolákra – dünnyögte Eve. – Azonnal fel fogom ismerni, amint meglátom. Komolyan azt hiszem, hogy fel fogom ismerni. Talán holnapra fantomképünk is lesz róla. Yancy aranyat ér, szóval nem elképzelhetetlen.

– Újra próbálkozni fog? Mármint nem Kikivel, hanem valaki mással.

– Nem tehet mást – szállt ki Eve a kocsiból. – Ma este kudarcot vallott. Természettudományos alapossággal gondolkodó elme, igaz?

Miközben a ház felé sétáltak, Roarke átkarolta a felesége derekát.

– Igen, az őrült tudós fajtából.

– Sohasem szerettem a tudományt, de annyit én is tudok, hogy ha egy kísérlet vagy projekt elakad, akkor lépésről lépésre végig kell menni rajta, talán még trükközni is egy keveset. Utána pedig újra próbálkozni.

– Esetleg tart néhány nap szünetet, hogy lépésről lépésre végigmenjen a kísérletén, mielőtt újra próbálkozik.

Eve a fejét ingatva lépett be a hálószobába.

– Ő még csak egy kamasz fiú. Márpedig a kamaszok türelmetlenek. Kielégülést akarnak, mégpedig azonnal. Vedd hozzá még ehhez a vágyakozást, a nőgyűlöletet, az arroganciát meg a többit – hámozta le magáról Eve a blézerét, amit a fegyveröve

követett, majd leült az ágy szélére, és összeszedte minden erejét, hogy a csizmáját is le tudja húzni.

Mosolyogva tűrte, hogy Roarke megtegye helyette.

– Szívesen fogadnék most egy tüzes együttlétet, de nem hiszem, hogy maradt bennem annyi erő.

– Szerencse, hogy már kinőttem a kamaszkorból, és tudok várni holnapig.

– Ezért roppant hálás vagyok. Vedd még hozzá, amit arról mondtam, hogy már kiválasztotta a következő támadás helyét és idejét. Alaposan megvizsgálta a helyszínt, elvégezte a szükséges számításokat. Nem fogja hagyni, hogy egy ostoba kis liba, aki két másodpercet sem bír egy helyben állni, keresztülhúzza a terveit.

Roarke ismerte a feleségét, tudta, mire vágyik, amikor álmos, és a kezébe nyomta az alvópólóját.

– Kösz. A szigeten úgy fogunk döngetni, mint a karneváli zenekar.

– Karneváli zenekar?

– Annak van dobja, igaz? Rengeteg dobja. Bimm, bumm, bamm. Jézusom, McNab igazat beszélt. Valóban ki tud sülni az ember agya.

– A tiéd éppen most sül ki.

Amikor Eve befeküdt az ágyba, a macska is melléje hemperedett, majd tett körülötte néhány kört, mielőtt elhelyezkedett.

– A gyilkos most ébren van – motyogta Eve, amikor Roarke melléje bújt. – A plafont bámulja, újra végigmegy minden lépésén, átgondolja a trükköket. A félelem mögött pedig, mert igenis fél, mardossa a fájdalom. Ugyanúgy, ahogy egy drogost is mardos a fájdalom, amíg be nem lövi a következő adagot. Mert hibázott, és a kielégülés, a megkönnyebbülés és a gyönyör helyett egyre csak rágja és rágja a vágyakozás – bújt oda Roarke-hoz éppen úgy, mint ahogy a macska a hátához.

– Most már aludjunk.

– Persze – helyeselt Eve, és azonnal álomba is merült.

• • •

Akadt valaki, aki nem aludt, hanem pontosan úgy bámulta a plafont, ahogy azt Eve elképzelte. Miközben fájdalmat érzett a sötétben.

Mindent jól csinált. Mindent terv szerint csinált.

Mindössze annyit tudott, ami a rövid hírekből kiderült. A lányt kórházba szállították. Még a nevét sem említették, azt az átkozott nevét sem említették. Viszont arról beszéltek, akit kiválasztott, a vörös hajúról. A média mindössze annyit közölt, hogy valami incidens történt annak a bárgyú videónak a premierjén.

Akkor a kórházban fog meghalni. A dózis töredéke is kifekteti. Azt sem fogják sejteni, hogy mi a baja – csak összeesett egy trampli – így honnan tudnák a megfelelő kezelést, honnan tudnák, hogy mit kell beadni neki?

Esetleg gépekkel életben tartják, de már agyhalott.

Biztos a dzseki miatt történt.

Nem. Azon átszúrta a tűt. Érezte, ahogy a karjába hatol. Túlságosan hangosan sikított! Túlságosan hamar!

Mintha machetével csapná le a karját.

A többiek nem így reagáltak. Persze érezték a szúrást, mint valami gyors szúnyogcsípést. Akarta is, hogy érezzék, különben valami zsibbasztót is kever a koktélba. Viszont ez a lány visított, és abban a pillanatban elkezdett megfordulni, hogy beledöfött a tűvel.

Ki kellett rántania belőle, és rohanni. Nem maradt más választása.

Mindegy. A következőnek csupasz lesz a karja, mint amilyen az első két rüfkének is volt.

Talán némileg tovább tart majd, mire megtalálja a megfelelőt. Mondjuk rengeteg az ideje. Már mindent aprólékosan megtervezett. A következő lépés. Hol és mikor.

Pontosan tudta, mit fog csinálni, mit fog csinálni, mielőtt végez vele.

Annyira izgalmas a várakozás, annyira kielégítő.

Neki ez lesz az első. A lánynak persze nem. Azok mind kurvák. Viszont ha nem is az első, de ez lesz neki az utolsó.

TIZENHATODIK FEJEZET

Amikor Eve legközelebb kinyitotta a szemét, Roarke már az egyik tökéletes szabású szürke öltönyében, ölében a macskával olvasott valamit a tabletjén.

A lenémított képernyőn szokás szerint a megfejthetetlen jelekkel írt tőzsdehírek sorjáztak.

A boldog, kék égbolt fénye beszivárgott a tetőablakon.

– Hogyhogy már megint itt a reggel?

– Ez is a Föld bosszantó forgásának a következménye. Nem sokat aludtál, de legalább mélyen.

– Úgy aludtam, mint a… most bundát akartam mondani, mert úgy szokták, de ez ostobaság. A bunda nem alszik.

– Ellenben általában mozdulatlan és néma.

Többnyire, gondolta Eve, miközben felkelt az ágyból. *Kivéve, ha jó alaposan megrázza valami.*

Először kávé után nyúlt, csak azután indult zuhanyozni.

Amikor előkerült a fürdőszobából, már melegítőkupolák alatt várta a reggeli, és Roarke a macskát is elhessegette.

Galahad a beszűrődő napfény keskeny sávjában hasalt és kapzsi tekintettel fürkészte az asztalt.

– Na, és mivel ütötted el a reggelt? Vásároltál és eladtál? Eladtál és vásároltál?

– Történetesen egyik sem, ellenben kaptam egy elégedettségre okot adó beszámolót a kyotói projektről, meg néhány részletet egy projektkezdésről Sydney-ből.

– Ahol a bosszantó forgás miatt éppen fordítottja az idő az itteninek.

– Ugye, hogy megy ez.

Roarke felemelte a kupolákat, és Eve látta, hogy a tányérokon frittata várja. Méghozzá színes frittata, vagyis egészséges hozzávalók is akadnak benne.

– Mi ez a spenótmánia? A világ összes spenótja a tied?

Roarke töltött a feleségének egy újabb bögre kávét.

– Vékony vagy, és gyakran a kimerülésig hajszolod magad, ráadásul napközben nem eszel semmit. A vas nagyon fontos. Bacont is találsz.

Eve esküdni mert volna rá, hogy Galahad füle megrándul a *bacon* szó hallatán.

Mivel a kijelentés rá is ugyanazt a hatást gyakorolta, belekóstolt.

– Kicsit még meleg. Nem rossz.

A tányérnyi nyári gyümölcs láttán pedig úgy döntött, végképp semmi oka a panaszra.

– Ma feketét veszek fel, szóval csak semmi megjegyzés. Hacsak nem éppen a gazemberünket kergetem, elmegyek Jenna Harbough búcsúztatójára. Látnom kell, kik jelennek meg rajta.

– Szerinted a gyilkos is felbukkan?

– Nem. Vele már nem maradt dolga. A lány kiszolgálta a céljait. Csakhogy, ha tévedek, és mégis ott lesz… Szerintem felismerem. Tudom, hogy ez hogyan hangzik…

– Mintha azt gondolnád, hogy felismered. A magam részéről hiszek neked – tette hozzá Roarke.

– Fel fogom ismerni. Ha meglátom a búcsúztatón, akkor szerintem felismerem – gondolkodott el evés közben Eve. – Parókát tett a fejére… vagy azért, mert úgy gondolta, segít neki elvegyülni a tömegben, vagy azért, hogy álcázza magát. Mindkettő. Plusz ez a stílus elrejtette az arcát. A paróka alatt? Lehet, hogy a hajszíne megegyezik a paróka színével, vagy legalábbis közel áll hozzá, de a stílusa már nem. Konzervatív a frizurája, rövid, gondozott, oldalt elválasztott és szögegyenes.

– Ez roppant pontos leírás.

– Ez illik legjobban a ruhájához és a cipőjéhez. Drága és elegáns, felső kategóriájú borbélyüzletbe jár. Esetleg szalonba, de szerintem mégis inkább borbélyüzlet lesz.

– Mert minden szalon feminin egy kicsit, márpedig a gyilkos azt nem viseli el.

– Pontosan.

– Nincs olyan sok borbély, mint magániskola, de azért akad.

– Aha, akad. Rengeteg. Viszont ez is egy nyom… mégpedig olyan, amit érdemes követni. A haja mellett ott van még a szeme is. A szeme, amivel valami nincs rendben. Én pedig tudni fogom – nyúlt át az asztal fölött Eve, és megcibálta a férje egyik fekete tincsét. – A tiéddel ki foglalkozik?

– Néhány éve Trina. Házhoz jön.

– Fogadni mertem volna rá – túrt bele a saját hajába Eve, amikor maga elé idézte a vagány és határozott stylistot.

Minden rendben. Az ő hajával minden rendben.

– Mint ahogy arra is, hogy közben egyáltalán nem perlekedik veled.

Roarke elmosolyodott.

– Mire gondolsz?

– „Nem megmondtam, hogy kend az arcod azzal a trutymóval? Csak egy arcod van! Gyilkossági nyomozóként tudnod kellene, hogy a bőröd igenis él. Táplálnod kell. A hajadat pedig már két hete le kellett volna vágni.” Utána meg egy rakás birkaspermát ken a fejemre.

Roarke-nak kis híján a torkán akadt a frittata.

– Birkaspermát?

– Úgy néz ki, mint a birkasperma.

– A kérdés valósággal könyörög, hogy feltegyem – közölte Roarke. – Találkoztál már igazi birkaspermával?

– Eddig még nem, de ha megtörténik, akkor úgy fog kinézni, mint az, amit Trina a fejemre ken – bökött férje felé a villájával Eve,

miután lenyelte az utolsó falatot. – A családod birkát is tart. A nyakam rá, hogy ők is velem értenének egyet.

– Ebben az esetben nem semmi beszélgetésindítót találtál a hálaadásnapi látogatásuk idejére. Majd felírom, nehogy elfelejtsem.

– Velem értenek majd egyet – erősködött Eve. – Amúgy a gyilkos biztosan nem Trinához jár. Ő nem a konzervatívok lakta környék közelében rendezte be az üzletét – állt fel Eve az asztaltól. – Fekete.

Ezzel bement a gardróbjába.

Roarke visszatette a tányérokat a melegítőkupolák alá, majd Galahad felé mutatott.

– Ha megint lelököd, később nem kapsz jutalomfalatot. Ezt jól jegyezd meg.

– Az egy macska, Roarke – kiáltott ki Eve a gardróbból. – Szerinted a macskák megértik a *később* fogalmát?

– Ez itt jobban teszi, ha megtanulja.

A fekete melletti döntés megkönnyítette Eve helyzetét – valamivel, ugyanis még így is rengeteg ruhadarab közül tudott választani. Mindent felnyalábolt, a csizmát is beleértve, amit vastag talpa ellenére pillekönnyűnek talált.

Ha felismeri, ebben könnyen üldözőbe veheti és leteperheti azt a gazembert.

Amikor visszament, hogy felcsatolja a fegyverövét, Roarke hosszan végigmérte.

– Csak semmi megjegyzés – emlékeztette Eve.

– Még akkor sem, ha azt mondanám, hogy megfelelően tiszteletteljesnek látszol egy búcsúztatóhoz, ugyanakkor félelmetesnek és minden tekintetben olyannak tűnsz, mint aki tudja, mit csinál?

Eve magára kanyarította a blézerét.

– Oké, ez még elfogadható. Egyenesen bemegyek – tömte tele a zsebeit. – A kapitányságra akarok érni, még mielőtt Whitney felhív, és az irodájába rendel.

– Erre számítasz?

– Két gyilkosság és egy gyilkossági kísérlet három nap leforgása alatt. Be akarja majd vonni a szövetségieket, hogy segítsék a nyomozást. Nem tehet mást.

– Amire mit fogsz felelni?

– Azt, hogy a szövik húzzanak a francba. Persze sokkal diplomatikusabban és több tisztelettel. Mélyen bele akarom ásni magam az iskolákba. Továbbá megnézni a videószínház biztonsági felvételeit, és megkezdeni a nyomozást a borbélyüzletek vonalán. Arlie Dillon szobájának az átkutatása is rám vár, és kis szerencsével újra beszélhetek Kiki Rosenburggal.

– Vagyis még el sem kezdted, máris zsúfolásig tele a napod.

– Ha a gyilkos nem csap le ma este, akkor lecsap holnap. Ha ez megtörténik, és újra sikerül elmenekülnie, tényleg be kell vonnunk a szövetségieket. Szükségünk lesz rájuk.

– Már szinte szó szerint a nyakában lihegsz, szóval még mindig rád fogadok – cirógatta meg Eve állán a gödröcskét Roarke, mielőtt megcsókolta. – Légy szíves, hívj fel, mielőtt ráveted magad. Ha lehetséges, én is szeretnék jelen lenni. Emellett pedig vigyázz a nyomozómra.

– A válaszom mindkettőre az, hogy rendben. Le fog csapni – tette még hozzá, mielőtt kisétált.

Roarke hátranézett, mire a macska azonnal felhagyott az asztal felé sompolygással. Inkább megfordult, leült, a magasba emelte az egyik lábát, és mosakodni kezdett.

– Vigyázz, mit csinálsz, haver, vagy fontolóra vesszük, hogy helyettesítsünk egy kedves és szófogadó kutyával.

A *kutya* szó hallatán Galahad perzselő pillantást vetett a válla fölött Roarke-ra.

– Gondold csak végig – javasolta Roarke.

• • •

Talán a világ ezt szánta ajándéknak, vagy talán Eve találta el a tökéletes időpontot, de egész a céljáig tempósan tudott haladni a forgalomban.

Bő húsz perccel a szolgálat kezdete előtt állt be a kapitányság mélygarázsába. A felvonó felé tartva az járt a fejében, hogy ez alatt a húsz perc alatt frissíti a tábláját és megírja a jelentését a Kiki Rosenburg elleni támadásról. Talán még egy, az egész városra kiterjedő keresést is elindít a felső kategóriás borbélyüzletekre.

A szerencséje azalatt is kitartott, amíg elérte az emeletét. A kabin csak ritkán állt meg, alig akadtak ki- és beszállók.

Az irodájába érve először programozott magának egy kávét, csak ezután indította el és állította automatára a tervezett keresést. Amíg a számítógép dolgozott, a táblájával és az aktával foglalkozott, majd elgondolkodott a következő, logikus lépéseken.

A parancsnoka irodájából érkező hívás segített eldönteni, mivel kezdje.

Amikor kilépett az irodája ajtaján, az összes nyomozóját a közös irodában találta. Jenkinson nyakkendőjével együtt.

Nem tudta eldönteni, de úgy vélte, ezt a színt hívhatják fuksziának. Mármint abban az esetben, ha a fukszia sugárzik. A nyakkendőn fehér, ugyancsak fuksziaszemű nyuszik ugrándoztak.

Úgy gondolta, szégyenlős mosolyuk mögött nagyon is éles és hegyes fogakat rejtegetnek.

Belegondolt, mi készteti arra, hogy mindig megnézze Jenkinson nyakkendőit.

– Peabody, érdeklődd meg Rosenburg állapotát, hívd fel a szüleit és Arlie Dillon anyját. Kérdezd meg, mikor tudnánk átnézni a lányok szobáját. Házinyúl nyomozó őrmester!

– Igenis, hadnagy – vigyorgott rá Jenkinson.

– Szabad vagy?

– Csak befejezem a papírmunkát.

– Rendben – vette elő Eve a zsebszámítógépét. – Itt egy lista a felső kategóriájú borbélyüzletekről. Reinekével kezdjétek ellenőrizni

őket. Egy tizenhat év körüli fehér srácot keresünk. Megkaptátok a gyanúsított személyleírását, legalábbis ami eddig kiderült belőle. A hajszíne ismeretlen. Parókát tett a fejére – tette még hozzá Jenkinson meglepett tekintete láttán.

– A francba. Persze, hogy azt.

– Konzervatív frizura. Feltehetően visszajáró vendég, mondjuk havi egy alkalommal. Esetleg szülő vagy gyám kíséretében érkezik. Udvarias, kellemes modorú, jól öltözött.

– Megvan.

– Whitney-nél leszek.

– A nyomában vagyunk – kiáltott a távozó Eve után Jenkinson. – Még ne hagyd, hogy bevonja a szövetségieket.

Ezért is Jenkinsont szemelte ki előléptetésre, ezért is javasolta őrmesternek.

Ezúttal a mozgójárda mellett döntött, hogy legyen ideje átgondolni a mondanivalóját.

A ’linkjére pillantott és elolvasta Peabody rövid üzenetét.

Mielőtt odaérsz Whitney-hez: Kiki állapota jó. Reggel még megvizsgálják, és délelőtt haza fogják engedni.
Vettem.

Whitney irodájához érve a parancsnok titkára jelezte, hogy azonnal bemehet.

Whitney, akinek széles vállát egy hátvéd is megirigyelhette volna, egy Roarke-énál valamivel világosabb szürke öltönyben ült az íróasztalánál. A könyöke mellett egy bögre kávé gőzölgött.

Széles, sötét arcát jóval több ránc barázdálta, mint amikor Eve először találkozott vele, és rövidre nyírt, fekete hajába is jóval több ősz szál vegyült.

Csakhogy mindezek valahogyan még fokozták is a tekintélyét.

– Uram.

– Hadnagy. Kávét?

– Köszönöm, uram, nem kérek.

– Ezért nem tudom hibáztatni. Ismeri a harmadik áldozat állapotát?

– Az orvosok reményei szerint még délelőtt hazamehet a kórházból. Újra ki fogjuk hallgatni, ugyanis látta a gyanúsítottat, és talán további részletek is az eszébe jutnak. Több szemtanút is találtunk a videószínházban, akikkel majd Yancy foglalkozik.

– Igen, átfutottam a jelentését. Viszont két gyilkosságot és egy gyilkossági kísérletet követően sincs még pontos személyleírásunk az elkövetőről.

– Nincs, uram, habár…

– A három varázslatos szám, Dallas. Ezt éppen olyan jól tudja, mint én.

– Igen, uram.

– Győzzön meg arról, hogy miért ne suhintsak a varázspálcával, és vonjam be az FBI-t. Ismerem magát. Ez nem a befolyásról vagy az alá-fölé rendeltségről szól, nem arról, hogy ki viseli a nadrágot. Kérhetjük Teasdale különleges ügynököt. Már dolgoztak együtt a múltban.

– Igen, uram, és lehetséges, hogy végül mégis erre lesz szükség. Viszont jelen pillanatban nem szeretnék szövetségi nyomozókat bevonni az ügy felderítésébe, nem szeretném az eligazításukra, valamint a lehetséges taktikák és stratégiák megbeszélésére pazarolni az időt, ugyanis közel járunk a megoldáshoz. A tettes az első gyilkosság óta folyamatosan hibákat követ el. Ezek nagy hasznunkra vannak, parancsnok, ráadásul a gyanúsított még csak nincs is a tudatában ezeknek a hibáknak. Olyan egyszerű dolgoktól kezdve, mint a cipője – vágott bele Eve, és lépésről lépésre mindent ismertetett a felettesével. – Ha valaki képes több részletet kihúzni a szemtanúkból – fejezte be –, az Yancy.

– Ebben egyetértünk. Magániskolák, borbélyok, a cipő. Logikus szempontok – tartott pillanatnyi szünetet Whitney, miközben ivott egy korty kávét. – Csakhogy a követésük meglehetősen időrabló.

– Közel járunk, parancsnok. Módszeresen szűkítettük a kört, és ma is tovább fogjuk szűkíteni. Ismerem az elkövetőt. Az arca és a neve kivételével mindent tudok róla, és már azokhoz is egyre közelebb kerülök. Teasdale jó ügynök, lehet rá számítani, de nem ismeri a gyilkost. Mire megismeri, elkapjuk.

Whitney egyenes tekintettel Eve szemébe nézett.

– Ezt az egészet nagyrészt a megérzéseire alapozza.

– Igen, uram.

– Még sohasem szolgált alattam senki, akinek ennyire jók lettek volna a megérzései – állt fel Whitney és az ablakhoz lépett, amely mögött a város terült el, amit minden nap szolgált és védett. – Adok időt a labornak, hogy dolgozzanak az ujjlenyomaton és magának, hogy kövesse a nyomokat. Adok negyvennyolc órát. Viszont ha a gyilkos egy újabb lánnyal is végez, ez az idő azonnal lejár.

– Értettem, uram.

– Mit súgnak a megérzései, Dallas? Ma este újra megpróbálja?

– Igen, uram, meggyőződésem, hogy meg kell próbálnia.

Whitney, aki még mindig a várost nézte, bólintott.

– Az én megérzéseim is ugyanezt súgják, ezért kapja azt a negyvennyolc órát. Ennyi idő alatt a szövetségiek sem tudnának többet tenni magánál és a csapatánál. Ráadásul lendületben vannak – fordult meg Whitney. – Kapja el, hadnagy.

Eve lefelé menet megsürgette a labort, majd felhívta Feeney-t.

– Amit csak akarsz, kölyök – kezdte Feeney, mielőtt Eve szóra nyithatta volna a száját.

– Van egy hosszú listám a magániskolákról és egy rakás keresési szempontom. Jó lenne, ha át tudnád venni egy részét.

– Küldd. McNabtől hallottam, hogy a tegnapi támadás áldozata rendben van.

– Igen. Whitney adott negyvennyolc órát, csak utána vonja be a szövetségieket.

– Aha – vakarta meg sóhajtva az állát Feeney. – Egyszer az is eljön.

– Szerintem a gyilkos ma este újra próbálkozni fog, szóval a kapott időt tekintsük inkább tizenkét órának.

– Callendart is ráállítom az ügyre. Figyelj, küldj át minden adatot az iskolákról. Más irányba is el akarsz indulni, igaz? Te foglalkozz azzal, mi meg foglalkozunk a sulikkal.

– Kösz. Tíz perc, és visszaérek az asztalomhoz.

A közös irodába lépve Peabody azonnal odakiáltott neki.

– Kiki anyja, Connie alig egy perce hívott vissza. Azt mondta, ha fél egy után érünk hozzájuk, akkor már a kislánnyal is beszélhetünk újra, csak szóljunk oda előtte. Kiki is szeretne Yancyvel dolgozni. Connie szerint a lány dühös, és nagyon akar segíteni. Egyes Anyu, vagyis Connie még pityergett is egy kicsit, mert szerinte ez azt jelenti, hogy Kiki visszatért. Már nem eshet baja.

– Jó hallani. Délben tartják Harbough búcsúztatóját, szóval utána tudunk majd menni.

– Arlie Dillon anyja azt mondta, hogy kilenc és dél között nem lesz otthon. Sok mindent el kell intéznie. Megkértem, hogy a távollétében hadd menjünk be a lakásába és azt felelte, otthagyja a kulcsot az egyik szomszédnál. Tájékoztattam, hogy ha úgy könnyebb, a mesterkódunkkal is ki tudjuk nyitni az ajtót, és neki az is megfelelt.

– Elintézek pár dolgot, utána indulunk.

– Mira az irodádban vár.

– Ezzel megspórolt nekem egy utat.

Mira vidám, égkék ruhában állt Eve táblája előtt, és épp kávét kortyolgatott.

– Kiszolgáltam magam.

– Követem a példád. Éppen kérni akartam egy gyors konzultációt.

– Sejtettem. Hallottam, hogy a tegnap esti lány rendbe fog jönni.

– A jelekből ítélve már rendbe is jött. Soha senkinek nem hozott ekkora szerencsét, hogy bukott a légdeszkával. Viszont szerintem itt többről lehet szó.

– Igen. Most pedig elfoglalom az egyetlen tisztességes székedet – ült le Eve íróasztalához Mira. – A gyilkos sietett. Befelé jövet elolvastam a jelentésedet… korán kezdted a napot. Mindössze egy, legfeljebb két percet kellett volna még várnia ahhoz, hogy az áldozat elfoglalja a helyét a sorban. Ráadásul úgy a menekülési útja is a felére csökken.

– Egyszerűen nem tudott várni.

– Nem. Legbelül még mindig gyerek, egy gyerek türelmetlenségével, hiába járt már kétszer is sikerrel. Tettél egy megjegyzést Roarke meglátásáról az ajtóra szerelt riasztóval kapcsolatban. Azt is igazolhatónak tartom. A saját szakterületén nagyon okos, talán zseniális. Ellenben azon kívül? Egyáltalán nem az. Egyik zsebében zavaróval, a másikban fecskendővel. Megöli a lányt, aktiválja a zavarót, kijut, nem szólal meg a riasztó. Persze úgy is megláthatják, de talán nem gondolnak róla semmit. Feltehetőleg a lány sem reagál percekig semmire, miután elfoglalta a helyét. A legtöbb általam ismert kamasz nagyon otthonosan mozog az elektronika világában. Nekik ez csak rutin. Viszont ahogy írtad is, a gyilkos nem ilyen. Több mint valószínű, hogy a videójátékok nem képezik a mindennapjai részét.

Mira elhallgatott, ivott egy korty kávét, majd folytatta.

– A viselkedésén világosan látszik, hogy pánikba esett. Ahelyett, hogy megpróbált volna elvegyülni a tömegben, még ha csak egy vagy két percre is, rohanni kezdett, félrelökte maga elől az embereket, és a menekülésével magára vonta a figyelmet.

– Már megint a gyilkosban élő gyermek.

– Pontosan – erősítette meg Mira. – Ugyanaz a gyermek, aki nem, vagy nem teljes mértékben méri fel, hogy hol és miben hibázott. Nem fog leállni, még néhány napra sem, nem hagy időt magának arra, hogy teljesen lehiggadjon, megnyugodjon. A következő lánnyal már keményebb lesz, Eve. Ha talál rá lehetőséget, akkor megbénítja. Ha talál rá lehetőséget, elcsalja a barátaitól, ha fizikailag képes rá, akkor megpróbálja megerőszakolni, és

bántalmazza, mielőtt végez vele, hogy ezzel fizessen minden hibájáért. Jobban mondva a gyilkos saját hibáiért.

– Ekkora kockázatot vállal, és ennyire hamar?

– Szerintem szükségét érzi. Képtelen elfogadni a kudarcot, a szakterületén belül nem lehet eredménytelen. Nem, amikor mindent másodpercre kiszámított. Ez is egy elutasítás. Az utolsó lány elutasította. Nem hódolt be előtte; ráadásul még bajba is keverte. Akkora bajba, hogy menekülnie kellett.

Eve elsétált az ablakig, majd vissza.

– Menekülnie kellett, mielőtt befejezhette volna, amit elkezdett. Ha az injekciós tű a pénisze szinonimája, akkor alig hatolt be, máris ki kellett húznia.

– Nagyon is érzi a frusztrációt, a dühöt. Meg kell könnyebbülnie.

– Már lefuttattunk egy keresést a hasonló bűncselekményekre. Biztosra veszem, hogy Jenna volt az első. Szerinted korábban követett vagy próbált elkövetni nemi erőszakot?

– Szerintem nem. Ha mégis, akkor Jenna Harbough esetében is ezt tervezte volna. Bedrogozza az italát, elszakítja a barátnőitől. Csakhogy más történt. Valami más, mint amit elképzelt, és sokat dolgozott azon, hogy elérje. Amivel eddig még sohasem próbálkozott. A tegnap esti lány azonban visszautasította, legyőzte, veszélybe sodorta. A nemi erőszak a hatalomról szól… a hatalomról, dominanciáról és a büntetésről.

– Oké. Ezt is figyelembe fogom venni.

Mira felállt.

– Ha tehetek még valamit, ha kérdésed lenne, szakítok rád időt.

– Találtam néhány nyomot. Azokat fogjuk követni.

Mert ez már versenyfutás, gondolta Eve, miközben Mira távozott. A tábla felé fordult. A versenyfutás egészen addig folytatódik, amíg a gyilkost elrejti a sötét oldal.

Nem hagyhatja nyerni.

Átküldte Feeney-nek a listát és a szempontokat, majd visszament a közös irodába.

– Nyomás, Peabody – indult futólépésben a mozgójárda felé.

Peabody rohant, hogy utolérje.

– Whitney nem…

– Adott negyvennyolc órát, de közel sem maradt annyi időnk. Dillonék az elsők. Te vezetsz.

– Komolyan?

– Fel kell hívnom egy szövetségi ügynököt, hogy szívességet kérjek tőle. Mira szerint lehetséges, hogy a gyilkos a következő áldozatánál változtat az eddig bevett módszerén. Hatalom és büntetés. Nemi erőszak, bántalmazás, és csak ezt követi a gyilkosság. Nem hiszem, hogy korábban próbálkozott már az erőszakkal, de biztosra kell mennünk – húzta elő a ’linkjét Eve, miközben maguk mögött hagyták a mozgójárdát, és ráléptek a mélygarázsba vezető lépcsőre. – Teasdale ügynök, itt Dallas hadnagy.

– Igen. Jenna Harbough, Arlie Dillon, Kiki Rosenburg.

– Pontosan – ült be Eve az anyósülésre, amíg Peabody elfoglalta a vezető helyét. – Úgy gondolom, közel járunk a megoldáshoz, de őszintén szólva, ha minden részletre kiterjedő eligazítást kapsz, akkor az annyi időt elvesz, hogy közben a gyilkos újra lecsap.

– Akkor mit tehetek érted és értük?

– Dr. Mira úgy véli, hogy az elkövető a tegnap esti kudarc után sokkal durvábban próbálkozik majd újra. Tudjuk, hogy hozzáfér Rohypnolhoz. Ha beveti, és el tud vinni egy lányt valami félreeső helyre, megerőszakolja, mielőtt megöli. Nem hiszem, hogy korábban próbálkozott nemi erőszakkal, de lehet, hogy tévedek.

– Add meg a lehető legpontosabb személyleírását, és utánanézek.

– Nagyon köszönöm.

– Ugyanazon az oldalon állunk, hadnagy. Küldd át, amit eddig megtudtatok és délután jelentkezem.

Miután Teasdale bontotta a vonalat, Eve is eltette a ’linkjét.

– Oké, meg kell vizsgálnunk minden lehetséges nyomot. Gyorsan kutassuk át a kislány szobáját. Mondjuk nem hiszem, hogy bármit

találunk, ami elvezet a gyilkoshoz.

– Ugyanúgy esélytelen, mint az, hogy már próbálkozott nemi erőszakkal.

– Pontosan – szállt ki Eve, amikor Peabody megállt a többemeletes ház előtt. – Várj csak – indult meg a kapu felé, és miközben kinyitotta a mesterkódjával, elővette a ’linkjét. – Beszélnem kell vele – kezdte.

– Egy pillanat, hadnagy – felelt a Mira irodáját őrző sárkány.

Valóban csak egy pillanat telt el, és Mira arca máris megjelent a képernyőn.

– Eve?

– Nem lehetséges, hogy egy ponton túl a gyilkosnak már ismernie is kell az áldozatát? Olyanra támad, akit már látott, akit megkívánt? Aki valóban visszautasította, kigúnyolta vagy levegőnek nézte? Valamelyik. Egy ponton túl nem akarja majd az erejét a személyes bosszúja szolgálatába állítani?

– A gondolatmenet nagyon jó, és elképzelhető, hogy így lesz. Mint ahogy az is elképzelhető, hogy az eddigi lányok is megjelenítenek valakit, habár a bőrszínük és a testalkatuk is különbözik. Viszont sajnálom, Eve, de az áldozatok megjeleníthetik az összes lányt is, akik mind ez idáig elutasították.

– Oké, oké, szóval erre a kérdésre nincs egyértelmű válasz.

– Bárcsak lenne. A választ csak akkor tudjuk meg, amikor sikerül elkapnod.

– Rendben. Kösz.

Eve a mesterkódjával kinyitotta a lakás ajtaját.

– Valószínűleg számtalanszor visszautasították.

Eve bólintott, és körülnézett a nappaliban, ami most még inkább szomorúnak tűnt.

– Aha, de… miért jutott eszembe Főlotyó Brenda?

– Kicsoda?

Eve csak legyintett.

– Nem egyedül ő piszkált a suliban, de… Vártam, vagy nem? Mélyen legbelül mindig is tisztában voltam azzal, hogy mit csinálok. Nem egyedül ő piszkált, de ő volt a legrosszabb. Még a szart is ki akartam taposni belőle, ezért addig vártam, amíg meg tudtam valósítani.

– Egyszer majd mesélned kell nekem erről a Főlotyó Brendáról, de értem, hová akarsz kilyukadni. A gyilkos már kiválasztotta azt, akit a legrosszabbnak tart.

– Vagy akire szexuálisan jobban vágyik, mint a többiekre.

– Vagy őt. Akkor keresi majd meg, amikor úgy érzi, készen áll.

– Vagy amikor már képtelen visszafogni magát. Nem ez a lány lesz az, de elvégezzük a dolgunkat. Egy magániskolába járó lány, akit minden nap lát. Aki még csak észre sem veszi. Végezzünk gyorsan, és lépjünk tovább.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Arlie szobája tökéletesen jelenítette meg a derűs káoszt. Vadvirágos takaró borította az ágyat, rajta féltonnányi díszpárnával. Az egyik falat hatalmas tábla uralta, amire terveket, vázlatokat tűztek. Az ablak két oldalán csillogó, kék szövetből varrt függöny lógott.

Az eléje állított asztalon Eve olyan bonyolult varrógépet talált, hogy véleménye szerint legalább mérnöki diploma kellett a kezeléséhez.

– Nézd, milyen csodálatos varrógép! Egy hordozható Hanson Super Pro – hajolt áhítattal a szerkezet fölé Peabody. – Még állítható próbababája is volt. Mit nem adnék egy ilyenért! A jelek szerint egyszerre több projekten dolgozott.

Eve halomban álló szöveteket, a próbababára tekert anyagokat és egy nyitott ládát látott, benne még több szövettel.

– Ezt ennyiből meg tudod állapítani?

– Persze. Mármint én nem így dolgozok – simított végig az egyik szöveten Peabody, aki nem tudott ellenállni a kísértésnek. – Mondjuk tudok szabni, onnan váltani a varrásra vagy a kötésre, horgolásra, de képtelen vagyok egyszerre két, ugyanolyan munkát igénylő projekttel zsonglőrködni. Margo nénikém dolgozott hasonlóan, és lényegében Leonardo is így csinálja. A függönyök, Dallas, az ágytakaró meg a párnák. Mindegyik kézzel varrott. Vagy a kislány készítette, vagy az anyja. Esetleg együtt, közösen. Kimagasló munka.

– Ez lesz a tanulósarok és egyben az a hely is, ahol dolgozott. Nézd át. Enyém a gardrób.

Ebből a szobából nem nyílt saját fürdőszoba és a gardrób is csak feleakkora volt, mint Jenna Harbough gardróbja. Amelyben nem folytatódott a derűs káosz. A holmikat típus, azon belül szín szerint gondosan sorba rendezték, és minden arról tanúskodott, hogy az áldozat fölöttébb tisztelte a ruhatárát.

A szűkös helyet különböző magasságba helyezett rudakkal, polcokkal és akasztókkal igyekeztek minél jobban kihasználni. Az egyik rúd fölött végighúzódó hosszú polcon cipők és csizmák sorakoztak.

Eve nem talált mást, csak fiatalos stílust.

– Rengeteg tervét meg is valósította – újságolta Peabody. – Szerintem nagyon is jól. Belenéztem az iskolai adataiba. Még a tavalyi anyagot is megtaláltam. Megjelölt néhány egyetemet… olyanokat választott, ahol híresen jó ruhatervezőket képeznek. Ösztöndíjat is keresett magának. Továbbá ráakadtam egy rakás személyes fényképre – tette hozzá, miközben folytatta a kutatást. – A ’linkjéről másolta át. A családról, a barátairól, néhány van a fiújáról is. Zenéket is töltött le. Talán munka közben hallgatta, vagy amikor pihent – lépett távolabb az asztaltól. – A beszélgetéseinek a nagy része, a naptára és további fotók lesznek a ’linkjén, de azzal már az ENyÜ foglalkozik.

– Nem állt kapcsolatban az első áldozattal, de nem is számítottam rá, hogy találunk erre utaló jeleket. A szobája pontosan Jenna szobájának a fordítottja.

Peabody a homlokát ráncolta.

– Ezt nem igazán értem.

– Idekint minden zűrzavaros, a gardróbja viszont rendezett, mint egy kicsi, de ötcsillagos butik. Jennánál éppen ennek az ellenkezőjét találtuk. Rendezett szobát és rendetlen gardróbot. Viszont mindketten a szenvedélyüknek éltek, és felnőve is azzal akartak foglalkozni – vágta zsebre Eve a kezét, ahogy körbejárta a szobát. – Ez lenne a kulcs? Valamit nem veszünk észre, és ez a kulcs? Ez az indíték? Megölni azokat a lányokat, akik az álmukat követik?

Minden más azt sugallja, hogy a gyilkos a pillanat hatása alatt, véletlenszerűen választott áldozatot. Csakhogy ebben a két lányban akadt valami közös. Nem ismerték egymást, de mindent megtettek, hogy elérjék az álmaikat, és ehhez meg is volt a tehetségük.

– Rosenburgnak is van valami nagy álma?

– Eddig semmi nem tűnt fel, de majd kiderítjük.

– Még ebben az esetben sem látom az összképet, Dallas. A két áldozat a város ellentétes végében lakott, nem voltak közös barátaik, és a családjuk sem ismerte egymást. Igen, mindketten a szenvedélyükkel foglalkoztak, noha Jenna szárnyaló tehetséggel, Arlie-nak pedig lett volna még mit tanulnia.

– Mindkét lány élvezte a családja támogatását. Ez is számíthat. Odafigyeltek rájuk.

– Oké. Viszont így sem találkozik a két áldozat szenvedélye. Ez mindkét részről csak valami beszűkült látomás. Én ezt akarom – szorította össze Peabody a két tenyerét, és a szoba egyik sarka felé mutatott. – Én meg ilyet – mutatott ezt követően a szemközti sarokra.

– Az egyik magániskolába járt, a másik államiba – *ami sokat számít,* gondolta Eve, *mert így biztos nem tudtak megismerkedni.* – Az egyik csak elvétve randizott, a másik hónapok óta ugyanazzal a fiúval járt, aki ráadásul nem is az első neki. Nem vettek részt ugyanolyan szakkörön, nem mentek ugyanabba a táborba. Ennek ellenére van bennük közös, és ez fel is kerül a táblára.

Eve újra körülnézett, majd folytatta.

– Itt végeztünk. Visszafelé menet beugrunk még néhány cipőboltba.

Kettőt is találtak, ahol az elmúlt fél év során adtak el a keresett stílusú és színű Stuben papucscipőből.

Egyik helyen egy nyolc éve odajáró törzsvásárlónak, aki saját részre vásárolta, a másik helyen egy Ottawából érkezett turistának.

– Már a listán szereplő üzletek több mint a felét végigjártuk.

– Aha – bólogatott Eve. – Szerintem a maradékot bízzuk néhány egyenruhásra. A Föld forog.

– Naná, forognia is kell, különben… Ja, mármint ketyeg az óra.

– Az órák azután is ketyegni fognak, hogy megszűnik a Föld forgása.

– Szerintem csak addig, amíg… mondjuk fogalmam sincs, mi lesz, ha a Föld már nem forog tovább, de annak biztosan nem lenne jó vége. Talán Teasdale talál valamit. Talán az elkövető egyszerű molesztálóként kezdte és *onnan jutott el* a gyilkosságig. Ismerjük a cipőjét. Itt van Yancy. Talán az ujjlenyomatát is sikerül összeraknunk. Valami csak elhozza az áttörést, Dallas.

Valaminek el kell hoznia.

– Elég időnk maradt, hogy a búcsúztató előtt beugorjunk a laborba. Esetleg a személyes megjelenésünk felgyorsítja a dolgokat. Hívd fel Carmichael járőrt. Szedjen össze néhány egyenruhást, és járják végig a cipőboltokat.

Miközben Eve a forgalommal küzdött, ami feltehetően jókedvében úgy döntött, hogy minden lehetséges módon keresztbe tesz neki, felhívta Feeney-t.

– Még mindig terepen vagyok – tájékoztatta. – Valami eredmény?

– Csak annyi, hogy sok mindent ki tudtunk húzni. Meg találtunk pár srácot, akik megfelelnek a feltételnek. Az ösztönöm nem súg semmit, de hasonlítanak ahhoz, akit keresünk. Rengeteg az iskola és rengeteg a diák, Dallas.

– Aha. Küldd át a találatokat. Tegnap este mi is összeszedtünk néhányat. Még a mai nap elővesszem őket.

– Mindenkit átküldök, akire csak egy kicsit is illik, amit eddig megtudtunk.

– Jamie ott lebzsel valahol?

– Roarke átengedte a nyomozás idejére.

Még egy szabad kéz, szempár és elme, gondolta Eve.

– Mi lenne, ha átadnád neki az egyetemeket és az orvosi laborokat? A gyilkos a nyáron esetleg beiratkozott valami egyetemi kurzusra, vagy elhelyezkedett gyakornokként egy laborban.

– Átadhatom neki az anyagot.

– Köszönöm, Feeney. Majd hívlak.

Eve átszáguldott egy sárga lámpán, miközben a járdán hömpölygő gyalogosok mindent megtettek, hogy a kelleténél hamarabb lépjenek le a zebrára.

– Akár orvos, kutató vagy laborpatkány is lehet a gyilkos egyik szülője vagy a nevelője. Mármint nem a rendőrségi laborból – fékezett dühösen sziszegve Eve, amikor látta, hogy a következő lámpán már semmiképpen nem ér át. – Ahhoz be kell tölteni a tizennyolcat, és a gyilkos még nem töltötte be. Ráadásul az átvilágításon sem tudott volna megfelelni. Dickie egy seggfej, de jól tudja, mit keressen, amikor utánanéz valakinek. Mindenkit megjelöl, akit gyanúsnak talál.

– Dawbernek sikerült kijátszania – emlékeztette Peabody.

– Dawbernek mindenkit sikerült kijátszania, de ott a pont.

Végül megérkeztek a laborhoz.

Odabent ugyanaz a felbolydult méhkas fogadta őket, mint máskor.

Eve észrevette a Berenski pultjánál álló Garnet DeWintert – a divat és a csontok szakértőjét.

DeWinter divatszakértői fele levendulaszín köpenyt húzott szilvakék ruhája fölé. Tűsarkú cipője ugyancsak levendulaszínben tündökölt. Hajkoronáját megszelídítette, hátrafogta, így karakteres arca teljesen szabadon maradt.

A jelek szerint éppen heves szenvedélyesen beszélgetett Berenskivel.

Amivel azonnal felhagytak, amint észrevették Eve-et.

– Dallas – köszönt DeWinter.

– DeWinter – viszonozta Eve.

DeWinter az Eve mellett álló Peabodyra mosolygott.

– Helló, Peabody. Hallottam a tegnap esti gyilkossági kísérletről. Örülök, hogy az áldozat túlélte. Remélem, gyorsan megtaláljátok azt, aki megtámadta őt és megölte azt a két másik lányt.

– Azon vagyunk – előzte meg Eve a társát. – Ebben az ügyben nem kell csontokkal dolgozni.

– Ami remek, ugyanis nyakig ülök a saját munkámban. Yonkersben emberi maradványokat találtak egy épület bontása közben. Az alapozás egyik oszlopának a belsejében. A néhai áldozatot alaposan megverték, majd kétszer tarkón lőtték. Véleményem szerint a csontok százharminc és százharmincöt év közöttiek lehetnek.

– Jó eséllyel már a gyilkost is eltemették valahová.

– Ez nagyon is lehetséges, de ettől még nem lesz kevésbé elbűvölő az eset. Ráadásul így is szükségünk van válaszokra.

– Aha, mint ahogy nekem is, és az én ügyem a jelenben játszódik. Az ujjlenyomatok, Berenski.

– Hagylak benneteket beszélgetni. Köszönöm a segítséget, Dick.

– Bármikor, Garnet. Szép találat volt.

DeWinter elsasszézott – legalábbis a mozgása láttán ez a szó jutott Eve eszébe.

– Ilyen egy nő, aki tud öltözködni, játszani és ellapátolni a szart. Jól nézel ki, Peabody. Te pedig úgy, mint aki temetésre készül.

– Mert oda is készülök. Jenna Harbough temetésére.

Berenski lehajtotta a fejét.

– Ó. Értem.

– Az ujjlenyomat.

– Krisztus szerelmére, rajta vagyok, és a legjobb emberem dolgozik velem. Tudod te, hány ujjlenyomatot gyűjtöttek be arról az ajtóról?

– Szerintem Peabody szavaival élve annyit, mint egy *szemétdombról.*

– Tényleg? Legyen inkább szemét, mint domb. Hajtjuk a melót, hogy a fene vigye el. A kislányok a gyengéim… na nem úgy. Nem

vagyok sem perverz, sem pedó.

– Nem vagy pedó – ismerte el Eve, mire széles mosoly terült szét Berenski arcán.

– Csak a felnőtt nőkkel kapcsolatban támadtak perverz gondolataim. Eltartott egy ideig, mire megszabadultam tőlük. Szerintem soha az életben nem törölték le azt a rohadt ajtót, vagy legalábbis hetek óta nem. A jelek szerint főleg az ott dolgozók járkáltak arra. Feltehetően kikapcsolták a riasztót, és azon át lógtak ki bagózni, szusszanni egy keveset vagy kavarni egymással. Csak ki kellett támasztaniuk valamivel, hogy ne csukódjon be mögöttük – gurult odébb székével a pultja mögött Berenski, és lekért egy fotót a képernyőre. – Ezen a töredéken dolgozok. Rengeteg elmaszatolódott töredéket rögzítettek. Volt egy haverom még a suliban. Egy videószínházban dolgozott. Két előadás között és az utolsó után ki kellett takarítania a helyet, mert az emberek disznók. Arra sem képesek, hogy a szemetesbe dobják a szemetüket, kiöntik az üdítőt meg minden. Nyitás előtt mindent ki kellett suvickolnia. Ezért ők is kisurrantak hátra lazítani egy kicsit.

Eve már a *szemétdomb* óta sejtette, hogy Dickie ide fog kilyukadni, de nem vette a fáradságot, hogy rámutasson.

– Már hetvenhárom százalékát kihúztam ennek a résznek, hacsak nem azzal jössz, hogy ott dolgozik a seggfej.

– Nem, nem azzal jövök. Kellett, hogy hagyjon maga után ujjlenyomatot, Berenski. Pánikba esett, és rohanni kezdett. Nem volt oka folyékony kesztyűt használni, mint az első alkalommal – hajolt közelebb Eve a képernyőhöz. – A klubban tudta, hogy meg kell markolnia az ablakpárkányt, de itt csak annyit kellett tennie, hogy a csípőjével lenyomja a nyitórudat.

– A rudat vizsgáltuk meg elsőként. Tele volt az alkalmazottak ujjlenyomatával. Meg néhány átkozottul elkenődött, töredékes vacakkal. Próbálunk kihozni belőlük valamit, de nem hiszem, hogy sikerül.

– A gyilkos alacsony – képzelte vissza magát Eve a videószínházba, ahogy az embereket félrelökdösve menekül az ajtó felé. Pánikba esve. – Talán nem a kezével nyomta le a rudat. Ha az egész testével nekicsapódott, akkor a keze valahol idefent lehetett. Vagy észnél volt annyira, hogy emlékezzen rá, a csípőjével kell szabaddá tennie maga előtt, de nem csapott az ajtóra? Ösztönösen, a menekülési ösztöntől vezérelve? Mindenki sikított, kiabált, ő pedig pánikba esve nekicsapódott a vészkijáratnak. Meg tudod mutatni az egészet?

– Aha, aha. Ha már egyszer nem hagysz dolgozni, és még veszekszel is velem.

– Csak hozd fel az ajtóról készült képet, és emeld ki a rajta talált ujjlenyomatokat.

Amikor Berenski engedelmeskedett, Eve úgy érezte, minden levegő eltűnik a tüdejéből. A maga részéről legalább két szemétdombnyira becsülte az ujjlenyomatok számát.

– Tudnál erre a területre összpontosítani? Mondjuk az ajtó szélétől egylábnyira befelé, és a gyilkos magasságát is figyelembe véve hatlábnyi magasság alatt. Lehet, hogy fejmagasság felett csapott rá, de hol lök meg az ember egy ajtót, ha gyorsan ki akarja nyitni?

– Ahol nyílik – adta meg Peabody a választ. – Közel a széléhez.

– Az ujjlenyomatainak fednie kell a többit – gondolkodott hangosan Eve. – Nézd, Berenski. Tisztában vagyok vele, hogy milyen ócska ez a meló, de azt is tudom, hogy itt van valahol a megoldás. Ha a gyilkos nem változtat a szokásain, ma este megtámad egy újabb kislányt, aki feltehetően nem lesz olyan szerencsés, mint a tegnapi.

– A többit fedő ujjlenyomat – ismételte Eve után Dickie. – Elkenődött, hiányos, töredékes, az ujjak, a tenyér és a kéz éle. Átváltok erre a részre, de meg kell értened, a talált ujjlenyomatokat el kell választanunk a többitől, utána megtisztítanunk, összevetnünk

a többivel, azonosítanunk és végül kizárnunk. Hacsak nem lesz hatalmas mázlink, sokáig fog tartani.

Ott kell lenned valahol, bámulta Eve a képernyőt.

– Legyünk mindnyájan mázlisták – jelentette ki, mielőtt magára hagyta a vezető labortechnikust.

– Gyorsabban menne, ha ő is gondolkodna – szállt be Peabody a kocsiba. – Az egész ujjlenyomat-feldolgozó csapat neki dolgozik, ez talán farag valamennyit az azonosításhoz szükséges időből.

– Igazat mondott. Hetek óta senki sem törölte le azt a rohadt ajtót. Talán hónapok óta. Csakhogy a gyilkos az embereket félrelökve rohant. Nem létezik, hogy nem tenyerelt rá arra az ajtóra. Csak reménykednünk kell, hogy használható ujjlenyomatot hagyott maga után. Üsd be a Mennyország Temetkezési Otthon címét, Peabody. Miért hívják ezeket otthonnak? Senki sem lakik ott.

– Úgy gondolom, ezzel is szeretnének nyugalmat sugározni. A hippik eltemetik a halottaikat. Mármint ez egy döntés, mert minden a döntéseken múlik, de többnyire ez a helyzet. Vissza a földbe. Harbough-ék a hamvasztást választották. Szerintem az is természetes.

– A halál természetes. A gyilkosság nem az.

– Te melyiket fogod választani? Mármint száz év múlva, miután békésen, álmodban meghalsz.

– Hol érdekel ez engem? Halott leszek. Ez az egész amúgy sem a halottakról szól. Hanem az élőkről. Egy kő a földön, szétszórt, vagy urnában tartott hamvak. Mondjuk ez hátborzongató. Egyszerűen hátborzongató. Viszont mindez az élőkért történik. Akiknek joguk van hozzá.

– Nem tudom, hogyan képes bárki is továbblépni azután, hogy el kell temetnie a gyerekét.

– Nem lépnek tovább. Egyszerűen túl lesznek rajta, és kész.

Mire megérkeztek, a terem már megtelt. Sokaknak már hely sem jutott a hosszú padokban, ők egyszerűen megálltak a többi gyászoló

mögött. Az ablakon beszűrődtek a nyári napsugarak, megvilágították a kihelyezett virágokat.

A pódiumon egy feketébe öltözött asszony állt, a háta mögé szerelt képernyő Jennáról készült fényképeket mutatott.

Csecsemő, kisbaba, kislány. Eve felismerte a zenét. Ugyanazt játszották, mint amit Peabody is lejátszott Jenna szobájában. Így a saját hangja kísérte végig rövid életének bemutatott pillanatait.

Amikor a zene elhallgatott, amikor a képernyőn megjelent és ott is maradt egy csinos, mosolygó kamasz lány fotója, az asszony megkérte a jelenlévőket, hogy lépjenek közelebb, és idézzenek fel Jennáról egy-egy kedves emléket.

Eve kizárta a tudatából a történéseket, ki kellett zárnia őket, és inkább körülnézett a teremben.

Észrevette Louise-t és Charlest, akik egymás mellett, közvetlenül a család mögött ültek. Nadine és Jake a hátsó fal mellett álltak. Jake-et nem meglepő módon az együttes tagjai is elkísérték, egyikük jól láthatóan terhes feleségével, másikuk az élettársával együtt érkezett.

A két véglet között helyezkedtek el Jenna barátai a szüleikkel.

Rengetegen eljöttek, és nagy részük Jenna korosztályába tartozott. Barátnők, iskolatársak, szomszédok.

Észrevett két, véleménye szerint deszkás frizurájú fiút, de egyikük barna bőrű volt, és annak ellenére, hogy ült, legalább hatlábnyira becsülte a magasságát.

A másik a család mellett foglalt helyet. Szőke volt, és korban is közelebb állt a húsz évhez, mint a tizenhathoz.

Látott néhány rövid, katonásan nyírt frizurát, de egyik sem illett az eddig összerakott képbe. Egyszerűen nem illettek bele.

A szertartás végén a feketébe öltözött asszony bejelentette, hogy a szomszédos teremben tartanak egy rövid fogadást, és a résztvevőkhöz nemsokára a családtagok is csatlakoznak.

Eve figyelte a távozó embereket. Egyesek sírtak, mások a párjuk kezét szorongatták. Egyikükkel kapcsolatban sem támadt semmilyen

megérzése, de erre már nem is igazán számított.

– Sejtettem, hogy eljöttök – lépett oda mellé Jake társaságában Nadine. – Nem állnál ilyen nyugodtan, ha a gyilkos is megjelenik.

– Nem.

– A tegnap esti lánnyal minden oké?

Jake kérdésére Eve igenlően bólintott.

– Minden oké. Innen egyenesen hozzá megyünk. Már ki is engedték a kórházból.

– Oké, ez nagyszerű. Jó lenne mondani valamit a családnak, de nem tudom, hogy ez-e a megfelelő alkalom. Nem szeretnék részt venni a fogadáson. Nem érzem helyénvalónak.

– Elhoztad az egész bandát.

– Mindnyájan úgy éreztük, hogy…

– Pontosan azt tettétek, amit kell. Várj egy pillanatot.

Eve odasétált a családhoz, akik mellett Louise és Charles is ott álltak.

– Mr. Harbough, dr. Harbough, a társammal szeretnénk kinyilvánítani a részvétünket.

– Köszönjük. Az a lány tegnap este… – kezdte Julia.

– Már hazaengedték a kórházból és jól érzi magát. Egyre közelebb kerülünk az elkövetőhöz. Nyugodtan kijelenthetem, hogy egyre közelebb kerülünk hozzá, és végül meg fogjuk találni.

– Nem mondaná, ha nem lenne igaz – tette Julia karjára a kezét Charles.

Julia megfogta a férfi kezét.

– Te és Louise rengeteget segítettetek az elmúlt napok során. Sokat támaszkodtunk rátok.

– Nem – rázta meg Louise a fejét. – Egymásra támaszkodtunk.

– Megkértük Shane bátyját, hogy kísérje a szüleinket egy félreeső szobába. Szükségük van néhány percre. Louise, megkérhetnélek, hogy Charlesszal kísérjétek át Reedet a fogadásra?

– Ez csak természetes.

– Anya, az ott Jake Kincade. Meg az egész „A” Avenue. Eljöttek – hallotta Eve, hogy a kisfiú hangja sokkal inkább hálás, mintsem izgatott. – Eljöttek Jenna miatt.

– Látom, de most menj szépen Charlesszal és Louise-zal, oké? Nem maradunk sokáig.

– Jake szeretne beszélni magukkal, de nem akar tolakodni.

– Egyáltalán nem vesszük tolakodásnak – indultak el együtt Nadine és Jake felé. – Nagyon köszönjük, hogy eljöttek. Mindnyájuknak nagyon köszönjük.

– Asszonyom. Részvétem… részvétünk.

– Julia. Julia és Shane. Én voltam az első, aki a karjában tartotta, utána együtt tartottuk, nem igaz, Shane?

– De igaz. Rettenetesen féltem, de együtt tartottuk.

– Maga pedig az utolsó. Maga tartotta a karjában, amikor mi nem tudtuk, amikor Jennának erre volt szüksége. Sohasem fogjuk elfelejteni, hogy ott volt mellette – sóhajtott hatalmasat Julia, és átölelte Jake-et.

Shane szemmel látható erőfeszítéssel megköszörülte a torkát.

– Jenna csodálta magát. Mindnyájukat csodálta. Az „A” Avenue? Úgy emlegette, mint a tökély mércéjét. A tökély mércéjét, amit ő is el akart érni. Feltettem magamnak a kérdést, vajon mit jelenthetett neki, hogy mellette voltak, amikor itt hagyott bennünket. Úgy hiszem, ezzel nagy ajándékot kapott. Ezt kell, hogy higgyem.

– Pontosan. Az egyik nagy álma volt, hogy találkozik magukkal – lépett hátra Julia. – A másik, hogy meghallgatják a zenéjét.

– Meghallgattam. Mármint azt a demót, amit az engedélyével Dallas lemásolt nekem. Meghallgattam… mindnyájan meghallgattuk. Ez… szeretnénk kiadni.

– Hogy mondja?

– Szeretnénk kiadni.

– Az „A” Avenue szeretné felvenni Jenna dalait?

– Nem asszo… Doktornő… Julia.

Eve látta Jake-en, hogy kissé ügyetlenül keresgéli a szavakat, és a társai felé pislog.

– Kiadni szeretnénk. Ez nagyon jó minőségű demó. Egy kicsit fel tudjuk dobni, de az anyag Jennáé, és a hangja is tökéletes hozzá. Tiszta. Tudom, hogy nem ez a megfelelő alkalom és elnézést…

– Nem tudom, milyen kedvezőbb időpontot választhattak volna. Ez az ajánlat… még ha a kötelességének is érzi…

– Ez nem kötelesség. Ha nem így történik, és Jenna eljuttatja hozzám azt a demót. Mi… – pillantott újra a társai felé Jake.

– Meghívtuk volna a stúdiónkba – vette át a szót Renn. – Hogy feldobjuk egy kicsit.

– Megvolt benne a varázslat – tette hozzá Art. – A ragyogás.

– Elég régóta űzzük az ipart, hogy felismerjük, amikor az ölünkbe hullik egy slágergyanús anyag – szólalt meg Mac. – A francba, ezt nem így akartam mondani. Mármint ez az egész nem a pénzről szól. A felvétel Jennáé.

– Ösztöndíj – fejezte be Leon. – Arról beszéltünk, hogy alapíthatnánk egy ösztöndíjat Jenna nevével, és a mi közreműködésünkkel, ha ez maguknak is megfelel.

– Biztosan több felvételt is készített. Az ember nem ír ilyen zenét úgy, hogy ne legyen előzménye. Esetleg azok nem ennyire kiforrottak – szorította meg Nadine kezét Jake. – Azokon is tudnánk dolgozni. Ha Jenna nem énekelte fel a dalt, majd mi megtesszük. Hacsak nem gondolják, hogy… – hallgatott el, amikor látta, hogy Julia felemeli az egyik kezét és félrefordul. – Sajnálom. Sajnáljuk. Tolakodóak vagyunk.

Julia a szemét törölgetve fordult vissza.

– Maguk valóra váltják a lányom összes álmát. Az összest. Erre nincsenek szavak.

– A *köszönöm* messze nem elég – nyögte Shane. – Még csak meg sem közelíti azt, amit mondanunk kellene. Igen. A válaszunk az összes kérdésükre az, hogy igen. Később majd mindent pontosan kitalálunk, oké? Köszönjük – lépett oda az együtteshez, és sorban

mindenkivel kezet fogott. – Köszönjük. Most szükségünk van egy kis… Később majd mindent kitalálunk.

– Amikor maguknak megfelel.

Julia megpuszilta Jake arcát.

– Shane igazat mondott. Ez valóban nagy ajándék.

Miután a szülők távoztak, Mac a szeméhez szorította a kezét.

– Öregem, nekem is kell egy perc. Odakint. Odakint leszünk.

Jake maradt, ahol volt, és egyenesen Eve szemébe nézett.

– El fogod kapni.

– Igen. El fogjuk kapni. Tudod, miért vagyok ebben annyira biztos? Amikor elküldtem neked a demó másolatát, tudtam, hogy mit fogsz tenni. Meghallgatni akkor is meghallgattad volna, ha rossz, csakhogy nem az. Követtem a megérzéseimet, ráadásul téged is ismerlek. Mint ahogy a gyilkost is ismerem. Most mennünk kell, hogy tovább üldözzük.

– Remek dolgot csináltatok – mondta még Peabody, mielőtt követte Eve-et. – Elsírtam magam rajta.

– Én is – motyogta maga elé Nadine, majd szembefordult Jake-kel. – Nekem is jók a megérzéseim, de még csak nem is sejtettem, hogy mire készülsz.

– Azért nem beszéltem róla, mert…

– Mert először tőlük akartad megkérdezni. Beszélned kellett a bandával, hogy biztosan tudják, mit akarsz tenni a jó cél érdekében. Utána következtek a szülők. Ismerem a munkamódszered, Jake.

– Sejtettem, hogy ismered.

– Hosszú ideje együtt vagyunk már.

– Szép, hosszú ideje.

– Vigyázunk, hogy mit mondjunk a másiknak, kifinomult, modoros alakok vagyunk.

Ezt hallva Jake elmosolyodott.

– A *modoros* jól fedi a lényeget. Mondjuk szerintem a *kifinomult* nem igazán illik rám.

– Tévedsz. Itt állunk mi, egy kifinomult, és hadd tegyem hozzá, tapasztalt, modoros pár. Szóval meglehetősen óvatosak voltunk ez alatt a szép, hosszú idő alatt. Amitől én itt, helyben megszabadulok és kijelentem, hogy szeretlek. Szeretem azt az embert, aki vagy. Még az sem érdekel, ha ezzel a vallomással előnyhöz juttatlak.

Jake egy örökkévalóságnak tűnő pillanatig bámulta Nadine-t.

– Oké. Mondjuk a hely és az idő elég fura ehhez.

– Mégis itt vagyunk.

– Itt vagyunk. Ennek ellenére nem gondolom, hogy előnyben lennék, ugyanis én is szeretlek. Tökéletesen és leírhatatlanul beléd szerettem. Szerintem ez döntetlen. Ja, még valami.

– Micsoda?

– Ezen a helyen nem akarlak úgy megcsókolni, mint ahogy szeretném. Tiszteletlenségnek érzem. Szóval inkább menjünk ki.

– Menjünk, de akkor nagyon jól csináld.

Odakint Peabody, miközben bekapcsolta a biztonsági övet, a csókolózó Nadine-t és Jake-et figyelte.

– Ó, nézz csak oda. Milyen édes. Mac még könnyezik egy kicsit, de mindenki tapsol, és… Óóó! Azt nézd, nézd! Azt a „megemellek, megpörgetlek, megcsókollak” figurát csinálják! *Imádom!* Te nem? Annyira érzelmes.

– Jézusom, Peabody, hagyd már békén őket.

– Ha azt akarnák, félrehúzódnának egy szobába.

– Aha, ott a pont.

Miközben Eve besorolt a forgalomba, Peabody folyamatosan forgatta a fejét, hogy minél többet lásson.

– Átkozottul remek csók!

Eve a visszapillantó tükörbe nézett.

Nem vitatkozott.

– Fordulj vissza, Peabody, mielőtt elroppan a nyakad, és foglalkozz a munkával. Szólj oda Rosenburgéknak, hogy elindultunk.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

A Rosenburg család egy méltóságteljes, kifakult téglaházban élt. Az ablakládákba vidám, szivárványszínű virágokat ültettek, akárcsak a Kihívó Vörösre festett bejárat két oldalára.

Eve látta, hogy az épületet erős biztonsági rendszer védi.

Presley nyitott ajtót. A szeme alatti karikákból látszott, hogy nem sokat vagy igencsak rosszul aludt, de az előző napi rettegés már csaknem teljesen eltűnt a tekintetéből.

– Izé… sziasztok – köszönt. – Hátul vagyunk. Gondolom, még nem kaptátok el.

– Dolgozunk rajta.

Átvágtak az Eve véleménye szerint vonalzó mentén berendezett nappalin. Meleg színek, még több virág, a beszélgetés bátorításához elrendezett bútorok. A folyosó túloldalán nyíló dolgozószobában álló íróasztalon elsőrendű számítógépet vett észre, a lebegőpolcokat emléktárgyakkal és bekeretezett fényképekkel zsúfolták tele.

Eve egymásba olvadó beszédhangokat hallott, amit kuncogás követett, majd olyan illatot érzett, ami csakis pizza lehetett.

– A kórházból egyenesen hazajöttünk, utána Kiki bement a fürdőszobába az örökké tartó zuhanyozásainak az egyikére. Ezalatt mindenki az éhhalál szélére került.

A vonalzó hatása és a hivatali berendezkedés a folyosó végéig tartott. Eve úgy vélte, a család valójában a ház hátsó felében él.

Úgy rendezkedtek be, mint ahogy Mavis tette volna, csak éppen kicsiben. A helyiség egybeépült egy tágas konyhával. Hiányoztak a Mavisre jellemző vad és harsány színek, a család inkább a fehéret és a rozsdamentes acél csillogását választotta, valamint rengeteg fekete

háztartási gépet. Kiki és két barátnője egy hatalmas, „L” alakú sarokkanapén heverészett, amely éppen olyan vörös volt, mint a bejárati ajtó. A hatalmas fali képernyő éppen egy családi fényképet mutatott, melyen az anya és a kamasz gyerekek a tengerparton ripacskodnak a kamerának.

A padlót szétszórt cipők borították. A jelek szerint senkit sem érdekelt, vagy észre sem vették, hogy egy óriási, felmosónak álcázott kutya a két mancsa közé fogta az egyiket.

Connie, aki fehér köténykét kötött az este viselt ruhája elé, éppen pizzát húzott ki egy minden jel szerint igazi pizzakemencéből. Közben Andrea limonádét töltött a magas poharakba.

– Kiki éhes – újságolta könnytől csillogó szemmel.

– *Éhen halok!* – javította ki Kiki. – A kórházi kaja totál blööögh. Meg aztán anya a legjobb szakács a Földön és a Földön kívül.

– Ez a foglalkozásom.

Connie Rosenburg főszakácsként dolgozott egy étteremben. Olyanban, amely túlságosan elegáns volt ahhoz, hogy pizzát is felszolgáljanak. Andrea kerttervezéssel foglalkozott. Méghozzá, amint az a gyors utánkeresésből kiderült, Roarke számtalan vállalkozásának egyikében.

– Remélem, éhesek – mosolygott pizzaszeletelés közben Eve és Peabody felé Andrea.

– Nagyon köszönjük, de jó lenne kezdeni… – hallgatott el Eve, és még a száját is eltátotta kissé, amikor látta, hogy Connie tésztát kezd dobálni a levegőbe.

A heverésző trió abbahagyta a lustálkodást és megtapsolta, majd egyszerre pattantak fel és rohanták meg a konyha bal felén az asztalt.

– Foglaljanak helyet – dobta fel elegánsan újra a levegőbe a nyers pizzát Connie. – Tudjuk, hogy sok a kérdésük, de a gyerekeknek enniük kell.

– Kemény éjszaka – tette hozzá Presley.

– És ez az én Majdnem Meggyilkoltak jutalmam.

– Kiki.

– Na és, ha kimondtam – vonta meg Kiki a vállát, miközben Andrea csak csóválta a fejét. – A kórházban mindenki nagyon kedves volt velem – fordult Eve felé –, de soha többé nem akarok visszamenni.

– Ismerem az érzést.

– Történt már olyan veled, hogy majdnem meggyilkoltak?

– A munkámmal jár.

– Akkor nyomozó sem akarok lenni. Belőled miért lett az?

– Én már csak ilyen vagyok.

– Egyetek – tette le a pizzát az asztalra Andrea.

A kamaszoknak nem kellett kétszer mondani. *Rugalmasak,* gondolta Eve, amikor látta, hogyan vetik rá magukat a pizzára.

– Kérem – szedett ki sokkal elegánsabban Andrea egy-egy szelet pizzát az Eve és Peabody elé már korábban felhelyezett tányérokra.

Ami úgy illatozott, mint a mennyországba csomagolt üdvösség.

– Köszönjük – fordult Kiki felé Eve, miközben a lány egyik kezével rámutatott, a másikkal pizzát tömött a szájába.

– A világegyetem leggazdagabb pasijához mentél feleségül, igaz? Láttuk a videót, meg minden. Korábban egy kicsit ki voltam ütve.

– Tudom, az a „Majdnem Meggyilkoltak” dolog.

– Az hát – vigyorgott a lány. – Most meg pizzát tolok. Amúgy mindenki látta a videót.

– Totál szuper volt, de azt hittem, nagyrészt csak kitaláció – nyelte nagy kortyokban David a limonádét. – Most már hajlok arra, hogy talán mégsem az.

– Talán nem. Kiki…

– Tudod, mit csinált? A totál leggazdagabb pasas? Kapunk egy privát előadást – vigyorgott újra Kiki, de Andreához hasonlóan a szemében megcsillant egy könnycsepp. – Elintézte, és mindannyian megyünk, hogy megnézzük a *Visszatérés*t. Az orvos azt mondta, csak holnap lehet, mert ma még pihenjek, meg minden. Ráadásul korán

kell mennünk, még a tízórás nyitás előtt, mert erre a hétre már majdnem minden jegyet eladtak.

– Ez tényleg hatalmas jófejség volt tőle – mondta Presley. – Elvégre nem is ismer minket.

– Ő már csak ilyen – adta fel Eve a harcot, és a pizza után nyúlt. Egyetlen falat meggyőzte, hogy Kiki cseppet sem túlzott az anyja képességeit illetően.

– Ez csodálatos – követte Peabody is Eve példáját.

– Megmondtam. Amúgy nem kellett volna így kedveskednie. Homályosan emlékszem rá tegnap estéről. Mert olyan volt a hangja meg az arca. Mármint nyami-nyami.

– Kiki! – szólt rá nevetve Andrea.

– Ami igaz, az igaz – vonta meg Lola a vállát. – Csapjál hozzá még egy nyamit.

– Ez mindnyájunknak sokat jelent – kente szét a szószt a harmadik adag tésztán Connie.

– Majd átadom neki. Kiki…

– Szóval hogyan lett…

– Kiki – szakította félbe Connie. – Dallas hadnagynak és Peabody nyomozónak sok dolga van. Nagyon komoly dolga. Ami nem abból áll, hogy megválaszolják a kérdéseidet.

Ezzel az asztalra tette a második pizzát, majd megborzolta a lánya haját.

– Elnézést.

– Semmi gond. Örülünk, hogy rendbe jöttél és ezért, na meg kihasználva, hogy mindannyian itt vagytok, szeretnénk újra végigmenni a történteken. Mindenen, amire emlékszel. Kérlek, meséld el újra.

Kiki vett egy újabb szelet pizzát.

– Oké, szóval miután bejutottunk, és ez nem kevés ideig tartott annak ellenére, hogy volt jegyünk, megvettük a videós kajákat és bementünk a terembe. Már futottak az előzetesek, mi meg indultunk a székünkhöz. Akkor éreztem, hogy valaki megszúr – dörzsölte meg

a karját. – Bevertem, amikor a szokottnál gyorsabban próbáltam megcsinálni azt az ugrást. Bukó! – jelentette ki, de azért nevetett és tovább falta a pizzáját. – Szerintem messze nem volt annyira komoly, és a kórházban helyre rakták. Zú-ZÓ-dás – forgatta a szemét. – De amikor az a srác belém szúrta a tűt, gyakorlatilag felrobbant. Nagyon fájt, és istenre esküszöm, azt hittem, hogy ledöftek. Nagyon dühös lettem. Tudom, hogy kezdtem megfordulni. Fel akartam képelni azt a seggfejet.

– Már nem tart sokáig a szép beszédre vonatkozó szabály felfüggesztése – figyelmeztette Connie.

– Pedig legalább huszonnégy órát kellene kapnom. Azt hiszem, sikítottam is.

– Naná, hogy sikítottál – erősítette meg Lola. – Úgy éreztem, kettéreped a fülem. Folyamatosan sikítottál.

– Azt hittem, kést döftek a karomba, szóval sikítanom kellett. A srác meg hátratántorodott, mint aki megdöbben vagy mi.

– Láttad a szemét.

– Hatalmas basszus-szeme volt – igyekezett bemutatni Kiki.

– A szája is ilyen kerekre nyílt?

– A… aha, azt hiszem. Aha, most, hogy mondja. Anya említette, hogy jön egy rendőrségi rajzoló, de nem hiszem, hogy rendes képet tudnék festeni róla.

– Az már Yancy nyomozó dolga.

– Sejtettem. Félrelökte az embereket, és rohanni kezdett. Utána akartam futni és behúzni neki, de túl nagy volt a tömeg. Meg a kedvenc dzsekim volt rajtam, és próbáltam levenni, meg néztem az ujját, mert azt hittem, csupa vér lesz, de nem láttam rajta vért. Mindenki ordibált, én meg kiborítottam a kukoricámat és az üdítőmet.

– Felgyúltak a fények – tette hozzá Presley. – Tényleg mindenki ordibált, és még minket akartak kirúgni, amiért megzavartuk az előadást.

– Utána kezdtem magam rosszul érezni. Rosszul lettem. A hangos kiabálástól lüktetett a fejem, lángolt a karom, és a lábammal is történt valami. Ezután nem sok mindenre emlékszem. Az egész olyan ködös, és hirtelen a mentőben találtam magam.

– Kanyarodjunk vissza egy kicsit. Amikor megfordultál, láttad annak a fiúnak az arcát. Mögötted állt.

– Csak kezdtem megfordulni – javította ki Kiki. – Félig mellettem állt és félig mögöttem. A rossz karom mellett.

– Mondott valamit?

– Nem. Talán. Nagy volt a zaj, meg aztán én is sikítottam. Eddig még sohasem éreztem ekkora fájdalmat. Erre emlékszem. Erre *nagyon is* emlékszem.

– David, te láttad, amikor megvettétek a pattogatott kukoricát.

– Mondhatni. Részben. Láttam a cipőjét és a kabátját. Szerintem napszemüveg is volt rajta. Igyekeztem a saját dolgommal foglalkozni.

– Fehér srác.

– Aha, egy töpszli. Csak úgy körbepillantottam, ahogy várakozás közben teszi az ember. Leginkább egymással beszélgettünk. Nem figyeltem oda rá. Csak egy srác volt ócska cipőben és még annyit sem tudott, hogy a kabát kopottan jó. Csak próbált menőnek látszani.

– Bukó – jelentette ki Kiki, mire David elmosolyodott.

– Hatalmas bukó.

Miután a harmadik pizza felkerült az asztalra, a két anyuka is helyet foglalt.

– Davidnek is beleegyeztek a szülei, hogy együtt dolgozzon a rendőrségi rajzolóval – csúsztatott át egy szelet pizzát a tányérjára Connie.

– Nagyon köszönjük. Kiki, az a srác nem emlékeztetett valakire? Akit mondjuk az iskolában, a deszkás parkban vagy a környéken láttál?

– Nem, ne… Barry Finklestein!

A név hallatán Lola vadul felnevetett.

– Az iskolából? – folytatta Eve a kérdezősködést.

– Aha. Tutira nem ő volt, de azt kérdezte, hogy kire emlékeztetett. Meg nem is annyira engem. Ezt David mondta.

– Mesélj nekem erről a Barryről.

– Ó, ember, nem akarom bajba keverni. Tényleg nem ő volt az.

– Értjük, éppen ezért nem fogod bajba keverni. Miért éppen rá emlékeztetett?

– Hát, mert alacsony volt és nem egyszerűen fehér, hanem fehér, mint a tészta. Töpszli és dagi.

– Ez nem volt szép, Kiki.

– Csak próbálok válaszolni, anya.

– Ő tényleg olyan, Ms. R – állt a barátnője mellé Lola.

– Szóval fehér bőrű, alacsony és kissé túlsúlyos. Ezért emlékeztetett rá.

– Mondjuk. Nem hiszem, hogy a gyilkos is kövér lenne.

– Nem – ingatta David a fejét. – Nem volt kövér. Szerintem az feltűnt volna. Emlékszem Barryre. Ő sem tudna hordani egy olyan kabátot.

– Nem ám! Éppen erre céloztam. Szerintem nincs is neki. Úgy öltözik, mintha Matilda nénikéje választana neki ruhát. Mint akinek lövése sincs semmiről. Mármint nagy a feje. Szóval szuperokos, de lövése sincs az igazi dolgokról.

– Mindenből kitűnő. Szó szerint mindenből. Igazi… huszonnégy órás felmentést kaptam?

Andrea csak legyintett a fia kérdésére.

– Igazi szarrágó. Folyton dicsekszik azoknak, akik veszik a fáradságot, és meghallgatják. Még a kockák is átnéznek rajta. Ha legalább befogná a száját, és nem folyton arról beszélne, hogy mennyire okos, máris kevesebben piszkálnák.

– Mi nem szoktuk piszkálni – tette hozzá gyorsan Kiki. – Eskü. Nem szokásunk, és amúgy sem éri meg a fáradságot. Amúgy biztosan felismertem volna, ha ő az.

– Azt akarod mondani, hogy ugyanahhoz a típushoz tartozott?

– Aha, ez az – bökött ujjával a levegőbe Kiki. – Az alapján, amit Daviddel láttunk belőle. Ez egy típus. Pattanások nélkül. Barrynek mindig van legalább egy kidurrant pattanása. Öregem! Manapság ezt már lehet kezelni.

– Viszont annak, aki rád támadt, tiszta volt a bőre?

– Úgy emlék… Aha. Szerintem igen.

Sokkal többet láttál, mint sejted, és Yancy elő fogja csalni belőled, gondolta Eve.

Eve feltett még néhány kérdést, igyekezett még többet megtudni, de végül be kellett látnia, hogy a gyerekek már minden tudásukat megosztották vele.

– Köszönjük az idejüket és a segítséget – kezdte Eve –, és a pizzát.

– Bárcsak behúztam volna neki egyet – dünnyögte Kiki. – Nemcsak magam, hanem a többi lány miatt is. Beszéltünk arról, hogy le kellene menni a Rázd Meg Klubba, de akkor volt Meem, a dédnagymamánk születésnapja. Ha akkor is engem szemel ki, már nem verem be a karomat. Ma reggel olvastam arról a másik lányról, akit ott gyilkoltak meg. Amikor kimentél, hogy beszélj az orvossal – fordult az anyja felé. – Akkor kerestem rá. Ma volt a temetése. Jenna Harbough. Annyi idős volt, mint én. A másikat is megnéztem, Arlie Dillont. Neki holnapután lesz a temetése.

– Pontosan.

– Szerinted menjek el rá? Mondjam meg az anyjának, hogy sajnálom, ami vele történt? Esetleg valamikor az első lány szüleivel is beszélhetnék, hogy nekik is elmondjam, mennyire sajnálom?

– Ó, Kiki – telt meg könnyel Andrea szeme. – Ez annyira kedves. Nem vagyok benne biztos, hogy helyénvaló, de nagyon kedves.

– Én viszont biztos vagyok benne. Beszéltünk Jenna és Arlie szüleivel. Valóban kedves gesztus – mondta Eve –, és helyénvaló is. Szerintem nagyon jólesne nekik.

– Akkor elmehetek?

A két nő megfogta egymás kezét.

– Mindannyian elmegyünk – szólalt meg Connie. – Nem beszélne velük előbb, hadnagy? Nem szeretnénk alkalmatlankodni.

Eve a társára pillantott, aki rábólintott.

– Rendben, felhívom őket és majd jelentkezek.

Kiki félve pillantott Eve-re.

– Ugye el fogja kapni?

– Megismétlem. Én már csak ilyen vagyok.

• • •

– Ez nagyon megindító volt – mondta Peabody, miután kiléptek az utcára. – Az ember azt hinné, hogy a Kiki korabeli lányok csak a pillanatnak élnek, és ez többnyire igaz is. Viszont neki eszébe jutott, mi mindenen menne keresztül a családja, ha a gyilkos sikerrel jár. Ebből pedig következett a gondolat, hogy mások mi mindenen mennek keresztül.

– Kemény kislány. Meg mi van akkor, ha sikerül kiütnie? Már régen egy cellában aszalnánk a seggét – ült be Eve a volán mögé. – Ráadásul sokkal többet látott, mint gondolja.

– Aha, ez nekem is feltűnt. Yancy majd előcsalogatja belőle. Meg ott vannak a szemtanúk az árusok közül, David, A. J., Hank. A segítségükkel talán össze tudunk rakni egy arcot.

– A gyilkos egy adott típusba tartozik – gondolkodott hangosan Eve, és nem indította be a motort. – Ezt eddig is tudtuk, de sokat segít, hogy a túlélőnk is így látja. Egy típus. Ha ismerőst látott volna, akit a jelek szerint ki nem állhat, biztosan tesz Lolának valami megjegyzést. Csakhogy ez egy típus. Okos, de egyáltalán nem életrevaló. Kérdezd meg az áldozatok családját, mit szólnak hozzá, hogy Kiki szeretne beszélni velük. Közben hajszoljuk tovább azt az átkozott cipőt.

– Az a pizza – jegyezte meg Peabody, miközben Eve elkanyarodott a járda mellől. – Két szelettel is ettem belőle. Nem

tudtam megállni. Gondolnom kellett volna rá, hogy az új szuperkonyhámba építsek egy pizzakemencét. Sajnos már késő, de attól még építhetek egyet.

– Kemencét akarsz építeni? Mi a fene, Peabody?

– Képes lennék rá. Odakint, a grill mellett. Lehetne egyfajta kinti konyhám. Téglából! Talán fatüzeléssel. Ez a projekt remek szórakozás lesz, öregem.

– A *te* szórakozásról alkotott képed a közelébe sem jár az *én* szórakozásról alkotott képemnek.

– Pedig remekül szórakoznál az új pizzakemencémben készült pizzát falatozva.

– Ahogy mondod. Ezt ne feledd.

Egy órán keresztül nyomoztak a cipő után. Az egyedüli nyom egy tizenkét éves sráchoz vezette őket, akinek a magassága több hüvelykkel a gyilkosé alatt maradt, és a cipőt is az anyja vette, hogy azt viselje az előző év tavaszán megrendezett Államközi Hangszeres Zenei Versenyen.

A gyerek pikolón játszott. Második helyezést ért el.

Ettől függetlenül utánanéztek, és kiderült, hogy a szüleivel és a testvéreivel egy vidámparkban töltötték a hétvégét az állam északi részén, Eve minden lelkiismeret-furdalás nélkül húzta ki a gyanúsítottak közül.

Úgy állt be a kapitányság mélygarázsába, hogy már zsákutcának tartotta a cipővel kapcsolatos nyomot, amikor kapott egy hívást.

– Három találat, hadnagy – tájékoztatta Carmichael járőr.

– Ide velük.

– Az ötvenkét éves Arnold Post vett egy pár tizenegyes méretűt a saját részére és egy pár hetest a tizenhat éves fiának, aki ugyancsak Arnold Post, de az ifjabb. Mindezt áprilisban. A második esetben három pár tíz és feles cipőt vásároltak Kevin J. Fromer kártyájára, egy fekete bakancsot, egy kék bokacsizmát és a papucscipőt. Mindegyiket márciusban. Az utolsó esetben öt pár cipőt vettek, hadnagy. Egy fekete, fűzős cipőt, egy barna, csatos bakancsot, egy

fekete bokacsizmát, egy kék házipapucsot meg a papucscipőt. Márciusban terhelték Allisandra Charro kártyájára.

– Küldd át a címeket. Utánanézünk.

– Értettem, hadnagy. Csak pár tömbnyire járunk Post lakásától. Ha akarod, benézünk.

– Nézzetek. Akkor csak a másik két címet küldd – tolatott ki Eve a parkolóhelyről. – Ki vesz egyszerre öt pár cipőt?

– Én vennék, ha futná rá.

– Tápláld be a címeket, utána keress rá ezekre az emberekre.

– Fromer lakik a legközelebb – programozta Peabody engedelmesen a címeket. – Charro pedig a város széle felé. Oké, oké, Arnold Post. Egy házasság, egy válás, egy gyerek… Ő lehet ifjabb Arnold Post. A Livingston Bor és Likőr pénzügyi vezetője. Nincs priusza, de több polgári pert is indítottak ellene. A fia a Breckinridge Akadémiára jár. Öt láb nyolc hüvelyk magas, Dallas. Jók a jegyei, de nem zseni a gyerek. Fehér bőrű, szőke és kék hajú. Jóképű, habár meglehetősen önteltnek tűnik.

Utána kell néznünk, gondolta Eve, de nem támadtak megérzései.

– Fromer.

– Két házasság, egy válás. A második házassága már huszadik éve tart, szóval minden jel szerint sikeres. Két gyermeke született belőle, egy fia, a tizenhét éves Lance, meg a tizenhárom éves lánya, Marnie. Fromer ingatlanjogra szakosodott ügyvéd. A felesége, Arlene mindössze két évvel ezelőtt ment vissza rendezvényszervezőnek, addig hivatásos anyaként a gyerekekkel foglalkozott. A saját vállalkozását vezeti. Lance öt láb tizenegy hüvelyk magas. Magasabb annál, mint akit keresünk, ráadásul barna bőrű.

– Ennek ellenére megnézzük.

– Az utolsó, Allisandra Charro negyvenegy éves és egyedülálló. A pokolba, Dallas, hivatásos vásárló.

– Mint ahogy jelen pillanatban a város lakosságának a fele.

– Úgy értem, hogy ez a foglalkozása. Bevásárol azok helyett, akik nem akarnak. Ahogy Roarke is bevásárol helyetted. Csakhogy ő nem szórakozásból teszi, hanem ebből él. Nem értem.

– A vásárlást? Azt én sem.

– Nem, mármint azt, hogy akad olyan, aki nem akarja látni, mi van odakint. Aki nem akar böngészni a boltokban. Így egyszerűen közli valakivel, hogy akar egy fekete, vödör stílusú retikült, az meg beszerzi helyette. Honnan is tudhatná, hogy melyik kell neki, ha előtte nem merül el a fekete, vödör stílusú retikülök univerzumában?

Eve elgondolkodott egy pillanatra, hogy miért akarna bárki is egy olyan retikült, mint egy vödör, majd elengedte a kérdést.

– Másnak vette a cipőt. Vannak feljegyzései. Kell, hogy legyenek. Ez is illik a képbe, vagy nem? A szülők vagy gondviselők nem akarják arra pazarolni az idejüket, hogy bevásárolnak a gyereknek. Inkább fizetnek valakinek, hogy intézze el. Fromer az első. Mindjárt oda is érünk. Viszont a személyi bevásárló nagyon is illik a képbe.

Fromert nem találták otthon, csak a rendezvényszervező feleségét.

A magas, méltóságteljes szőkeség homlokráncolva meredt az eléje tartott jelvényekre.

– Valami baj történt? Feltartanak. Nemsokára kezdődik egy tárgyalásom.

– Egy nyomozásban kérjük a segítségét. Itthon van a fia, Ms. Fromer?

– Lance? Nincs. A barátaival a tengerparton tölti ezt a hetet. Nincs semmi baja? Nem történt…

– Biztosra veszem, hogy remekül érzi magát. A férje vett egy pár ilyen cipőt – mutatta Eve a ’linkjén a cipő fényképét.

– Erről van szó? – nevetett fel Arlene, és Eve érezte hangján a megkönnyebbülést. – Nem magának vagy a fiunknak szánta. Nekik ez túlságosan konzervatív.

– A Dellan's-ban vásárolták és Mr. Fromer kártyájával fizettek érte.

– Ez mikor történt?

– Márciusban.

– Március, március… – húzta elő homlokráncolva a 'linkjét Arlene, és átpörgette a naptárat. – Persze, Mickey születésnapjára. Az unokaöccse. Esküszöm, abból a gyerekből egyszer talán még elnök lesz. Emlékszem, Kevin három párat is felhajtott. Igazi cipőmániás a gyerek, és ezt akarta. A tizenharmadik születésnapjára – tette hozzá. – Ezért megajándékoztuk vele. Mégis, mi ez az egész?

– Beszélhetnénk Mickey-vel?

– Persze, de Toledóban lakik az anyjával. Kate özvegy, és elég nehéz volt neki az elmúlt néhány év. Ezért is költöttünk olyan sokat Mickey-re. Igazán nem értem, miért fontos ez a rendőrségnek.

– Mint kiderült, nem is annyira fontos. Köszönjük a segítséget.

Eve és Peabody visszamentek a kocsihoz.

– Mickey lehet, hogy egy csodabogár, aki konzervatív, designer cipőkre vágyik – jegyezte meg Peabody –, de nem hiszem, hogy Toledóból elrepül New Yorkba lányokat gyilkolni.

– Következik a személyi bevásárló.

Miközben a cél felé tartottak, kapott egy hívást Shelby járőrtől, Carmichael társától.

– Postéknál nem jártunk szerencsével, hadnagy. A gyereket otthon találtuk, még mindig csorgott róla a víz, mert korábban a parkban játszott. Azt mondta, az apja vette neki a ronda vénembercipőt, hogy azt húzza fel egy esküvőre, és akkor kénytelen-kelletlen meg is tette. Amúgy nem létezik, hogy felvegye. Gond nélkül megmutatta a ruhatárát azon a szemétdombon, amit a szobájának nevezett. Találtunk három pár szétnyűtt edzőcipőt, meg egy negyediket is. Az újabb volt, és éppen azt hordta. A papucscipőket a gardrób hátuljában dobálta halomba. Látszott rajtuk, hogy alig hordták őket. Ráadásul, hadnagy, az első gyilkosság estéjén az apjával és valami haverjával kint ült a

Yankees-meccsen. Ellenőriztük. A második gyilkosság napján pedig a nagyszüleinél vacsoráztak, utána a felnőttek órákig kártyáztak, ő pedig a srácokkal a képernyő előtt lazult. Nem szólalt meg bennünk a vészcsengő, hadnagy.

– Világos. Fromer is zsákutca. Most megyünk Charróhoz.

– Személyi bevásárló. Utánanéztünk. Ez akár még jó is lehet.

– Ahogy mondod.

– Akarod, hogy folytassuk? Még nem értünk a lista végére.

– Persze, fejezzétek be, amit elkezdtetek, húzzatok ki mindent, amit tudtok, utána induljatok vissza a kapitányságra. Peabody, kérdezz rá, hogy Yancy mire jutott. Szöveges üzenetben – tette hozzá. – Majd válaszol rá, amikor éppen nem az egyik szemtanúval foglalkozik.

– Szerintem a végére meglesz a gyilkos arca – mondta írás közben Peabody. – Sokan láttak legalább egy kis darabot belőle.

Darabok, gondolta Eve. Csakhogy azokat a darabokat össze is kell rakni.

– Gyorsan válaszolt. Éppen most ért oda Kikihez. Előbb Hankkel foglalkozott az első gyilkosságból, utána következett A. J. és az eladó a gyilkossági kísérletből. Sikerült haladnia, de még nincs a kezében annyi, amit nekünk is be tudna mutatni. Majd felhív bennünket, miután befejezte a munkát Kikivel és Daviddel.

– Fel is kell hívnia.

Csakhogy az idő gyorsan szalad.

Eve-nek az járt a fejében, hogy a gyilkos már eltervezte a következő lépést.

A hivatásos vásárló elég jól keresett ahhoz, hogy a Riverside Drive egyik karcsú aranytornyában béreljen lakást magának. A bejárat előtt posztoló ajtónálló mogorván méregette Eve kocsiját.

Azzal, hogy megvillantotta előtte a jelvényét, sikerült valamelyest feldobnia a hangulatát.

– Ott marad, ahová leparkoltam.

– Természetesen, természetesen, megkaptam a körlevelet.

Vagyis a karcsú aranytorony Roarke tulajdona.

– Ugye senki sem halt meg odabent?

– Amennyire én tudom, nem.

Eve otthagyta az ajtónállót, és belépett az előtérbe, amely pontosan olyan elegánsnak bizonyult, mint amilyennek kívülről az épület látszott. Tompa aranyszín, feketével erezett márványpadló. Fehér virág a középre állított asztalon.

A hátsó fal elé, melyen csillogó patakokban csorgott le a művízesés, arannyal szegélyezett fekete pultot építettek.

Mögötte mosolyogva üdvözölte egy tejfelszőke hajú, mélyen dekoltált ruhát viselő nő.

– Üdvözlöm az Arany Toronyban. Miben segíthetek?

Eve jelvénye láttán felvonta egyik, tintafekete szemöldökét.

– Sajnálom, hadnagy, nem ismertem fel azonnal. Mit tehetek magáért és Peabody nyomozóért?

– Allisandra Charro.

– Ms. Charro az egyik bérlőnk. Azt hiszem, a harmincnyolcadik emeleten lakik. Máris utánanézek, de nem hiszem, hogy itthon találják. Igen, a 3802 az övé. Úgy emlékszem, nem sokkal tíz után távozott, és amennyire tudom, még nem érkezett vissza. Felszóljak?

– Megköszönném.

– Örülök, hogy segíthetek. Nem, Ms. Charro nem válaszol. Ilyenkor csak ritkán tartózkodik a lakásában. Nagyon elfoglalt.

– Nem tudja, hogy hová ment, vagy mikor ér vissza?

– Sajnálom, de nem. Időnként visszaér még azelőtt, hogy ötkor lejár a munkaidőm. Ellenben sokkal gyakoribb, hogy csak délelőtt látom, amikor távozik. Megvan a ’linkszáma arra az esetre, ha fel kellene hívnunk.

Ezzel sok időt takarítunk meg, gondolta Eve.

– Az is nagyon hasznos lenne.

A pult mögött álló nő felemelt egy kártyát, választott magának egy tollat, és gyönyörű kézírással felírta a számot.

– Átadjak neki valami üzenetet, ha esetleg nem sikerül elérniük?

– Névjegyet, Peabody. Nagyon fontos, hogy amilyen hamar csak tud, hívjon fel.

– Ezt természetesen át fogom adni, vagy ha nem én, akkor a váltótársam. Sajnálom, hogy ennél többet nem tudok segíteni.

– Ezzel is nagyon sokat segített. Köszönjük.

Kilépve az épületből az ajtónálló néma nemtetszésétől kísérve Eve elővette a ’linkjét. A járdáról hívta a számot, miközben körülötte kavarogtak a járókelők.

– Itt Allisandra – dalolta egy hang.

– Ms. Charro, Dallas hadnagy vagyok a NYPSD-től.

– Ezt látom a képernyőn. Mit tehetek magáért, Dallas hadnagy?

– Hat és feles, barna bőr, Alan Stuben makkos papucscipő.

Charro keskeny arcán, nagy barna szemén és tökéletesen vörös ajkain nem látszott más, csak a döbbenet.

– Azt akarja, hogy vásároljak magának egy pár Stubent?

– Nem, azt akarom tudni, hogy márciusban kinek vásárolta.

– Így foszlik semmivé egy álom. Amikor megláttam a képernyőt, arra gondoltam, végre, Dallas azt szeretné, hogy én öltöztessem fel.

– Egyedül is fel tudok öltözni. Maradjunk a Stubennél.

– Ezt nem tudom fejből megmondani, hadnagy. Márciusban? Annak már több hónapja. Ráadásul az ügyfeleim névsora igencsak hosszú. Jó vagyok abban, amit csinálok.

– Hány kamasz fiúnak vásárol?

– Ha pontosan akarok fogalmazni, akkor igazság szerint a szüleik a megbízóim, de elég soknak. A kamasz fiúk csak ritkán élvezik a vásárlást. Azok a szülők pedig, akik megengedhetik maguknak, inkább nekem fizetnek, mintsem hogy végigrángassák a fent említett kamasz fiúkat a boltokon. Az csak nagyon ritkán szokott jól elsülni.

– Ezt nem tudhatom, de szükségem van egy névre.

– Miután beérek az irodámba, azonnal utánanézek. Most New Jersey-ben vagyok az egyik ügyfelemmel, de egy órán belül indulok vissza.

– Akit keresünk, alacsony, körülbelül öt láb hat hüvelyk és fehér bőrű.

– Megmondanám, ha tudnám. Miért titkolnám el? Viszont sokszor nem is látom a kamaszokat vagy a gyerekeket, csak a méreteiket kapom meg. Ha további átalakítások is szükségesek, akkor vagy a saját szabójukhoz fordulnak, vagy azt is én intézem.

– Márciusban egy bevásárlással öt pár különböző Stubent is vett neki.

Charro hosszan végigmérte Eve-et.

– Ismétlem: fejből nem tudom megmondani.

– A ruháit is maga vásárolja. Konzervatív ruhákat.

– Ezt a Stubenből egyedül is kitaláltam. A magániskolákban, amelyekbe sok ügyfelem gyermeke jár, helyenként roppant szigorúak az öltözködési szabályok, ha ugyan nem írnak elő külön iskolai egyenruhát. Sok tizenhárom és tizenkilenc közötti fiatalembert öltöztetek.

– Akit keresünk, tizenhat év körüli.

– Őszintén, hadnagy, tökéletesen megértem, hogy ez mennyire fontos. Viszont minél tovább tart ez a beszélgetés, ami alatt olyasmit igyekszik megtudni tőlem, amiben magam sem vagyok egészen biztos, annál később fejezem be, amit csinálok és érek vissza az irodámba, ahol pontosan utána tudok nézni.

A francba, gondolta Eve. *Ez igaz.*

– Azonnal hívjon, amint megtalálta a választ a kérdésemre.

Ezzel Eve bontotta a vonalat.

– A rohadt életbe! Ő a kulcs. Tudom, hogy ő az.

– Talán közel járunk a megoldáshoz, de ez még nem alapos gyanú, erre nem kapnánk házkutatási parancsot, amivel bejuthatunk az irodájába, és átnézhetjük a feljegyzéseit.

– Ahogy mondod. Menjünk vissza a kapitányságra. Hamarosan meglesz az arca, és meglesz a neve is. Kezdjük ellenőrizni azokat a helyeket, ahová Charro vásárolni jár. Az elegáns butikokat, amelyek a gyilkos méretében is tartanak ruhát.

Egy óra, Yancynak kell még legalább egy óra.
Addig is folytatniuk kell a munkát.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Eve alig kanyarodott el a járda mellől, amikor feltűnt neki egy zsebtolvaj és a lehetséges áldozata. A nő, aki magasra tornyozta arannyal sávozott vörös haját, és egy patkányméretű kutyát vezetett pórázon, három bevásárlószatyrot cipelt. Rózsaszín tűsarkú cipőjét aprócska fűzöld pöttyök díszítették, és nyári ruhája is ezt a színösszeállítást követte. Fehér retiküljén zöld és rózsaszín színű pöttyöket is látni lehetett.

A testén keresztbe vetve viselte, csakhogy óvatlanul hagyta, hogy a bal csípője mögött lifegjen, miközben csillogó és ugyancsak rózsaszín 'linkjén csevegett valakivel.

Ennyi erővel azt is kiírhatta volna rá: LOPJ EL!

Eve figyelte, ahogy a fekete nadrágot és pólót, valamint sokzsebes mellényt viselő zsebtolvaj feltűnés nélkül sétál szemből feléje.

A tolvaj nyugodtan sétált, a nő is továbbhaladt. Csak a retikülje hiányzott a csípőjéről.

Eve úgy vélte, hogy aki megengedhet magának egy ilyen pöttyös összeállítást, az azt is megengedheti magának, hogy vegyen új retikült. Csakhogy.

Visszakormányozta a kocsit a járda mellé.

– Vedd át, Peabody.

Peabody döbbenten pillantott fel a zsebszámítógépéből.

– Mi a…

Többre nem jutott ideje, Eve már ki is ugrott az ajtón.

A zsebtolvaj, aki messze nem volt olyan szórakozott, mint Ms. Pöttyös, felkapta a fejét. Miután rádöbbent, hogy már ő a célpont,

azonnal maga mögött hagyta a színlelten gondtalan sétát, és teljes erejéből rohanni kezdett.

Eve a nem túl intelligensnek tűnő ajtónállóra mutatott, utána az épület felé forduló, immár retikül nélküli nőre, végül a tolvajra.

A férfi felfogta, hogy mit akar közölni vele és bólintott.

– Kapd el, tesó!

Hosszú lábak nyúltak előre; minőségi csizma talpa csapódott a járdára. Eve érezte, hogy az izmai boldog dalra fakadnak, miközben fut a vakító nyári napsütésben.

Látta, hogy a zsebtolvaj milyen gyorsan cikázik a gyalogosok között.

Eve is hasonlóképpen tett, ráadásul őt nem lassította le a – mellény jobb oldali belső zsebébe rejtett – pöttyös retikül és a benne rejtőző kincsek.

A forma kedvéért, ugyanis a tolvaj már biztosan tisztában volt vele, elkiáltotta magát:

– Rendőrség!

Erre feléjük fordult néhány fej, a menekülő viszont magasabb fokozatra kapcsolt.

Akárcsak ő.

Egy olasz étterem előtt sikerült nyakon csípnie, ahol az óriási napernyők alatt ücsörgő emberek bort kortyolgattak, tésztát ettek vagy gyűszűnyi csészékből hörpölték a kávét.

– Oké, elkapott – zihálta a zsebtolvaj, miközben lerogyott a járda szélére. – Békaugró Jézus, évek óta nem kellett így rohannom.

Közelebbről megvizsgálva Eve látta, hogy már a hatvanas éveiben jár.

– Azért még mindig gyors a lába.

A férfi megrázta a fejét.

– Messze nem annyira, mint régen. Egykor én voltam a villám.

– Talán ideje lenne másik foglalkozást keresni.

A férfi megvonta a vállát.

– Ennyit tudok. Hé, kaphatnék egy kis vizet?

– Ha megint el akar futni, újra elkapom.

– Annak már vége.

Eve intett a pincérnőnek, aki előbb jobbra, majd balra fordította a fejét, végül kérdőn magára mutatott.

– Aha, maga. Hozzon ennek a pasasnak egy pohár vizet, utána meg hívja a rendőrséget. Dallas hadnagy – mutatott előbb magára, majd a járda szélén ziháló férfira Eve. – Retikültolvaj.

– Dallas? Hallottam már magáról – csapott a fejére a tolvaj, és meg is rázta. – A francba, a francba, fel sem kellett volna kelnem ma reggel.

Az öreg továbbra is folyamatosan zihált, de a színe lassan visszafakult rózsaszínné, így Eve arra gondolt, talán mégsem kell hívni hozzá a mentőt.

A pincérnő elegáns pohárban hozta a vizet, amelyben néhány jégkocka is úszkált. Eve elvette tőle, majd leguggolt.

– Nagy szívességet tett nekem. Éppen stresszoldásra volt szükségem, és a futás megtette a hatását. Ezért eltekintek attól, hogy menekülni próbált.

A férfi nagy kortyokban nyelte a vizet.

– Köszönöm – sóhajtott fel. – Azt is látta, akitől elemeltem a cuccot? Akár ki is írhatta volna magára, hogy Kérem, Lovasítsák Meg A Retikülöm.

Eve egyetértett vele, habár úgy vélte, jobb, ha ennek nem ad hangot.

– Mutassa.

Az öreg megitta a vizet, és visszaadta Eve-nek az üres poharat, aki továbbította a várakozó pincérnőnek.

Ezt követően elővette a mellénye jobb oldali belső zsebéből a pöttyös retikült, valamint egy arany karkötőt.

Eve arra gondolt, hogy ez utóbbi fel sem tűnt neki.

Valóban tudhat még valamit az öreg.

– Ennyi?

Az öreg szétnyitotta a mellényét.

– Már továbbadtam a mai zsákmányt. Csak ki akartam nyújtóztatni a lábamat, mielőtt elindulok hazafelé, és arra gondoltam, talán eszek egy olasz fagyit. Átkozottul finom. Utána kiszúrtam Pöttyös Királynőt. Mármint úgy vonult a járdán, mint egy rohadt hirdetőtábla. Balszerencse. De legalább egy híres zsaru csomagolt össze. Lloyd Mesner.

A zsebtolvaj kezet nyújtott. Eve jókedvűen megrázta, majd amikor meglátta a feléjük igyekvő járőrpárt, talpra segítette az öreget.

A kiérkezőknek meghagyta, hogy a karkötőt és a retikült azzal a megjegyzéssel vegyék nyilvántartásba, hogy azt visszajuttatta a tulajdonosának. Majd visszasétált másfél háztömbnyit.

Peabody és az ajtónálló a bejárat előtt ácsorogtak.

– A nő az előtérben vár – árulta el Peabody.

Az ajtónálló már közel sem méregette olyan mogorván, mint korábban. Szélesen Eve-re vigyorgott.

– Gyors a lábad, tesó.

– Ilyen egy hadnagy-tesó – felelt Eve, majd belépett az ajtón.

A vörös hajú nő egy fotelben ült ölében a patkány-kutyával, lába mellett a bevásárlószatyrokkal. Szalmasárga bort kortyolgatott egy elegáns pohárból.

– Asszonyom – kezdte Eve.

– Istenem, a retikülöm! A pántja. Tönkrement.

Átvágták, javította ki gondolatban Eve. *Gyorsan és könnyedén.*

– Még csak a múlt héten vettem azt a retikült! Tudja maga, mennyibe kerül egy ilyen retikül?

– Nem, asszonyom, de szükségem lenne rá, hogy azonosítsa a tartalmával, valamint ezzel a karkötővel együtt, mint…

– A karkötőm! – visított olyan hangerővel a nő, hogy Eve-nek csengeni kezdett a füle. – Megsérült?

– Nem hiszem. Szeretném, ha a sajátjaként azonosítaná ezeket a vagyontárgyakat, és aláírná itt – tartotta a nő elé Eve a zsebszámítógépét.

– Nem tudok még azzal is vesződni. Ahhoz túlságosan ideges vagyok. Most javíttathatom a retikülöm, pedig vadonatúj!

Pohárral és a kutyájával a kezében felállt, és a hóna alá szorította a retiküljét.

– Küldesse fel a csomagjaimat – vakkantotta oda a pult mögött álló nőnek. – Nagyon ideges vagyok.

Eve figyelte, ahogy a felvonóhoz vonul.

– Szívesen – kiáltott utána, majd miközben az ajtó felé indult, elővette a kommunikátorát. – Engedjék el az öreget. Ahogy mondom, az áldozata arra sem vette a fáradságot, hogy feljelentést tegyen. Én sem vesztegetem rá az időmet. Adják ide egy pillanatra, hadd beszéljek vele. Aha, adják át neki a kommunikátort. Lloyd? Tanuljon a történtekből. Túl öreg már ehhez. Dallas, vége.

Kilépett az utcára, ahol Peabody és az ajtónálló – Kyle – éppen az ácsmesterségről beszélgettek.

– Ha megint meglátja azt a pasast, akinek amúgy Lloyd Mesner a neve, mondja meg neki, hogy Dallas figyeli.

– Megmondom.

– Még valami. Ez a pöttyös nő… mindig ekkora seggfej, vagy csak a mai trauma hozta ki belőle?

Kyle ajka megrándult.

– Nem árulhatom el, ugyanis a szabályzat tiltja a lakókkal kapcsolatos pletykák terjesztését. Viszont ha ezt hivatalos kérdésnek tekintem, akkor bevallom, hogy mindig.

– Gondoltam – sétált vissza Eve a kocsihoz, és amikor Peabody is beszállt, elégedetten felsóhajtott. – Na, ez remek móka volt.

– Kiugrottál az utcára, rám szóltál, hogy vegyem át a kormányt, és kilőttél, mint egy rakéta – hallgatott el egy pillanatra Peabody. – Aha, tényleg remek móka volt.

Eve vezetés közben az órájára pillantott.

– Nem tartott sokáig. Charro még mindig New Jersey-ben van, Yancy pedig Kikivel és Daviddel dolgozik. Visszamegyünk, és folytatjuk a boltok felgöngyölítését. Ha Charrónak tényleg olyan sok

az ügyfele, mint állítja, biztosan lesz néhány találatunk. Hogy működik ez a személyi bevásárló izé?

– Sohasem jutott nekem sem a csodából, sem a kiváltságos helyzetből, hogy bármelyik oldalról megtapasztaljam. Máris utánanézek, mivel foglalkozik pontosan Charro – vette elő Peabody a zsebszámítógépét, és miközben a belváros felé tartottak, olvasni kezdett. – Új ügyfél esetén először tart egy ingyenes konzultációt a lakásán vagy az irodájában. Távkonzultációt is vállal. Felveszi az ügyfél méreteit, blabla. Itt egy kattintható űrlap… mintának tűnik, és foglalkozik színekkel, stílussal, életvitellel, árakkal, szövetekkel, hobbikkal, karrierrel, utazással. Rengeteg mindennel.

– Amíg kitölti az ember, akár ki is mehetne megvenni mindent, amit akar.

– Az a koncepció, hogy minden tekintetben igyekszik megismerni az ügyfelét. Tudod, ez a *személyi* a *személyi vásárlóban.* Bemutat egy válogatást. Csak egy öltönyt szeretnél? Rendben. Vagy teljes, szezonális ruhatárat? Az is rendben. Charro mindent elintéz, segít összeszedni a darabokat, szállítja a kiegészítőket, ha szükséges, még az ékszereket is, persze szigorú felügyelet mellett. Miután összeállította a válogatást, a saját tiszteletdíjával együtt ráterheli az ügyfél számlájára. Manhattanen kívül még útiköltséget is felszámol.

– Mennyi a tiszteletdíja?

– A bevásárlásra költött összeg tíz százaléka… de minimum egy ezres.

– Fogadjunk, hogy azoktól az üzletektől is kap legalább ennyit, ahol vásárol. A nyakam rá, hogy a rendszeresen látogatott boltok fizetnek neki.

– A nyakam rá, hogy igazad van. Legalább tíz százalék kedvezményt adnak neki az árból, amikor bevásárol az ügyfeleinek vagy saját magának. Gondolj csak bele. Megveszi azt az öt pár Stubent. Az több mint hétezer dolcsi egyszerre, ugyanabban a boltban. Az üzlettől hétszáz dolcsi vándorol a zsebébe, plusz az apró, továbbá újabb hétszázat kap a megrendelőjétől. Ez laza

ezerötszáz dollár, esetleg több is, és most csak egyetlen vásárlásáról beszélünk. Ehhez még hozzácsapja az útiköltségét, a kocsibérlést, a taxiköltséget, bármit, amit közben igénybe vesz – dőlt hátra Peabody. – Ha egyszer beadom a leszerelési kérelmem, én is ezt akarom. A mindenit! Külföldi utakra is elkíséri az ügyfeleit… természetesen az ő költségükre. Párizsba, Milánóba. Londonba, Tokióba és így tovább, ezen felül kérésre még azt is elintézi, hogy a divattervezők magánbemutatót tartsanak nekik.

Eve befordult a mélygarázsba.

– Derítsük ki, hol vásárol azoknak a kamaszoknak, akik vén, életképtelen könyvelőnek öltöznek, és sohasem kapnak nőt.

Peabody egészen a felvonóig ezen a jellemzésen vihogott.

– Nem csoda, hogy a gyilkos azt sem tudja, hogyan vásároljon magának, hogyan vegyen olyan holmikat, amikben átlagos kamasznak néz ki. Talán sohasem vett még semmit a saját elképzelései alapján.

Miközben beszálltak a kabinba, Peabody megérintette néhányszor a zsebszámítógépe képernyőjét.

– Charro még csecsemőknek, kisbabáknak és gyerekeknek is kínálja a szolgáltatását.

– Mióta foglalkozik bevásárlással?

– Máris mondom. Lássuk csak – húzódott fokozatosan a hátsó falhoz Peabody, ahogy egyre több rendőr szállt be melléjük. – Oké, tizenegy éve, és előtte hat évig alkalmazottként csinálta ugyanezt.

Amikor a felvonó harmadjára is megállt, Eve kiszuszakolta magát az ajtón, és mozgójárdára váltott.

– Kezdd a szakosodott üzletekkel. Mondjuk azokkal a férfiruha-boltokkal, amelyek gyerekholmit is árulnak. Meg a kamaszokra szakosodott üzletekkel, de csak a legdrágábbakkal, és a felsőbb osztálynak berendezett nagyáruházakkal. Ezen belül is a nagyobb tételekkel. Vajon a gyilkos még növésben van?

– Elképzelhető. Tavaly és tavalyelőtt viszont még biztosan növésben volt.

– Ezt is megvizsgáljuk. Öt pár cipő egyszerre a ruhatár részleges vagy teljes cseréjére enged következtetni. Legombolható gallérú ing. Ha az ember legombolható gallérú inget vesz, feltehetőleg nem áll meg fél tucat alatt, méghozzá más-más színekben.

Peabody vádlón a társára mutatott.

– Többet tudsz a vásárlásról, mint azt beismered.

– Nem, ez beszerzés, ami hatékony, és ebben az esetben a hatékonyság egyenlő a magasabb haszonnal. Az ügyfél konzervatív, legombolható gallérú inget rendel. A szolgáltató szállítja. A nadrággal ugyanez a helyzet. Semmi bő vagy szűk fazon. Esetleg egy tréningnadrág, de abból is a legjobb, a legdrágább. Fekete, szürke, valamilyen barna, semmi eltérés a hagyományostól.

– Értem.

Amikor Eve belépett a közös irodába, azonnal észrevette Quillát, aki Jenkinson asztalának a szélén ült. Emellett a brownie illata is megütötte az orrát.

Quilla leugrott az asztalról és ártatlanul Eve-re mosolygott, mint aki ezzel akar elnézést kérni.

Eve a hüvelykujjával az irodája felé bökött, majd homlokráncolva Jenkinsonra mutatott.

Jenkinson megvonta a vállát, és lesöpörte a brownie morzsáit a sugárzó nyulakról.

– Nem adtam rá engedélyt, hogy interjút készíts az embereimmel.

– Nem is készítettem. Csak beszélgettünk. Hallottam, hogy előléptették.

– Ezért megajándékoztad egy adag brownie-val.

– Eleget hoztam belőle ahhoz, hogy mindenkinek jusson. Na jó, kivéve neked és Peabodynak, mert ezek odakint úgy vetették rá magukat, mint a kiéhezett farkasok.

Ez már Nadine hatása, gondolta Eve.

– Quilla, sem erre, sem rád nincs időm.

– Itt sem voltál, én meg csak úgy lejöttem, miután végeztem az interjúkkal az ENyÜ-n – túrt bele lilára festett hajába Quilla. – Na jó, még össze kell rakni és megvágni az anyagot, meg a narráción is dolgoznom kell, de…

– Quilla, menj innen.

– Várj. Megtudtam, hogy kinyomoztad, hol vette a gyilkos a cipőjét.

– Ez nem nyilvános információ.

– *Tisztában vagyok vele* – forgatta Quilla a szemét. – Jesszus. Mintha arról locsognék, hogy további gyilkosságokat tervez. Szóval beszéltem Egerésszel… tudod, Dorian barátjával, az új hússal.

– Hivatalos rendőrségi ügyeket beszéltél meg vele?

– Nem fecsegtem ki semmit. Mondjuk inkább úgy, hogy mint a téma szakértőjének, meg akartam ismerni a véleményét. Többet élt az utcán, mint én. Mindenkinél többet. Ismeri a dörgést. Jamie-nek is meséltem róla.

– Jézusom – dörzsölte meg tanácstalanul az arcát Eve.

– Jamie már megtanulta a hivatalos dolgokat, és amúgy is sokat lógunk együtt. Talán randizgatunk is. Nagyon okos és tisztességes. Mármint ez úgysem vezet sehová, mert ő nyomozó akar lenni, én meg kriminalisztikával foglalkozó újságíró, szóval, tudod: ez nem fog működni. Viszont szeretek együtt lógni okos és tisztességes emberekkel. Még sohasem csináltam ilyet, és az iskola meg Nadine nélkül talán nem is lenne rá lehetőségem. Egyetemre is kell járnom – telt meg Eve legnagyobb döbbenetére könnyel Quilla szeme. – Nadine szerint szükségem van a jó oktatásra. Még fizetni is hajlandó érte. Keresek ösztöndíjat, szóval nem fogok neki sokba kerülni, de egyetemre megyek. Mármint előtte végeznem kell az An Dideanben, de utána megyek. Kaphatnék egy Coke-ot?

Eve az AutoSéf felé intett, miközben igyekezett felülkerekedni az alattomban visszalopakodó fejfájásán.

– Bocs, de valahogy mintha összeszorult volna – nyomta a torkára a kezét Quilla. – Nélküled, Roarke és Nadine nélkül nem

lehetnék itt. Jobban mondva, így biztosan nem. Akár úgy is végezhettem volna, mint azok a lányok a fal mögött, vagy akik felkerültek a tábládra. Ezért érzem azt, hogy segítenem kell – nyitotta fel Quilla a dobozt, és ivott a Coke-ból, aminek a létezéséről Eve eddig még csak nem is tudott. – Szóval beszéltem Egerésszel, mert ismeri a dörgést. Tudja, hol szoktak vásárolni a gazdag és sznob kölykök, különösen a balfékek, és azt mondta… – hallgatott el, miközben Eve-et figyelte. – Ez maradjon kettőnk között. Mármint ő a forrásom, igaz? Nem fogod letartóztatni vagy ilyesmi, ugye? Ezzel kellett volna kezdenem.

– Nem fogom letartóztatni.

– Oké, akkor jó. Azt mondta, ismer olyan helyeket, ahol meglapulhat az ember, és idővel elcsórhat egy tárcát vagy egy ruhákkal tömött bevásárlószatyrot. Mondjuk a saját bevallása szerint inkább rongyokban jár, de azokat a cuccokat el lehet adni, néha meg jó álca, hogy… – hallgatott el Quilla és összeszorította a száját. – Mondjuk, hogy ezt a részét meg sem hallottad.

– Oké. Tudsz mutatni egy listát?

Quilla beletúrt a zsebébe és előhalászott egy diszket.

– Nevek és címek. A legtöbb belvárosi, mert az volt Egerész terepe. Régen – tette hozzá. – Azért mindenféle címeket találsz, még külvárosiakat is.

– Oké, meg fogom nézni.

– Szerinted segít?

– Igen, segít. Most viszont kifelé. Hagyjál dolgozni. Legközelebb pedig – kiáltott a távozó lány után Eve –, ha brownie-val próbálod lekenyerezni a csapatomat, jobb, ha nekem is marad belőle.

– Gondom lesz rá – felelt Quilla és elsietett.

Eve az AutoSéf felé fordult, és a kávé járt a fejében, de hirtelen meggondolta magát. Az irodájában uralkodó hőség hatására inkább egy Pepsit kért.

Leült, és elkezdte olvasni a Quillától kapott listát.

– Akár tehetnék is velük egy próbát.

Az első cím máris szerencsét hozott. Igen, Allisandra Charro gyakran vásárolt ott a megrendelőinek, de az adrenalinlöket rövid életűnek bizonyult. A cipőméretek a közelében sem jártak annak, amit keresett.

Időbe került, de a következő találatnál a cipőméretek eltérése egy észszerű értéken belül maradt.

– Meg tudja mondani, hogy Ms. Charro ügyfelén kívül ki vásárolt ebben a méretben cipőt, és azt hová szállították házhoz?

– Ennek utána kell néznem és abban sem vagyok biztos, hogy átadhatom ezt az információt.

– Kérhetek házkutatási parancsot, hogy utána a jelvényemet villogtassam az elegáns üzletében az elegáns vevői orra előtt, de akár el is árulhatja, amire kíváncsi vagyok, ha már egyszer úgyis utánanéz.

– Egy pillanat türelmet – érkezett a kimért válasz.

Eve várt egy pillanatot, majd kettőt, hármat.

– Ms. Charro vásárlását időnként egyenesen Ms. Tasha Grimley címére küldtük. A többi ügyfelének ő szállította házhoz a megrendelt árut.

– Kösz.

Eve gyorsan utánanézett az említett Tasha Grimley-nek – negyvenhat éves, tizenhat éve Paul Grimley férje, két gyermeke született.

Eve visszafojtotta a lélegzetét, amikor kiderült, hogy a fia tizenöt éves, de azonnal fújt is egy nagyot, amikor a fotója megjelent a képernyőn.

Sötét bőr, határozottan nem fehér fiú. Vidám, zöld szempár, mérföldszéles mosoly.

A biztonság kedvéért utánanézett az érdeklődési körének, de a srácot leginkább az elektronika és a lacrosse vonzották. Ez utóbbinál ő volt a csapatkapitány.

Vagyis sportos és népszerű.

Továbblépett.

Valamint visszatért a kávéhoz.

Érezte, hogy gyorsan fogy az ideje, így újra felhívta Charrót.

– Hol a fenében van?

– Ülök a dugóban egy szörnyen hosszú nap végén. Bedugult ez az átkozott alagút, szóval ha nem tud tenni semmit ez ellen, akkor még fél órát várnia kell.

– Ha úgyis csak ül, gondolkodjon közben. Fehér bőrű, tizenöt és tizenhét év közötti fiú, körülbelül öt láb és hat hüvelyk magas, valamint kicsi a lába. Az öltözéke keményvonalasan konzervatív.

– Ahogy azt már elmagyaráztam, hadnagy, gyakran a szülők, nagyszülők vagy a gondviselők állnak velem kapcsolatban, sok ügyfelem meg egyszerűen csak küld egy listát, amiből kiindulhatok. Ha kikeveredek ebből az alagútból, és végre hazaérek… mondjuk lehet, hogy gyalog gyorsabban menne.

– Akkor gyalogoljon.

Charro csak nevetett.

– Ebben a cipőben kizárt. Öt perc alatt kikeresem a Stubeneket, és mondok egy nevet. Higgye el, én is minél hamarabb meg akarok szabadulni magától, hogy legurítsak egy nagy adag, felnőtteknek készített italt.

Eve elgondolkodott.

– Van sofőrje?

– Természetesen van.

– Tudnom kell a kocsija színét, típusát és rendszámát.

– Miért?

– Hogy rendőri kíséretet biztosítsak az alagútban. Adja meg a kocsija adatait. Most, rögtön.

– Te jó isten, ki ez a kölyök? – billent meg a kamerakép, ahogy Charro előrehajolt, és néhány szót váltott a sofőrrel.

A kért információ birtokában Eve gyorsan mozgásba lendítette a gépezetet.

Így megtakaríthat némi időt. Beismerte, hogy nem túl sokat, de minden másodperc számított.

Szüksége volt arra az arcra. Szüksége volt arra a névre.

– Charro, ott van még?

– Kerekre nyílt szemmel és tátott szájjal.

– Átküldök egy üzleteket tartalmazó listát. Jelölje meg azokat, ahová nem szokott járni. Szerintem azokból lesz kevesebb, nem pedig azokból, ahol vásárol.

– Nem gond.

– Jelölje meg a kért üzleteket a listában, és küldje vissza. Gyorsan.

Eve bontotta a vonalat, felállt, és járkálni kezdett.

Tudta, hogy közel jár. Nagyon közel. Csakhogy talán mégsem annyira közel, hogy este megmentsen egy életet.

Újabb lány kerül fel a táblájára? Mint Jenna, Arlie és Kiki.

Mint Quilla.

Ő pedig mit tehet? Várnia kell. Várnia kell arra a névre és arcra. Mindent megtett, amit csak tudott, most viszont várnia kell, hogy valaki megadja neki a választ.

Charro gyorsan dolgozott, és ahogy azt Eve előre sejtette, csupán két üzletet jelölt meg.

Visszaült az asztalához, hogy folytassa a megkezdett munkát, amikor jelzett a ’linkje.

Teasdale különleges ügynök kereste.

– Dallas.

– Sajnálom, hogy ilyen sokáig tartott, hadnagy.

– Hamarabb is hívtál volna, ha találsz valamit.

– Sajnálom, de ez is igaz. Nem találtam hasonló jellegű bűncselekményeket. Az egyetlennek, ami csak távolról is, de hasonlít, nyolcvanéves az elkövetője, és még most is börtönben ül. Remélem, te többre jutottál.

– Sikerült haladnunk, és köszönöm a segítséget – nézett a táblájára Eve, miközben a következő lány járt az eszében. – Ha néhány órán belül nincs semmi konkrétum, szeretnélek bevonni a nyomozásba.

– Értem. Jó vadászatot.

Eve bontotta a vonalat, és elkezdett haladni a listán.

Amikor újra jelzett a ’linkje, úgy csapott le rá, mint valami ragadozó.

Yancy.

– Itt Dallas.

– Átküldöm a legjobb vázlatot, amit sikerült összehozni, de tudnod kell, hogy úgy rakosgattam össze a szemtanúktól megismert darabkákat, szóval… – hagyta lebegni a mondatot a levegőben Yancy, miközben videósztárokhoz hasonlatos arca és göndör fürtjei betöltötték a képernyőt. – Igazad volt, Kiki többet látott, mint sejtette, csakhogy egy sötét videószínházban, ráadásul közben fájdalmai is voltak. Remélem, elég lesz az arcfelismerő programnak.

Elég kell, hogy legyen, gondolta Eve, miközben a számítógépe beérkező üzenetet jelzett.

Rámeredt a képernyőn megjelenő vázlatra.

A következő, létfontosságú darabja a kirakósnak azonnal a helyére került.

– Ez ő. Jézus Krisztus, Yancy, ez ő. Tudom.

Nem vette korábban biztosra, teljesen biztosra, hogy felismeri, amikor meglátja?

– Elnagyoltabb, mint szeretném. Bemegyek, hátha tudok rajta finomítani, de tudtam, hogy amilyen hamar csak lehet, látni akarod a vázlatot.

– Ahogy mondod. Sikerült megfognod a lényeget. Sikerült eléggé megfognod ahhoz, hogy tudjam: ez ő. Szép munka. Kösz.

Eve bontotta a vonalat, és már elkezdte programozni az arcfelismerést, amikor rádöbbent, hogy gyorsabban is célt érhet.

Amennyiben rájön, hogyan navigáljon az adatok között.

Nála voltak az évkönyvek. Csak annyit kellett kitalálnia, hogyan vesse össze a vázlatot azokban az átkozott iskolai évkönyvekben szereplő fényképekkel. Ha az elkövető nem szerepel bennük – de

igen, szerepel, ezt teljesen biztosra vette –, még mindig próbálkozhat a szokásos módszerrel.

– Számítógép – túrt egyik kezével a hajába, és öklét ott felejtette a tincsek között, miközben igyekezett kitalálni, milyen parancsszavakkal adhatná a gép tudtára, hogy mit kíván tőle.

Várakozás… A számítógép csupán ennyit mondott, ami nem igazán segített.

– Izé… másold át azokat az otthoni számítógépemen és a tartalék számítógépen tárolt fájlokat, amelyek… Állj, várj.

Kellenek a dokumentumok, a nevek, a kódok, az izék.

Bassza meg!

– Valami gond van?

Nem is hallotta közeledni – ebben mondjuk nem volt semmi újdonság –, de felugrott a helyéről, és valósággal berángatta Roarke-ot az irodájába.

– Ülj le, később beszélünk. Össze kell vetnem az évkönyvek fotóit ezzel a vázlattal.

– Szóval ő az. Úgy néz ki, mint… a szemétől eltekintve teljesen átlagos.

– Átlagos, feledhető, de a szeme nincs rendben. Kiki szerencsére meg tudta figyelni. Gyerünk.

– Meg tudom csinálni. Minden jel szerint pont jókor érkeztem – tette hozzá Roarke, miközben hangutasítások kiadása helyett a billentyűzeten és az érintőképernyőn kezdett dolgozni.

Eve magában elismerte, hogy erre sohasem lett volna képes. Áthajolt a férje válla fölött, onnan figyelte, ahogy Roarke kettéosztja a képernyőt, úgy futtatja végig az arcokat.

– Eltarthat egy ideig.

Ezt hallva Eve kirohant a közös irodába.

– Peabody, kaptunk egy vázlatot az arcáról. Most próbáljuk azonosítani. Hívd fel Reót, készítsd fel rá, hogy hamarosan szükségünk lesz egy letartóztatási parancsra. Meg házkutatásira, ha a név mellett a lakcím is a kezünkben lesz.

Visszament az irodájába, ahol a férje kávét kortyolgatva bámulta az egymás mellett elszáguldó fényképeket.

– Gyenge állkapocs – jegyezte meg Roarke. – Még egy kevés babaháj is ott az arcán. Az orra valamivel nagyobb annál, hogy szimmetrikus legyen, a szája keskeny, na meg azok a szemek! Nem igazán jóképű a srác. Ráadásul a szeme… Nem egy kamasz szeme, igaz? Évekkel idősebb az arcánál.

– Ahogy mondod. Ahogy mondod – kapta fel Eve a ’linkjét. – Itt Dallas.

– Allisandra vagyok, aki egy vad és felpezsdítő száguldást követően végre hazaért. Szerintem a sofőröm is legalább olyan izgatott, mint én.

– Mondjon már egy rohadt nevet.

– Örömmel. Azt a cipőt, mint ahogy az elmúlt évben sok más holmit is, dr. Nolan Bryce fiának vásároltam. A fiú neve…

– Francis Bryce – jelentette ki Eve, amikor látta, hogy az évkönyvben szereplő fénykép egyezést mutat a vázlattal.

– Pontosan. Ritkán jártam náluk, és már az utolsó látogatásom óta is sok idő telt el, ugyanis az ügyfél általában közvetlen kiszállítást kért vagy futárt küldött az általam összeállított csomagért. Arra viszont emlékszem, hogy szép az otthonuk – mondta be az Upper East Side-i címet.

– Kösz.

– Figyeljen…

Eve bontotta a vonalat.

– Indulás. Peabody! – kiáltotta, miközben kirohant a közös irodába. – Francis Bryce, dr. Nolan Bryce fia – tette hozzá a címet. – Gyerünk, igyekezz azokkal a parancsokkal.

– Kapd el a tökét, főni! – kiáltott utána Jenkinson.

– Naná, hogy elkapom! – kiáltott vissza Eve, miközben a mozgójárda felé futott.

HUSZADIK FEJEZET

– Peabody, keress rá az apára.

– Már keresem.

– Te vezetsz – közölte Eve a férjével. – Amúgy mit keresel itt?

– Errefelé volt dolgom, neked meg már majdnem lejárt a szolgálatod. A jelek szerint jól időzítettem. Yancy sikerrel járt?

– Yancy, Kiki, David, összerakták a sok kis darabkát – kocogott végig az emberek között kígyózva a mozgójárdán Eve. – Na, meg Charro.

– Charro?

– Személyi bevásárló… a cipő. Még Quilla is olyan tippet adott, amin érdemes volt dolgozni. Mit találtál, Peabody?

– Kezd kavarogni a gyomrom, hogy a mozgójárdán kell olvasnom futás közben. Dr. Nolan Bryce, fehér bőrű, ötvenhárom éves, a Grant és Frisker Gyógyszerészeti Kutatóközpont New York-i ágazatának a vezetője. Egy házasság, egy válás. Mariella Reeder volt a felesége, aki azóta már elhunyt – nézett fel Peabody, amikor Eve hangos csattanással belökte a mélygarázsba vezető ajtót és lerohant a fémlépcsőn. – Túladagolta magát. Drogkoktél, tű és fecskendő. Öt évvel ezelőtt. Szép hosszú a priusza.

– Konkrétan? – kérdezte Eve, miközben beszálltak a kocsiba.

– Kábítószer-birtoklás, garázdaság, ellenállás a letartóztatásnak, bárca nélküli strichelés. Először… tizenkét évvel ezelőtt vitték be. Elvonóra kötelezték.

– Ami nem használt.

– Kicsit sem – erősítette meg Peabody. – Végigcsinálta a kilencven napot… egy drága és elegáns intézményben. Egy év sem

kellett hozzá és megint lebukott. Újra elvonóra küldték. Az eredmény alig tartott fél évig. Harminc nap börtönben, kilencven nap elvonón, újabb harminc egy beilleszkedést segítő, átmeneti otthonban.

– A gyerek nagyjából négyéves lehetett, amikor ez az egész elkezdődött, igaz? – pillantott Roarke a feleségére, miközben igyekezett a lehető leggyorsabban haladni a forgalomban. – Persze fiatalabb volt, amikor az anyja a droghoz nyúlt, de nagyjából négyévesen kellett hosszabb időre megtapasztalnia a távollétét – rázta meg a fejét, mielőtt Eve válaszolhatott volna, és befordult egy sarkon. – Ettől még nincs joga gyilkolni, és nem számíthat sajnálatra… legalábbis az enyémre biztosan nem. Viszont minden problémája ebben gyökerezik, nem igaz? Az anyja jobban akarta a drogot, mint őt.

– Ezért olyan lányokat gyilkol a drog segítségével, akik nem nézik meg kétszer, csak ő tisztább anyagot használ. Vagy egyszer sem – javította ki saját magát Eve. – Egy cellában fogja tölteni az élete hátralévő részét, hogy ott próbáljon kigyógyulni az alapproblémájából.

– Még három hónapja sem hagyta ott az átmeneti otthont, mikor harmadjára letartóztatták – folytatta Peabody. – Öt évet kapott, abból négyet leült, és újabb kilencven napot töltött egy átmeneti otthonban. Bryce elvált tőle, amíg odabent volt, és megkapta a kiskorú fiának a teljes körű felügyeleti jogát.

– Durván összegezve – száguldott keresztül Roarke egy sárga lámpán –, ez a nő nem sokkal a szabadulását követően túladagolta magát, amikor a fia még csak tizenegy év körül járt.

– Ez egész pontos összegzés – közölte Peabody. – Az apának nincs priusza, Dallas. Patyolattiszta. Rengeteg a pénzük. Nem Roarke szintjén, de rengeteg. A családi vagyon is hozzáadódik a bevételeihez. Van itt egy háza meg egy hajója, és egy country club tagsága Hamptonban. Nem akarok szemétkedni, de a kinézetét nem sikerült átörökítenie a fiára. Ez a doki nagyon jóképű.

– Nem szemétkedsz, ez lényeges – vette szemügyre Nolan Bryce fotóját Eve a saját képernyőjén. – Az apja jól néz ki. Mint ahogy az anyja is jól nézett ki. A függősége persze elintézte a szépségét, de ezzel az előnnyel indult az életben. A fia viszont veszített a DNS-lottón. Alacsony, puhány, közönséges, barna haj, kifejezéstelen barna szem. Nézzük végig Francis Bryce múltbeli igazolványképeit – javasolta. – Mindig is basszus-szeme volt. Persze, ott az alapproblémája, de egyes emberek pszichopatának születnek – bólintott elégedetten, amikor megnézte a beérkezett üzenetét. – Reo intézkedett – nyomtatta ki a házkutatási és letartóztatási parancsot.

– Méghozzá kitűnő időzítéssel – állt meg Roarke egy parkolástól elzárt területen, és felkapcsolta a SZOLGÁLATBAN jelzést.

Eve látta a szép, masszív téglaházat. Három emelet, éles sarkok. A dupla bejárati ajtóhoz néhány, ugyancsak téglából rakott lépcső vezetett.

Lapos tető, rajta a jelek szerint tetőkerttel. *Talán Francis ott termeszti a mákot,* gondolta.

Kiszállt, és tovább szemlélte az épületet.

– Elég okos ahhoz, hogy a te egyik biztonsági rendszeredet szereltesse be.

– Akarod, hogy kiiktassam?

– Kezdjük inkább azzal, hogy bekopogunk. Felvevő bekapcs.

Eve úgy lépett oda az ajtó elé, hogy tudta, a biztonsági kamera már észrevette őket. Kopogás helyett megnyomta a csengőgombot. Néhány pillanattal később egy hang válaszolt. Felismerte, hogy droid. Egy női droid.

– Jó estét. Miben segíthetek?

– Abban, hogy ajtót nyit – emelte a magasba Eve a jelvényét. – NYPSD.

– Dr. Bryce pillanatnyilag nem tartózkodik az épületben.

– Olvassa le a jelvényt. Olvassa le a házkutatási parancsot, amelynek értelmében jogunkban áll átkutatni az ingatlant. Utána meg nyissa ki az ajtót.

– Egy pillanat türelmet.

Eve kivárta a leolvasást, és úgy számolt, hogy ad fél percet, mielőtt megkéri Roarke-ot, törje át a biztonsági rendszert és a bejáratot.

A droid éppenhogy csak végzett a megadott idő alatt.

– Ellenőriztem a személyazonosságát és a házkutatási parancsot. Egy pillanat.

Kattantak a zárak, és nyílt az ajtó.

A negyvenes éveiben járó, szőke nőt formázó droid hátrált egy lépést.

– Engedélyt kapnak a belépésre. Miben segíthetek?

Eve végignézett az előszobán, miközben keze a blézere alá csúszott, és megmarkolta a fegyverét.

– Francis Bryce a házban tartózkodik?

– Jelen pillanatban nincs idehaza.

– Van itt egyáltalán valaki?

– Jelen pillanatban egyedül vagyok idehaza.

– Hol van Francis?

– Nem rendelkezem ezzel az információval.

– Mikor hagyta el a házat?

A droid csillogó, kék szemével egy pontra meredt, miközben kiszámította a választ.

– Tizenhét perccel és huszonnyolc másodperccel ezelőtt.

– Rohadék. Hívott sofőrszolgálatot vagy taxit?

– Nem rendelkezem ezzel az információval.

– Peabody, hívj fel valakit a közös irodában, hogy nézzen utána, mondjuk a cím háromtömbnyi körzetében. Hol tartózkodik dr. Nolan Bryce?

– Dr. Bryce egy orvoskonferencián vesz részt Las Vegasban.

– Mikor utazott el?

– Nyolc napja.

– Mikorra várják vissza?

– Hat nap múlva. A konferencia mellett egy rövid vakáción is részt vesz. Felvegyem vele a kapcsolatot?

– Ne. Hol termeszti Francis a mákot?

– Sajnálom. Nem tudom értelmezni a kérdést.

– Használja Francis a tetőkertet?

– Nem tudom ellenőrizni. A feladataimhoz nem szükséges ismernem azt a területet.

– Peabody, hozd be a helyszínelő készleteket, utána menj fel, és nézz körül. Hol található még olyan terület a házon belül, amit a feladataidhoz nem szükséges ismerned?

– Francis gazda laboratóriumában, tanulószobájában és pihenőszobájában.

Francis gazda. Krisztusom.

– Ezeket merre találjuk?

– Francis gazda laboratóriumát, tanulószobáját és pihenőszobáját az alsó szinten találják.

– Vagyis a pincében. Mutasd meg.

– Sajnálom. Úgy programoztak, hogy nem léphetek be arra a területre.

– Mutasd meg, hogyan jutunk oda. Gyere velem – fordult a férje felé Eve. – Olyan informatikai és tudományos holmik lesznek ott, amiket veled ellentétben én fel sem ismerek.

– Azt a területet lépcsőn a közművek felől lehet elérni, vagy a felvonóval. Mindkét irány le van zárva, egyedül Francis gazda léphet be.

– Mutasd meg – ismételte Eve. – Magammal hoztam a mesterkódomat.

A droid a klasszikus, egyenes vonalú lépcsőhöz vezette őket. Alatta fából készült ajtó rejtette a felvonót.

Amikor Eve megnyomta a hívógombot, a droid újra megszólalt.

– Csak az első és a második emeletre közlekedik. Ahhoz, hogy lefelé menjen, Francis gazda engedélye szükséges. Megkísérelhetem értesíteni.

– Ne – lépett oldalt Eve és hagyta, hogy Roarke foglalkozzon a felvonó blokkolásának feloldásával. – Miért fogalmaztál úgy, hogy megkísérelheted?

– Francis gazda nagyra tartja a magánélet szentségét. A ’linkjét is gyakran használja privát üzemmódban.

– Indulhatunk – közölte Roarke.

Peabody odaadta Eve-nek a helyszínelő készletét.

– A tetőn leszek.

– Nagyszerű – fújta be magát Eve folyékony kesztyűvel. – Roarke – adta át a flakont. – Vidd a droidot a lefelé vezető ajtóhoz. Arra gyere utánam, de csak miután lekapcsoltad. Nem akarom, hogy újrainduljon, és értesítse azt az átkozott Francis gazdát vagy az apját.

– Nem akarod értesíteni az apát?

– Bármit is gondol vagy érez a gyerek iránt, mégiscsak az apja. Ha megtudja, hogy rendőrök keresik, feltehetőleg ösztönösen figyelmeztetni fogja.

– Igaz. Odalent találkozunk.

Amint becsukódott mögötte az ajtó, jelzett a kommunikátora.

– Mit találtál?

– Egy igazán kivételes üvegházat. Kicsi, de annál nagyszerűbb. Továbbá gondosan bezárták. Mármint tényleg nagyon komoly a zár, és nem szeretném betörni az üveget. Tisztán látom, hogy mi van mögötte. Szellőztetője is van, de túl magasan ahhoz, hogy elérjem.

– Gyere vissza, keresd meg a srác szobáját, és kezdd azzal. Felküldöm Roarke-ot, hogy bánjon el azzal a zárral.

– Máris indulok. A taxival meg a járműbérléssel nem volt szerencsénk.

– Óvatos a kölyök. Nézd át a szobáját.

A felvonó ajtaja kinyílt. Eve-et koromsötét fogadta.

– Világítás bekapcs – adta ki a parancsot, de a sötétség megmaradt. – A francba!

A testével tartotta nyitva a felvonó ajtaját, hogy legalább a benti fény a segítségére legyen, így hívta fel Roarke-ot.

– A világítást is blokkolta idelent. Paranoid állat. Hoztam zseblámpát, de az nem lesz elég.

– Adj egy percet.

Még annyi sem kellett hozzá, hogy a világítás – rengeteg éles fényű lámpa – életre keljen.

A fehérre festett falú és sötét fapadlójú helyiség úgy festett, mint valami drága és elegáns stúdiólakás. A tengerészkék zselékanapéval szemben hatalmas képernyő foglalta el csaknem a teljes falat. A kanapé mellett néhány kék-fehér csíkos fotel is állt.

A minikonyhának berendezett sarokban Eve megpillantott egy nagy méretű, AutoSéffel egybeépített hűtőszekrényt és egy mosogatót. Arra gondolt, annak ellenére, hogy a droid munkája nem terjedt ki erre a területre, valaki makulátlanul tisztán tartotta. Minden bizonnyal a jó öreg Francis.

Nem hallotta lejönni Roarke-ot, de megérezte a jelenlétét és megfordult.

– Ez a pihenő, egy gazdag kölyök pihenője. Teljesen ártatlannak látszik. Nem hiszem, hogy sokat használta. Túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy csak úgy lerogyjon videójátékozni vagy megnézzen egy filmet.

– Az ajtó a lépcsősor mögött? Nagyon komoly zárat szereltek rá. Aki ártatlan, annak nincs szüksége ilyesmire.

Eve az egyik ajtóhoz lépett és kinyitotta.

– Vécé. Próbáljuk meg azt.

A hálófülkében újabb lezárt ajtót találtak.

– Említenem kellett volna – kezdte Roarke, miközben a zárat piszkálta. – Vagy a gyerek, vagy az apja riasztót szerelt a felvonóra és az ajtóhoz vezető lépcsőre. Azokat is kiiktattam.

– A magam részéről Francis gazdára szavazok.

– Akárcsak én. A rendszer üzenetet küld a ’linkjére. Most már persze nem fog – nyitotta ki az ajtót a felesége előtt.

– A pihenőjében egyetlen kamerát sem láttam. Itt sem látok – mondta Eve. – Ez a tanulószoba. Vagy inkább iroda. Egy remek íróasztal, osztályon felüli számítógépes rendszer, bőrszékek, italadagoló – rángatta meg az egyik asztalfiókot. – Zárva. Semmit sem kockáztat. Fogadni merek, hogy a számítógép is jelzi neki, ha valaki hozzányúl.

– Azzal el tudok bánni.

– Valóban remekül időzítettünk, de egyelőre még ne – mutatott a következő zárt ajtó felé Eve. – Pihenőhely és tanulószoba. Ezeken csak keresztülvágott. Az igazi munkahelyét odabent találjuk.

– Azon csodálkozom, hogyan engedheti meg egy felnőtt egy gyereknek… aki még csak tizenhat éves, igaz?

– Szeptemberben lesz tizenhét.

– Hogyan engedheti meg neki ezeket? A zárakat és az elektronikus blokkolást. Nem sokat tudok a szülőségről, de felismerem a figyelmeztető jeleket.

– Ez már bennem is felmerült.

Roarke kinyitotta az ajtót.

– Várj még – kérte a feleségét. – Kamerák vannak odabent, és fogadjunk, hogy egy újabb érzékelő is, ami ugyancsak jelzést küld a ’linkjére. Ez eltarthat néhány percig.

Mivel nem maradt más választása, Eve elfojtotta a türelmetlenségét.

– Csináld, amit kell.

Hátralépett, hogy ne zavarja a férjét, és újra körbejárta a tanulószobát.

Minden fiókot zárva talált. Sehol egy fénykép, emléktárgy vagy játék. Arra gondolt, hogy a srác használta a számítógépet. Viszont fel merte volna rá tenni Roarke kivételes fenekét, hogy kizárólag iskolai feladatokra.

A laborban várja az igazi telitalálat.

Meghallotta Peabody közeledő lépteit.

– Hú, micsoda hely ez egy kamasznak. Lényegében saját lakást rendezett be magának idelent. Ami a szobájára is magyarázat.

– Miért, mit találtál?

– Egy ágyat, két éjjeliszekrényt a hozzá illő lámpákkal, egy olvasófotelt, öltözőszekrényt, fürdőszobát és egy hatalmas gardróbot. Tonnányi ruhával. Mindegyik Stuben. Amitől gazdag, öreg, életképtelen könyvelő lesz belőle. Meg a nagy semmi, Dallas. Semmi rendetlenség, sehol egy személyes tárgy, semmi jele annak, hogy egy kamasz lakik ott. Semmi tablet, firkálmány vagy poszter a falon. Kínos pontossággal felakasztott vagy összehajtogatott ruhák, egymás mellé állított cipők. Azonban nem találtam bő nadrágot, se olcsót, se drágát, vagy „Rúgd Meg”-et. Mint ahogy hosszú kabátot vagy parókát sem.

– Mert most is hordja. Vadászni ment.

– Bejutottam – tájékoztatta Roarke. – Igen, valóban ez az igazi dolgozószobája.

Ami önmagában nagyobbnak bizonyult, mint a pihenéshez berendezett tér. Mindkét oldalon állt egy-egy parancsnoki központ olyan elektronikai panelekkel, amelyek a kapitányság tárgyalótermeit juttatták Eve eszébe.

A labor láttán Dickie irigy elragadtatással dörzsölte volna össze a kezét.

A két hosszú pultot keskeny folyosó választotta el. Eve könnyedén maga elé képzelte, ahogy Francis előre-hátra gördül közöttük a székén, miközben mérget kotyvaszt a fiolákban, csőrös poharakban és Petri-csészékben a mikroszkópok és képernyők között.

Az üvegezett, és természetesen zárt szekrény még több hozzávalót rejtett, az ugyancsak üvegezett hűtő annál is többet.

– Ennek egy részét biztosan a kutatóközpontból lovasította meg. Az apja laborjából. Mindegyiket felcímkézték – mutatta Eve. – Nem igazán értem ezt a tudományos hablatyot, de azt még én is látom, hogy ezeknek az anyagoknak a tartása engedélyköteles.

– Elég sokat készített belőlük. Ezt nézd, Dallas. Mint egy személyi finomító.

Eve továbbment a következő munkaállomáshoz, majd homlokráncolva a gépekre és az égőkre meredt.

– Nézd, itt fejte le a gumókból a tejet. Meg ott vannak azok a becsomagolt golyók.

– Ópiumsütik – erősítette meg Roarke. – Már láttam ilyet, és nem – válaszolta meg a kimondatlan kérdést. – Soha.

– Sokat olvastam erről – mondta Peabody. – A sütiből vonják ki a morfint. A meszes oldatát forralva az anyag összegyűlik a tetején, utána megint felforralják… ha jól emlékszem, ammóniával, és látok is ammóniát a pult alatt. Meg azok az öntőformához hasonlító izék. Látod? Az a barna, tésztaszerű anyag bennük nem más, mint morfin, amiből heroint lehet finomítani.

– Jó sok lépésben, ha nem csal az emlékezetem. Viszont a jelek szerint a srácnak megvolt mindene, ami kell hozzá. A szaktudást is beleértve – tette hozzá Roarke. – Alapprobléma vagy sem, már azzal elvesztegette az elméjét, a képességeit, hogy minden jel szerint meggyilkolta az anyját. Már azzal, hogy ártatlanokat öl.

– Nem sajnálom. Egy kicsit sem.

– Tudjuk, hogy mit művel. Ebben a pillanatban is arra készül valahol, hogy újra megtegye. Juttass be a számítógépébe. A kölyök alapos és precíz. Ott lesz az időbeosztása. Adj rá ki körözést, Peabody. Talán szerencsénk lesz, és egy éles szemű rendőr kiszúrja – nézett Eve az órájára. – Néhány órán belül besötétedik. Márpedig neki sötétségre van szüksége. Hívd ide MacNabet, Feeney-t vagy Callendart. Rengeteg számítógépet kell átnéznünk, méghozzá a lehető leggyorsabban.

– Rajta vagyok.

– Roarke, miután bejuttatsz a gépbe, nem mennél fel a tetőre, hogy kinyisd az üvegház ajtaját? Idelent is sok a dolgunk, de kutassunk át mindent. A francba, Peabody, nézd meg, ki van még a közös irodában, vagy kik azok, akik nem forró nyomot követnek.

Sok ember kell, hogy átkutassuk ezt a házat. Nekünk erre nem lesz időnk – húzta elő a ’linkjét, amíg Roarke és Peabody munkához láttak. – Whitney parancsnok, szeretném tájékoztatni. Azonosítottuk az elkövetőt. Francis Bryce a neve és tizenhat éves. Jelenleg az otthonában berendezett laboratóriumban állunk. Sok minden más között találtunk ópiumsütinek tűnő anyagot, valamint heroingyártáshoz szükséges felszerelést. A gyanúsított nem tartózkodik az épületben, véleményem szerint éppen újabb áldozatot keres.

– Mire van szüksége?

– Már kértem segítséget az ENyÜ-től a gyanúsított számítógépes rendszeréhez, és nyomozókat a házkutatáshoz. A körözést is kiadtuk.

– Ha ennél is több kézre és szemre lenne szüksége, megkapja.

– Majd tudatom, uram – bólintott Eve, amikor látta, hogy Roarke odaint neki, és az egyik számítógépre mutat. – Jelen pillanatban mindössze ennyit tudok mondani.

– Ha többet is sikerül megtudnia, azonnal értesítsen.

– Értettem, uram. Dallas, vége. Peabody?

– Megkaptuk MacNabet, Feeney-t meg egy rakás nyomozót. Jenkinson most szedi össze őket.

– Nagyszerű. A francba, még a fiókokat és a szekrényeket is bezárta idelent. Roarke, mielőtt felmennél az üvegházhoz… – foglalt helyet Eve az egyik parancsnoki központ mellett. – Peabody, miután Roarke kinyitotta, nézd át a tartalmukat.

Kutatni kezdett a dokumentumok között. Egy részüket gyorsan elvetette, mivel azok nem tartalmaztak mást, csak képleteket és egyenleteket, amelyeket úgysem tudott értelmezni.

Ellentétben a laborral, ami meg tudja és meg is fogja fejteni.

Miközben továbblépett, fogadta a ’linkjére érkező hívást.

– Mák – közölte Roarke. – A halált hozó pipacsföld.

– Micsoda?

– Ez az *Óz, a nagy varázsló*ból van – segítette ki Peabody. – A gonosz boszorkány.

– Francis nem boszorkány, de attól még gonosz. Nem jönnél vissza? Szerintem ez a számítógép tudománnyal van tele. Meg kell találnom a srác személyes anyagait.

– Van itt nem is egy miniflakonos folyékony kesztyű. Meg fecskendők, mikroszkópok. Táptalaj. Injekciós tű – emelt fel egyet folyékony kesztyűs kezével Peabody. – Néhány tucat, egyesével csomagolt injekciós tű. A Grant-Frisker gyártmánya.

– Keresd meg a hulladékmegsemmisítőt, és próbáld kinyitni. Zacskózd be a tartalmát. Talán annak a segítségével szabadult meg a gyilkossághoz használt fegyverektől. Rohadt tudomány – dőlt hátra Eve, és megmasszírozta a halántékát. – Találtam néhány jegyzetet, és már ez alapján is el fogják ítélni kábítószer előállításáért. Ráadásul, ha jól értelmezem, itt az első két áldozatnál használt formula leírása is. Ellenben nincs semmi arról, hol tervezi a következő támadást, vagy feljegyzések arról, hol gyilkolt korábban.

– Megjött a banda – tette el Peabody a kommunikátorát. – Megyek, beengedem őket.

– Ne, inkább majd én. Folytasd a munkát, és kérd meg Roarke-ot, kódoljon ki nekünk egy újabb számítógépet.

Hogy azzal is időt takarítson meg, Eve a felvonóval ment fel a földszintre. Valóban a *banda* a megfelelő kifejezés ezekre az emberekre, gondolta, miután ajtót nyitott.

– Összeszedtem neked egy rakás zsarut, főni – vigyorgott Jenkinson.

– Hasznukat fogom venni. Feeney és McNab, menjetek le a pincébe, a lépcső alatt találjátok a liftet. A kölyök egy rakás számítógépet, tabletet meg ilyesmit használt. Gyilkossághoz öltözött, vagyis vadászni indult, és van valami terve, amit követ. Ezt kell megtalálnunk. A többiek szóródjanak szét. Peabody már átkutatta a gyanúsított szobáját, de hatalmas ez a ház. Üvegházzal a tetőn. Mákkal teli üvegházzal. Fújjátok be magatokat, és vegyetek mintát. Amelyik elektronikus eszközbe nem tudtok belépni, az várhat. Már úgysem másol rájuk semmit. Hátul találtok egy deaktivált droidot.

Maradjon is úgy. Később az elektronikus nyomozók foglalkoznak vele, hátha ki tudnak bányászni valamit a memóriájából.

– Hallottátok. Trueheart, menj fel mintát venni – osztotta szét Jenkinson a feladatokat. – Baxter, kezdd a másodikon, később majd Trueheart is csatlakozik hozzád. Santiago, Carmichael, tiétek az első emelet, Reineke és én vállaljuk a földszintet.

– Én lent leszek – közölte Eve. – A gyilkos ki fogja várni, amíg besötétedik. Legutóbb tizenegy előtt csapott le, de most nem számíthatunk arra, hogy ilyen sokáig tétlenkedik. Kerítsük elő a rohadékot.

Amikor Eve visszament az alagsorba, látta, hogy McNab már kezelésbe vette a tanulásra berendezett tér egyik számítógépét.

– A srác összehozta ezt a helyet, és gyilkolja a lányokat? Ha az ő korában nekem ilyenem lett volna, teljesen mást kezdek a csajokkal.

– A nyakam rá, hogy mindig jóképű voltál.

McNab vigyorgott, de igyekezett szégyenlősen megvonni a vállát.

– Ahhoz mindenesetre elég jóképű, hogy megszerezzem Peabodyt.

– Az nem ezen múlt. Lehet, hogy az indította el a dolgokat, de nem tartott volna ki sokáig. Találj valamit.

– Itt csak tananyagot látok. Feladatokat, dolgozatokat, fogalmazásokat meg ilyesmit. A jelek szerint mindent megőrzött az óvodától kezdve.

– Aha, ez rá vallana.

Nézzétek, milyen okos vagyok, mindig is milyen okos voltam.

– Csak győződj meg róla, hogy semmit sem álcáztak velük. Szerintem nem, de jobb a bizonyosság. Utána folytasd a laborban talált számítógépeken.

Feeney az egyik pult mellett állt, és épp a számítógépben kutatott. Roarke a második parancsnoki központot vizsgálta.

– Nagyobb bizonyítéktartó dobozokra lesz szükségünk – tájékoztatta Peabody. – Tartott morfint, fentanilt, Rohypnolt,

ketamint és még egy csomó mindent. A jelek szerint saját utcai drogot is kevert. Zeusz, Lotyó, Erotica. Mindent felcímkézett. Saját készítésű potencianövelőből is alaposan betárazott. Szerintem túl szégyenlős ahhoz, hogy pult alól vegyen belőle. Biztosan ahhoz használta, hogy… – mutatta a kezével.

– Kiverje.

– Aha, ahhoz. Bezacskóztam a hulladékmegsemmisítőt. Egy kórházi hulladékhoz való dobozt is találtam.

– Azt hagyd meg a takarítóknak.

– Boldogan. Dallas, ezekről itt nem sokat tudok, de hermetikusan zárt tárolók, és talán vírusokat vagy baktériumokat tart bennük.

– Azokhoz sem nyúlunk. Értesítjük a veszélyes anyagokkal foglalkozó csoportot, majd ők egy tudós vezetésével elintézik.

– Ettől még boldogabb vagyok.

Eve újra az órájára nézett. Eszébe jutott, hogy odakint lassan már alkonyodik.

– Csak iskolai anyag, Dallas. Mit vársz tőlem, hol folytassam?

McNab kérdését Feeney válaszolta meg.

– Találtunk egy újabb tabletet, folytasd azzal. Ezen a gépen tudományos anyagot őrzött. Egy részét értem, és már emiatt is rengeteget kell majd magyarázkodnia a kölyöknek.

Tudomány, gondolta Eve. Berenski már hazament, de…

Felhívta Whitney-t.

– Uram, rengeteg vegyszert és olyan anyagot találtunk, aminek a tartása engedélyhez kötött. Kábítószer is akad közöttük. Különleges egységet hívunk azokhoz a tárolókhoz, amelyek esetleg vírusokat vagy baktériumokat rejtenek. A számítógépeken látott formulákat nem tudjuk dekódolni. Tisztában vagyok vele, hogy Berenski, a vezető labortechnikus már nincs szolgálatban, de kell a labor segítsége, hogy előkészítsék mindazt, amit később elszállítanak.

– Intézkedek.

– Köszönöm, uram.

– Jelszóval védett – jelentette McNab a tablet mellől. – Kell hozzá pár perc.

– Roarke?

– Dolgozok rajta – tájékoztatta Roarke a feleségét és Eve valóban látta, hogy levette a zakóját, feltűrte az inge ujját, és hátrakötötte a haját, mint mindig, amikor komolyan belemerült valamibe. – Eleget tudott ahhoz, hogy megpróbálja eltüntetni a nyomait, de nem csinálta valami jól. Mindjárt bejutok.

Eve-nek uralkodnia kellett magán, hogy ne sürgesse.

Talán a gyilkosnak van egy külön búvóhelye. A labor biztonsági rendszerét figyelembe véve ennek nem volt sok értelme, de hátha.

Elkezdte keresni. Egy panelt, egy titkos ajtót, bármit.

– Hadnagy.

Villámgyorsan a férje felé fordult.

– A képernyőn – mutatta Roarke, amit megtöltött Jenna Harbough igazolványképe. – A gyilkosságot követő napon töltötte fel. A megjelent tudósításokkal együtt. Meg azzal, amit a lányról megosztottak a közösségi médiában. A gyászjelentésével bezáróan. Feljegyzések is vannak, ugyancsak a halálát követő dátummal.

Roarke ezt is a képernyőre kérte.

Az első projekt sikeresen lefutott. A formula tökéletesen bevált, elég időm maradt, hogy távozzak az előre tervezett útvonalon. Az alany, későbbi azonosítás alapján Jenna Harbough az injekció beadását követően gyorsan reagált. Rám nézett, és igen! Észrevett. Arra számítottam, hogy már a klubon belül összeesik, de – amit bónusznak tekintek – sikerült kitántorognia a sikátorba, és a hírek szerint Jake Kincade karjaiban halt meg.

A lányok kurvának születnek, és szeretik széttenni a lábukat az ilyen férfiaknak. A magas, sűrű hajú, agyatlan gitárosoknak. Viszont elsőként engem vett észre.

Egy vagy két, legalább két sikeresen végrehajtott projektet követően meg kell oldanom, hogy engem lássanak utoljára.

– Aljas rohadék – dörmögte Feeney.

– Itt egy dokumentum Arlie Dillonról. Lényegében ugyanaz áll benne, mint az előzőben – kérte le ezt is Roarke.

– Kiki Rosenburg?

– Róla is összeállított egy anyagot, de az már más. Nincs sem fotó, sem név. Csak annyi, hogy Hármas Projekt/Kudarc. Meg a feljegyzés.

Minden projekt, nem számít, milyen alaposan tervezi meg az ember, milyen gondosan építi fel lépésről lépésre, magában rejti a kudarc lehetőségét. A körülmények, az időzítés, az előre nem látható események. A tudományt legalább annyira a kudarcok, mint a sikerek viszik előre.

Talán az előbbiek még jobban is.

Úgy vélem, a választott helyszín is hozzájárult a bukáshoz. Zsúfolt beltér. Annak ellenére, hogy az első projekt hasonló körülmények között sikerhez vezetett, a sorok közötti átjáró túlságosan szűknek bizonyult. A hűvös levegő miatt pedig az alany dzsekit viselt, ellentétben a fülledt klubbal. Valószínűleg ez gátolta az injekció beadását.

Az alany extrém reakciója mégsem magyarázható csupán ennyivel. Úgy visított, hogy azt hittem, szétreped a koponyám! Nagyon gyorsan megfordult, és visított. Szerintem meg is akart ütni, és rohanvást kellett távoznom a tervezett menekülési útvonalon.

A pontosság kedvéért kénytelen vagyok beismerni, hogy nagyon megdöbbentem, megijedtem és amikor kiértem az

utcára, kényszerítenem kellett magamat, hogy ne fussak tovább, vagy ne nézzek ki úgy, mint aki pánikba esett.

Ez a lány is rám nézett. Észrevett. Ebben az esetben viszont ez aggodalomra ad okot. Vagy adott. A tények:

A hely sötét volt – egészen pontosan félhomályos, de inkább sötét. A saját hajamnál sötétebb színű paróka takarta az arcom egy részét. A hosszú kabát elrejtette a testfelépítésemet. Ráadásul az alany túlságosan hisztérikusan viselkedett – ahogy a nők szoktak – ahhoz, hogy rendesen megnézzen.

Természetesen csalódtam, de csak még elszántabb lettem. Ez a visszalépés segített előrelépni. Nemcsak előre, de felfelé is. A következő projekt sikerülni fog. A következő alany tisztán látni fogja az arcomat (életében ez lesz az utolsó, amit lát), valamint hallani fogja a hangomat. Megadja nekem, amit a hozzá hasonlóak mindig megtagadtak tőlem.

Ezt biztosítja az első injekció.

A második kivégzi.

Már előre kíváncsi vagyok rá. Nem mintha számítana a neve, az csak utólag, a feljegyzések miatt fontos.

– Ennyi? Valami arról, hogy mikor vagy hol?

– Arról eddig még nem találtam semmit. Folytatom a keresést.

– A rohadt életbe, végre! Bent vagyok – fújt egy nagyot McNab, és megnyitotta a tabletet. – Szerintem lefizetett egy kockát, mert ez elsőrangú munka. Az iskolai számítógépén a szokásos védelem, itt meg… A francba, ez egy napló. Az első bejegyzés három évvel ezelőtti.

– Lássuk az utolsót – vágott keresztül Eve a szobán, és áthajolt McNab válla fölött.

– Megvan. Mai dátummal.

– „Elmegyek” – olvasta Eve. – „Időbe kerül odaérni és a ma esti projekt sikeréhez a legoptimálisabb helyet kell kiválasztanom.”

– Visszább, visszább. Tudnom kell, mi az a hely.

– Várj, várj egy kicsit. Oké, hadoválás, taknyos öndicséret – pörgette a lehető leggyorsabban McNab a szöveget.

– Állj! – parancsolt rá Eve. – „Még ötéves sem voltam, amikor először Coney Islanden jártam. Az anyám vitt el. Nagyon örültem, hogy elvisz erre a kalandra, ahogy ő nevezte. Akkor még nem fogtam fel, hogy a dílerével találkozott, és be is lőtte magát. Csak nevetett és nevetett, amikor felkavarodott a gyomrom a hullámvasúton. Én sírtam. Csak idén június harmadikán mentem oda vissza, mert rádöbbentem, hogy tökéletes helyszín a diadalomhoz. Azóta tizenkétszer látogattam el abba a vidámparkba, a gyerekkori megaláztatásom színhelyére. Bejártam nappal, amikor csiricsárának néz ki, és éjjel is, amikor hamis fények és tettetett jókedv mögé rejtőzik.”

– Miféle gyerek beszél így? – gondolkodott hangosan McNab.

– Ő. „Úgy terveztem, várok egy vagy két hetet, mielőtt diadallá változtatom a szégyenem, de a tegnap esti kudarc meggyőzött róla, hogy eljött az idő. A siker érdekében vállalni kell a kockázatot. Még ha visít is, mint a tegnap esti alany, ki veszi észre? Megkapom tőle, amit érdemlek. Utána viszonzom a szívességét.”

– Coney Island. Szedj össze mindenkit, Peabody. Itt a furgon, Feeney?

– Az túlságosan lassú – szólt közbe Roarke. – Hívok egy jet-koptert. Perceken belül ideér.

– Hol a fenében tud leszállni?

– Van elég hely a tetőn.

Eve először arra gondolt, mennyire gyűlöli a repülést. Majd a kétségbeejtő brooklyni forgalomra.

– Hívd a koptert. Peabody, rendelj ide néhány járőrt, és utasítsd a takarítókat, hogy mindent gyűjtsenek be, és kezdjék átszállítani a laborba. Mozgás.

– Mozgok.

– Feeney.

– Kirendelek pár srácot, hogy vigyék be az elektronikus eszközöket. Mi elkísérünk.

Remek, gondolta Eve, miközben felrohant a lépcsőn. Coney Island nem egy zsúfolt videószínház. Több acre területű. Sétányok, tengerpart, hullámvasutak, játékgépek.

Csakhogy most már ő a vadász.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Francis Bryce tudta, hogy közönségesen szólva dögösen fest. A haja, a napszemüvege, a ruhája. Még a hosszú kabátot is felvette, mert úgy vélte, az is hozzátesz a megjelenéséhez.

A cipő feltörte a sarkát és a lábujjait, de ezt az árat meg kellett fizetnie, ha el akart vegyülni a tömegben.

Ráadásul kezelte is NuSkinnel.

Az este minden egyes lépését megtervezte. Elvégezte a háttérkutatást, kidolgozta az időzítést.

Amikor eszébe jutott, milyen megalázóan nevetségessé vált itt gyerekként, úgy vélte, annál diadalmasabb lesz a győzelme felnőttként.

A kezét befújta folyékony kesztyűvel. Hozott az apja óvszeréből. Nem lenne jó, ha otthagyná a DNS-ét a szerencsés luvnyán, akit az este kiválaszt.

További óvintézkedésként tíz háztömbnyi távolságot gyalog tett meg, miután elindult otthonról, csak utána intett le egy taxit. Azzal is csak a SoHóig utazott, utána sétált, majd megint leintett egy kocsit, amivel Brooklynba vitette magát.

Újabb séta következett, végül a harmadik taxival érkezett meg Coney Islandre.

Nem mintha a rendőrségnek bármiről is lenne lövése, de 28,35 gramm megelőzés egyenlő 0,4536 liter kezeléssel.

A visszautat is ugyanígy tervezte. A tömegközlekedést a mindenhová felszerelt kamerák miatt nem veheti igénybe.

Még sétálva és a taxikat cserélgetve is sötétedés előtt érkezett a vidámparkba.

Megértette, mennyire fontos, hogy elvegyüljön az emberek között, ezért vett magának egy Coney Island dogot és egy üdítőt. Hiába találta összességében undorítónak, be kellett ismernie, hogy az első falat piszkosul jólesett. Mégis, mire sétálgatva végzett a doggal, kissé felfordult a gyomra.

Ülj le arra a padra, Francis. Ülj le, legyél jó fiú, és edd a vattacukrot. A mamának beszélnie kell ezzel a bácsival egy percet. Utána felülünk mindenre!

A dílere volt, gondolta, habár akkor erről még mit sem tudott. Szófogadóan ült a padon és megigézve bámulta a papírtölcsérre tekert kék cukorpihék mintázatát.

Túl édesnek találta, a foga is belesajdult, mégis megette.

Utána az anyja nagyon eleven és boldog lett. Úgy elszállt, mint Ben Franklin sárkánya. Felültette a gyerekeknek készült hullámvasutakra. Akadt, amelyikre ő is elkísérte, és hangosan kiabált, miközben a haját fújta a szél.

Később következett a dodzsem, a ringlispil, a forgó teáscsészék, a mini-óriáskerék és a rázkódó rakéta, ami egyben a gyomrát is kipucolta.

A többi gyerek kinevette, vagy utálkozva fintorgott. Az anyja meg csak kacagott és kacagott.

Ó, Francis ez annyira jellemző rád! Széthánysz egy ilyen remek délutánt.

Soha többé nem ült fel egyetlen vidámparkban sem semmire.

Egészen mostanáig.

Végre lement a nap, és lassan kezdtek megérkezni a vele egykorú fiúk és lányok. A helyszínen végzett kutatásai bebizonyították, hogy a délután főleg a kisgyerekeké és a dadáiké, nagyszüleiké vagy a szüleiké. Akadt, akit mind a két szülője elkísért, akadt, akit csak az egyik. Meg a családoké – sok turista szelfizett a klasszikus óriáskerék előtt.

A nappali órákban öregeket is gyakorta megfigyelt – különösen férfiakat –, ahogy a padokon üldögélnek és a tengerpartot bámulják.

Talán arról az életről álmodoztak, amit élhettek volna, ha van elég eszük, szerencséjük, vagy a ribanc feleségük nem szidalmazza őket és veszekszik velük állandóan.

Mivel közel jártak az út végéhez, nekik már úgyis mindegy.

Ő viszont az út elején tartott. Még egy év, egy hónap, egy hét, három nap és betölti a tizennyolcat. Várja az egyetem, amit már ki is választott.

Csak másodéves korában fogja megrendezni az apja tragikus balesetét. Utána minden pénz rá száll, mint ahogy a ház is. Mivel tengeribeteg, eladja a hajót, és így már a hamptoni házra sem lesz szüksége.

Akkor már azt csinálhat, amit csak akar és akkor, amikor csak akarja. Annyi kurvát vehet magának, amennyi tetszik.

Akiket rákényszerít, hogy engedelmeskedjenek neki.

Égető vágy űzte, hogy megtapasztalja az érzést – közönséges kifejezéssel élve –, amikor leszopják.

Ma este viszont a közösülést fogja megtapasztalni. Kiérdemelte. Jár neki.

Végre megtudja, milyen a kezében tartani egy nő mellét, bedugni a nyelvét a szájába, erekciójával a testébe hatolni.

Keresztüldöfni, uralkodni felette. A testével bántani, miközben a lány teste örömet szerez neki.

Már a gondolat is meghozta az erekcióját, és örült, hogy felvette a hosszú kabátot.

Visongást hallott a Ciklon felől, ahogy a kocsik és az utasok előbb lefelé száguldottak, majd tettek egy kört a hurokban.

Őrültség, gondolta, de nem igazán figyelt oda.

Légfegyverek pukkantak, ahogy az idióták mindenféle állatfigurára vagy kartonból kivágott gonosztevőre tüzeltek, hogy megnyerjenek valami olcsó vacakot. Az óriáskerék körbejárt. A G-Force felől is örömteli kiáltozás érte el a fülét, amiben az utasokat egy pörgő kerékhez szíjazták, ami időnként fejjel lefelé fordult.

Már attól felkavarodott a gyomra, hogy ránézett.

Több lehetőséget is mérlegre tett. Hosszú lábú lányok rövidnadrágban és kurta topban, akik valósággal könyörögnek azért, amit alig vár, hogy megadjon nekik.

Csakhogy a többségük csoportban sétált, és fiúk is kísérték őket. Magas, üres fejű balfékek, önelégülten vigyorgó lomha naplopók.

Több alkalom is kínálkozott, hogy leválasszon egy lányt a csordáról, csakhogy célravezetőbbnek tartotta, ha olyat választ, aki eleve magányosan sétál. Figyelte a mosdókat, habár a nők valamiért oda is szerettek csoportosan járni.

Mindössze egy kellett neki, de voltak igényei. Azt akarta, hogy bűvölje el az arcának és testének a látványa. Továbbá nem lehetett nála magasabb.

Viszont egyre türelmetlenebbé, egyre idegesebbé vált, és kis híján olyan mellett döntött, aki az általa kívánatosnál több hájat hordozott a csípőjén, vagy olyan mellett, akinek a szájába mintha belecsíptek volna, ráadásul a fülét is túl nagynak tartotta.

Frusztrálónak találta, hogy a számára kívánatos lányok csak elvétve mászkáltak magányosan. A legfontosabb projektnél nem közelíthet meg olyat, aki a barátaival múlatja az időt.

Hirtelen észrevette a megfelelő alanyt, és alig akarta elhinni, mennyire szerencsés. Mármint ha hitt volna egyáltalán a szerencsében.

Ismerte!

Delaney Brooke – de azt szerette, ha csak Delnek hívják. Ugyanabba az iskolába jártak, és őt is nagyon intelligensnek tartották. Fekete, hullámos haj, aranybarna szem, tökéletes vonások. Hosszú lábai ellenére megfelelt a magassággal szemben támasztott elvárásainak, ugyanis legalább egy hüvelykkel maradt alatta.

A lány kék rövidnadrágja látni engedte izmos lábát, amit az iskola úszócsapatának a kapitányaként tökéletesített. Kurta, fehér topját mindössze vékony pántok tartották, így az úszástól széles válla is gyönyörködtette a szemét.

Egyszer laborgyakorlaton közös feladatra osztották be őket, és egész jól együtt tudtak működni. Csakhogy amikor felvetette, hogy igyanak meg együtt egy kávét, a lány szánakozó tekintettel, alig leplezett gúnnyal végigmérte, és közölte, hogy éppen jár valakivel.

Hazugság, újabb hazugság. Azt is *tudta,* hogy később kinevették a barátnőivel.

Itt a lehetőség, hogy mindent elvegyen, amit akar.

Hiába beszél perceken keresztül a ’linkjén, mégis egyedül mászkál.

A hosszú kabát jobb zsebébe csúsztatta a kezét. Az első fecskendőt a saját készítményével töltötte meg, amit Behódolásnak nevezett el.

Úgy gondolta, egy nap majd le is védeti ezt az elnevezést.

A lány ettől majd behódol az akaratának, engedelmeskedik a javaslatainak, fogékony lesz arra, amit mond neki, és kicsit el is álmosodik.

A tűt is bevonta érzéstelenítővel. Egy aprócska szúrást persze így is érezni fog, de annál alig többet.

A formula meg elvégzi a többit.

Lehúzta a tűről a védőkupakot, és közeledni kezdett az áldozatához.

• • •

Repülés közben Eve azzal töltötte az idejét, hogy kidolgozta az akció logisztikáját.

– Mindenki megkapja Francis igazolványképét, valamint a vázlatot, ami parókában ábrázolja. Most is viseli. Az öltözéke bő, fekete nadrág, fekete „Rúgd Meg”, továbbá feltehetően fekete póló. Meg a hosszú kabát, ugyanis a lakásán nem találtuk meg. Szabaduljatok meg a nyakkendőktől. Te ne, Jenkinson. A tiéd pont illik a karneválhoz. Peabody, vedd lazábbra a blézert. Elég hosszú az inged, hogy takarja az oldalfegyvered. McNabbel fogsz párban

menni. Ő mindig olyan, mint aki otthon érzi magát egy ilyen forgatagban.

Bele sem mert gondolni, hogy a levegőben áll, mégis felemelkedett ültéből, és a képernyőre mutatott, amelyen Coney Island térképe látszott.

– Santiago, Carmichael, tiétek az északi rész. Jenkinson, Reineke, tiétek a keleti, és próbáljatok kevésbé zsarunak látszani. Peabody, McNab, ti mentek délre. Feeney, te keresztbe indulj, én pedig Roarke-kel középről nyugatnak. A kisgyerekek részét kihagyjuk. Az nem érdekli Francist.

– Két perc! – kiáltott hátra Roarke.

– Mindenkinek van fülhallgatója, használjátok. Tartsuk a kapcsolatot. A helyiek is felsorakoznak a parton, továbbá a be- és a kijáratoknál. Ne felejtsétek el, hogy a gyanúsítottnál fegyver van. Az a fecskendő halálos – ült vissza a helyére Eve, és becsatolta a biztonsági övét. – Találtál még valamit abban a naplóban, McNab?

– Egy rakás őrült és mocskos dolgot, hadnagy, és bárki képviseli majd a vádat, cigánykereket fog hányni örömében, de nincs itt semmi a pontos helyszínről a vidámparkon belül. Csak annyit írt, hogy a végzős évét egy nagy döngetéssel akarja kezdeni. Meg hogy mennyire élvezni fogja a sikolyokat, amikor egy nőbe élvez. Pontosan ezekkel a szavakkal. Elmebeteg.

Eve a gyomrában érezte, hogy a kopter ereszkedni kezd.

– Mindig utólag írja meg a részleteket, mint valami jelentésben. Márciusig lapoztam vissza, akkor dicsekedett el vele, hogy sikeresen megalkotott egy formulát. Behódolásnak nevezte el. Idézem. „A szokásos elnevezése randidrog, amivel nőket erőszakolnak meg, de az erőszak hazugság, csak azok a nők állítják, akik folyamatosan el akarják venni a férfiasságunkat, meg akarják tagadni tőlünk a jogainkat.” Ez a kölyök így gondolkodik – vonta le McNab a következtetést.

– Élete végéig gondolkodhat így egy cellában, ahol a „jogait” erősen korlátozzák.

Eve előrenézett és meglátta a fényeket, az ikonikus óriáskereket, a villogó reklámokat, és mindezek mögött a homokos partot és a vizet.

Ez utóbbi hirtelen nagyon, de nagyon közel került, ezért félrefordította a fejét, és igyekezett nyugodtan lélegezni, amíg le nem szálltak a homokra.

Boldogan csatolta ki magát, és felállt. Örült, hogy ez a része az akciónak véget ért.

– Indulás. Találjuk meg a rohadékot, és mentsük meg a lányt.

Miközben a hatalmas, vigyorgó fej alatt nyíló kapu felé tartottak, eligazította a helyi rendőröket. Mivel tíz nyomozó és a civil szakértője társaságában készült belépni a vidámpark területére, egyelőre csak erősítésként gondolt rájuk.

Elegen jöttek ahhoz, hogy lefedjék a területet, és a vendégek talán nem szúrják ki túlságosan hamar, hogy zsaruk. A helyieknek meghagyta a part, valamint a ki- és bejáratok őrzését.

– A partra és a lakott részekre is figyelnünk kell, hátha megpróbálja odacsalni a lányt, de nem hiszem. Odabent lesz.

A bejáratnál álló két járőr egy biccentéssel jelezte, hogy bemehetnek.

– Nem a bejárathoz közeli játékok körül fog támadni – fogta meg Roarke a felesége kezét, miközben beszélt és csak mosolygott, amikor Eve megpróbálta kiszabadítani. – Igyekezz kevésbé nyomozónak látszani.

– Igaz.

– Sötét menetek is vannak.

A megjegyzés eszébe juttatta, hogy Roarke-nak is vannak érdekeltségei a vidámparkban.

– Sötét menetek?

– Beltéri izgalom. A Gyilkos Köz, a Rettegés Alagútja, a Bánat Kútja és a Végső Csata. Mindegyik kizárólag felnőtt kísérő nélküli tizenkét éven felülieknek.

– Ezeken a helyeken sokat sikítoznak?

– Végül is erre tervezték őket.

– Akkor ott fogunk kezdeni.

– Lássuk csak. Szerintem erre vezet az út a Gyilkos Közbe.

Séta közben Eve az embereket fürkészte, különösen a fiatalabbakat nézte meg alaposan. Arra gondolt, hogy itt is sokat sikítoznak, és nem értette, miért fizet bárki is azért, hogy sikíthasson.

Egyetlen kamera sem figyelte a börtönt mintázó építményen tágra nyíló szájat, ahová az egyszemélyes kocsik begördültek. A száj mögött egy régi vágású, csíkos rabruhát viselő férfi húzta őrült vigyorra a száját, miközben fejszét lóbált.

– Látod, ez egy tömeges szökés – magyarázta Roarke. – A kiszabadult börtönlakók pedig vérre szomjaznak és túszokat ejtenek.

– Egyszemélyes kocsik. Nem ez lesz az. Együtt kell lennie a lánnyal. Mellette kell ülnie. Nem ezt keressük.

Ennek ellenére váltott néhány szót a kezelővel.

Megérintette a fülhallgatóját, amikor meghallotta Carmichael hangját.

– A Lődd Meg Játékterem felügyelője úgy emlékszik, mintha látta volna a srácot. Mondjuk ő sem több kamasznál, de azt állítja, a kabátja tűnt fel neki, mivel túl meleg az idő hozzá. Ráadásul többször is elsétált arrafelé egyedül. Ebből arra következtetett, hogy esetleg zsebtolvaj, és folyamatosan rajta tartotta az egyik szemét.

– Mikor látta utoljára?

– Nem biztos benne, de szerinte nincs fél órája.

– Folytassátok a keresést. Ez jó, ez jó – fordult Roarke felé. – A kölyök ide jött, és nem egészen fél órája még egyedül mászkált. Mi a következő?

Roarke megnézte a park térképét a ’linkjén.

– A Bánat Kútja.

A Kútba, vagyis a kifalazott, mélybe nyúló aknába háromszemélyes kocsik ereszkedtek le, Eve véleménye szerint őrült meredeken.

– Itt mi a lényeg?

– Kicsit olyan, mint egy sor különböző témájú szabadulószoba óriásrovarokkal, tűzokádó sárkányokkal, mindenféle kelepcével és gonosz varázslóval. Ha az ember kijut az egyik szobából, átkerül a másikba. Ja, és a sikeres meneküléshez nem árt csapatban játszani.

– Nem ezt keressük – bólintott rá Eve, de azért belenézett a Kútba, mielőtt távolabb lépett a sikítástól és az azt követő vad kacagástól.

– Rendben, akkor induljunk tovább a Rettegés Alagútjához.

– Ahol pedig? – kérdezte Eve, miközben hagyta, hogy Roarke vezesse.

– Ahol pedig hemzsegnek a vámpírok, zombik és mindenféle szörnyek. Ha jól emlékszem, pedig azóta eltelt egy kis idő, a kocsik körbejárnak, kanyarognak, felkapaszkodnak és hirtelen leereszkednek a sötét mélybe. Közben különféle horrorisztikus hangeffektek szólnak, esetleg csontvázujjak simítanak végig az ember arcán, vagy vörös szemű óriáspók rohan felé egy hirtelen fényvillanás közepette.

– Ki találja ki ezeket?

– Az igazat megvallva én is kivettem a részem a tervezésből, ezért is emlékszem ennyire pontosan néhány effektusra. Ha az ember a rettegésért fizet, akkor az alagútnak meg kell rémítenie. Erre gyere.

• • •

Nem sokkal azt követően, hogy a Lődd Meg felügyelője észrevette Francist, Francis is észrevette a lányt.

Volt terve.

Rakd el a ’linket, te ribanc. Rakd el.

A lány megtorpant egy pillanatra, és nevetve csípőre tette az egyik kezét. Majd Francis kívánságának megfelelően apró retiküljébe csúsztatta a ’linkjét.

Amikor elindult, Francis odalépett mögé, és finoman beleszúrta a tűt, majd a levegőbe csapott.

– Bocs! Rád szállt egy méh.

– Szerintem meg is csípett. A francba! – dörzsölte homlokráncolva a karját a lány.

– Allergiás vagy rájuk? – aggodalmaskodott Francis, majd az arcába nézett. – Hé! Helló. Francis vagyok a suliból.

– Persze, helló – dörzsölte folyamatosan a kezét a lány.

– Egyedül jöttél?

– Itt találkozok pár barátommal. Sorban állnak a Ciklonnál, szóval…

– Én is arrafelé indultam. Ikonikus játék, nem igaz? Eddig jól telt a nyarad?

– Izé… aha. Történetesen totál szuperül – nyújtotta meg a lány a léptét, remélve, hogy így le tudja rázni Francist. Csakhogy a drog egyre inkább átvette az irányítást a szervezete felett, és hamarosan lelassított. – Hát… és neked?

– Abszolút! Csodálatos nyaram volt, és egyre csak jobb lesz. Erre menjünk.

– Micsoda?

– Erre.

Amikor Francis átkarolta, a lány próbált elhúzódni, de utána engedelmesen arra fordult, amerre a fiú terelte.

– Megyünk egy menetet. Szereted a meneteket, igaz, Delaney?

– Szeretem a meneteket. A barátaimmal szoktam menni.

– Most én vagyok a barátod.

– Olyan furán érzem magam.

Francis a derekáról a melle felé mozdította a kezét.

– Csodálatosan érzed magad. Izgat, hogy velem lehetsz.

Az alagúthoz érve együtt álltak be a sorba. Tucatnyian várakoztak előttük. Így Francisnek több ideje maradt felkészíteni.

– Erre felülünk. Te is ezt akarod – siklott a keze Delaney domború fenekére. A szíve vadul kalapált; a szája kiszáradt. –

Ugyanúgy, ahogy az érintésemet is akarod. Mondd ki, Delaney. Mondd ki, hogy „Francis, fogdoss meg.”

– Francis, fogdoss meg.

– Helyes – hajolt a lány füléhez Francis, miközben úgy érezte, az illatától mindjárt cserben hagyja a térde. – Miután bementünk, megfogdoslak. Velem jössz a sötétbe, és hagyod, hogy fogdossalak. Közösülni fogunk. Ezt akarod. Szexelni akarsz velem. Súgd a fülembe.

A lány Francis füléhez hajolt. Behódolt.

– Szexelni akarok veled.

Majd üveges szemmel, zavartan körülnézett.

– Ta… találkozok a barátaimmal.

– Nem. Engem akarsz, ribanc, ezt ne feledd.

Miközben a leolvasó felé nyújtották a csuklójukat, Francis leszegte a fejét, és erősen tartotta a lányt.

Majd az első kocsi felé taszigálta és szorosan mellé ült.

Több oka is volt, hogy ezt a játékot választotta. A sötétség, a sikolyok, a menet hossza – nyolc perc – és az aprócska plató a műcsontokkal és levágott fejekkel telepakolt fal mögött.

Pontosan két perccel az indulást követően ki kell szállniuk, és belépni a fal mögé, ahonnan a vészkijáraton keresztül tud távozni, miután végzett.

A menet hátborzongató ereszkedéssel kezdődött. A sötétségbe.

– Tedd a kezed a péniszemre. Masszírozd. Masszírozd, te ribanc.

Felgyűrte a lány topját, lerántotta a melltartóját, és végre, végre megfogott egy női mellet.

– Ugye tetszik?

– Ez fáj. Bántasz.

– Mert ezt akarod. Mondjad. Mondd ki, hogy „Azt akarom, hogy fájjon, Francis.”

Nem látta a lány szemében megjelenő könnycseppeket.

– Azt akarom, hogy fájjon, Francis.

Felhangzottak a sikolyok, az őrült kacaj, a nyöszörgés, üvöltés és a nyögések.

• • •

Eve mindössze egyetlen pillantást vetett a Rettegés Alagútjára, és rögtön arra gondolt: ez az.

A sötétség, a kocsik mérete, a visszhangzó sikolyok.

Addig furakodott, amíg oda nem ért a kezelőhöz.

– Ez a srác. Nem szállt be egy lánnyal?

– Én most dolgozok, asszonyom.

Eve az arcába tolta a jelvényét.

– Én is. Nézze meg. Látta ezt a fiút egy lánnyal?

– A kabátos balféket a dögös macával? – ingatta a fejét. – Nem értem, mit keres egy ilyen alak mellett. Odabent vannak.

– Mióta?

– Mit tudom én. Pár perce.

– Kapcsolja fel a világítást. Állítsa le a menetet – érintette meg Eve a fülhallgatóját, miközben a gépkezelő csak bámult, és eltátotta a száját. – A Rettegés Alagútja. Odabent van. Egy lánnyal. Mozgás! Azt mondtam, azonnal kapcsolja fel a fényeket.

– De…

Mielőtt Roarke szóra nyithatta a száját, Eve megragadta a gépkezelő ingét.

– Kapcsolja fel a fényeket, különben letartóztatom, amiért bűnsegédként részt vesz egy nemi erőszakban, és az azt követő gyilkossági kísérletben.

– Szent szar, én csak a munkámat végzem.

A kezelő felkapcsolta a világítást, és leállította a menetet, mire azonnal felharsant a nemtetszést kifejező, tiltakozó kiabálás.

Eve észrevette a lefelé vezető lépcsőt meg a vágány mellett húzódó keskeny gyalogjárót, és azonnal elindult lefelé.

– Álljatok el minden kijáratot. A vészkijáratokat is. Hívjatok mentőt. Beadott neki valamit, hogy megszerezze. Francis Bryce! – kiáltotta, miközben kezével félresöpört valamit, ami a mennyezetről lógott. – Itt a rendőrség! Körülvettük! Távolodjon el a lánytól!

Istenem, ha elkéstek, és nem tudják megakadályozni az erőszakot, legalább az életét meg tudják menteni.

– Balra találsz egy platót – árulta el Roarke. – A végzet fala mögött. Onnan nyílik az első vészkijárat.

• • •

Francis lényegében a karjában emelte ki a lányt a kocsiból, de az izgalom erőt adott neki. A lány nem ellenkezett, az izmai teljesen ellazultak. Könnyes volt a hangja.

– Sötét van. Nem látok semmit.

– Ezzel ne foglalkozz.

Francis elővett egy zseblámpát. Semmi jó nem származna abból, ha kitörné a bokáját.

– Mozgasd a segged, ribanc!

Erőtől eltelve a platóra lökte a lányt. Majd rávetette magát, és szaggatni kezdte róla a topját.

– Azt akarom, hogy vedd a szádba a péniszem, de mindössze hat percünk maradt, szóval csak közösülünk – szorította le a platóra. – Nem, a magadfajták nem így mondják. Baszunk. Megbaszlak. Mondd ki. Mondd ki: „Bassz meg, Francis. Bassz meg keményen.”

– Nem… nem akarom.

Francis felpofozta. Előbb tenyérrel, utána visszakézből. Csodálatosnak érezte.

– Ki fogod mondani. Sikíts. Azt akarom, hogy sikíts, miközben elveszem, amit nem akarsz nekem adni. Nem szállhatsz szembe velem, képtelen vagy rá, de sikítani tudsz.

Amikor a lány engedelmeskedett, olyan merev lett a pénisze, hogy azon csodálkozott, hogyhogy nem robban fel.

Elkezdte kigombolni a nadrágját.

– Mondd, amit parancsoltam.

A lány elfojtott zokogást hallatott.

Hirtelen fény árasztotta el az alagutat.

Francis döbbenten rogyott térdre és tenyerével betapasztotta a lány száját.

– Fogd be. Egy hangot se. Ha megmukkansz, kinyírlak.

A lány csak bámulta hatalmas, barna szemével. Francis pénisze annyira merev volt, hogy már fájt.

– Francis Bryce, itt a rendőrség!

Francis nem hitt a fülének. Hirtelen kapkodni kezdte a levegőt.

Lázasan kereste kabátjában a második fecskendőt, de közeledő lépteket hallott. Egyre csak közeledő lépteket.

Éppen úgy pánikba esett, mint a videószínházban. Rohanni kezdett a vészkijárat felé.

• • •

Eve a méltatlankodó kiáltozás és a füttyszó ellenére is meghallotta a halk zokogást. Amit a vészkijárathoz kapcsolt sziréna süvöltése követett.

Befordult a fal mögé.

Életben van. Mindössze egyetlen tűnyomot látott rajta, tehát a lány életben is marad.

– Minden oké. A rendőrségtől jöttünk. Roarke, foglalkozz a lánnyal.

– Még mindig a kölyöknél van a második fecskendő. Nagyon vigyázz a nyomozómra.

Eve kilépett az ajtón, és eltűnt.

Roarke a reszkető, zokogó lány mellé térdelt.

– Nyugodj meg, drágám, már biztonságban vagy.

– Kinyír, ha megmukkanok – suttogta a lány.

– Nem fog bántani. Megígérem.

A lány felsője rongyokban lógott, de Roarke hátrahagyta a zakóját, így most a saját ingét adta rá.

– Ezt vedd fel, oké? Mi a neved?

– Del.

– Semmi baj, Del. Tudsz járni?

– Fogalmam sincs.

– Akkor ne is próbálkozz – emelte a karjába a lányt Roarke.

Miközben kifelé vitte, Delaney a vállához szorította az arcát és zokogott.

• • •

Amikor Eve kirohant a szabadba, látta, hogy a csapatának még nem sikerült elállnia a kijáratokat.

Viszont megpillantotta Francist – felismerte a kabátról és a parókáról –, ahogy erőtlenül a hatalmas óriáskerék felé szalad.

Abban a reményben eredt utána, hogy a lánynak sikerült tökön rúgnia.

– A gyanúsítottat üldözöm. Északkeleti irányba menekül, az óriáskerék felé. Nem érdekes. Elkaptam.

A frusztrálóan lassú előrehaladáshoz képest a nyomozás vége meglepően könnyen alakult. Rávetette magát, ledöntötte a fűre és még azt is hallotta, ahogy zuhanás közben Francis nyög egyet.

Miután a földre került, rúgkapálni kezdett, megfeszítette a testét és visított, miközben köréjük gyűltek az emberek.

– Vissza. Rendőrség. Lépjenek hátrébb!

Eve a bilincs után nyúlt, mégis inkább a bénítóját húzta elő.

Egyik kezével oldalról Francis nyakához szorította. A másik kezével összefogva tartotta a két csuklóját. Francis kétségbeesetten igyekezett megfordítani a kezében tartott fecskendőt, a tű vakítóan csillogott a karneváli fényözönben.

– Dobd el, te kis rohadék, különben olyat kapsz, hogy életed végéig megemlegeted.

– Még nem fejeztem be! – tiltakozott Francis, de ujjai engedelmesen szétnyíltak.

– Hidd el nekem, hogy befejezted.

– Bocs, hogy nem voltunk közelebb, hadnagy.

Eve felpillantott, miközben hátrarántotta Francis kezét.

– Ahhoz ne nyúljatok – intett fejével a fűben heverő fecskendő felé. – Meg kell néznem a zsebét, hátha benne maradt a védőkupak.

– Kötöttünk egy fogadást – árulta el Santiago. – Arra, hogy ha valaki észreveszi, és erősítést hív, melyikünk ér oda elsőként.

Eve csak nézte, mialatt rákattintotta a bilincset Francis csuklójára.

– Nevezzük döntetlennek.

– Aha – erősítette meg Carmichael. – Ez az egész… Te jó ég.

Miközben Francis bőgni kezdett, Eve hátranézett és észrevette a félmeztelen Roarke-ot egy lánnyal a karjában, akire ráadta az ingét.

– Ne húzz fel, nyomozó.

– Csak bámulok és irigykedek, hadnagy. Már meg is érkeztek a mentők.

– Jó. Itt a kupak – nyújtotta Santiago felé a műanyagdarabot Eve. – Csak óvatosan. Lehet, hogy a tűt is bevonta valamivel, amit nagyon nem akarsz elkapni. Francis Bryce, letartóztatom Jenna Harbough és Arlie Dillon meggyilkolásáért, akik mindketten érző, emberi lények voltak. Továbbá a Kiki Rosenburg sérelmére elkövetett gyilkossági kísérletért.

Miközben talpra rántotta, Francis feléje köpött.

– Te kurva, mindannyian kurvák vagytok!

– Nahát! – törölte le a fiú nyálát az arcáról a blézere ujjával Eve és elégedetten nyugtázta, hogy amikor a földre vitte, Francis alaposan beverte az orrát. Csöpögött belőle a vér.

A parókája is félrecsúszott.

– Ezt nevezik hivatalos személy ellen elkövetett erőszaknak, szóval ez is hozzáadódik az iménti felsoroláshoz. Mint ahogy a nemi

erőszak kísérlete, a randidrog használata és egy rakás egyéb vádpont, amit majd később közlünk, a hivatalos őrizetbe vételekor.

A szeme, gondolta Eve. *A szemén még így, könnyben úszva is látszik, hogy valami nincs rendben vele.*

– Igen, egyesek valóban elcseszettnek születnek.

– Addig is joga van hallgatni.

– Baszd meg, ribanc!

– Folytasd csak – érintette meg Eve a hajtókáját. – Felvevő bekapcs. – Joga van ügyvédhez – folytatta higgadtan, és ismertette a teljes Módosított Mirandát. – Kell valaki, aki beviszi a kapitányságra, miközben elrendezzük itt a dolgokat.

– Majd mi – ajánlkozott Jenkinson.

Reineke bólintott.

– Méghozzá boldogan. Indulás, ifiúr. Elkísérjük a cellájához, ami csak az első lesz az élete során következő cellák hosszú sorában.

– Haza akarok menni! Jobb, ha leveszi rólam a kezét! Tudja, ki az apám?

Miközben elvezették, Jenkinson vigyorogva a fiú felé fordult és megkérdezte:

– Na, ki az apukád?

Eve majdnem elnevette magát, de észrevette a feléje tartó Roarke-ot. A férje egy fekete pólót viselt, ami remekül állt neki. Eltekintve a rányomtatott, ostobán vigyorgó arctól, a vidámpark logójától.

– Most szórakozol velem?

– A lány nem akarta visszaadni az ingemet. McNab elrohant, de csak ezt sikerült szereznie.

– Ő már csak ilyen.

– Peabody a lány mellett maradt a mentőben. Delaney Brooke. Del. Bármit is kapott, már múlik a hatása.

– Beszélnem kell vele – fordult meg Eve. – Nehogy újraindítsák ezt a játékot. Vizsgálják meg a helyi takarítók, és… – hallgatott el

Feeney tekintetét látva. – Bocs, egyedül is tudod, mit kell csinálni. Én a lánnyal leszek.

Távozás közben még hallotta, ahogy Feeney összecsapja a kezét, és így szól:

– Rendben, fiúk és lányok. Végezzük a dolgunkat.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Eve odasétált a mentőautóhoz. Peabody bent ült az áldozat mellett, és megnyugtató hangon beszélt hozzá. A helyiek éppen kordont húztak, hogy távol tartsák a tömeget, de három egymást ölelő síró lány így is ott állt a jármű mellett.

Odaintette magához az egyik mentőst.

– Helyzet?

– Be kell vinnünk a lányt, hogy alaposan megvizsgálják, de stabil az állapota, és tudatában van a környezetének. A vérnyomása még magas egy kicsit, de kezd helyreállni. Megvizsgáltuk a mobillaborral – feszült meg a mentős sötét, szikár arca. – A srác bedrogozta. A bal bicepszébe adta az injekciót. Rohypnolt biztosan kapott és más is volt a koktélban, de a pontos összetétel meghatározásához további vizsgálatok szükségesek. Szerzett néhány zúzódást, de a fiú nem erőszakolta meg. Nem maradt rá ideje.

– Adjon vele néhány percet.

– Menjen csak nyugodtan. Elkapta, igaz? Az én lányom is ennyi idős.

– Elkaptuk.

Amikor Eve bemászott a mentőautóba, Peabody visszafordult Del felé.

– Del, ő itt Dallas hadnagy.

– Megjelent. Hirtelen felgyúltak a fények, és maga megjelent. Üldözni kezdte Francist.

– Ahogy mondod. Már őrizetbe vettük.

Csinos, barna lány, gondolta Eve. *Mondjuk a szeme egy kicsit még üveges.*

– Ő árulta el a nevét?

– Nem. Talán, de nem volt rá szükség. Ismerem a suliból. A haja most más, de ismerem a suliból.

– Ismered? Itt találkoztatok?

– Nem szándékosan. Ez a srác ijesztő. Már korábban is ijesztőnek tartottam – pillantott a mentő ajtaja felé. – Ó.

Roarke bemászott, leült és megfogta a feléje nyújtott kezet.

– Megmentett. Ő mentett meg – lábadt könnybe a szeme, miközben nekidőlt Roarke-nak. – Én nem tudtam leállítani. Francis. Meg akart erőszakolni, és nem tudtam leállítani. Széttépte a felsőmet, és nagyon megszorította a mellemet. Kényszerített, hogy fogjam meg neki ott lent. Tudja. Meg mindenfélét mondott. Nem tudtam leállítani. Mintha kívülről láttam volna magam, és legbelül sikítottam is, de engedelmesen megtettem mindent, amit mondott nekem, még úgy is, hogy nem akartam – ejtette le a fejét. – Rám parancsolt, hogy menjek vele, én pedig mentem.

– Nem a te hibád, Del. Semmi sem a te hibád. Francis bedrogozott. Randidrogot adott be neked. Nem a te hibád.

A lány Peabodyra nézett.

– Biztos benne?

– Abszo-tutira – felelt Peabody, mire a lány halványan rámosolygott.

– El tudod mesélni, hogy mi történt? – irányította újra maga felé Del figyelmét Eve. – Legalábbis amennyire emlékszel.

– Mindenre emlékszem, mert ahogy azt már mondtam, mintha kívülről láttam volna magunkat. A Ciklon felé sétáltam. Ott vártak a barátnőim, és szúrást éreztem a karomon. Hirtelen mellettem termett Francis, és csapkodott a kezével. Azt mondta, rám szállt egy méh.

Delaney sokkal részletesebben számolt be a történtekről, mint azt Eve remélte. Beszéd közben a lány bal kézzel szorosan markolta Roarke kezét, míg jobbjával a kölcsönkapott inget húzta össze maga előtt.

– Elkapta. Hallottam, amikor azt mondta, hogy sikerült elkapnia.

– Elkaptuk. Később majd újra beszélnem kell veled – mondta Eve.

– Azt mondták, be kell mennem a kórházba, még akkor is, ha már kezdem magam egész jól érezni. A szüleim idejönnek, de a barátnőim…

– Az a három lány odakint? Ha szeretnéd, intézkedünk, hogy őket is elvigyék a kórházhoz.

– Komolyan? Az szupi lenne. Francis nem… nem fog visszajönni az iskolába, ugye?

– Nem.

– Odaadom a névjegyem, Del, ha szeretnél beszélgetni. Ha a szüleidnek kérdése lenne, nyugodtan hívjanak fel engem vagy Dallas hadnagyot. Megyek, és elintézem, hogy valaki vigye el a barátnőidet.

– Kösz, Peabody nyomozó. Köszönöm, hogy elfogták – fordult Eve felé Del. – Tudom, hogy az a srác mennyire aljas. Láttam a tekintetén, amikor rám vagy néha a többi lányra nézett. Azt viszont nem is sejtettem, hogy ilyesmire képes – dőlt neki ismét Roarke-nak. – Köszönöm, hogy megmentett.

– Rendkívüli örömmel tettem – csókolta meg a lány kezét Roarke, mire Del kissé üveges tekintete azonnal álmodozóra váltott.

• • •

Eve olyan későn ért vissza a kapitányságra, hogy nem is remélte, hogy odabent találkozik Jenkinsonnal és Reinekével.

Ennek ellenére ott kártyáztak Jenkinson asztalánál.

– Már lejárt a szolgálatotok – mondta Eve.

– Tudom. Éppen ezért nyerek Reinekétől egy üveg gint.

– Csak szerencsés sorozatod volt. Most már én jövök.

– Az őrizetest biztonságba helyeztétek?

– Aha – dőlt hátra Jenkinson. – Befelé jövet még azt az egy hívást is megejthette, ami jár neki. Az apját hívta. Bőgött, mint egy óriáscsecsemő.

– Még reszketett is mellé – tette hozzá Reineke.

– Szörnyű tévedés, rendőri brutalitás, letartóztatás. Nem hallottuk, hogy az apja mit felelt erre, de már elindult hazafelé. A kölyök nagyon elégedetten vigyorgott, amikor befejezték a beszélgetést. Jön az apja, és ő majd elintéz bennünket.

– Te jó ég. Most már én is reszketek.

Jenkinson felnevetett.

– Megszerzi a legjobb ügyvédet, akit csak pénzért lehet. Mindnyájan megfizetünk azért, amit csináltunk, de az a ribanc, aki betörte az orrát… ezzel rád célzott, főnök.

– Igen, én vagyok az a ribanc.

– Na, ő sokkal jobban megfizet. Mert elvette a… nevezhetjük virtusnak, partner?

– Nevezhetjük. Virtus.

– Ezt veszítette el letartóztatás közben, és amikor rácsuktuk a cellaajtót. Mindent figyelembe véve a fiatalkorúak részlegébe került, de nem ott fogja végezni.

– Nem, valóban nem ott végzi. Szép munka. Valamelyikőtök kerítsen egy inget Roarke-nak, amin nem vigyorog egy fapofa. Utána menjetek haza. Én megírom a jelentésem, és megvárom az apját.

– Semmi sem kényszerít a várakozásra, Dallas. Már elmúlt éjfél – hívta fel rá Eve figyelmét Jenkinson. – A kölyök apja nyugodtan várhat reggelig.

– Igaz, de szeretnék minél több személyes benyomást szerezni róla, mielőtt holnap felhozatom a srácot.

Ráadásul már a második – ha nem a harmadik – adrenalinlöket visz előre, gondolta Eve, miközben besétált az irodájába. Ahol egyenesen a kávéját vette célba.

Leült és elkezdte írni a jelentését, amivel kiegészíti az apró részletek sorát, és bővíti a kurta tájékoztatást, amit a felettesének

adott.

A gyanúsítottat őrizetbe vettük. Az áldozat életben van, az állapota stabil.

Már egészen sokat haladt, amikor egy szürke pólóban belépett Roarke. A mellkasáról a NYPSD feliratot lehetett leolvasni.

– Így már jobb?

– Mérföldekkel. Nem kell kivárnod, amíg végzek.

– Leragadtam, mint ahogy a jelek szerint Peabody és McNab is. Lementek a kantinba, hogy szerezzenek valamit, amit rendes vacsora helyett megehetnek. Neked is enned kellene, és úgy éljek, hogy nekem is. Az időt és a helyszínt figyelembe véve ebből pizza lesz.

Eve úgy döntött, inkább elhallgatja, hogy délután már evett egy szeletet – méghozzá házi sütésű szeletet.

Még inkább megerősödött benne az elhatározás, amikor üres hassal megérezte a pizza illatát.

– Maradt még legalább egy óránk – árulta el Roarke.

– Ezt meg miből gondolod?

– Kiszámítottam. Abból indultam ki, hogy dr. Nolan Bryce a lehető leggyorsabban bérelt Vegasban egy magánsiklót. Utánanéztem, és valóban találtam egy foglalást a nevére. Nagyjából ötven perc múlva landol New Yorkban. Repülés közben kocsit is bérelt, amivel egyenesen a kapitányságra fog jönni.

Eve letelepedett a padlóra.

– Így szoktam enni, amikor társaságom van.

Roarke arra sem pazarolta az idejét, hogy felsóhajtson. A felesége mellé ült, és kettejük közé tette a pizzásdobozt.

– Ugye sohasem fogsz elfogadni egy nagyobb irodát?

– Soha.

– Elvégre ez annyira illik hozzád, nem igaz?

A második vagy harmadik adrenalinlöketen nyargaló Eve a férjére nézett.

– Nézz csak magadra. A világegyetem ura, aki egy rendőrkapitányságon ül a földön, és kölcsönpólóban pizzát eszik.

– A szerelemért mindent.

Eve megfogta Roarke kezét.

– Miután vége, kettesben leszünk. Csak te meg én. Napsütés, homok, tengerpart és szex.

– Benne vagyok a szexben az első hármon vagy háromban, meg máshol is.

– Megbeszéltük – nézett fel pizzát rágcsálva a táblájára Eve. – Francis is szexet akart, de meghittség, a test és a lélek egyesülése nélkül. A szívről pedig szó sem lehetett. Utána megölte volna a lányt, mert neki ez volt a lényeg. A pusztítás és a büntetés. Gyűlöli a lányokat. A nőket. Jobbnak tartja magát a fiúknál, a férfiaknál, de gyűlöli a lányokat. Delt is bántotta volna. Bántotta volna, mielőtt beadja neki a második injekciót. Mert ő ilyen. A lány? Mindössze vonzó báb, amin kitöltheti a dühét. Mira majd elmagyarázza, hogy miért… kértem, hogy amikor kihallgatom, ő is legyen jelen a megfigyelőben – vont vállat Eve. – Mondjuk számomra világos az oka. Abból, amit Delnek mondott és vele csinált. Úgy érezte, joga van hozzá. Okosabb és jobb másoknál, továbbá gazdag, kivételezett és elmebeteg. Mindenkinek engedelmeskednie kell. Ha mégsem? Akkor kényszeríti őket, és megérdemlik a halált.

– Még tizenhét sincs – dünnyögte Roarke –, és arra készült, hogy megöli az apját.

– Hogy megkaparintsa a vagyont. A vagyont és a vele járó hatalmat. Nincs benne szeretet. Képtelen szeretni. Ezért akarok minél több benyomást szerezni az apjáról. Nem vette észre? Miért nem vette észre? A kihallgatók üresek, ezért ott beszélgetek el vele. Ott akarom megmutatni neki, mit találtunk a fia laborjában, a számítógépein és a naplójában.

– Megvádolod valamivel? Mondjuk kiskorú elhanyagolásával vagy bűnrészességgel?

– Csak szeretnék szerezni róla valamilyen benyomást – erősködött Eve.

Mivel Eve máris indult az „A” kihallgatóba, Roarke felsegítette a padlóról, majd amikor megérkezett Peabody és McNab, hátralépett. Eve ismertette a stratégiáját.

Jelzett a kommunikátora.

– Küldjétek fel – rendelkezett. – Megérkezett az apa. Egyedül. Azt hittem, beszél egy ügyvéddel, aki elkíséri. Peabody, tudod kezelni az elektronikus eszközöket?

Peabody feltartotta mindkét hüvelykujját.

– Ha bármi gond lenne – szólalt meg McNab –, csak jelezz. A megfigyelőben leszünk.

Miután a férfiak távoztak, letette az aktákat, kinyitotta a bizonyítéktároló dobozokat, majd a felvonóhoz sétált, és ott várt.

Nyílt a kabin ajtaja, és Bryce sietett ki rajta. Khakiszínű nadrágot és halványkék golfinget viselt. Egyszerre tűnt feldúltnak és feszültnek.

– Dr. Bryce. Dallas hadnagy vagyok.

– Látni akarom a fiamat. Látni akarom Francist.

– Az éjszakát a fogdában tölti. Annyit tudok elintézni, hogy reggel nyolckor találkozzanak.

– Nem fog egész éjjel egy cellában ülni! Leteszem az óvadékot, és szabadlábra kerül, amíg nem tisztázódik ez a rettenetes félreértés.

– Dr. Bryce, az óvadékát is csak holnap fogják tárgyalni, de tapasztalataim alapján a bíró el fogja utasítani a kérését. Megértette, mivel vádoljuk a fiát?

– Nem értek semmit! – villant meg zöld szeme az aranybarnára sült arcában, miközben egyszerre izzott benne harag és félelem.

– Ha utánam jön, elmagyarázom.

Bryce kihúzta magát. Magas férfi volt, de ezt a tulajdonságát nem sikerült átörökítenie a fiára.

– Francis még csak tizenhat éves. Nem csukhatja le.

– Kétrendbeli előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkossággal, egyrendbeli gyilkossági kísérlettel és egyrendbeli szexuális jellegű támadással, valamint nemi erőszak kísérletével vádoljuk.

– Ez egyszerűen nevetséges. Francis…

– Továbbá kábítószerek előállításával és birtoklásával. Valamint azzal, hogy halálos adagban adta be másoknak. Kérem, jöjjön velem – vezette be Eve a kihallgatóba. – Hadd mutassam be a társamat, Peabody nyomozót. Foglaljon helyet, dr. Bryce. Francis kivételesen jól értett a kémiához, igaz?

– Francis ragyogó elme, de nem…

– Kérem, foglaljon helyet – ismételte meg Eve, miközben ő maga is leült. – Mikor járt utoljára a fia házi laboratóriumában?

Bryce beletúrt sűrű, napszítta barna hajába, és elfoglalta az egyik széket.

– Az a labor az ő területe. Francisnek nagyon fontos, hogy félre tudjon vonulni. Ebbe nem akarok nagyon belemenni, csak annyit mondanék, hogy az anyja függő volt.

– Heroinista.

– Igen – tette az asztalra Bryce a kezét, és elfehéredtek az ízületei. – Nem tudta legyőzni a függőségét, ami végül a halálát okozta. Amikor közvetlenül a válásunkat követően külön éltünk, vesztegetéssel és zsarolással bejutott a dada mellett a házba, és elvitt mindenféle értéktárgyat, hogy eladja azokat. Még Francis szobájából is. Végül droidra cseréltem a dadákat, mivel azokat nem lehet sem megvesztegetni, sem zsarolni. Francisnek nagyon fontos, hogy vissza tudjon vonulni, és nem nagyon kérdezősködtem, hogy ilyenkor mivel foglalkozik.

– Értem. Peabody, mutasd meg dr. Bryce-nak a fia házi laborját.

Peabody elkezdte lejátszani a felvételt, és belenagyított az üveges szekrényről készült képsorokba. Napbarnított bőre ellenére is látszott, hogy Bryce falfehérre sápad.

– Ezek szerint el tudja olvasni. Olyat is találtunk, amelyik címkéjén a maga munkahelyének a neve áll.

– Én… nem lett volna szabad ilyesmit tartania. Biz… biztosan a laborból csente el. Dolgozott nálunk gyakornokként. Alkalomszerűen. Sohasem adtam neki engedélyt, hogy ezeket elvigye, hogy ezekkel kísérletezzen. Azonnal intézkedek, hogy minden a megfelelő helyre kerüljön.

– Már megtörtént. A bizonyítékok közé kerültek. Látja az eszközöket a pulton? Felismeri a becsomagolt anyagot és az olvadékot?

Bryce arca kezdett elszürkülni.

– Istenem. Istenem. Rászokott? Sohasem láttam rajta. Esküszöm. Márpedig ismerem a jeleket. Együtt éltem velük.

– Nincs rá bizonyíték, hogy a fia kábítószer-fogyasztó. Arra viszont elég sokat találtunk, hogy másoknak adott be halálos adagot. Mutasd meg a formulákat, Peabody. Egymás mellett. Bal oldalon láthatja azt, amit a fia számítógépén találtunk. A jobb oldalon pedig a toxikológiai jelentést a tizenhat éves Jenna Harbough és a tizenhét éves Arlie Dillon szervezetében talált anyagokról. Ezt a szert a maga fia injekciózta be Jennába a tudta és beleegyezése nélkül szombat este, és Arlie-ba, ugyancsak a tudta és beleegyezése nélkül vasárnap este. Aminek következtében perceken belül fájdalmas halált haltak.

– Francis nem tehette. Ez csak valami tévedés lehet – kapkodta Bryce a levegőt. – Ő nem tehette.

– Nem hallott a gyilkosságokról, dr. Bryce?

– Tegnapig egy orvoskonferencián vettem részt. Utána kivettem néhány szabadnapot… Francis nem akart velem jönni. Ritkán kísér el.

– Vagyis otthon maradt, egyedül.

– Nemsokára tizenhét éves lesz, és soha… Még egy év, és egyetemre megy. Sohasem okozott semmi bajt. Kiválóan teljesít az iskolában, és máris tíz egyetem verseng érte. Csendes és magának való, de…

Eve kivette a nadrágot, a kabátot, a parókát, a napszemüveget és a cipőt a bizonyítéktartó dobozból.

– Felismeri ezeket?

– Nem. Egyik sem az övé – áradt szét Bryce-ban a megkönnyebbülés. – Összekeverte valakivel. Francis sohasem venne fel ilyen ruhát. Párszor vásároltam neki hasonló nadrágot, olyat, amilyet a korabeli fiúk hordanak. Mindig visszavitte őket. Kínosan odafigyel az öltözködésére. Végül megbíztam egy hivatásos bevásárlót, ugyanis nem tetszett neki, amit én választottam, de ő maga utál vásárolni. Kínosan odafigyel az öltözködésére – ismételte meg. – Továbbá igen, szociálisan egy kissé esetlen. Viszont maga gyilkosságról beszél.

Megvan a benyomás, amire vágytam, gondolta Eve. Ez az apa semmit sem tud a fiáról. Megbízott benne és mindent elnézett neki, mert nem vette észre, hogy kicsoda valójában.

Most viszont észre fogja venni.

– Hétfő este Kiki Rosenburgnak is megpróbált beadni egy injekciót – folytatta –, de nem járt sikerrel. A lány nagyon enyhe dózist kapott. Szemtanúk látták a fiát, miközben ezeket a holmikat viselte, és nemcsak Kiki Rosenburg, hanem Jenna Harbough megtámadásának az estéjén is – tartott hatásszünetet Eve. – Ma este is ezt vette fel, amikor injekciót adott egy lánynak. Ezúttal saját készítésű randidrogot. Megtaláltuk nála az üres fecskendőt, és egy másikat is, tele halálos adaggal abból, aminek a birtoklásával vádoljuk.

– Ez nem az én fiam. Francis illedelmes és jól nevelt. Csöndes és szorgalmas.

– Mutasd meg a Jennáról és Arlie-ról készített feljegyzéseket, Peabody. Látni fogja, hogy a fia találomra, véletlenszerűen választotta ki a lányokat, annak ellenére, hogy ettől eltekintve mindent aprólékosan megtervezett. Nem is ismerte őket. A fényképeket, a tudósítások másolatát és a személyes jegyzeteit a gyilkosságot követő napon adta hozzá az anyaghoz.

A megkönnyebbülés eltűnt. Még Bryce félelmét is háttérbe szorította a kétségbeesett hitetlenkedés.

– Maga szörnyeteget csinál a fiamból.

– Én nem csinálok belőle semmit. Csak ismertetem a tényeket és a bizonyítékokat.

– Azt akarja elhitetni velem, hogy a fiam egy szörnyeteg. Soha… sohasem viselkedett erőszakosan. Még sportolni sem sportolt. Bátortalan, de mindig udvarias. Hogy lehetne szörnyeteg? Hogy követhette el azokat, amiket maga szerint elkövetett?

– Csak annyit mondhatok, hogy elkövette és ennél többet is tervezett. A naplóbejegyzéseket, Peabody. Ezt a laborjában talált tabletjéről másoltuk ki.

Bryce olvasás közben teljesen összeomlott.

– De… meg akart ölni engem? Az lehetetlen. Pénzért? Lehetetlen… még csak vitatkozni sem vitatkoztunk soha. Most mit tegyek? – temette tenyerébe az arcát Bryce. – Mit tettem? Mit tegyek?

Eve egyik kérdésre sem ismerte a választ.

• • •

– Nem mutattál meg neki mindent – mondta Peabody.

– Mert nem volt rá szükség. Így is eleget látott. Nem elhanyagolta a fiát, hanem mindent elnézett neki. Azt látta, amit Francis láttatni akart vele, és megbízott benne. Menj haza, és aludj valamennyit. Reggel nyolckor láthatja a fiát, ahogy megígértem neki. Az ügyvédnek is kell némi idő. Idehívjuk Mirát és Reót. Mondjuk kezdjük tízkor Francis kihallgatását. Csak gyere be időben, hogy elő tudjuk készíteni.

– Rendben. Haza, alvás, reggeli felkészülés. Megmentettük a lányt, Dallas, és azokat is, akik utána következtek volna.

– Hazaviszünk benneteket – közölte a megfigyelőből McNab társaságában kilépő Roarke.

– A magam részéről szívesen sétálnék. Egy kis friss levegő és lazítás. Mit szólsz hozzá? – fordult McNab felé Peabody.

– Semmi kifogásom ellene, amíg együtt csináljuk. Majd mi visszavisszük a dobozokat a bizonyítékraktárba, Dallas.

– Kösz.

Miután Peabody és McNab elvitték a bizonyítékokat, Eve bezárta a kihallgató ajtaját, és lefoglalta másnap délelőtt tíz órára.

Mivel elmúlt az első, a második, sőt a harmadik adrenalinlöket is, már a kocsiban elnyomta az álom és csak arra riadt fel, hogy Roarke a karjába veszi.

– Kösz. Ne hagyd, hogy túl sokáig aludjak, oké? Reggel mindent elő kell készítenem.

– Ne aggódj. Átszervezem a napomat és elkísérlek. Látnom kell a végét. Továbbá tudom, hogy milyen ostobán hangzik, de szeretnék tanúskodni Del mellett.

Egyáltalán nem hangzott ostobán.

– Megérintettek a történtek, igaz?

– Igaz.

Miután Roarke letette az ágyon terpeszkedő macska mellé, Eve a csizmája után nyúlt.

– Mit szólnál hozzá, ha te átszerveznéd a napod, közben én megszervezem az enyémet, és miután ropogósra sütöm a kihallgatóban azt a kis pszichopatát, mert így lesz, elmennénk arra a szigetre, és csinálnánk, amit megbeszéltünk?

– Túl van tárgyalva.

Eve levetkőzött, és lefeküdt. Még azelőtt álomba merült, hogy Roarke átkarolta és a macska hozzábújt a hátához.

• • •

Reggel, miután Roarke omlettet programozott – sonkával, sajttal és spenót nélkül –, a gardróbhoz kalauzolta a feleségét.

– Javasolnék valamit. Már a jelenléteddel is felbőszíted és megijeszted, de miért ne fokozzuk még tovább?

– Hallgatlak.

– Póló. Gyönyörű a karod, vékony és izmos. Mellény. Hadd lássa a karod mellett a fegyvered is. Továbbá egyenes szabású nadrág és fűzős bakancs.

– Harci öltözet.

– Bizonyos értelemben.

Eve végigmérte a férje fekete pólóját és farmerét.

– Rajtad sincs öltöny.

– Bízok benne, hogy tényleg ropogósra fogod sütni, és a szigeteken nincs szükség öltönyre.

– Mi a helyzet a hajnalt megelőző értekezletekkel?

– Én vagyok a főnök – vonta meg a vállát Roarke. – Olyan ruhát veszek fel, amilyet akarok.

Milyen igaz, gondolta Eve, miközben belépett a gardróbba, és figyelmesen körülnézett. Fekete és fehér, döntötte el. A színek hiánya is egyfajta nyilatkozat. Fekete nadrág, vastag talpú fűzős bakancs, fehér póló, fekete bőrmellény.

– Egy erős nő, aki kézben tartja az eseményeket. Irtózni fog tőled – közölte Roarke, amikor Eve visszatért a szobába.

– Erre számítok.

Felcsatolta a fegyverövét, és fogta a holmiját.

– Lássunk hozzá.

A kocsiból felhívta Cher Reo helyettes államügyészt.

– Van pénze jó ügyvédre.

Reo, akinek valahogy sikerült egy kurta fonatba fogni bolyhos, szőke haját, bólintott.

– Már szerzett is egyet. Marshall Derwood. Kiváló ügyvéd, ráadásul messze nem ostoba. Az elmúlt órát azzal töltöttem, hogy igyekeztem átrágni magamat a bizonyítékokon és a vallomásokon, de még mindig nem értem a végére. Szent ég, Dallas. Derwood tisztában lesz vele, hogy bevarrjuk a gyereket.

– Azzal próbálkozik majd, hogy beszámíthatatlan.

– Talán, de nem fog összejönni neki. Most beszéltem Mirával, és ő is egyetért velem. A kihallgatástól függően még változhat a véleménye, de az eddig begyűjtött bizonyítékok alapján Francis nem éri el azt a szintet, hogy törvényi értelemben beszámíthatatlannak minősítsék. A gyanúsított korára való tekintettel feltehetőleg megpróbálkozik a vádalkuval, de…

– Szó sem lehet róla.

– Ahogy mondod. Két vele egykorú lányt meggyilkolt, két másikat pedig megtámadott. Éveket töltött ezzel az úgynevezett projekttel. A főnököm is teljesen egyetért velem. Felnőttként fogják tárgyalni az ügyét. Hidegvérű gyilkos, és letojom az érzéseit azzal kapcsolatban, hogy a lányok nem akartak az ágyába ugrani. Szórakozz el vele – tette hozzá Reo –, és bevágjuk a seggét egy cellába.

– Ezt tervezem. Viszlát a kapitányságon.

Miután odaértek, Eve besétált a közös irodába, és megállt. Még Jenkinson sütikék-sütirózsaszín nyakkendője sem zavarta.

– Santiago, Carmichael?

– Hajnal négykor kaptak egy ügyet. Szerencsétlenek.

Eve is sajnálta őket.

– Ha nem lennék itt, amikor visszajönnek, adjátok át nekik is. Mindenki remek munkát végzett a Bryce-ügy felderítésében.

– Még ma délelőtt kihallgatod? – érdeklődött Baxter.

– Tízkor az „A” kihallgatóban.

– Rúgd szét a seggét, főnök – vigyorgott Jenkinson. – Jó alaposan – mutatott Roarke felé. – Semmi öltöny?

– Miután szétrúgtam a seggét – árulta el Eve –, kiveszek néhány szabadnapot.

– Jár neked.

– Nyomozó őrmester, miután szétrúgtuk a gyanúsított seggét, írd ki Peabodyt a szolgálatból a hét hátralévő részére.

– Értettem, hadnagy. Ő is megérdemli.

Eve bement az irodájába, rendezte a gondolatait, összeszedte az aktákat, majd leküldte az érkező Peabodyt a bizonyítékokért.

Belibbent a vörös ruhába öltözött Reo.

– Kávé – közölte, és válaszra sem várva indult az AutoSéf felé. – Éppen most váltottam néhány szót Marshall Derwooddal. Dr. Bryce viszont ennyit sem beszélt a fiával. Nem tudom, mi hangzott el közöttük, de jól láthatóan megviselte. Még azelőtt találkoztunk, hogy Derwood megkérte, hagyjon magunkra bennünket.

– Meglátta a fiában a szörnyeteget.

– Lehetséges. Derwood szóba hozta a csökkent beszámíthatóságot. Csak tizenhat éves, a homloklebenye nem fejlődött még ki teljesen, az anyja függő volt, aki túladagolta magát, az apja elfoglalt, őt pedig sokat zaklatták az iskolában.

– Mindjárt megszakad a szívem. Ezek után természetes, hogy meg kellett gyilkolnia azokat a lányokat.

– Pontosan – ült fel óvatosan az asztal sarkára Reo, amit még mindig kényelmesebbnek gondolt, mint a látogatóknak fenntartott, fenéktörő fotelt. – Mondjuk próbálkoznia kell, ha már ez a munkája. Én meg ostobaságnak bélyegeztem, mert nekem meg ez a munkám. Már az alkuval is előjött. Az első ajánlata nevelőintézet, kötelező tanácsadás és ötévnyi próbaidő a szabadulás után.

– Na ne!

Reo megrebegtette a szempilláját.

– Emlékeim szerint én is pontosan ezt mondtam, ugyanilyen elutasító hangon. Utána azzal próbálkozott, hogy kapjon a gyerek húsz évet a Földön, és arra is rámutatott, hogy a fiú, akit következetesen így nevez, több időt fog így börtönben tölteni, mint amennyit eddig szabadlábon élt.

– Két lány már nincs életben, két másikat pedig traumatizált a támadása.

– Éppen emiatt nincs helye semmiféle alkunak. Ezt Derwood is jól tudja. Ennek ellenére meg kellett próbálnia. Tudja, hogy a Megfigyelőből nézem majd a kihallgatást, ezért lehet, hogy szünetet

kér, és újabb ajánlattal áll elő. Hiába. Nem tudom, mit mondott neki az apa és mit mondott neki a fiú, de végezd csak a dolgod, és én is végzem a magamét.

– Lehet, hogy az ügyvéd szünetet kér és alkudozni kezd, de ismerem Francis Bryce-t és mielőtt még végzek, mindent be fog ismerni. Jegyzőkönyvbe.

Eve felállt, amikor ismerős lépteket hallott.

Amikor Nadine belépett, ráadásul Jake és Quilla kíséretében, egyszerűen csak annyit mondott:

– Nem.

– Már beszámoltak a letartóztatásról. Ettől hangos a média… azokat a felvételeket is bemutatták, amiket civilek készítettek rólad, ahogy elkapod a gyanúsítottat – emelte fel Nadine a kezét, hogy ezzel is jelezze békés szándékát. – Tudom, hogy ma délelőtt fogod kihallgatni. Nem kérek exkluzív interjút, habár nem tettem le róla. Egyszerűen csak szeretnénk maradni.

– Nem nézhetitek a kihallgatást – mutatott végig sorban a társaság tagjain Eve. – Civil, riporter, kiskorú.

– Erre sem kérünk. Csak szeretnénk maradni. Tudom, hogy bármikor kirúghatsz bennünket. Arra kérlek, ne tedd.

Eve megdörzsölte a tarkóját.

– Menjetek le a kantinba vagy ahová tudtok. Majd szólok, ha végeztünk. Te is segítetted a nyomozást – közölte Quillával.

– Komolyan?

– Igen. Megkapod az interjút a gyilkossági csoporttal.

Quilla a levegőbe csapott az öklével.

– Győzelem!

– Majd amikor Jenkinson nyomozó őrmester szerint eljött az ideje. Most mennem kell, hogy kiálljak Jennáért, Jake. Jennáért és a többiekért. Most már leállhatsz.

Jake bólintott.

– Tényleg csak egy srác?

– A szörnyeknek nem számít a koruk.

– Gyerünk, csapat – kezdett kifelé terelni mindenkit Reo. – Dallasnak végeznie kell a dolgát, hogy én is végezni tudjam az enyémet. Quilla, tetszik az a lila sáv a hajadban.

– Neked is szuperül állna.

– Talán a következő szabadságom alatt kipróbálom. Jól néznék ki vele a bíróságon.

Meg a kihallgatóban, gondolta Eve, *miközben szétrúgod egy szörnyeteg seggét.*

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Francisnek nem állt jól a narancssárga, és a szeme alatt sötétlő karika is sokat rontott az összképen.

A mellette ülő napbarnított bőrű, göndör, fekete hajú, fekete öltönyös ügyvédjéről sugárzott az intelligencia és a hozzáértés.

Francis másik oldalán a sápadt, kimerült és szerencsétlen apja foglalt helyet.

– Felvevő bekapcs – kezdte Eve, és miközben a szükséges adatokat sorolta, látta, milyen hatalmas gyűlölet és harag költözik Francis tekintetébe. – Dr. Bryce, biztosra veszem, hogy a fia ügyvédje már tájékoztatta, miszerint kizárólag Francis életkora miatt vehet részt a kihallgatáson. Csakhogy hiába kiskorú a fia, azonnal eltávolíttatom, amint megkísérel közbeavatkozni.

– Amint azt maga is kimondta, hadnagy, az ügyfelem kiskorú. Egy gyerek, és gyerekként is kellene bánni vele.

– Babusgatásra vágysz, Francis? – csöpögött Eve hangja a gúnytól. – Akkor rossz helyre jöttél. Az ügyfelének megvolt a képessége, a tehetsége, az esze és nem mellesleg a gyilkos szándéka, hogy a saját maga által termesztett mákból heroint készítsen – lökte az asztalra a helyszínen készített fényképeket. – Hogy utána a meglévő alapanyagból kikeverjen egy halálos elegyet. Peabody.

Peabody a képernyőre kérte a formula leírását.

– Ezt Francis Bryce laborjában találtuk az egyik számítógépén – magyarázta Peabody. – Mellette látható Jenna Harbough, Arlie Dillon és Kiki Rosenburg toxikológiai vizsgálatának az eredménye, valamint a kérdéses személynél talált második fecskendő

tartalmának az elemzése, amit azt követően foglaltunk le, hogy megtámadta Delaney Brooke-ot.

– Láthatják, hogy megegyeznek – vette vissza Eve a szót.

– Ez minden érintett számára tragédia. Az ügyfelem édesanyja kábítószerfüggő volt. A fiú az első, a jellemformálás szempontjából létfontosságú éveiben együtt élt az anyja függőségével, mielőtt túladagolásban elveszítette. A Napnál is világosabb, hogy milyen érzelmi és mentális traumát szenvedett el közben.

– Most meg anyuci szoknyája mögé akarsz bújni, Francis?

– Kérem, hogy a kérdéseit nekem tegye fel, hadnagy. Az ügyfelemnek nem kell megszólalnia.

– Pedig fogadni merek, hogy rengeteg a mondanivalója. Szereti azt gondolni, mennyivel okosabb mindenkinél. Mennyivel okosabb.

– Ismerem magamat – suttogta Francis. – Ismerem.

– Most inkább maradj csendben – veregette meg Francis karját Derwood, aki egy vállrántással igyekezett kitérni az érintése elől.

– Habár közel sem annyira okos, mint azt képzeli – fordult az ügyvéd felé Eve. – A francba, órák alatt lenyomoztuk azt az idióta cipőt. Továbbá még annyi ereje sincs, hogy kimásszon egy mosdó ablakán.

Ezt hallva Peabody máris lekérte a falon rögzített csúszásnyomokat.

– Ami ennél is rosszabb, hogy ez balfékeknek való cipő. Egyetlen srác sem venné fel, akinek akad egy kis önbecsülése és pénze. Meg az olcsó nadrág. Minek is nevezte az első szemtanú, Peabody? Aki látta elsétálni a Rázd Meg Klub táncparkettjén, miután beadta a halálos injekciót Jenna Harbough-nak?

– Púzernek. Ez a *pöcs* és a *lúzer* összevonása.

Eve továbbra is az ügyvéd szemébe nézett, de hallotta, ahogy Francis vesz egy mély lélegzetet, ami után egyre gyorsabban kapkodja a levegőt.

– A fiataloknak feltűnik a balfék, púzer öltözködés. Hiába az ügyfele hatalmas agya, annyi esze már nem volt, hogy normális

kamasznak öltözzön, ráadásul olyan gyenge, hogy képtelen volt úgy eltűnni a klubból, hogy ne hagyjon nyomokat maga után. Előtte viszont ezt követte el – tette Jenna fényképét szándékosan Francis felé fordítva az asztalra Eve, amit még a tetthelyen készítettek.

– A fiú kora gyermekkora…

– Jennának is volt kora gyermekkora, de már sohasem lesz belőle felnőtt. Mint ahogy Arlie Dillonból sem. Az ügyfelének még arra is volt gondja, hogy az áldozatai észrevegyék. Mert korábban a lányok sohasem vették észre. Mármint úgy értem, miért is vették volna? Arról viszont gondoskodott, hogy ők ketten észrevegyék, mielőtt a közreműködésével véget ér a rövid életük. Azt várja tőlem, hogy megsajnáljam, amiért drogos volt az anyja. Ostobaság – csapta le Arlie fényképét az asztalra. – Ezt magyarázza az ő anyjának. Az ügyfele mindent előre kiszámított, eltervezett, de az áldozatai csak annyiban érdekelték, hogy csinos kamasz lányok legyenek. Olyan lányok, akik nem néznék meg őt kétszer, akik elkerülnék, akik nem adnák meg neki azt, amire vágyik.

– Hadnagy, szándékunkban áll bevonni egy gyermekpszichiátert a legjobb szakemberek közül, hogy megvizsgálja a fiút.

– Nekem mindegy. Nekünk is van pszichiáterünk, ugyancsak a legjobbak közül, aki most is a kihallgatást figyeli.

Francis összerezzent és felpillantott a kamerára.

– Megmondtam, hogy nem! Megmondtam, hogy semmi pszichológus vagy terapeuta. Azt mondtam, nem!

– Francis – nyújtotta a fia felé a kezét Bryce, de azonnal el is rántotta, amikor Francis odacsapott.

– Megmondtam, hogy nem! – dobolt öklével ritmusosan az asztalon Francis. – Nem egyezek bele! Vannak jogaim!

Már látod benne a szörnyeteget, gondolta Eve. *Látod benne, és megrémít.*

– Csak próbálunk segíteni rajtad.

– Segíteni? Ez jó. Ha csak ennyiből áll a segítségetek, akkor inkább magamon segítek, *nagyon köszönöm* a semmit! Ez a legtöbb,

amire képes? – bökött hüvelykujjával Derwood felé Francis. – Ez a mézesmázos ügyvédpótlék? „A fiú” így, „a fiú” úgy. Férfi vagyok! – fordult Derwood felé. – Hagyja, hogy ez a ribanc keresztülgázoljon magán, holott inkább vádat kellene emeltetnie ellene rendőri brutalitás miatt. Betörte az orromat és felhorzsolta a csuklómat – fordult az apjához. – Egy ketrecben töltöttem az éjszakát, mint egy állat, és mit csináltál? Otthagytál, utána meg azzal jössz, hogy baj van velem, beteg vagyok, meg nagyon szeretsz, és mindent megteszel, hogy segíts. Erre idehozod ezt az idiótát? Kifelé, *Derwood.* Még a legrosszabb napomon is okosabb vagyok nálad. Egyedül is elbánok ezzel az idióta nővel.

– Francis – szólalt meg irigylésre méltó türelemmel Derwood. – Nagyon kimerültél, de ez érthető. Felfüggesztjük a kihallgatást, amíg…

Francis újra ütni kezdte öklével az asztalt.

– Azt mondtam, kifelé. Kifelé, *Derwood!* Egy egyszerű, felszólító mondatot sem képes felfogni? Akkor próbáljuk másképp. Ki van rúgva.

– Semmi baj a felfogóképességemmel, de az apja alkalmazott.

– Ő is eltűnhet. Szeretsz? Na persze, ez olyan édes. Te csak azt szereted, ha a ribancok a karodba hullanak. Olyan ribancok, mint az anyám.

– Francis! – kiáltott rá szemmel látható döbbenettel az apja. – Sohasem vittem haza másik nőt. Pontosan azért, mert neked nem tetszett volna. Sohasem…

– De azért megizzasztottál egypárat, nem igaz? Nem vagyok hülye! Szétteszik neked a lábukat, mert jól nézel ki és tele vagy pénzzel. Téged kellett volna először kinyírnom.

– Meg ne szólalj még egyszer! – csattant fel Derwood. – Hadnagy…

– Maga hasznavehetetlen – jelentette ki Francis, mint akit untat a beszélgetés. – Megmondtam, hogy tűnjön el. Folyamodhatok kegyelemért, és fogok is. Egy nap az enyém lesz a pénzed, *apa.* Meg

minden, ami a pénzzel jár. Akkor majd kifizetődnek az évek, amikor csak bólogattam neked, és úgy tettem, mintha lenyűgözne a munkád, pedig az enyémhez viszonyítva annyit sem ér, mint a gyertyaláng. Most viszont kimondom, amit azóta ki akarok mondani, amióta az eszemet tudom. Tűnj a pokolba.

Bryce felállt. Egész testében remegett.

– A fiam vagy és szeretlek. Szeretlek, de rettegek attól, hogy milyen árat kell fizetned a döntéseidért és a tetteidért – nézett le a fényképekre. – Márpedig fizetned kell. Mindenben segítek neked, amiben csak tudok. Mindenben, amiben engeded, de fizetned kell azért, amit tettél.

Francis ásítást mímelt.

– Bocs, mondtál valamit? Nem figyeltem.

– Hadnagy, megkapja a szülői beleegyezést a kihallgatás folytatásához. Mr. Derwood nem képviseli tovább a fiamat. Mr. Derwood, kérem fáradjon velem.

– Dr. Bryce, tudok még tenni…

– Nem. Nem, szerintem semmit sem tud tenni – áradt a bánat Bryce minden egyes szavából –, és úgy vélem, még akkor sem kellene tennie semmit, ha tudna. Kérem, fáradjon velem.

Derwood felállt.

– Hibát követsz el, Francis.

Francis az ügyvédre emelte kifejezéstelen tekintetét.

– Én sohasem hibázok.

– Dr. Bryce és a gyanúsított volt ügyvédje elhagyják a kihallgatót – fordult Francis felé Eve, és elmosolyodott. – Nos?

– Baszd meg. Nem is tudom, miért nem mondtam már tegnap este. Pedig tisztességes, rugalmasan használható kifejezés.

– Én is kedvelem. Kezdjük Jenna Harbough-val.

– Fogalmam sincs, hogy ő kicsoda – nyitotta nagyra a szemét Francis, és igyekezett minél ártatlanabb arcot vágni. – Még sohasem láttam. Sohasem jártam abban a klubban, amiről beszéltél. A cipőt

tegnap találtam, és arra gondoltam, talán menőn fogok benne kinézni.

– Ez igencsak ostoba taktika attól, akit mindenki annyira okosnak tart, Francis. Az eladó emlékszik rád.

– Biztosan hazudik. Akárcsak a rendőrök. Nekik is szokásuk. Az eladók nem emlékeznek a cipőt vásárló gyerekekre.

– Azt hittem, férfi vagy – jegyezte meg Peabody.

– Az is vagyok.

– Akárhogy is legyen, az eladó emlékszik rád – árulta el Eve. – Akár gyereknek tartod magad, akár férfinak, emlékszik rád meg a makkos Stuben cipődre. A legombolt gallérú ingre meg a szövetnadrágra – ingatta Eve a fejét. – Komolyan, Francis, öregembernek öltözve mentél olcsó edzőcipőt venni? Kitűntél a többiek közül.

– Nem hiszem, hogy az egész városban csak én hordok Stuben papucscipőt.

– Makkos cipőt – egészítette ki Peabody. – Viszont te vagy az egyetlen, aki ebben megy vásárolni az L&P-be.

– Nem véletlenül hívják Lúzerek és Pancsereknek – mosolygott Eve, amikor Francis elvörösödött. – Ugye ezt nem is tudtad? A parókát hol szerezted? A KF-nél? Katasztrofális Frizura.

– Találtam. Mint ahogy a többit is. Sétálni mentem, és találtam egy táskát, benne az összes cuccal. Csak ki akartam próbálni, hogy néznék ki bennük.

– Még jó, hogy minden a te méreted volt.

A fiú Peabodyra vicsorgott.

– Pontosan. Éppen ezért akartam kipróbálni, hogy néznék ki bennük.

– Mindent felvettél, mielőtt tegnap este elindultál Coney Islandre, hogy meggyilkold Delaney-t.

– Ismerem azt a lányt. Egy iskolába járunk. Miért akarnám bántani Delaney-t? Egyszer ő volt a labortársam. Nem tudom, mi történt – nyitotta kerekre újra a szemét Francis, de látszott benne a

gonoszság. – Azt hiszem, egy kicsit magam alatt voltam. Felvettem a ruhákat és a parókát. Mintha átváltoztam volna valaki mássá. Utána csak arra emlékszem, hogy kigyúltak a fények, és megjelent egy csomó ember. Te meg kiütöttél.

– Azok a fecskendők is csak úgy megjelentek a zsebedben?

Francis vállat vont.

– Nem emlékszem.

– Te tényleg ostoba vagy.

– Mondtam már, hogy baszd meg. Magasabb az IQ-m, mint a tiétek együttvéve.

– Szörnyen ostoba, aki ráadásul alacsony, idiótának néz ki, és még a haja is ronda. Nem csoda, hogy sohasem jártál egy lánnyal sem.

– Fogd be a pofád, ribanc.

– Szerintem itt nem te parancsolsz, kis pisis. Hanem én. Én parancsolok. Ezen a helyen én vagyok a főnök – állt fel Eve, és egész közel hajolt Francishez. – Én vagyok a főnök. Jogod van befogni, amíg elmondom, hogy ki is vagy te valójában. Egy lúzer, és csak azért nem teszem hozzá, hogy *pöcs,* mert meg sem kell néznem, anélkül is tudom, milyen icipici. Elárulok valamit. Attól nem lesz nagyobb, ha folyton kivered.

– Kifelé. Ribanc. Csak egy újabb ribanc vagy, aki igyekszik megfosztani az embereket a férfiasságuktól, miközben úgy tesz, mint aki képes elvégezni a munkáját. Nem akarok egy ilyen ribanc zsaruval beszélni.

– Itt én parancsolok. Te idebent csak egy kis senki vagy. Mondjuk odakint is egy kis senki vagy. Mindenhol senki vagy. A lányok nem szeretik a hozzád hasonló senkiket. Azok a ribancok, azok az ostoba ribancok – kerülte meg Eve az asztalt, és közvetlen közelről Francis arcába tolta a fényképeket. – Alig vettek észre, alig beszéltek veled. Amikor mégis, akkor undorodva bámultak, és szánakozva beszéltek hozzád. Még hogy ők szánakoznak? Amikor jobb vagy náluk?

– Az vagyok. Jobb vagyok náluk.

– Megérdemelted a figyelmüket! – köpte Eve a szavakat. – A tiszteletüket. A pokolba, még a csodálatukat is. Csakhogy azok a ribancok, kurvák, lotyók semmibe vettek. Újra és újra. Beléjük akartál hatolni, de még csak rád sem néztek.

– Vannak jogaim. Hozzájuk is jogom volt.

– Jogod van a figyelmükhöz. Jogod van hozzá, hogy azt csinálj a testükkel, amit csak akarsz.

– Bántott és dühített – kapcsolódott be Peabody –, hogy nem adják meg neked mindazt, amihez jogod van. Viszont az eszeddel és a képességeiddel, a projekt iránti elszántságoddal megtaláltad a módját, hogy elvedd, ami megillet.

– A nők gyenge, de annál fondorlatosabb teremtmények – közölte tömören Francis. – A férfiak fizikailag, szellemileg és természetesen érzelmileg is erősebbek náluk. Annak ellenére, hogy mindent elkövetnek, és igyekeznek kevesebbnek beállítani bennünket, felsőbbrendűek vagyunk. Mérhetetlenül többet érek azoknál az idióta balfékeknél, a bőrszerkós hülyéknél, akikkel ezek a gyenge senkiháziak henteregnek.

– Gyűlölöd azokat a gyenge senkiháziakat – mondta Eve. – Viszont akarod is őket. Akarod, ugyanakkor lenézed őket. Jenna is csak rázta a fenekét a táncparketten és mutogatta magát. Valósággal könyörgött érte, nem igaz? Gondoskodtál róla, hogy megfizessen, amiért vágyat ébresztett benned aziránt, amit gyűlölsz. Gondoskodnod kellett róla, hogy megfizessen érte.

– Takarodj a pokolba.

– Milyen érzés volt? Nem vághattad belé a farkad, de legalább a tűvel belé hatoltál. Elélveztél tőle, Francis? Meg attól, hogy téged lát utoljára? Nem rázza már a fenekét, nem mutogatja magát. Ettől felállt? Milyen érzés volt?

– Csodálatos! Felemelő! Orgazmikus! Minden, amit reméltem, és még annál is több. Játszanak velünk, hogy megkívánjuk őket, utána

meg lepattintanak és lelépnek. Csakhogy ő észrevett. Érzett. Én voltam az, aki lelép.

Eve a kamerára pillantott, mielőtt megkerülte az asztalt.

– Azzal a céllal mentél oda, hogy meggyilkold?

– Hülye vagy? Persze, hogy azzal a céllal. Észrevett.

– Arlie Dillon.

– Hagyta annak az agyatlan idiótának, hogy összevissza fogdossa. Óóó, egy darázs, egy darázs! – hajtotta hátra a fejlét Francis, és felkacagott. – Nem sok hiányzott hozzá, hogy maradjak, és végignézzem a halálát, de azzal hibát követek el. Márpedig én nem hibázok.

– A videószínház hiba volt.

– Nem igaz. Előre nem látott komplikáció lépett fel, ami csak előrébb vitte a terveimet.

– Coney Islandre.

– Tudod te, mennyi időbe, energiába és munkába került kifejleszteni a tökéletes formulát? Persze hogy nem tudod. Honnan is tudhatnád? Megérdemeltem a jutalmat az időmért, a munkámért, az erőfeszítéseimért és az elszántságomért.

– Megérdemelted, hogy megerőszakolhasd Delaney Brooke-ot.

Francis némileg bosszúsan felsóhajtott.

– Először is, az erőszak csak hatalmas hazugság, amit a nők találtak ki arra, hogy megtagadják a férfiak jogát a közösülésre. Másodszor, még eszerint az elferdült definíció szerint sem beszélhetünk erőszakról. Delaney készséges volt velem. Ráadásul nem tudtam, hogy ott lesz a vidámparkban.

– Nem számít, hogy ki az, akit megerőszakoltál. Megerőszakoltál, Francis. Mert erőszaknak minősül, ha olyan szert injekciózol valakibe, amitől elveszíti a szabad akaratát.

– Akkor nevezd erőszaknak. Ez csak egy szó, amivel a nők uralni akarják a férfiak természetes ösztöneit. Engedte, hogy megfogdossam… ő maga mondta, hogy megtehetem. Ő is hozzám ért. Arra kért, hogy basszam meg. De te csak nevezd, ahogy akarod.

– Úgy is nevezem. Mint ahogy a törvény is. Egy második fecskendőt is találtunk a zsebedben. Azzal akartad meggyilkolni Delaney-t?

– Meglátott! Hogy lett belőled hadnagy, ha ennyire lassú és értetlen vagy? A hátadon fekve, mint a többi magadfajta. Széttett lábbal. Így vetted el egy férfi munkáját – kezdett újra dobolni az öklével Francis. – Már majdnem sikerült. Te kúrtad el az egészet! Már a hátán feküdt, nekem meg felállt! Készen várt, puhán és nedvesen. Ettől fosztottál meg. Egy nap veled is végzek.

– Ha minden alkalommal kaptam volna egy dollárt, amikor egy idióta ezzel fenyegetőzött, mára már milliomos lennék. Na, és te, Peabody?

– Mondjuk nekem is lenne félmillióm. Mondjuk az is számít, hogy régebben kezdted a szolgálatot.

– Elég régen ahhoz, hogy tudjam, Francis bevallotta a gyilkosságokat, a gyilkossági kísérleteket, a nemi erőszak kísérletét és a többit. Amiről felvétel is készült.

– Na és? – rántott egyet Francis a vállán, és egy pillanatra csaknem úgy festett, mint egy átlagos kamasz.

A szeme kivételével.

– Várj… hadd fogalmazzam meg újra. Na és akkor mi a szar van? Tizenhat éves vagyok. Kevesebb mint két év, és szabadulok. Tizennyolc évesen megkapom a letétbe helyezett vagyonom első részletét. Oda megyek, ahová csak akarok, és azt csinálok, amit csak akarok. Szerintem egy évig csak pihenek. Kiérdemeltem.

Eve úgy döntött, Francisnek joga van ebben hinni.

– Ebben az esetben kanyarodjunk vissza, és vitassunk meg néhány apróságot. Elvégre a tudomány másról sem szól, mint az apróságokról.

– Mintha bármi fogalmad lenne a tudományról.

– Majd te tanítasz. Kérsz valamit inni ez előtt a kör előtt, Francis? Mondjuk egy üdítőt?

– Nem iszok olyan moslékot. Forrásvizet kérek, szénsav nélkül, szobahőmérsékleten.

– Peabody, volnál olyan szíves? Én inkább abból a moslékból kérek. Peabody elhagyja a kihallgatót.

– Ki foglak nyírni – közölte tényszerűen Francis. – Nem rögtön a szabadulásom után. Előbb pihenni akarok. Lesz pénzem, szóval bármelyik kurvát megkapom. Észre sem veszed majd, hogy jövök. Azt sem, hogy merről. Egy darabig talán életben hagylak, esetleg előtte meg is baszlak. Ha ahhoz lesz kedvem.

– Azt hiszed, rám tudsz ijeszteni? A macskámnak is nagyobb a pöcse, mint neked.

Francis falfehérre sápadt, majd elvörösödött.

– Nagyon-nagyon lassan foglak megölni. Ebből is kísérletet csinálok. Belőled is kísérletet csinálok.

– Folytasd csak. Sokat segít majd rajtad a bíróságon.

– Peabody visszatér a kihallgatóba – jelentette be Peabody. – Szénsavmentes víz – tette le Francis elé a palackot, majd Eve elé is elhelyezett egy doboz Pepsit, mielőtt helyet foglalt a saját, Diétás Pepsijével.

Érezte a levegőben vibráló feszültséget, a gyűlölet hullámait.

– Kihagytam valamit?

– Semmit, ami fontos. Oké, Francis, nem kezdenénk mondjuk a máktól?

Nagyon hosszú ideig tartott. Francisnek sok mondanivalója akadt, és végre meghallgatta valaki. Annak ellenére, hogy sokszor megfenyegette közben Eve-et és Peabodyt, látszott rajta, mennyire büszke. Büszke volt arra, amit a saját eredményének tartott.

Amikor a kihallgatás végeztével Eve kilépett az ajtón, látta, hogy Bryce a tenyerébe temetett arccal ül egy padon.

– Beszélek vele. Vitesd vissza Francist a cellájába.

– Majd mi elintézzük – lépett elő Baxter és Trueheart. – Lekísérjük a sráccal. Elég időt töltöttetek már vele. Egy darabig mi is bent ültünk a Megfigyelőben.

– Köszönöm – sétált oda a padhoz Eve. – Dr. Bryce.

A férfi felnézett. Vörösre sírt szeméből sugárzott a magány és a szomorúság.

– Vége?

– Ennek a résznek igen. Nyugodtan hazamehet. Itt nem tehet semmit. Ne hívjak fel valakit?

– Ne. Most nincs senki, akit felhívhat. Itt ültem, amíg Francis odabent volt, és ezerszer is végiggondoltam, mit csinálhattam volna másképp. A születése pillanatától kezdve egészen addig, hogy nemrég kiléptem azon az ajtón.

Eve leült a férfi mellé.

– Dr. Bryce. Eddigi tapasztalataim szerint semmin sem tudott volna változtatni.

– Nem lett volna szabad hagynom, hogy olyan sok ajtót bezárjon.

– Talán nem, de akkor talál másik utat.

– Amikor meghalt az anyja… Amikor el kellett mondanom neki, hogy meghalt az anyja, egyetlen könnycseppet sem ejtett. Akkor még meg is könnyebbültem. Arra gondoltam, olyan régen kilépett az életéből, hogy nem is érzi a veszteséget. Most már látom, hogy ez figyelmeztetés volt arra nézve, mi lakozik benne – vett Bryce remegve egy mély lélegzetet. – Most az jár a fejemben… Azok a lányok. A családjuk. Amit velük művelt. Hadnagy. Istenem.

Érzi a veszteséget, gondolta Eve, amikor a férfira nézett. *Mindig is érezni fogja.*

– Tudom, hogy felelnie kell azért, amit tett, de meg kell próbálnom segíteni neki. Elvégre a fiam, az egyetlen gyermekem, de fogalmam sincs, hogyan kezdjek hozzá.

– Dr. Mira. Kitűnő pszichiáter. Nem kell hinnie nekem, nyugodtan utánanézhet. Néhány napon belül ő is elbeszélget a fiával. Utána pedig magával is.

– Rendben. Egészen a mai napig nem láttam, mi lakozik benne. Nem vettem észre.

– Mert nem hagyta, hogy észrevegye. Elintézzem, hogy valaki hazavigye?

– Nem. Köszönöm, nem szükséges. Sétálok egy keveset, utána leintek egy taxit.

Eve mereven, lelkileg kimerülten csak ült néhány pillanatig, mielőtt írt Nadine-nak egy szöveges üzenetet.

Végeztem. Mindent bevallott. Add át Jake-nek, hogy igazságot fogunk szolgáltatni Jennának. Megírom a jelentésem, utána el kell szabadulnom innen egy időre. Jenkinson biztosan ad neked interjút. Tőlem most ne kérj.

Nem kérlek rá. Mindenkit megviselt az ügy. Kösz, Dallas. Mindannyiunk nevében köszönöm.

Eve felállt, majd odalépett Reo és Mira mellé.

– Nehéz volt – kezdte Mira. – Nehéz nézni egy ilyen ifjú testbe zárt pszichopatát. Igazi kihívás lesz megtalálni a hozzá vezető kulcsot. Peabodyval kitűnő munkát végeztetek.

– Aha, tényleg nehéz nézni. Viszont könnyebben ment, mint gondoltam. A srác tanult és intelligens, de az arroganciája és nárcizmusa fékezi az eszét. Ez sohasem arról szólt, hogy még nem volt nővel. Vehetett volna magának egy hamis igazolványt, és azt felmutatva egyszerűen megkapja, amit akar. Amekkora agya van, ez nem jelentett volna neki kihívást.

– Igaz.

– Megkönnyítettétek a dolgomat – kapcsolódott be a beszélgetésbe Reo. – Többszörös életfogytiglant fogunk kérni rá, amit a Földön kívül kell letöltenie. Egészen pontosan háromszoros életfogytiglant. El is fogják ítélni. Ez egy roppant veszélyes ember – szorította meg Eve karját. – Kezdem is a munkát. Te meg keress valami vízszintes helyet, és aludj egyet.

– Amilyen hamar csak lehet. Kösz.

Eve elindult az irodája felé. Amikor belépett, Roarke felállt az íróasztala mögül, tett feléje két lépést, és a karjába zárta.

– Ó. Na. Nem kellene ezt csinálnom. Még vár rám a jelentés és Whitney-t is tájékoztatnom kell.

– Elég hosszan ült a Megfigyelőben, hogy tudja, elvégezted a dolgodat. Neked pedig erre van most szükséged.

– Azt hiszem, igazad lehet – felelt Eve, miközben arra gondolt, hogy órákig így tudna maradni. – Ennek ellenére meg kell írnom a jelentésem. Utána pakolunk.

– Azt már elintéztem. A csomagok meg a többi ott várnak a siklón.

– Oké, akkor ez pipa. Útközben azért még meg kell állnom néhány helyen.

– Az áldozatok családjánál és a lányoknál.

– Megérdemlik, hogy személyesen tőlem hallják, ne a hírekből értesüljenek róla. Del repesni fog az örömtől, hogy láthat téged. Annak is utána kell néznem, hogy kiengedték-e a kórházból vagy nem.

– Már otthon van. Írt egy üzenetet.

– Jó, akkor… Üzenetet írt? Megadtad neki a számodat?

– Igen, meg.

– Puhány.

– Minden jel szerint.

A lány tekintete, gondolta Roarke, *akárcsak Eve tekintete a rémálmait követően.*

– Írd meg a jelentésed, utána megyünk, ahová szeretnéd – csókolta meg Roarke a feleségét. – Kint várlak a közös irodában.

• • •

Miután Eve megírta a jelentését, és mindenhová elmentek, ahová akart, Roarke maga ült a sikló pilótaülésébe. Akkor és ott vette kezdetét a „csak te meg én”. Repülés közben Eve aludt. Abban a

ruhában, amiben reggel elindult otthonról. Még a bakancsot és a fegyverövét sem vette le.

Roarke látta rajta, hogy nem álmodik. Most nem. Remélte, hogy az előttük álló néhány nap során sem fog.

Miután leszálltak, Eve megmozdult, majd fel is ült.

– Megérkeztünk?

– Meg. Majd én viszem a csomagokat.

– Az enyémet én viszem. Szerintem nem lesz nehéz.

– Nem sok minden kell ahhoz a négyeshez, amit felsoroltál.

– Szerintem sem.

Eve a vállára dobta a táskáját, és kiszállt a gépből.

Ó, ó, a forró, trópusi szél. A fehér homok, a lehetetlenül kék ég és tenger, a lágyan bólogató, zöld pálmafák.

Meg a kedves ház, a sziget egyetlen háza a hatalmas ablakaival, a cseréptetővel és a hosszú mólóval. A fenséges tornác, ahová ki lehet ülni és elnézni a színpompás növényeket meg a pázsitot, valamint a homokot és a tengert.

Az épület mögött medence csillogott, mellette székek és nyugágyak, fölöttük szőlővel befuttatott lugas. Esténként a víz visszatükrözte az égbolt csillagait és a fehér, trópusi holdat.

Eve arra gondolt, a mennyország sem lehet ennél szebb.

Roarke már gondoskodott róla, hogy feltöltsék a kamrát és a személyzet egy rövid siklóútra tőlük ugrásra készen várakozott.

Elnézett egy, a növények színeiben pompázó, kitárt szárnyú madarat, hallgatta, ahogy a hullámok kigördülnek a homokos partra, majd visszatérnek az óceán mélykék szívébe.

Eltűnt belőle az összes feszültség és stressz, amely korábban a feje búbjától a lába ujjáig megtöltötte a testét.

– Iszunk egy pohár bort?

– A magam részéről inkább egy palackra szavazok – emelte a férje arcához a kezét Eve. – Kicsit fáradtnak tűnsz, pedig csak ritkán látlak ilyennek.

– Szerintem legalább egy hónapot zsúfoltunk bele az elmúlt hétbe.

– Én is úgy érzem.

Miután Roarke kinyitotta az ajtót, Eve ledobta a csomagját a fehér járólapra. A vázák a friss csokrokkal virágoskertet varázsoltak a levegőbe. Közel és távol nem volt más rajtuk kívül.

Eve lesegítette a férje válláról a csomagját, majd azt is ledobta a földre, az ölébe ugrott, és a lábával átkulcsolta a derekát.

– Kapcsold át a ’linkedet, hogy csak vészhívást fogadjon.

– Már megtettem.

– Én még nem, de rögtön orvoslom ezt a hibát – simított végig elégedetten a férje haján Eve. – Szerintem kezdjük most, amit megbeszéltünk, hacsak nem vagy túl fáradt hozzá.

– Szerintem ennyi még beleférhet.

Amikor Roarke megcsókolta, tudta, hogy valóban beleférhet és bele is fog férni. Átengedte magát a csóknak és a férjének, miközben ott álltak a tágas házban, melynek a nyitott ajtaján befújt a szél a szigetről, ahol rajtuk kívül nem járt egy teremtett lélek sem.